

DAN BROWN

A DA VINCI-KÓD

DAN BROWN

A DA VINCI-KÓD

regény

GABO

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült: Dan Brown: The Da Vinci Code
Published by Doubleday a division of Random House, Inc.

Fordította Bori Erzsébet

Copyright © 2003 by Dan Brown
Hungarian translation © Bori Erzsébet, 2004
© GABO Kiadó, 2004

A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes
hozzájárulása szükséges.

Kiadja a GABO Könyvkiadó 1054 Budapest, Vadász u. 29.
Tel: (1) 472-0376 Felelős kiadó: Földes Tamás Felelős
szerkesztő: Solymosi Éva A kötetet Zajtai Szabolcs tervezte

www.gabo.hu ISBN 963 9526 77 0

*Blythe-nak... megint csak.
Jobban, mint valaha.*

Köszönetnyilvánítás

Elsősorban és mindenkifelett barátomnak és szerkesztőmnek, Jason Kaufmannak, mert fáradhatatlanul dolgozott ezen a feladaton, és megértette ennek a könyvnek a lényegét. És a páratlan Heide Lange-nek — *A Da Vinci-kód* tántoríthatatlan bajnokának, a rendkívüli ügynöknek és bizalmas barátnak.

Nem tudok eléggé hálás lenni a Doubleday Kiadó remek csapatának nagylelkűségükért, hitükért és értékes segítségükért. Külön köszönet illeti Bill Thomast és Steve Rubint, akik kezdettől fogva hittek ebben a könyvben. Köszönetet mondok továbbá a kiadón belüli első támogatóimnak, élükön Michael Palgonnal, Suzanne Herzcel, Janelle Moburggel, Jackie Everlyvel és Adrienne Sparksszal; a Doubleday értékesítési részlegén dolgozó hozzáértő munkatársaknak, és Michael Windsornak a pompás borítóért.

A könyvhöz végzett kutatásokban nyújtott önzetlen segítségért elismerésemet szeretném kifejezni a Louvre-nak, a Francia Kulturális Minisztériumnak, a Gutenberg-projektnek, a Bibliothèque Nationale-nak, a Gnosztikus Társaság könyvtárának, a Louvre Festészeti Kutató Részlegének és Dokumentációs Szolgálatának, a Catholic World News-nak, a Greenwichi Királyi Obszervatóriumnak, a London Record Societynek, a Westminster-apátság levéltárának, John Pike-nak és az Amerikai Tudósok Szövetségének, valamint az Opus Dei öt (három aktív és két egykori) tagjának, akik elmesélték a történetüket, és megosztották velem — részben pozitív, részben negatív — tapasztalataikat az Opus Deit illetően.

Hálával tartozom a Water Street könyvesboltnak, mert felkutatták számomra a szükséges könyveket; apámnak, Richard Brown matematikatanárnak és írónak, aki segítséget nyújtott az aranymetszéssel és a Fibonacci-sorozattal kapcsolatban; Stan Plantonnek, Sylvie Baudeloque-nak, Peter McGuigannek, Francis McInerneynek, Margie Wachtelnek, Andre Vernet-nek, Ken Kellehernek az Anchorball Web Mediától, Cara Sottaknek, Karyn Pophamnek, Esther Sungnak, Miriam Abramowitznak, William Tunstall-Pedoe-nak és Griffin Wooden Brownnak.

Végül, egy olyan regény esetében, amelyben ennyire fontos szerepe van a szent női princípiumnak, vétek volna említés nélkül hagynom azt a két kivételes asszonyt, akik hatással voltak az életemre. Először is az anyám, Connie Brown — társíró, nevelő, zenész és egyik hősnőm modellje. Továbbá Blythe, a feleségem — művészettörténész, festő, első szerkesztőm, és vitán felül a legtehetségesebb asszony, akivel valaha találkoztam.

A DA VINCI KÓD

Adatok

A Sion-rend — egy 1099-ben alapított titkos társaság — létező szervezet. 1975-ben a párizsi Bibliotheque Nationale-ban előkerült pergamenek, az úgynevezett Les Dossiers Secrets a Sion-rend számos tagját azonosítják, köztük Sir Isaac Newton, Botticellit, Victor Hugót és Leonardo da Vincit.

Az Opus Dei néven ismert vatikáni rend egy mélyen elkötelezett katolikus szekta, amely újabbán viták keresztjébe került, miután agyomosással, kényszer alkalmazásával és a „test sanyargatása” névvel illetett veszélyes gyakorlattal vádolták meg. Az Opus Dei 47 millió dolláros költséggel épült világközpontját nemrégiben nyitották meg New Yorkban, a Lexington Avenue 243. alatt.

A műtárgyakról, épületekről, dokumentumokról és titkos szertartásokról szóló, a regényben szereplő ismertetések megfelelnek a valóságnak.

Bevezető

LOUVRE, PÁRIZS 22:46

Jacques Saunière, a neves kurátor rogyadozó lábbal esett be a múzeum Nagy Galériába a boltíves bejárón keresztül. Rávetette magát a legközelebb eső festményre, egy Cara-vaggióra. A hetvenhat éves férfi az aranyozott keretnél fogva maga felé rántotta a műremeket, letépte a falról, és hátrazuhanva elterült a földön a vászon alatt.

Pontosan az történt, amire Saunière számított: a közelben mennydörögve lecsapódott egy vaskapu, elzárva a terem bejáratát. A parkettás padló megremegett. A távolban megszólalt a riasztócsengő.

A kurátor egy másodpercig levegő után kapkodva feküdt a földön, és felmérte a helyzetét. *Még életben vagyok.* Kimászott a vászon alól, és végigpásztázva a terepet rejtekhely után nézett.

Hátborzongató közelségben megszólalt egy hang:

— Ne mozduljon.

A négykézláb álló kurátor megdermedt, és lassan elfordította a fejét.

Mindössze tizenöt lépésnyire, a bezárult kapun kívül, támadójának sziluettje tornyosult előtte, és őt bámulta a vasrácsok között. Vállas volt és magas, kísértetiesen sápadt bőrrel és ritkuló, fehér hajjal. Sötétvörös volt a szivárványhártyája és rózsaszín a szembogara. Az albinó egy pisztolyt húzott elő a kabátjából, és egyenesen a kurátorra célzott vele a rácsok között.

— Nem kellett volna elfutnia. — Az akcentusát nehéz volt azonosítani. — És most mondja meg, hol van.

— Mondtam már — hebegte a kurátor, védtelenül térdelve a galéria padlóján. — Fogalmam sincs, hogy miről beszél!

— Hazudik. — A férfi rámeredt; a kísérteties szemében fel villanó fénytől eltekintve tökéletesen merev volt az arca — Ön és a testvérei birtokolnak valamit, ami nem az önöké.

A kurátor adrenalinlöketet érzett. *Honnan tudhat róla egyáltalán?*

— Ma este visszakerül jogos őrzőihez. Mondja meg, hol rejtették el, és megmentheti az életét. — A férfi a kurátor fejére célzott a fegyverrel. — Vagy inkább meghal, semhogy felfedje a titkot?

Saunière nem kapott levegőt.

A férfi megbillentette a fejét, és végignézett a pisztoly csövén.

Saunière védekezően emelte fel a kezét.

— Várjon — mondta lassan. — Elmondom, amit tudni akar.

— A kurátor gondosan ejtette ki a következő szavakat. Számtalanszor elpróbálta már ezt a hazugságot... mindany — nyiszor azon imádkozva, hogy sohase kelljen alkalmaznia.

Amikor a kurátor befejezte a mondókáját, a támadó önelégülten elmosolyodott.

— Igen. Pontosán ezt mondták a többiek is.

Saunière hátrahőkölt. *A többiek?*

— Őket is megtaláltam — gúnyolódott a nagydarab férfi. — Mind a hármat. És megerősítették, amit ön most elmondott.

Az lehetetlen! A kurátor valódi kiléte, akárcsak a három *chenéchal* — udvarmester — személyazonossága csaknem olyan hétpecsétes titok volt, mint az, amit őriztek. Sauniére most megtudta, hogy a társai, a szigorú szabályokat követve, ugyanazt a hazugságot közölték a haláluk előtt. Ez is a protokoll része volt. A támadó újra célba vette a fegyverrel.

— Amint meghal, én leszek az egyetlen, aki ismeri az igazságot.

Az igazság. A kurátor abban a pillanatban értette meg a borzalmas helyzetet. *Ha én meghalok, a titok örökre sírba száll velem.* Ösztönösen megpróbált valamilyen fedezéket találni.

Dörrent a pisztoly, és a kurátor perzselő forróságot érzett, miközben a golyó a gyomrába fúródott. Előrezuhant... fájdalommal küszködve. Sauniére lassan a hátára fordult, és a rácson keresztül nézte a támadóját.

A férfi most egyenesen Sauniére fejére célzott.

Sauniére becsukta a szemét, az agyában félelem és sajnálkozás kavargó vihara.

Az üres tár kattánása visszhangzott a folyosón.

A kurátor szeme felpattant.

A férfi szinte csodálkozó pillantást vetett fegyverére. Új tár után nyúlt, de aztán meggondolta magát, és nyugodtan tekintett Sauniére gyomorsebére.

— Az én munkám itt véget ért.

A kurátor is odanézett, és meglátta a golyó ütötte lyukat fehér vászoningén. Néhány centiméterrel a mellcsontja alatt kis vérfolt keretezte a bemeneti nyílást. *A gyomrom.* A golyó, mondhatni kíméletlenül, elkerülte a szívét. Az algériai háború veteránjaként a kurátor nemegyszer volt tanúja a haslövésések szörnyű, elnyújtott haláltusájának. Még tizenöt percig életben lesz, amíg a gyomorsav be nem szivárog a mellkasűrbe, és lassanként meg nem mérgezi.

— Édes a fájdalom, *monsieur* — mondta a férfi.

Azzal eltűnt.

A magára maradt Jacques Saumére ismét a vaskapura emelte a tekintetét. Csapdába esett, és az ajtók még legalább húsz percig zárva maradnak. Mire rátalálnak, ő már halott lesz. Ám a szívébe markoló rettegés nem a halálfélelem volt.

Tovább kell adnom a titkot.

Miközben tántorogva lábra állt, a három meggyilkolt testvérét látta maga előtt. Az előtte járó nemzedékekre gondolt... az elődökről az utódokra szálló küldetésre.

A tudás továbbadásának töretlen láncolatára.

És most egyszerre, minden elővigyázatosság dacára... minden óvintézkedés dacára... Jacques Sauniére maradt az utolsó láncszem, a világtörténelem egyik legnagyobb titkának egyetlen őrzője.

Reszketve tápázkodott fel.

Meg kell találnom a módját...

Csapdába esett a Nagy Galériában, és csak egyetlen olyan ember létezett a Földön, akinek továbbadhatná a fáklyát. Sauniére végignézett pompás börtönének falain. A világ leghíresebb festményeinek gyűjteménye régi barátként mosolygott le rá.

Megrándulva a fájdalomtól a kurátor összeszedte minden maradék erejét és képességét. Tudta, hogy az előtte álló kétségbeesett lépéshez életének minden hátralévő másodpercére szüksége lesz.

Első fejezet

Robert Langdon nehezen ébredt.

Egy telefon csörgött valahol a sötétben — szokatlan, fém hangon. Langdon kitapogatta az olvasólámpát, és fel-kattintotta. Körülnézve egy bársonnyal bélelt, reneszánsz hálósobában találta magát, XVI. Lajos korabeli bútorok, freskókkal díszített falak között, egy hatalmas, baldachinos mahagóni ágyban.

Hol a pokolban vagyok?

Az ágy egyik oszlopára akasztott szövet hálóköntösbe ez volt belehímezve: *HOTEL RITZ PARIS.*

Lassan fölemelkedett a köd.

Langdon felvette a telefont és belehallózott.

— *Monsieur* Langdon? — kérdezte egy férfihang. — Remélem, nem ébresztettem föl.

Langdon kába fejjel pillantott az éjjeliszekrényen álló órára. 24:32. Mindössze egy órát alhatott, és hullának érezte magát.

— A szállodaportás vagyok, *monsieur*. Elnézést kérek a zavarásért, de látogatója van. Azt mondja, hogy fontos.

Langdon még mindig kóválygott. *Látogató?* Megakadt a szeme az éjjeliszekrényre dobott, gyűrött szórólapon.

A PÁRIZSI AMERIKAI EGYETEM
tisztelettel meghívja
ROBERT LANGDOM
A VALLÁSOS SZIMBOLÓGIA PROFESSZORA,
HARVARD EGYETEM
ELŐADÁSÁRA

Langdon felnyögött. A ma esti előadás — vetített képes ismertetés a chartres-i katedrális köveibe vésett, rejtett pogány szimbólumokról — valószínűleg felborzolta a közönség konzervatív tagjainak kedélyét. Alighanem valami vallástörténész nyomozta ki a tartózkodási helyét, hogy vitába szálljon vele.

— Elnézést — mondta Langdon —, de nagyon fáradt vagyok, és...

— *Mais, monsieur* — erősködött a portás, nyomatékosan suttogóra fogva a hangját. — Fontos ember a vendége.

Langdon ebben egy percig sem kételkedett. A vallásos tárgyú festményekről és kultikus jelképekről írott könyvei nem kívánt hírnevet szereztek neki a művészeti életben, és tavaly, egy hatalmas publicitást kapott vatikáni eseményben való részvétele kapcsán, sokszorosára nőtt az ismertsége. Azóta nem képes megszabadulni az önjelölt történészek és művészetrajongók szűnni nem akaró zaklatásaitól.

— Ha volna olyan kedves — mondta Langdon a legudvariasabb modorában — felírni annak az embernek a nevét és a telefonszámát, és megmondani neki, hogy igyekszem majd felhívni, mielőtt kedden elutazom Párizsból. Köszönöm. — És gyorsan letette, mielőtt a portás tiltakozhatott volna.

Langdon most felült az ágyban, és összevont szemöldökkel tanulmányozta az éjjeliszekrényre kitett *Vendégkapcsolati kézikönyvet*, amely már a borítóján ezzel hencegett: **MORMOTAKÉNT ALHAT A FÉNY VÁROSÁBAN. ÉDES ÁLOM A PÁRIZSI RITZBEN.** Langdon elfordult és fáradtan nézte magát a szemközti falnál álló nagy tükörben. Egy idegen — zilált és nyüzött — férfi nézett rá vissza.

Pihenésre van szükséged, Robert.

Sűrű volt a tavalyi éve, de nem tetszett neki, hogy ez a tükörképén is meglátszik. Máskor oly élénk kék szeme most fátyolosnak és fáradtnak tűnt. Erős állkapcsán és gödröcskés állán sötét borosta ütözött ki. Halántékán szélesebb lett az ősülő sáv, immár dús fekete sörényében is megjelentek a fehér hajszálak. Noha a kolléganői váltig állították, hogy az ősülés csak fokozza férfias vonzerejét, Langdon korántsem volt erről meggyőződve.

Látna csak most a Boston Magazine.

A múlt hónapban, komoly kínokat okozva Langdonnak, a *Boston Magazine* felvette őt a legizgalmasabb férfiak tízes listájára — a kétes megtiszteltetés miatt szünni nem akaró csipkelődésekben volt osztályrésze harvardi kollégáitól. A ma esti előadásán, háromezer mérföldre az otthonától, megint üldözőbe vette a magazin kitüntetése.

— Hölgyeim és uraim... — jelentette be az est háziasszonya a Párizsi Amerikai Egyetem Pavillon Dauphine termét zsúfolásig megtöltő közönségnek —, ma esti vendégünket nem kell bemutatnom. Számos könyv, köztük a *Titkos szekták szimbólumai*, *Az Illuminátusok művészete*, *Az ideo-grammák elfeledett nyelve* szerzője, és ha azt mondom, hogy ő írta a *Vallásos ikonológia* című művet, akkor ezt vegyék szó szerint. Sokan tanulnak önök közül ebből a tankönyvből.

A diákok lelkesen bólogattak.

— Úgy terveztem, hogy lenyűgöző pályaképével kezdem a ma esti bemutatását. Ám — mosolygott pajkosan a hölgy a színpadon ülő Langdonra — valaki a hallgatóságból átadott nekem egy sokkal... mondjuk úgy, izgalmasabb portrét.

S ezzel a magasba emelte a *Boston Magazine* inkriminált számát.

Langdon összeresztette. *Honnan a pokolból került ez hozzá?*

A háziasszony válogatott szemelvényeket olvasott fel a bárgyú cikkből, miközben Langdon egyre mélyebbre süllyedt a székében. Harminc másodperc elteltével a tömeg már vigyorgott, de a nő nem adta jelét, hogy abba akarná hagyni.

És miután Mr. Langdon nem volt hajlandó nyilvánosan beszélni a tavalyi vatikáni konklávéban játszott különleges szerepéről, titkolózása csak annál izgalmasabbá teszi szemé lyét. — A háziasszony tovább cukkolta a tömeget. — Akarják hallani a folytatást?

A közönség tombolt.

Állítsa már le valaki, imádkozott Langdon, miközben a nő újra belemerült a cikkbe.

— Noha Langdon professzor nem tekinthető olyan értelemben jóképűnek, mint bizonyos fiatalabb nyerteseink, e negyvenes férfiúnak távolról sem csak tudósi vonzereje van. Rabulejtő külsejéhez szokatlanul mély bariton hang társul, amelyet a női hallgatók úgy jellemeznek, mint ami „csokoládé a fülnek”.

A terem kacagásban tört ki.

Langdon kényszeredetten mosolygott. Jól tudta, hogy mi következik — egy nevetséges kitétel, amely úgy jellemzi, mint „Harrison Ford Harris tweedzakóban” —, és mivel úgy ítélte meg, hogy ma este nyugodtan visszatérhet a kedvelt Harris tweed és Burberry garbó viseletéhez, el kellett szánnia magát a beavatkozásra.

— Köszönöm, Monique — mondta Langdon, időnek előtte félbeszakítva a felolvasást, és kisétált a pódium szélére. — A *Boston Magazine*-nak kiváló érzéke van a költői ékesszóláshoz. — Zavart mosollyal fordult a közönség felé. — De ha rájövök, hogy melyikük hozta ide ezt a cikket, gondoskodni fogok arról, hogy a konzulátus hazatoloncolja az illetőt.

A tömeg nevetett.

— Nos, barátaim, mint azt valamennyien tudják, azért vagyok itt ma este, hogy a jelképek erejéről beszéljek...

Langdon szállodai telefonjának csöngése újra megtörte a csendet.

Langdon hitetlenkedve sóhajtott, majd felemelte a kagylót:

— Igen?

Ahogy várta, megint a portás volt az.

— Mr. Langdon, bocsásson meg. Azért hívom ismét, hogy közöljem, a vendége útban van önhöz. Gondoltam, jobb, ha tudja.

Langdon most már teljesen éber volt.

— Maga felküldött valakit a szobámba?

— Elnézését kérem, *monsieur*, de ez az ember... nekem nincs hatalmamban visszatartani.

— De hát ki az illető? Ám a portás már letette.

Szinte ugyanabban a pillanatban egy súlyos ököl kezdte döngetni Langdon ajtaját.

Langdon bizonytalanul lépett ki az ágyból, és érezte, ahogy a lábujjai mélyen belesüppednek a vastag szőnyegbe. Belebújt a szállodai köntösbe, és elindult az ajtó felé.

— Ki az?

— Mr. Langdon? Beszélnem kell önnel. — A férfi akcentussal beszélte az angolt. Éles, parancsoló hangja volt. — Jérôme Collet hadnagy vagyok. Direction Centrale Police Judiciaire.

Langdon megtorpant. *Ügyészési Nyomozóhivatal?* A francia DCPJ nagyjából az amerikai FBI-nak felelt meg.

Langdon a helyén hagyta a biztonsági láncot, és résnyire nyitotta az ajtót. Sovány, fakó arc nézett vele szembe. A férfi elképesztően ösztövérvő volt, és hivatalos kinézetű kék egyenruhát viselt.

— Bejöhetek? — kérdezte a nyomozó.

Langdon tétovázott, bizonytalanság fogta el, miközben az idegen rámeresztette savószínű szemét.

— Miről van szó egyáltalán?

— A kapitány szakértőnek szeretné felkérni egy bizalmas ügyben.

— Most? — nyögött fel Langdon. — Már elmúlt éjfél.

— Jól tudjuk, hogy ma este találkoznia kellett volna a Louvre kurátorával?

Langdon egyszeriben kényelmetlenül kezdte érezni magát. Úgy volt, hogy Langdon ma esti előadása után megiszna egy-két pohár italt a múzeum köztiszteletben álló kurátorával, de Jacques Saunière nem jelent meg.

— Igen. De honnan tud erről?

— Be volt írva a neve az előjegyzési naptárába.

— Remélem, nincs semmi baj.

A nyomozó gyászosan felsóhajtott és egy polaroid felvételt csúsztatott be a keskeny ajtóreszen.

Amikor Langdon meglátta a fotót, egész testében megmerevedett.

— Ez a kép nem egészen egy órája készült. A Louvre-ban.

Miközben Langdon a különös képet bámulta, hirtelen támadt harag váltotta fel kezdeti irtózását és megrendülését.

— Ki tette ezt?

— Azt reméltük, hogy segít nekünk válaszolni erre a kérdésre, hiszen ön a szimbólumok szakértője, és találkozni akart a kurátorral.

Langdon nézte a képet, és borzadállyal vegyes félelmet érzett. A kísérteties és rendkívül különös látvány nyugtalanító *déjà vu* érzést keltett benne. Alig múlt egy éve, hogy Langdon megkapta egy holttest fényképét, és ugyanígy segítséget kértek tőle. Huszonnégy órával később majdnem az életét vesztette Vatikánvárosban. Ez a fotó teljesen más volt, mégis volt valami a forgatókönyvben, ami hátborzongatóan ismerősnek tűnt.

A nyomozó megnézte az óráját.

— Vár minket a kapitány, uram.

Langdon alig hallotta. A fénykép még mindig fogva tartotta a tekintetét.

— Ez a szimbólum... meg a holttestnek ez a furcsa elhelyezése...

— Elhelyezése? — kérdezett vissza a nyomozó.

— Langdon bólintott, és ahogy felnézett, érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

— El nem tudom képzelni, ki tehetett ilyet egy másik emberrel.

A nyomozó komor képet vágott.

— Nem értette meg, Mr. Langdon. Amit a képen lát...- szünetet tartott —, azt Monsieur Saumére tette saját magával.

Második fejezet

Egy mérföldre onnét a Silas nevezetű albinó óriás besántikált egy elegáns, barna homokkő épület főkapuján a rue La Bruyère-en. A combján viselt szöges vezeklőöv, a *cilicium* belevágott a húsába, ám a lelke elégedetten szárnyalt az Úrnak tett szolgálatára gondolva.

Édes a fájdalom.

Belépve az épületbe vörös szeme végigpásztázta az előcsarnokot. Üres. Halkan ment fel a lépcsőn, nem akarta felébreszteni a lakótársait. Hálósobájának ajtaja nyitva volt: ezen a helyen tilos a zár. Bement, és becsukta maga mögött az ajtót.

A szoba spártai volt — keményfa padló, fenyő fiókos szekrény, ponyvavászon a sarokban, amely ágyként szolgált. Silas csak látogató volt itt egy hétre, de New Yorkban is jutott neki egy hasonló menedék.

Az Úr menedéket adott nekem, és értelmet az életemnek.

Ma este Silas végre úgy érezte, hogy elkezdte törleszteni az adósságát. A fiókos szekrényhez sietett, elővette az alsó fiókba rejtett mobiltelefont, és beütötte a számot.

— Igen? — szólt bele egy férfihang.

— Mester, megjöttem.

— Beszélj — parancsolta a hang, amelyben érezni lehetett, hogy örül a hívásnak.

— Mind a négynek vége. A három *chénéchalnak*... és magának a *Nagy-masternek* is.

Pillanatnyi szünet támadt, mintha a férfi hálát adna az égnek.

— Akkor bizonyára megszerezted az információt.

— Mind a négy egybecseng. Egymástól függetlenül.

— És hittél nekik?

— Annyira egyeztek, hogy az nem lehetett véletlen.

— Izgatott horkantás a vonalban.

— Kitűnő. Félttem, hogy a testvériség nem hiába híres a titoktartásáról.

A halál kapujában megváltoznak az emberek.

— Nos, fiam, akkor mondd el nekem, amit megtudtál. Silas nem kételkedett benne, hogy az áldozataiból kiszedett információnak megrázó hatása lesz.

— Mester, mind a négyen megerősítették, hogy a *clef de voûte*... a legendás *zárókő* létezik.

Kapkodó lélegzetvételt hallott a telefonban, és megérezte a Mester izgatottságát. — *A zárókő*. Pontosan úgy, ahogyan gyanítottuk.

A tanítás szerint a testvériség megalkotott egy kőtérképet — ez volt a *clef de voûte*... vagyis a *zárókő*: egy kőtábla, amelybe belevésték a testvériség legnagyobb titkának lelőhelyét... ez az információ olyan nagy jelentőséggel bírt, hogy az egész testvériséget valójában ennek a védelmezésé-re hozták létre.

— Ha a kezünkben lesz a *zárókő* — mondta a Mester —, akkor már csak egy lépés választ el bennünket a céltől.

— Közelebb vagyunk hozzá, mint gondolná. A *zárókő* itt van, Párizsban.

— Párizsban? Hihetetlen. Gyanúsán egyszerű.

Silas előadta az este folyamán történeteket... Hogyan próbálta meg mind a négy áldozata, másodpercekkel a halála előtt, megmenteni a nyomorult életét azzal, hogy elárulta a titkot.

Mind a négyen szó szerint ugyanazt mondták el Silasnak: hogy a zárókövet leleményesen rejtettek el egy bizonyos helyen, Párizs egyik ősrégi templomában, az Église de Saint-Sulpice-ben.

— Isten házában! — kiáltott fel a Mester. — Mintha a bolondját akarták volna járatni velünk!

— Ahogy évszázadokon át tették.

A Mester elhallgatott, mintha ki akarná élvezni a diadal pillanatát. Végül így szólt:

— Nagy szolgálatot tettél Istennek. Évszázadok óta vártunk már erre. El kell hoznod nekem a követ. Most rögtön. Még ma este. Tisztában vagy vele, milyen nagy a tét?

Silas tudta, hogy a tét óriási, de a Mesternek ez a parancsa kivitelezhetetlennek tűnt.

— Hiszen az a templom egy kész erődítmény. Különösen éjszaka. Hogyan juthatnék be?

A kivételes befolyással rendelkező ember magabiztos hangján a Mester elmagyarázta neki, hogy mit kell tennie.

Amikor Silas letette a telefont, érezte, hogy egész teste bizsereg a várakozástól.

Egy óra, mondta magának, hálát adva a Mesternek, amiért engedélyezte neki a szükséges penitenciát, mielőtt belépne Isten házába. *Meg kell tisztítanom a telkemet a ma este elkövetett bűnöktől* A bűnöket szent célok érdekében követte el. Évszázadokon át követtek el háborús cselekményeket Isten ellenségeivel szemben. A megbocsátáshoz kétség sem fért.

Ennek ellenére Silas pontosan tudta, hogy a feloldozás érdekében áldozatot kell hozni.

Lehúzta a redőnyt, meztelenre vetkőzött, és letérdelt a szoba közepén. Megvizsgálta a combjára erősített, szögekkel kivert *ciliciumot*. Az igaz Út minden követője viselte ezt az eszközt: egy éles szögesdróttal ellátott bőrszíjat, amely a húsba vágva szüntelenül emlékeztetett Krisztus szenvedéseire. Az eszköz által okozott fájdalom a testi kísértések legyőzésében is segítségére volt viselőjének.

Noha Silas ma már a kötelező két óránál tovább hordta a vezeklőövet, tudta, hogy ez most egy rendkívüli nap. Megmarkolva a csatot egy lyukkal szorosabbra húzta a szíjat, amitől a tüskék még mélyebben nyomódtak bele a húsába. Lassú lélegzetvételekkel adta át magát a fájdalom megtisztító szertartásának.

Édes a fájdalom, suttogta Silas, Josemaría Escrivá atyának — minden Tanítók Tanítójának — szent mantráját ismételve. Bár Escrivá 1975-ben meghalt, a bölcsessége tovább élt, és mindmáig hűséges szolgák ezrei suttogták szavait szerte a földgolyón, miközben a padlón térdepelve végezték a „test sanyargatása” néven emlegetett szent gyakorlatokat.

Silas most egy vastag, csomós kötélnek szentelte a figyelmét, amely szépen összetekerve hevert mellette a földön. A *Fenyíték*. Megalvadt vér ragadt a csomókba. Alig várva kínjainak megtisztító hatását, Silas elmondott egy gyors imát. Azután megragadta a kötél egyik végét, behunyta a szemét, és keményen a vállára sújtott, érezve, ahogy a csomók a hátán csattannak. Tovább korbácsolva magát ismét lesújtott a kötéllal a vállára, azután újra meg újra.

Castigo corpus meum.

Végül megérezte, hogy kiserked a vére.

Harmadik fejezet

A csípős áprilisi levegő bevágott a Citroen ZX nyitott ablakán, miközben a kocsi elhúzott az Operaház előtt és keresztülhajtott a place Vendôme-on. A sofőr mellett ülő Robert Langdon megpróbálta összeszedni a gondolatait, és alig érzékelte, ahogy elsuhan mellette a város. A gyors tusolás és borotválkozás után elfogadhatóbb lett a külseje, de ez mit sem oldott a szorongásán. Nem tudta kiverni a fejéből a kurátor holttestének ijesztő képét.

Jacques Saumére meghalt.

Langdon maga sem értette egészen, miért, de súlyos veszteségként élte át a kurátor halálát. Noha Saumére emberkerülő hírében állt, mégis köztisztületnek örvendett a művészeteknek szentelt áldozatos munkájáért. A Poussin és Teniers festményeiben elrejtett titkos kódokról írott könyvei azon szövegek közé tartoztak, amelyekre Langdon nagy előszeretettel hivatkozott az óráin. Alig várta a ma esti találkozást, és csalódást érzett, amikor a kurátor nem jelent meg.

Ez a gondolat újra felidézte benne a holttest emlékét. *Jacques Saunière tette ezt saját magával?* Langdon elfordult, és kinézett az ablakon, megpróbálva elűzni a rémképet.

Odakint elvonult előtte a város: az utcai árusok kerekos kocsijai a cukrozott mandulával, a pincérek, akik kihordták a szemeteszsákokat a járda szélére, egy éjszakai szerelmespár, akik összebújva melengették egymást a jázminillatot hozó hideg szélben. A Citroen magabiztosan tört utat magának a káoszban, két disszonáns hangot váltogató szirénája késként hasította ketté a forgalmat.

— A kapitány nagyon örült, amikor megtudta, hogy még ma este is a városban van — szólalt meg a nyomozó, első ízben azóta, hogy elhagyták a szállodát. — Szerencsés véletlen.

Langdon ezt nem tartotta akkora szerencsének, a véletlen egybeesésekben pedig nem nagyon tudott hinni. Miután azzal telt az élete, hogy különböző emblémák és gondolatrendszerek rejtett összefüggéseit kutatta, Langdon úgy tekintett a világra, mint egymáshoz ezer szállal kötődő történetek és események hálójára. *Lehet, hogy a kapcsolódások láthatatlanok*, súlykolta minduntalan a diákjaiba a Harvardon tartott előadásain, *de mindig ott rejtőznek, közvetlenül a felszín alatt.*

— Feltételezem -jegyezte meg Langdon —, hogy a Párizsi Amerikai Egyetemről tudták meg, hol vagyok.

A sofőr megrázta a fejét.

— Az Interpoltól.

Az Interpol, gondolta Langdon. *Hát persze.* Elfelejtette, hogy az európai szállodáknak az a látszólag ártatlan kérése, hogy bejelentkezéskor a vendég mutassa be az útlevelét, nem pusztá formalitás — hanem törvényi előírás. Szerinte Európában az Interpol munkatársai bármelyik éjszakán meg tudják állapítani, hogy ki hol tartózkodik pontosan. Langdon megtalálása a Ritzben aligha vett igénybe többet öt másodpercnél.

Ahogy a Citroen felgyorsulva délnek vette az irányt a városon át, jobbra a távolban feltűnt előttük az Eiffel-torony égbe törő, kivilágított sziluettje. Langdonnak Vittoria jutott eszébe, amikor megpillantotta, felidézve azt az egy évvel ezelőtti tett, játékos ígéretüket, hogy hathavonta újra találkoznak a földgolyó valamely romantikus pontján. Langdon úgy vélte,

hogy az Eiffel-torony remekül megfelelt volna a célnak. Ám sajnos már több mint egy év telt el azóta, hogy utoljára csókot váltott Vittonával a római repülőtér zajában.

— Meghágta már? — kérdezte a nyomozó a toronyra tekintve.

Langdon felkapta a fejét, abban a hitben, hogy rosszul hallotta. -- Tessék?

— Gyönyörű, ugye? — mutatott a nyomozó a szélvédőn át az Eiffel-torony felé. — Azt kérdeztem, hogy meghágta-e már?

Langdon csak bámult.

— Nem, nem másztam még föl a toronyba.

— Franciaország szimbóluma. Azt hiszem, tökéletes.

Langdon szórakozottan bólintott. A szimbólumkutatók gyakran állapították meg, hogy egy olyan ország, amely a macho tempóiról, szerelmes természetéről és az olyan, apró termetük miatt kisebbségi érzésekkel küzdő vezetőkről híres, mint Napóleon vagy Kis Pipin, keresve sem találhatott volna magához illőbb nemzeti jelképet egy háromszáz méter magas phallosznál.

Amikor odaértek a rue de Rivoli kereszteződésébe, pirosra váltott a lámpa, de a Citroen nem lassított. A nyomozó átsüvített a kereszteződésen, és ráfordult a fákkal szegélyezett rue de Castiglione-ra, amely a Tuileriák híres kertjének — a Central Park párizsi megfelelőjének — északi bejáratához vezetett. A legtöbb turista félreértelmezi a Jardins des Tuileries elnevezést: azt hiszik, hogy az itt nyíló tulipánok ezreire utal, pedig a valóságban egy ennél sokkal prózaibb dolog szó szerinti megnevezése. A park helyén valaha egy óriási, mocsos gödör volt — itt bányászták a párizsi építési vállalkozók az agyagot, a város híres piros tetőcserepei — azaz a *tuiles* — alapanyagát.

Miközben behajtottak az elhagyatott parkba, a sofőr benyúlt a műszerfal alá, és kikapcsolta a bömbölő szirénát. Langdon fűjt egyet, élvezve a hirtelen beállt csöndet. Az autó halogén reflektorainak fakó fénye megvilágította a zúzott kővel beszórt sétányt, amelyen hipnotizáló ütemre csikorogtak a kerekek. Langdon mindig is szakrális területként gondolt a Tuileriák kertjére. Ebben a parkban kísérletezett Claude Monet a formával és a színnel, amely közvetlenül elvezetett az impresszionista mozgalom születéséhez. Ma este azonban furcsa, baljóslatú aurája volt a helyszínnek.

A Citroen most balra kanyarodott, és nyugatnak fordulva rátért a parkot középen átszelő sétányra. Megkerülve egy medencét a sofőr áthajtott egy néptelen fason, amely széles térségbe torkollott. Langdon innen már láthatta a Tuileriák kertjének végét, amelyet egy hatalmas diadalív jelzett.

Az Arc de Triomphe du Carrousel.

A Carrousel-diadalívnél egykor orgiasztikus szertartásokat rendeztek, ám a művészet szerelmesei teljesen más okból tisztelik ezt a helyet: a Tuileriák végi sétányról mindjárt négyet is lehet látni a világ legnagyobb múzeumi közül... egyet-egyet minden égtáj felé.

A jobb oldali ablakon, déli irányban, túl a Szajnán és a Quai Voltaire-en Langdon láthatta a régi pályaudvar — a mai Musée d'Orsay impozánsan kivilágított homlokzatát. Bal felé pillantva ki tudta venni az ultramodern Pompidou Központ tetejét, amelyben a Modern Művészetek Múzeuma kapott helyet. És Langdon tudta, hogy nyugatra, a háta mögött a fák fölé emelkedik Ramszesz ősi obeliszkje, amely a Musée du Jeu de Paume-ot jelzi.

De keletnek, közvetlenül előtte, a Diadalíven túl, már látta is annak a reneszánsz palotának a monolitikus tömbjét, amelyben a világ leghíresebb múzeumát rendezték be.

A Musée du Louvre volt az.

Langdon a jól ismert izgalmat érezte, miközben reménytelen kísérletet tett arra, hogy befogja szemével az épület teljes tömegét. A szédítően tágas téren túl fellegvárként rajzolódott ki Párizs egén a Louvre lenyűgöző homlokzata. Az óriási lópatkó alakú múzeum a leghosszabb épület egész Európában, egyik végétől a másikig háromszor hosszabb, mint az Eiffel-torony magassága. Még a Louvre két szárnya között elterülő százezer négyzetméteres szabad térség sem versenghet a széles homlokzat nagyszabású látványával. Langdon egy ízben bejárta a Louvre teljes területét, ami egy döbbenetes, hárommérföldes utat jelent.

Annak dacára, hogy öt hétre becsülik azt az időt, amely alatt már meg lehet tekinteni a múzeum 65300 műtárgyát, a turisták többsége beéri egy rövid látogatással, amelyet Langdon a „Louvre lite” elnevezéssel illetett — ez abból áll, hogy végigrohanva a múzeumon megnézik a három leghíresebb alkotást: a *Mona Lisát*, a *milői Vénuszt* és a *szamothrakéi Nikét*. Art Buchwald azzal hancegett, hogy egyszer öt perc és ötvenhat másodperc alatt sikerült megtekintenie mind a három mesterművet.

A sofőr előhúzott egy kézi talkie-walkie-t, és belehadarta franciául:

— *Monsieur Langdon est arrivé. Deux minutes.*

A visszarecsegett választ nem lehetett érteni.

A nyomozó eltette a rádiót, és Langdonhoz fordult.

— A kapitány a főbejáratnál várja.

A sofőr, tudomást sem véve a behajtani tilos táblákról, gázt adott, a Citroen kilőtt a járda mellől, és nekivágott a térnek. Most már látszott a távolban a Louvre merészen az égbe törő főbejárata, amelyet hét, háromszög alakú medence fogott közre kivilágított szökőkutakkal.

A piramis.

A párizsi Louvre új bejárata csaknem olyan híressé vált, mint maga a múzeum. A kínai származású amerikai építész, I. M. Pei tervezte sokat vitatott, neomodern üvegpiramis még mindig borzolja a hagyománytisztelők kedélyét, akik szerint tönkrevágta a reneszánsz udvar méltóságát. Goethe megfagyott zenének nevezte az építészetet, míg Pei kritikussai úgy jellemezték a piramist, mint macskakaparást a palatáblán. A haladás hívei azonban úgy üdvözölték Pei huszonkét méter magas építményét, mint az ókori forma és a modern technika szintézisét — egy szimbolikus láncszemet a régi és az új között —, amely segít a Louvre-nak átlépni a következő évezredbe.

— Hogy tetszik a piramisunk? — kérdezte a nyomozó.

Langdon a homlokát ráncolta. A franciák mintha előszeretettel tették volna fel ezt a kérdést az amerikaiaknak. Márpedig ez egy igen kényes kérdés volt. Ha azt mondd, hogy tetszik a piramis, akkor az az amerikaiak rossz ízlését bizonyítja, ha hangot adsz a nemtetszésednek, akkor megsérted a franciákat.

— Mitterrand bátor ember volt — válaszolta kitérően Langdon. A néhai francia elnökről, aki megrendelte a piramist, azt beszéltek, hogy „fáraókomplexusa” van. Francois Mitterrand személyesen felelős azért, hogy Párizs tele van egyiptomi obeliszkokkal és műtárgyakkal, és az egyiptomi kultúrához való ellenállhatatlan vonzódása miatt a franciák mind a mai napig Szfinxnek nevezik.

— Hogy hívják a kapitányt? — kérdezte Langdon témát váltva.

— Bezu Faché — mondta a sofőr a főbejárat elé kanyarodva. — De mi csak *le Taureau-nak* hívjuk.

Langdon rámeredt, azon tűnődve, vajon minden franciának kijár-e egy rejtélyes állatnév.

— Önök Bikának nevezik a kapitányukat?

A férfi felvonta a szemöldökét.

— Ön jobban tud franciául, mint ahogy mutatja, Monsieur Langdon.

A franciatudásom elég gyér, gondolta Langdon, de az állatöv ikonográfiájában tényleg jó vagyok. És a Taurus nem más, mint a Bika. Az asztrológia jelképei az egész világon megegyeznek.

A nyomozó leállította a kocsit, és két szökőkút között rámutatott egy nagy ajtóra a piramis oldalában.

— Ott van a bejárat. Sok szerencsét, *monsieur*.

— Ön nem jön be?

— Úgy szolt a parancsom, hogy itt tegyem ki. Mostantól más feladatom van.

Langdon nagyot sóhajtott és kiszállt. *Mindenkinek a maga keresztje.*

A nyomozó rálépett a gázra és elhúzott.

Ahogy a magára maradt Langdon a távolodó kocsi hátsó lámpáit figyelte, felmerült benne, hogy most szépszerével meggondolhatná magát, kísétálhatna az udvarról, foghatna egy taxit, és visszamehetne az ágyába. De valami azt súgta neki, hogy ez nem lenne túl jó ötlet.

Miközben Langdon elindult a párálló szökőkutak felé, az az érzés kínozta, hogy most át fogja lépni egy másik világ képzeletbeli küszöbét. Ismét rátelepedett az este valószerűtlen hangulata. Húsz perccel ezelőtt még a szállodai szobájában aludt. Most itt áll egy átlátszó piramis bejáratában, amelyet a Szfinx építtetett, és egy Bika nevezetű rendőrtisztre vár.

Csapdába estem egy Salvador Dali-festményben, gondolta.

Langdon odament a főbejáráthoz — egy hatalmas forgóajtóhoz. Benézett a gyéren megvilágított és elhagyatott előcsarnokba.

Kopogjak?

Langdonnak az jutott eszébe, vajon a Harvard bármelyik neves egyiptológusa bekopogott-e valaha egy piramisba, azt várva, hogy ajtót nyitnak neki. Fölemelte a kezét, hogy dörömbölgjön az üvegen, de ekkor egy alak bontakozott ki a sötétségből, aki fölfelé tartott a kanyargós lépcsőn. A férfi zömök volt és fekete, kész neandervölgyi, és sötét, kétsoros öltönyt viselt; a zakó megfeszült széles vállán. Eltéveszthetetlenül parancsoló tartással lépdelt kurta, erős lábán. Közben mobiltelefonált, de mire az ajtóhoz ért, befejezte a beszélgetést. Intett Langdonnak, hogy jöjjön be.

— Bezu Faché vagyok — közölte, miközben Langdon átnyomakodott a forgóajtón. — A Központi Ügyészségi Nyomozóhivatal kapitánya. — A hangja — a torokból feltörő morgás — megfelelt testalkatának: akár a készülődő vihar.

Langdon a kezét nyújtotta.

— Robert Langdon.

Faché roppant marka csaknem összemorzsolta Langdon kezét.

— Láttam a fotót — mondta Langdon. — A nyomozó közlése szerint Jacques Saumére tette...

— Mr. Langdon — Faché ráemelte ébenfekete szemét. — Amit a fotón látott, az csak ízelítő abból, amit Saumére tett.

Negyedik fejezet

Bezu Faché kapitány úgy mozgott, mint egy dühöngő bika, hátrafeszítette széles vállát, az állát pedig a mellkasára szorította. Olajtól csillogó haját hátrafésülte, ami kihangsúlyozta az előreugró szemöldökcsontok közé benőtt, V alakú hajsávot, amely úgy előzte meg a kapitány személyét, mint csatahajót az orra. Miközben vonult, sötét szemével szinte felperzselte maga előtt a földet, és olyan átható erő sugárzott belőle, ami kétséget sem hagyott afelől, hogy ez az ember semmiben sem ismer tréfát.

Langdon a kapitány mögött lépegetett a híres márványlépcsőn, amely az üvegpiramis alá süllyesztett átriumba vezetett. Útközben elhaladtak a nyomozóhivatal két, géppuskával felfegyverzett rendőre mellett. Egyértelmű volt az üzenet: ma este senki be nem léphet ide, és senki nem távozhat innen Faché kapitány jóváhagyása nélkül.

Egyre lejjebb ereszkedve a föld alá Langdonnak mind hevesebb remegéssel kellett megküzdenie. Faché jelenléte a legkevésbé sem volt rá megnyugtató hatással, a Louvre pedig már-már síri hangulatot árasztott ezen az órán. A lépcsőt, akár egy sötétbe borult mozitermet, a fokokba ágyazott, halvány irányfények világították meg. Langdon hallotta, hogyan verődik vissza odafönt, az üvegről a lépteik zaja. Föltekintve látta, hogyan enyészik el az áttetsző tetőn kívül a szökőkutak halványan megvilágított vízpárája.

— Tetszik? — kérdezte Faché, az üvegpiramis felé bökve széles állával.

Langdon felsóhajtott; túl fáradt volt ahhoz, hogy játszmákba bonyolódjon.

— Igen, fenséges ez a piramis.

Faché felhorkant.

— Egy sebhely Párizs arcán.

Ezt megkaptam. Langdon érezte, hogy a házigazdája olyan ember, akinek nem könnyű a kedvére tenni. Az járt a fejében, vajon Faché tud-e arról, hogy a piramist, Mitterrand elnök kifejezett kívánságára, pontosan 666 üvegtáblából építették — különös kívánság, amelyet szélteben-hosszában tárgyaltak az összeesküvés-elméletek kedvelői, arra hivatkozva, hogy a 666 a Sátán száma.

Langdon úgy döntött, hogy nem hozza szóba a dolgot.

Ahogy mind mélyebbre hatoltak a föld alatti teremben, úgy bontakozott ki fokozatosan a homályból a barlangszerű tér. A Louvre tizenhét méterrel a talajszint alatt épült új, 5800 négyzetméteres fogadócsarnoka végeláthatatlannak tűnt. Az okkersárga márványburkolatot úgy választották meg, hogy illeszkedjen a Louvre homlokzatának mézszínű köveihez. A föld alatti aulába rendszerint beáradt a napfény, és csak úgy nyüzsögtek benne a turisták. Ma este azonban kongóan üres és sötét volt a csarnok, amitől hideg, kriptaszerű hangulatot árasztott.

— De hol vannak a múzeum saját biztonsági őrei? — kérdezte Langdon.

— Elkülönítettük őket — válaszolta Faché olyan hangon mintha Langdon kétségbe vonta volna Faché embereinek alkalmasságát. — Nyilvánvaló, hogy valaki beengedett ide ma este egy olyan személyt, akit nem kellett volna. A Louvre valamennyi éjjeliőre a Sully-szárnyban van, és sorra kihallgatjuk őket. Ma estére az én nyomozóim biztosítják a múzeum őrzését.

Langdon bólintott, és meggyorsította a lépteit, hogy tartani tudja Faché tempóját.

— Mennyire jól ismerte Jacques Saunière-t? — érdeklődött a kapitány.

— Valójában semennyire. Sohasem találkoztunk.

Faché meglepettnek tűnt.

— Ma este lett volna az első találkozásuk?

— Igen. Úgy volt, hogy az Amerikai Egyetem fogadásán találkozunk az előadásom után, de nem jött el.

Faché bejegyzett valamit egy könyvecskébe. Menet közben Langdon megpillantotta a Louvre kevésbé ismert piramisát — *La Pyramide Inversée* —, azt a hatalmas, felfordított piramis alakú mennyezeti lámpát, amely sztalaktitként csüngött alá egy szomszédos, félemeleti teremben. Faché néhány lépcsőfokon át egy boltíves folyosó bejáratához vezette Langdont, amely fölött a következő felirat volt olvasható: DENON. A Denon-szárny volt a leghíresebb a Louvre három főszárnya közül.

— Ki kezdeményezte a ma esti találkozót? — kérdezte váratlanul Faché. — Ön vagy ő? A kérdés fölöttébb különösnek tetszett.

— Mr. Saunière — válaszolta Langdon, miközben beléptek a folyosóra. — A titkárnoje keresett meg e-mailben néhány héttel ezelőtt. Azt írta, hogy a kurátor értesült a párizsi előadásomról, és itt-tartózkodásom ideje alatt szeretne megbeszélni velem valamit.

— Pontosan mit?

— Nem tudom. Gondolom, valamilyen képzőművészeti témát. Hasonló az érdeklődésünk. Fachét láthatóan nem elégitette ki a válasz.

— Fogalma sincs, mi volt a találkozásuk célja?

Langdon nem tudta. Maga is kíváncsi lett volna rá, de nem akaródzott rákérdeznie a részletekre. A köztisztelőben álló Jacques Saunière híres volt tartózkodó természetéről és arról, hogy csak nagyon kevés embert hajlandó fogadni; Langdont egyszerűen megörvendeztette a lehetőség, hogy találkozhat vele.

— Mr. Langdon, nem adna legalább valami tippet, hogy miért is akart találkozni önnel az áldozat azon az estén, amikor meggyilkolták? Nagy segítség lenne.

Langdonban kínos érzést keltett a kérdés célirányossága.

— Tényleg sejtelmem sincs. Nem kérdeztem. Megtiszteltetésnek tekintettem, hogy egyáltalán megkerestek. Nagy csodálója vagyok Mr. Saunière munkásságának. Gyakran használom a könyveit az egyetemen.

Faché ezt is beírta a zsebkönyvébe.

A két férfi a Denon-szárnyba vezető folyosó közepén járt, és Langdon már látta szemben a felfelé vivő ikerliftet, amely most nem működött.

— Tehát hasonló volt az érdeklődésük? — kérdezte Faché.

— Igen. Valójában nagyrészt azzal telt az elmúlt évem, hogy annak a könyvnek a vázlatán dolgoztam, amely Mr. Saunière elsődleges szakterületével foglalkozik. Alig vártam, hogy szondázhassam az agyát.

Faché fölkapta a fejét.

— Tessék?

A kapitány nyilvánvalóan nem ismerte ezt a kifejezést.

— Alig vártam, hogy megismerhessem a gondolatait a témáról.

— Értem. És mi ez a téma?

Langdon tétovázott, nem tudta, hogyan is fogalmazhatná meg.

— A kéziratom lényegében az istennőkultuszok ikonográfiájáról szól... a női princípium tiszteletéről, és ennek képzőművészeti, szimbolikus megjelenéseiről.

Faché beleszántott a hajába tömzsi ujjjaival.

— És Saunière otthonosan mozgott ebben a tárgyban?

— Mindenkinél többet tudott róla.

— Értem.

Langdon úgy érezte, hogy Faché egyáltalán nem érti. Jacques Saunière-t a világ első számú istennő-ikonográfusaként tartották számon. Nemcsak magánszenvedélye vonzotta a termékenységgel, az istennőkultuszokkal, a boszorkánysággal és a női princípiummal kapcsolatos tárgyi emlékekhez, de húszéves kurátori működése során tevékeny szerepet vállalt abban, hogy a Louvre-ban létrejőjön a földkerekség leggazdagabb istennő-művészeti gyűjteménye — a papnők dupla pengéjű bárdjai Delphoi legrégebbi görög szentélyéből, Mercurius kígyós botjai, az úgynevezett arany-caduceusok, a kis, álló angyalokra emlékeztető *ankhok*, vagyis egyiptomi füles kereszték százai, *sistrum* kereplők, amelyeket a gonosz szellemek elűzésére használtak az ókori Egyiptomban, és elképesztő számú szobor, amely a Hóruszt dajkáló Isisz istennőt ábrázolta.

— Jacques Saumére ismerte talán az ön kéziratát? — vetette föl Faché. — És azért ajánlotta a találkozó, hogy segítséget nyújtson a könyvéhez?

Langdon megrázta a fejét.

— Igazság szerint még senki nem tud a kéziratomról. Egyelőre csak vázlat formájában létezik, és a kiadón kívül még nem mutattam meg senkinek.

Faché hallgatásba merült.

Langdon nem mondta el az okát, hogy miért nem mutatta meg senkinek a könyvet. A háromszáz oldalas vázlat -amely *A letűnt nő kultusz szimbólumai* munkacímét viselte — több ponton vet föl a hagyományos vallási ikonográfiától nagyon eltérő értelmezéseket, amelyek várhatóan vitákat fognak provokálni.

Langdon a páternoszter felé menet egyszerre megtorpant útjában, mert rájött, hogy Faché eltűnt mellőle. Visszafordulva azt látta, hogy a kapitány jó néhány méterrel hátramaradva áll a személyzeti felvonó előtt.

— Ezzel a lifttel megyünk — mondta Faché, miközben kinyílt az ajtó. — Bizonyára tudja, hogy gyalogszerrel jó nagy távolság innen a galéria.

Noha Langdon tudta, hogy a felvonó megkímélné a hosszú, kétemeletnyi lépcsómászástól a Denon-szárnyba, mégsem mozdult.

— Valami baj van? — Faché fogta az ajtót, és türelmetlenül nézett Langdonra.

Langdon sóhajtott, és vágyakozva tekintett hátra a nyitott páternoszterre. *Gond egy szál sem*, hazudta önmagának, miközben a lift felé baktatott. Gyerekkorában belezuhant egy használaton kívüli kútba, és szinte végkimerülésig taposta a vizet a szűk aknában, mire végül, órák múlva, kimentették. Azóta klausztofóbiás félelmet érez a zárt terekben — liftben, földalattin, fallabdateremben. A felvonó abszolút biztonságos szerkezet, mondogatta magának Langdon, de sohasem hitt benne. *Valójában egy kis fémkalitka felfüggesztve egy zárt aknában!* Lélegzetét visszatartva lépett be a liftbe, és a szokásos adrenalinlöketet érezte, amikor bezárult az ajtó.

Két emelet. Tíz másodperc.

— Ön és Mr. Saumére — mondta Faché, amikor elindult velük a felvonó — igazából soha nem beszéltek egymással? Nem is leveleztek? Nem küldtek egymásnak semmit postai úton?

Megint egy furcsa kérdés. Langdon a fejét rázta.

— Nem. Soha.

Faché biccentett, mintha nyugtázná magában a dolgot. Aztán szó nélkül megfordult, és a fémajtót bámulta maga előtt.

Emelkedés közben Langdon megpróbálta elterelni a figyelmét a köré zárult négy falról. A kapitány nyakkendőűjének — egy tizenhárom ónixkövel kirakott ezüstkeresztnek — a tükörképét nézte a fényes liftajtón. Némiképp meglepőnek találta. Ez a *crux gemmata* néven ismert szimbólum — a kereszt a tizenhárom drágakövel —, Krisztus és a tizenkét apostol keresztény jelképe. Langdon valahogy nem várta volna egy francia rendőrkapitánytól, hogy ilyen nyíltan közszemlére tegye a vallását. Csakhogy ez itt Franciaország; a kereszténység itt nem annyira vallás, mint születési adottság.

— Ez egy *crux gemmata* — mondta váratlanul Faché.

Langdon megütközve pillantott fel, és Faché ajtóban tükröződő szemével találkozott a tekintete.

A felvonó megállt, és az ajtó kinyílt.

Langdon gyorsan kilépett a folyosóra, alig várva a tágas teret a Louvre termeinek híresen magas mennyezetével. Ám az a világ, amelybe belépett, cseppet sem hasonlított a vártra.

Langdon meglepetten torpant meg.

Faché hátrapillantott.

— Gondolom, Mr. Langdon, sosem járt még a Louvre-ban zárás után.

Szerintem sem, gondolta Langdon, megpróbálva összeszedni magát.

A rendszerint tökéletesen megvilágított termek riasztó sötétségbe borultak. A felülről áradó egyenletes, fehér fény helyett most tompított, vörös derengés szüremlett a falak lábazatából — az egymást keresztező fénypáasmák csak a padlót világították meg.

Ahogy Langdon végignézett a homályos folyosón, ráébredt, hogy számítania kellett volna erre a látványra. Hiszen minden nagy képtárban ilyen vörös szolgálati lámpák világítanak éjszakánként — a stratégiai pontokon, alacsonyan elhelyezett halvány fények eligazítják a személyzetet a termek és folyosók között, de a festmények viszonylagos sötétségben maradnak, ami lassítja a túlzott fényhatások okozta fakulásukat. A múzeum ma éjjel szinte nyomasztó hangulatot árasztott. Hosszú árnyékok nyújtóztak mindenfelé, és a magas, boltíves mennyezet a nagy, fekete semmibe veszett.

— Erre — mondta Faché éles szögben jobbra kanyarodva, és megindult az egymásból nyíló termek sora felé.

Langdon a nyomában, miközben szeme lassan alkalmazkodott a sötétséghez. Körülötte nagyméretű olajfestmények kezdtek testet öltetni, mint előhívott fotók egy óriási sötét-kamrában... szemükkel követték a termeken áthaladó Langdont. Beszívta az ismerős múzeumi levegőt — azt a száraz, ionsemlegesített léggözt, amely gyenge szénzagot is tartalmazott —, annak a nagy hatású, szénszűrős páramentesítőnek a termékét, amely folyamatosan működik, hogy semlegesítse a látogatók által kilélegzett szén-dioxid káros hatásait.

A falak magasában elhelyezett, jól látható biztonsági kamerák egyértelmű üzenetet közvetítettek a látogatóknak: *Szemmel tartunk benneteket. Ne nyúljatok semmihez!*

— Valódiak? — kérdezte Langdon a kamerák felé bökve.

Faché megrázta a fejét.

— Természetesen nem.

Langdon nem volt meglepve. Az ekkora méretű múzeumok videofelügyelete túl drága és nem elég hatékony. A Louvre-hoz hasonló, csak hektárokból mérhető területű képtárakban több száz technikusra volna szükség pusztán ahhoz is, hogy figyeljék a kamerák továbbított képeket. A nagy múzeumok többsége manapság „visszatartó biztonsági rendszerekkel” dolgozik. *Felejtjük el a tolvajok távol tartását. Inkább tartuk benn őket.* A rendszer zárás után lép

működésbe, és ha a behatoló elmozdít egy műtárgyat, lezárja az érintett termet, és a tolvaj még a rendőrség megérkezése előtt rácsok között találja magát.

Valahol előttük hangokat vert vissza a márványfolyosó. Úgy rémlett, hogy a forrásuk egy nagy falmélyedés, amely jobb kéz felől nyílt. Éles fény áradt ki belőle a folyosóra.

— A kurátor irodája — mondta a kapitány.

Miközben a benyíló felé közeledtek Fachéval, Langdon egy rövid folyosón át belesett Saunière pazar dolgozószobájába — faburkolatok, régi mesterek festményei és egy hatalmas antik íróasztal, amelyen egy hatvancentis lovag-figura állt teljes páncélzatban. Egy maroknyi rendőrneműző ügködött a helyiségben: telefonáltak és jegyzeteltek. Az egyik Saunière íróasztalánál ült, és egy laptopba pötyögtetett. Látható volt, hogy a kurátor privát irodáját rendezték be ma estére a nyomozóhivatal ideiglenes főhadiszállásának.

— *Messieurs* — szólalt meg Faché, mire a férfiak mind felé fordultak. — *Ne nous derangez pas sous prétexte. Entendu?*

Az irodában tartózkodók bólintottak, hogy megértették.

Langdon éppen elégszer akasztotta már ki szállodai szobájára a NE PAS DERANGER táblát ahhoz, hogy tudja, mit parancsolt a kapitány: úgy rendelkezett, hogy semmilyen kifogással se zavarják őket.

A nyomozók kisdud csapatát hátrahagyva Faché továbbkalauzolta Langdont a sötét folyosón. Harminc méterrel előttük ott tátongott a Louvre leglátogatottabb terme — *la Grande Galerie* —, az a végtelennek tűnő, széles folyosó, ahol a múzeum legértékesebb itáliai mesterműveit állították ki. Langdon már kikövetkeztette, hogy itt találhattak rá Saunière holttestére; felismerte a Nagy Galéria híres parkettáját a polaroid felvételen.

Ahogy közeledtek, Langdon felfedezte, hogy egy hatalmas acélrácsozat zárja el a bejáratot, amelyet a középkori várakban használtak a martalóchadak távol tartására.

— Visszatartó biztonsági rendszer — mondta Faché, amikor odaértek a rácshoz.

A barikád még a sötétben is úgy festett, mint ami akár egy tankot is képes lenne megállítani. Langdon belesett a rácsok között a Nagy Galéria gyéren megvilágított terébe.

— Csak ön után, Mr. Langdon — mondta Faché.

Langdon megfordult. *Utánam, de hová?*

Faché a padlóra mutatott, a rácsok alá. A barikád úgy fél méterrel a padlótól véget ért, szabadon hagyva egy szűkös rést.

— Ennek a területnek a megközelítését még mindig korlátozza a Louvre biztonsági rendszere — mondta Faché. — *A Police Techniquic et Scientifique* emberei csak az imént végeztek a vizsgálat. — A nyílásra mutatott. — Csússzon át, kérem.

Langdon megbámulta a keskeny nyílást a lábánál, majd fölneézett a masszív vasrácsra. *Ugye ez csak vicc? A barikád úgy festett, akár egy guillotine, ami csak arra vár, hogy végezzen a behatolóval.*

Faché morgott valamit franciául, és az órájára pillantott. Azután térdre ereszkedett, és átréselte zömök testét a rácsok alatt. A túloldalon felállt, és Langdonra nézett a rácsokon keresztül.

Langdon sóhajtott. Letámasztotta tenyerét a fényes parkettára, hasra feküdt és kúszni kezdett. Miközben átcsúszott a nyíláson, Harris tweedzakójának nyaka beakadt a rácshoz, és a vas végigszántott a fején.

Csak kényelmesen, Robert, gondolta maga előtt tapogatva, míg végül átküzdötte magát. Ahogy feltápáskodott, már kezdte gyanítani, hogy nagyon hosszú éjszakája lesz.

Ötödik fejezet

A Murray Hill Place — az Opus Dei új székháza és konferenciaközpontja — a Lexington Avenue 243. alatt található New Yorkban. A több mint 47 millió dolláros költséggel épült, 12 ezer négyzetméteres toronyház vörös téglából és indianai mészkőből készült. May & Pinska tervezte, és több mint száz hálósobát, hat ebédlőt, könyvtárakat, szalonokat, tárgyalótermeket és irodákat foglal magában. Az első, a hetedik és a tizenötödik emeleten fafaragványokkal és márvánnyal díszített kápolnák vannak. A tizenhatodik emeleten csak lakások találhatók. A férfiak a Lexington Avenue-ra nyíló főkapukon léphetnek be a székházba. A nők egy mellékutcáról, és az épületen belül is „akusztikusan és vizuálisan” el vannak különítve a férfiaktól.

Kora este, legfelső emeleti lakosztályának — az úgynevezett penthouse-nak — a menedékében Manuel Aringarosa püspök összeállított egy kisebb úticsomagot, és hagyományos fekete reverendát öltött. Rendes körülmények között bíborszínű *cin-gulussal* övezte volna fel a derekát, de ma este nem magángépen utazik, és nem szeretne volna felhívni a figyelmet magas hivatalára. Csak a nagyon éles szeműek vették észre 14 karátos arany püspöki gyűrűjét a bíbor ametisztkövel és a nagy gyémántokkal, valamint a faragott fogantyús pástorbót. Vállára vetve útizsákját elmondott egy néma imát, majd távozott a lakásból, lement az előcsarnokba, ahol már várta a sofőrje, hogy kivigye a repülőtérre.

Most, Róma felé tartva egy utasszállító gép fedélzetén, Aringarosa kibámult az ablakon a sötét Atlanti-óceánra. A nap már lenyugodott, de Aringarosa tudta, hogy az ő csillaga emelkedőben van. *Ma este megnyerjük a csatát*, mondta magában, és elképedten gondolt arra, hogy néhány hónappal ezelőtt még tehetetlennek érezte magát azokkal az erőkkal szemben, amelyek pusztulással fenyegették a birodalmát.

Mint az Opus Dei elnök-igazgatója, az „Isten műve” — mert szó szerint ezt jelenti az *Opus Dei* — üzenetének terjesztésével töltötte életének utóbbi tíz évét. Az 1928-ban Josemaría Escrivá spanyol pap által alapított gyülekezet a visszatérést segítette elő a hagyományos katolikus értékekhez, és arra ösztönözte a tagjait, hogy hozzanak jelentős áldozatokat Isten művének beteljesítése érdekében.

Az Opus Dei eredeti filozófiája a Franco-rezsim előtti Spanyolországban gyökeredzett, de amikor 1934-ben napvilágot látott Josemaría spirituális kalauza, *Az Út* — 999 elmélkedés arról, hogyan teljesíthetjük be Isten művét a magunk életében —, Escrivá üzenete az egész világon elterjedt. Azóta több mint négymillió példányban, negyvenkét nyelven jelent meg *Az Út*, és az Opus Dei globális hatalommá vált. Székházai, oktatási központjai, sőt egyetemei a földgolyó csaknem valamennyi nagyvárosában megtalálhatók. Az Opus Dei volt a világ leggyorsabban növekvő és a legbiztosabb anyagi alapokon álló katolikus szervezete. De Aringarosának sajnos rá kellett ébrednie, hogy a vallási cinizmus, a szekták és a televíziós igehirdetés korában az Opus Dei gyarapodó vagyona és hatalma gyanút keltő.

— Sokan agymosó szektának tartják az Opus Deit — provokálták gyakran az újságírók. — Mások pedig ultrakonzervatív keresztény szervezetnek, titkos társaságnak nevezik önöket.

— Az Opus Deire egyik sem igaz — szokta válaszolni türelmesen a püspök. — Mi egy katolikus egyház vagyunk.

Olyan katolikusok gyülekezete, akik úgy döntöttek, hogy a lehető legszigorúbban követik a katolikus tanítást saját mindennapi életükben.

— Isten művéhez feltétlenül hozzátartozik a szüzességi fogadalom, a dézsmaszedés, és az önkorbácsolással, *cilicumviseléssel* való vezeklés a bűnökért?

— Ezek csak az Opus Dei tagjainak elenyésző részére jellemzők — válaszolta Aringarosa. — Sokféle formája van a részvételnek. Az Opus Dei sok ezer tagja házasságban él, családjában, és saját közösségén belül végzi Isten munkáját. Az aszkétaéletet választók a rendházainkban laknak. Mindenki maga dönt erről, de az Opus Dei minden tagjának közös a célja: Isten művének beteljesítésével jobbá tenni ezt a világot. És ez igazán csodálatra méltó vállalkozás.

Ám a józan érvelés ritkán hatott. A média mindig is a botrányhoz vonzódott, és az Opus Deiben, éppen úgy, mint a legtöbb nagy szervezetben, akadt néhány eltévelyedett lélek, aki rossz fényt vetett az egész közösségre.

Két hónappal ezelőtt lelepleztek egy Opus Dei-csoportot az egyik közép-nyugati egyetemen, akik meszkalinnal toboroztak új tagokat, abból a meggondolásból, hogy a drog kiváltotta eufórikus állapotot vallásos élménynek vélik majd az újoncok. Egy másik egyetemi hallgató a javasolt napi két óránál többet viselte a szöges *ciliciumot*, és csaknem végzetes fertőzést okozott magának. A minap Bostonban egy kiábrándult fiatalember a befektetési bankárként keresett egész vagyonát az Opus Deire íratta, mielőtt öngyilkosságot kísérelt meg.

Eltévelyedett bárányok, gondolta Aringarosa, és vérzett értük a szíve.

Természetesen Robert Hanssen FBI-kém nagy nyilvánosságot kapott pere volt a legkínosabb, amelynek során nemcsak az derült ki, hogy Hanssen az Opus Dei prominens tagja, hanem az is, hogy szexuálisan deviáns, és a tárgyaláson bizonyítást nyert, hogy videokamerákat rejtett el a hálósobájában, majd megmutatta a barátainak, ahogyan a feleségével szeretkezik.

— Ez aligha tekinthető egy hithű katolikushoz méltó időtöltésnek — jegyezte meg a bíró.

Szomorú, hogy ezek az esetek elősegítették egy új megfigyelőcsoport, az Opus Dei Awareness Network létrejöttét. A csoport népszerű weboldala — a *wunv.odan.org* — ijesztő történeteket tett közzé egykori Opus Dei-tagokról, akik felhívták a figyelmet a csatlakozás veszélyeire. A média újabban már „Isten maffiájaként” meg „Krisztus szektájaként” emlegette az Opus Deit.

Féltünk attól, amit nem értünk, gondolta Aringarosa, azon tűnődve, vajon tudják-e a bírálók, hány emberi életet tett gazdagabbá az Opus Dei. A szervezet élvezte a Vatikán teljes támogatását és áldását. *Az Opus Dei magának a pápának volt a személyes prelátussága.*

Manapság azonban az Opus Deit olyan hatalom fenyegeti, amely összehasonlíthatatlanul veszélyesebb a médiánál... egy váratlan ellenfél, amely elől Aringarosa nem tudott elrejtőzni. Öt hónappal ezelőtt megrendült az erő kaleidoszkópja, és Aringarosa még mindig kóválygott a csapás alatt.

— Nem tudják, micsoda háborút indítottak el — suttogta magában Aringarosa, kibámulva a gép ablakán az óceán sötétjére. Egy pillanatra saját torz tükörképén akadt meg a szeme — sötét és megnyúlt arcán, amelyet belapított, elferdült orra uralt —, még Spanyolországban törték be az orrát, fiatal misszionárius korában. A testi hiba ma már alig számított. Aringarosa nem a hús, hanem a szellem világához tartozott.

Miközben a repülőgép elérte Portugália partvidékét, Aringarosa reverendája alatt vibrálni kezdett az elnémított és rezgő üzemmódra állított mobiltelefon. Bár a légi közlekedés szabályai tiltják a mobiltelefonok használatát a repülés ideje alatt, Aringarosa tudta, hogy ezt

a hívást nem mulaszthatja el. Csak egyetlen ember ismerte ezt a számot, az a férfi, aki postán küldte el Aringarosának ezt a telefont.

A püspök halkán beleszólt:

— Igen?

— Silas tudja, hol van a zárókő — mondta a hívó. — Párizsban van. A Saint-Sulpice-templomban.

Aringarosa püspök elmosolyodott.

— Akkor közel vagyunk a célhoz.

— Azonnal a kezünkbe kaparinthatjuk. De szükségünk van a kapcsolataira.

— Persze, csak mondja meg, mit tegyek.

Amikor Aringarosa kikapcsolta a telefont, hevesen vert a szíve. Még egyszer kinézett az éjszaka sötétjébe, és úgy érezte, eltöprel azokhoz az eseményekhez képest, amelyeket mozgásba hozott.

Ötszáz mérföldre onnan a Silas nevű albínó egy kis mosdótál fölé hajolt, lemosta a vért a hátáról, és nézte a vizet megfestő vörös cseppek mintáit. *Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek* — imádkozott, a Zsoltárok könyvéből idézve —; *moss meg engemet, és feliebb lesz'ek a hónál.*

Silast izgatott várakozás töltötte el, amelyet csak a korábbi életében érzett. Egyszerre meglepte és felvillanyozta. Az utóbbi tíz évben *Az Út* követője lett, megtisztult a bűneitől... újjáépítette az életét... kitörölte erőszakos múltját. Ma este azonban ismét megrohanta a múlt. Visszatért a gyűlölet, amely ellen olyan keményen küzdött. Megdöbbsent attól, hogy milyen gyorsan buktak felszínre az eltemetett dolgok. És persze velük együtt visszatért a tudománya is. Berozsdásodott ugyan, de még használható.

Jézus üzenete a béke... az erőszakmentesség... a szeretet. Ezt az üzenetet tanulta Silas kezdettől fogva, és belevészte a szívébe. Ám most éppen ezt az üzenetet fenyegették pusztulással Krisztus ellenségei. *Akik erőt szegeznek szembe Istennel, erővel fognak találkozni. Rendületlen és kimozdíthatatlan erővel.*

A keresztes vitézek két évezreden át védelmezték hitüket azok ellen, akik ellene törtek. Ma este Silast szólították a csataterre.

Megtörölgette sebeit, és bokáig érő, kámzsás csuhát öltött. Egyszerű, sötét gyapjúból készült, és kiemelte bőrének, hajának fehérségét. Kötelet kötött a derekára, fejére húzta a csuklyát, és adott magának egy percet, hogy vörös szemével megcsodálja a képét a tükörben. *A kerekek mozgásba lendültek.*

Hatodik fejezet

Miután átréselte magát a biztonsági kapu alatt, Robert Langdon ott állt a Nagy Galéria bejáratában, és egy hosszú, mély szoros torkába nézett bele. A képtár két vastag, tíz méter magas oldalfala beleveszett odafönt a sötétségbe. A vörösen pislákoló irányfények fölfelé világítottak, természetellenes derengésbe vonva a mennyezetről lelógó, zsinórokkal rögzített Da Vinci-, Tiziano- és Caravaggio-festmények bámulatos gyűjteményét. Csendéletek, vallásos jelenetek és tájképek váltakoztak nemes urak és politikusok portréival.

Noha a Nagy Galériában állították ki a Louvre leghíresebb itáliai mesterműveit, számos látogató vélekedett úgy, hogy ennek a szárnynak a legizgalmasabb látnivalója valójában a híres parketta. Az átlós tölgyfa lapok olyan szédületes geometria mintát adtak ki, hogy a padló első pillantásra optikai érzékcsalódást keltett — a sokdimenziós hálózat olyan érzést váltott ki a látogatókból, mintha egy minden lépéssel változó felszínen lebegnének át a galérián.

Ahogy Langdon tekintete elidőzött a padló mintáin, egy váratlan, oda nem illő tárgyon akadt meg a szeme, amely balra, tőle néhány méterre hevert a földön, rendőrségi kordonnal bekerítve. Langdon Fachéhoz fordult:

— Az ott egy... egy *Caravaggio* a padlón?

Faché oda sem nézve bólintott.

A festmény Langdon becslése szerint legalább kétmillió dollárt ért, mégis úgy feküdt a földön, akár egy letépett poszter.

— Mi az ördögöt keres az a padlón?

Faché elkomorult, de láthatóan nem rendítette meg a dolog.

— Ez egy bűncselekmény helyszíne, Mr. Langdon. Nem mozdítottunk el semmit. Azt a vásznat a kurátor tépte le a falról, Így hozta működésbe a biztonsági rendszert.

Langdon visszafordult a bejáratához, és megpróbálta elképzelni, mi történhetett itt.

— A kurátort az irodájában támadták meg, ő bemenekült a Nagy Galériába, és azzal, hogy lerántotta a festményt a falról, aktiválta a biztonsági kaput. A rács azonnal leszaladt, elzárva a nyílást. Ennek a galériának nincsen másik bejárata vagy kijárata.

Langdon nem látott tisztán.

— Tehát a kurátor gyakorlatilag foglyul ejtette a támadó ját a Nagy Galériában?

Faché megrázta a fejét.

— A biztonsági kapu *elválasztotta* Saunière-t a támadótól. A gyilkos kint rekedt a folyosón, és a rácson át lőtte le Saunière-t. — Faché egy narancssárga ragasztócsíkra mutatott az egyik vasrúdon, amely alatt az előbb átkúsztak. — A technikusok ott azonosították a lőpormaradványokat. A rácsok között tüzelt. És Saunière egyedül halt meg idebent.

Langdon felidézte magában a Saunière holttestéről készült fotót. *Azt mondták, hogy ezt a kurátor tette saját magával.*

— És hol van a holtteste?

Faché megigazította a kereszt alakú nyakkendőjét, és elindult előre.

— Mint bizonyára tudja, a Nagy Galéria meglehetősen hosszú.

A pontos méret, ha Langdon jól emlékezett, körülbelül négyszázhatvan méter, háromszor olyan hosszú, mint a Washington-émlékmű az egyik végétől a másikig. De ugyanilyen lélegzetelállító a folyosó szélessége is, ahol két személyvonat kényelmesen elférne egymás mellett. A galériát két utcára osztották a közepén elhelyezett szobrok vagy monumentális porcelánurnák, amelyek stílszerű korlátként funkcionálva terelték a forgalmat az egyik fal mentén előre, a másik mentén vissza.

Faché hallgatásba merülve, gyors léptekkel haladt a folyosó jobb oldalán, merően maga elé nézve. Langdon szinte tiszteletlenségnek érezte, hogy egyetlen pillantásra sem méltatva őket siet el a remekművek mellett.

Nem mintha túl sokat láthatnék belőlük ebben a megvilágításban, gondolta.

A tompított vörös fény sajnálatos módon felidézte benne azt az esetet, amikor utoljára látott ilyen biztonsági világitást a Vatikán titkos archívumában. Ma este már másodszor tért vissza a kis híján a halálával végződő római kaland nyugtalanító emléke. Erről megint eszébe jutott Vittoria. Már hónapok óta nem álmodott vele. Langdon nem akarta elhinni, hogy csak egy év telt el Róma óta; ő évtizedeknek érezte. Egy másik életnek. Utoljára decemberben kapott levelet Vittoriától — egy képeslapot, amelyben azt írta, útban van a Jávai-tengerre, hogy folytassa kutatásait a kapcsolatok fizikájáról... ez valami olyasmi, hogy műholdak segítségével követik a manta ráják vándorlását. Langdonnak sohasem voltak olyan illúziói, hogy egy olyan nő, mint Vittoria, boldogan élhetne mellette az egyetemi campuson, de római találkozásuk olyan vágyakozást indított el benne, amelyről nem hitte volna, hogy képes rá. Az agglegényélet és a vele járó szabadság melletti szigorú elkötelezettsége valamiképpen megingott.. ismeretlen üresség lépett a helyébe, amely egyre jobban elhatalmasodott rajta az elmúlt egy évben.

Még mindig sietősen haladtak előre, és Langdon nyomát sem látta holttestnek.

— Jacques Saunière *ilyen messzire* eljutott?

— Mr. Saunière a gyomrába kapta a golyót. Nagyon lassan halt meg. Talán tizenöt vagy húsz percig is eltartott. Úgy tűnik, rendkívüli lelki erővel rendelkezett.

Langdon megrökönyödött.

— *Tizenöt* percig tartott, amíg ideértek a biztonságiak?

— Természetesen nem. A Louvre biztonsági szolgálata azonnal reagált, amint megszólalt a riasztó, és zárva találta a Nagy Galériát. A kapun át hallották, hogy mozog valaki a folyosó túlsó végén, de nem láthatták, hogy ki az. Kiabáltak, de nem kaptak választ. Feltételezték, hogy csak a bűnöző lehet, és követve a szabályzatot, értesítették a nyomozóhivatalt. Mi tizenöt percen belül kikerestünk a helyszínre. Amikor ideértünk, csak annyira húztuk fel a rácsot, hogy átférjünk alatta, majd beküldtem tizenkét fegyveres nyomozót. Ok átfésülték az egész galériát, hogy sarokba szorítsák a behatolót.

— És?

— Senkit nem találtak idebent. Kivéve... — Faché valahová maga elé mutatott — ...öt.

Langdon fölemelt tekintettel követte Faché kinyújtott ujjának irányát. Először azt hitte, hogy egy nagy márványszoborra mutat a folyosó közepén. De ahogy továbbmentek, Langdon már azt is látta, mi van a szobor mögött. Harminc méterrel előrébb egy hordozható állványra szerelt reflektor világította meg a padlót, éles, fehér fényben úszó szigetet képezve a sötétvörös derengő galériában. A fény-folt közepén, mint rovar a mikroszkóp alatt, a kurátor meztelen teste feküdt a parkettán.

— Látta a fényképet — mondta Faché —, tehát nem okozhat meglepetést.

Langdon egész testében megborzongott, ahogy közeledtek a holttesthez. Soha életében nem látott még különösebb képet, mint ami most a szeme elé tárult.

Jacques Saunière fakó holtteste ugyanúgy hevert a parkettás padlón, ahogy a fénykép mutatta. Miközben Langdon az erős fényben hunyorogva megállt a tetem fölött, ismét eszébe jutott, mennyire elképesztette, hogy Saunière élete utolsó perceiben ilyen különös pózba igazította a testét.

Saunière meglepően jó kondícióban volt a korához képest... és most a teljes izomzatát közszemlére tette. Levetett magáról minden ruhadarabot, szépen elrendezte a padlón, majd hanyatt feküdt a széles folyosó közepén, tökéletesen párhuzamosan a helyiség hosszanti tengelyével. Karját kitérte, a lábát szélesre terpesztette, mint a tornászó gyerek, vagy még inkább az az ember, akit megfeszít valamilyen láthatatlan erő.

Közvetlenül Saunière mellcsontja alatt egy véres folt jelezte azt a pontot, ahol a golyó behatolt a testébe. A seb furcsa módon alig vérzett, csak némi megfeketedett alvadék képezett kis tócsát körülötte.

Saunière bal mutatóujja is véres volt: nyilvánvalóan belemártotta a sebbe, hogy a legnyugtalanítóbb dolgot művelje haláltusája közben. A saját vérért használta tintaként, és a saját hasa volt a vászon, amelyre Jacques Saunière egy egyszerű szimbólumot mázolt: öt egyenes vonalat, amely egymást metszve ötágú csillagot ad ki.

Egy pentagrammát.

Saunière holtteste a köldökét keretező véres csillaggal hátborzongató látványt nyújtott. A korábban látott fényképtől is végigfutott rajta a hideg, de most, hogy a saját szemével látta, egyre fokozódó nyugtalanság kerítette hatalmába Langdont.

Ezt ő tette saját magával.

—Mr. Langdon! — szegeződött rá ismét Faché sötét szeme.

— Egy pentagramma — jelentette ki Langdon, a szavak visszhangosan kongtak a hatalmas térben. — A világ egyik legrégebbi szimbóluma. Már Krisztus előtt négyezer évvel is használták.

— És mit jelent?

Langdon mindig elbizonytalanodott, ha erre a kérdésre került a sor. Közölni valakivel, hogy mit „jelent” egy szimbólum, olyan volt, mint megmagyarázni, hogy milyen érzést kellene keltenie egy dalnak — ami más és más volt mindenki esetében. A fehér Ku-Klux-Klan-csuklya a gyűlölet és a rasszizmus képzetét keltette az Egyesült Államokban, míg ugyanez a viselet Spanyolországban a vallásos hit jelentését hordozta.

— A szimbólumok eltérő környezetben eltérő jelentést hordoznak — mondta Langdon. — Az ötágú csillag elsődlegesen pogány vallási jelkép.

Faché bólintott.

— A sátánimádásé.

— Nem — igazította ki Langdon, azon nyomban tudatosítva magában, hogy pontosabban kell megválogatnia a szavakat.

Manapság a *pogány* kifejezés jóformán szinonimájává vált a sátánimádónak — ami közkeletű tévedés. A szó voltaképpen a latin *paganus*ból ered, amely falusit jelent. A „pogányok” szó szerinti értelemben a tanulatlan vidéki népek voltak, akik megragadtak a természetimádat régi, vidéki kultuszainál. Valójában az egyház annyira félt a *villes* lakóitól, hogy az egykor ártatlan falusi — *vilain* — elnevezés idővel a gonosz lélek megfelelőjévé vált.

— A pentagramma — pontosította Langdon — egy kereszténység előtti szimbólum, amely a természetimádathoz kötődik. A régiek két, egy maszkulin és egy feminin részből állónak képzeltek el a világot. Isteneik és istennők azon munkálkodtak, hogy megőrizzék az erőegyensúlyt. Jin és jang. Amikor a férfi és a női erő egyensúlyban volt, akkor harmónia uralkodott a világban. Ha megbomlott az egyensúly, **akkor kitört a káosz.**

—Langdon odamutatott Sauniére hasára. — Ez az ötszög minden dolgok *női* felét képviseli...azt a fogalmat, amelyet a vallástörténészek „szakrális nőiségnek” vagy „istennőkultusznak” neveznek. Sauniére mindenkinél többet tudott erről.

— Sauniére egy *istennőszimbólumot* rajzolt a hasára?

Langdonnak el kellett ismernie, hogy ez furcsának tűnhet.

— A legszűkebb értelmezésben az ötszög Venust, a testi szerelem és a szépség istennőjét jelképezi.

Faché végigmérte a meztelen férfit, és felnyögött.

— Az ősi vallások a természet isteni rendjén alapultak. Venus, az istennő és Vénusz, a bolygó egy és ugyanaz volt. Az istennőnek megvolt a helye az éjszakai égbolton, amelyet számos elnevezéssel illettek: Vénusz, Hajnalcsillag, Istár, Astarta. Mindezek az erőteljesen feminin fogalmak a természethez és a Földanyához kötődnek.

Faché most még zavarodottabbnak tűnt, mintha jobban örült volna a sátánimádó szálnak.

Langdon úgy döntött, hogy nem fedi fel az ötszög legelképezhetőbb sajátosságát — a *valóságosan* is a Vénuszhoz köthető eredetét. Fialat csillagászhallgatóként Langdon megdöbbenve értesült arról, hogy a Vénusz bolygó nyolcévenként *szabályos* ötszöget ír le az elliptikus égbolton. A régieket any-nyira lenyűgözte ez a megfigyelés, hogy Vénusz és az ő ötszöge a tökéletesség, a szépség és a testi szerelem ciklikus sajátosságainak jelképévé vált. A Vénusz mágikus hatalma előtti tisztelgésből szervezték a régi görögök nyolcévente az olimpiát. Ma már csak kevesen tudják, hogy a modern olimpiai játékok négyévenkénti megrendezése a Vénusz felezett ciklusait követi. És még ennél is kevesebben tudják, hogy majdnem az ötágú csillag lett az olimpia jelképe, és csak az utolsó pillanatban változtatták meg — az öt csúcs helyett öt egymást metsző karika lett, amely jobban tükrözi a versenyek teljességét és harmóniáját.

— Mr. Langdon — szólalt meg váratlanul Faché. — Biztos, hogy az ötszögnek az ördöghöz is van valamilyen köze. Ez világosan kiderült az amerikai horrorfilmekből.

Langdon felvonta a szemöldökét. *Hála neked, Hollywood.* Az ötágú csillag mára a sátánista sorozatgyilkos mozik elmaradhatatlan kliséje lett, amelyet rendszerint más, állítólagos démoni jelképekkel együtt mázolnak fel a sátánisták lakhelyének falára. Langdon mindig dühöngött, amikor ilyen formában találkozott a szimbólummal; az ötágú csillag eredetét tekintve valójában isteni jelkép volt.

— Biztosíthatom önt — mondta Langdon --, hogy bármit látott is a moziban, az ötágú csillag démoni magyarázata történelmileg hibás. Az eredeti utalás a nőiségre helytálló, de a pentagramma jelképiségét eltorzították az évszázadok során. Ebben az esetben a vérontás által.

— Félek, hogy nem tudom követni.

Langdon Faché keresztjére pillantott, nem tudva, hogyan is fogalmazza meg a mondandóját.

— Az egyház, uram. A szimbólumok nagyon rugalmasak, de az ötágú csillagot a korai római katolikus egyház változtatta meg. A Vatikán irtó hadjáratot indított a pogány vallások

ellen, hogy keresztény hitre térítse a tömegeket, amelynek részeként az egyház besározta a pogány isteneket és istennőket, gonosz színben tüntetve fel a jelképeiket.

— Folytassa.

— Ez meglehetősen gyakori zürzavaros időkben — mondta tovább Langdon. — Az újonnan megszülető hatalom átveszi a létező szimbólumokat, majd idővel eltorzítja őket, hogy kitörölje az értelmüket. A pogány jelképek és a keresztény jelképek csatájában a pogányok veszítettek; Poszeidón háromágú szigonya átalakult az ördög vasvillájává; a bölcs öreg asszonyok csúcsos kalapja a boszorkányok szimbóluma lett; Venus ötágú csillaga pedig az ördög jelképe. — Langdon szünetet tartott. — Sajnos az Egyesült Államok katonasága szintén eltorzította a pentagrammát: ez ma nálunk a háború legfőbb szimbóluma. Ezt festik rá minden vadászgépre, és ez díszelg a tábornokaink váll-lapján. — *Ennyit a szerelem és a tennőjéről.*

— Érdekes. — Faché a szétvetett tagú holttest felé bökött a fejével. — És a test elhelyezkedése? Ebből mire következett?

Langdon vállat vont.

— A test helyzete pusztán megerősíti az ötágú csillagra és a szakrális nőiségre tett utalást.

Faché arca elkomorult.

— Hogy mondja?

— Másolat. Megismételni egy szimbólumot a legegyszerűbb módja a jelentés megerősítésének. Jacques Saunière ötágú csillag alakzatában helyezkedett el. — *Egy pentagramma jó, kettő még jobb.*

Faché követte a tekintetével a Saunière két karja, két lába és feje kirajzolta öt pontot, miközben újra hátrasimította lenyalt haját.

— Érdekes elemzés. — Szünetet tartott. — És miért *meztelen*? — Felnyögött, ahogy kimondta ezt a szót, a korosodó férfitest látványa nyilvánvalóan visszatetszést keltett benne.

— Miért vette le a ruháit?

Átkozottul jó kérdés, gondolta Langdon. Ő is ezen töprengett azóta, amióta először megpillantotta a polaroid képet. Eddigi legjobb tippje az volt, hogy a meztelen emberi test még jobban alátámasztja a Venusra, mint a nemiség istennőjére tett utalást. Noha a modern kultúra a férfi és a nő fizikai egyesülésének Venusszal való összekapcsolását jórészt kitörölte, az etimológus éles szeme azért felfedezi Venus eredeti jelentésének nyomát az orvostudomány nemi betegségekkel foglalkozó ágát jelentő „venerológia” szóban. Langdon úgy döntött, hogy nem tér ki erre a vonatkozásra.

— Mr. Faché, nyilván nem tudok önnek választ adni arra, hogy miért rajzolta magára Mr. Saunière azt a szimbólumot, vagy miért helyezkedett el ebben az alakzatban, de annyit mondhatok, hogy egy olyan ember, mint Jacques Saunière, a női istenség jelképének tekintette az ötágú csillagot. A művészettörténészek és a szimbólumkutatók széles körben ismerik ezen jelkép és a szakrális nőiség kapcsolatát.

— Remek. És miért a saját vérét használta tintának?

— Nyilván azért, mert nem volt más, amivel írhatott volna.

Faché egy pillanatig hallgatott.

— A magam részéről azt hiszem, azért használt vért, hogy a rendőrség elvégezzen bizonyos törvényszéki orvostani vizsgálatokat.

— Hogyan?

— Nézze meg a bal kezét.

Langdon végigjártatta a szemét a kurátor sápadt karjától a bal kézfejeig, de nem látott semmit. Bizonytalanul megkerülte a holttestet, leguggolt, és meglepve fedezte föl, hogy a kurátor egy nagy, filchegyű szövegkiemelőt szorongat a markában.

— Ez volt a kezében, amikor megtaláltuk — mondta Faché otthagyva Langdont, és elsétálva egy néhány méterre álló, hordozható asztalhoz, amelyen vizsgálati eszközök, kábelek és mindenféle elektromos műszerek sorakoztak. — Nem nyúltunk semmihez. Ismeri ezt a fajta filctollat?

Langdon letérdelt, hogy megnézhesse a toll márkáját.

STYLO DE LUMIERE NOIRE.

Meglepetten pillantott fel.

A fekete fényű filc- vagy vízjeltoll egy speciális, nemez-hegyű kiemelő volt, amelyet eredetileg múzeumok, restaurátorok és képhamisítási ügyekkel foglalkozó nyomozók számára terveztek: láthatatlan jelzéseket lehetett vele tenni a tárgyakra. A tollban nem maró, alkohol alapú, fluoreszkáló tinta volt, amelyet csak fekete fényben lehetett látni. Manapság a múzeumok személyzetének napi rutinfelszereléséhez tartoztak ezek a tollak, ezekkel tettek láthatatlan jelzést azon festmények keretére, amelyek restaurálásra szorultak.

Miközben Langdon felállt, Faché odament a reflektorhoz és kikapcsolta. A galéria egyszerre sötétségbe borult.

Langdont növekvő bizonytalanság kerítette hatalmába a vaksötétben. Majd feltűnt Faché sziluettje, élénkörös megvilágításban. Egy hordozható lámpával a kezében közeledett, amely ibolyaszínű ködbe burkolta az alakját.

— Talán tudja — mondta Faché Langdonra emelve ibolyaszínben világító szemét —, hogy a rendőrség fekete fényű lámpákkal vizsgálja meg a bűncselekmények helyszínét, vérnnyomokat és más törvényszéki orvostani bizonyítékokat keresve. Így hát képzelheti a meglepetésünket.. — Faché hirtelen a holttestre irányította a lámpát.

Langdon lenézett, és hátrahőkölt a döbbenettől.

Vadul zakatolt a szíve, miközben befogadta a parkettás padlón a szeme előtt felderengő bizarr látványt. A különleges, lila megvilágításban kusza betűkből rajzolódtak ki a kurátornak a holtteste mellé írott utolsó szavai. Ahogy Langdon bámulta a vibráló szöveget, érezte, hogy egyre sűrűbbé válik a mai éjszakát beburkoló köd.

Langdon újra elolvasta az üzenetet, majd fölneézett a kapitányra.

— Mi az ördögöt jelentsen ez?

Faché szeme féhéren ragyogott.

— Pontosan ez az a kérdés, *nonsieur*, amire öntől várjuk a választ.

Nem messze onnan, Saunière irodájában, a Louvre-ba visszatérő Collet hadnagy hevenyészett audio-vezérlőpultot állított fel a kurátor hatalmas íróasztalán. A középkori lovag kísérteties, robotszerű bábujától eltekintve, amely mintha pontosan rámeredt volna Saunière íróasztala sarkáról, Collet egészen otthonosan érezte magát. Föltette az AKG fejhallgatót, és ellenőrizte a bejövő szinteket a merevlemezes felvevőrendszeren. Minden egység működött. A mikrofonok hibátlanul vettek, a hang kristálytisztá volt.

Le moment de vérité, mosolyodott el. Az igazság pillanata.

Majd behunyt szemmel átadta magát a Nagy Galériában folyó, hangszalagra rögzített beszélgetésnek.

Hetedik fejezet

A szerény lakás magában a Saint-Sulpice-templomban kapott helyet, a második szinten, a kórustól balra. A kétszobás lakrészben köves padló és minimális berendezés volt; ezt nevezte otthonának már több mint egy évtizede Sandrine Bieil nővér. Ha bárki megkérdezte, akkor a szomszédos zárdát mondta be hivatalos lakcímeként, de jobban szerette a templom csöndjét, és egy ágygal, egy telefonnal és egy főzőlappal egész kényelmesen berendezkedett oda-fönt.

Mint a templom *conservatrice d'affaires-e*, Sandrine nővér felelt a templom működtetésének valamennyi, nem vallási vonatkozásáért — az általános karbantartásért, a kisegítő személyzet és az idegenvezetők alkalmazásáért, az épület zárás utáni védelméért, az olyan szükséges kellékek beszerzéséért, mint a misebor vagy az ostya.

Ma este, kis ágyában alva arra ébredt, hogy csöng a telefon. Fáradtan emelte föl a kagylót.

— *Soeur Sandrine. Église Saint-Sulpice.*

— Jó estét, nővér — mondta a férfi franciául.

Sandrine nővér felült. *Hány óra van?* Azonnal fölismerte a főnöke hangját, aki tizenöt év alatt még egyszer sem ébresztette fel. Az abbé nagyon jámbor ember volt, aki rögtön a mise után hazament lefeküdni.

— Bocsáss meg, ha felébresztettelek, nővér — mondta az abbé, akinek szintén álmos és feszült volt a hangja. — Egy szívességre szeretnék kérni. Az imént felhívott egy befolyásos amerikai püspök. Talán ismered is. Manuel Aringarosa.

— Az Opus Dei vezetője? — *Hát persze hogy ismerem. Ki ne ismerné az egyházban?* Aringarosa konzervatív szervezete nagy hatalomra tett szert az utóbbi években. Ugrásszerű felemelkedésük 1982-ben kezdődött, amikor II. János Pál pápa váratlanul „a pápa személyes követévé” tette őket, szentesítve egész működésüket. Gyanúra adhatott okot, hogy az Opus Dei ugyanabban az évben kapta a magas kegyet, amelyben a gazdag szekta állítólag csaknem egymilliárd dollárt utalt át a Vatikán hitéletet támogató intézetének — közkeletű nevén a Vatikáni Banknak —, kimentve azt egy fenyegető csődből. Egy másik lépés, amelyre sokan felvonták a szemöldöküket, hogy a pápa „gyorsított eljárással” avatta szentté az Opus Dei alapítóját, mindössze húsz esztendőre csökkentve a kanonizáció gyakran egy évszázadig is elnyúló folyamatát. Sandrine nővér nem tehetett róla, de gyanúsnak találta, hogy az Opus Dei ilyen jól fekszik Rómában, ám a Szentszék döntéseit nem volt szokás vitatni.

— Aringarosa püspök azért telefonált, hogy egy szívességet kérjen — mondta az abbé a nővérnek ideges hangon. — Az egyik híve Párizsban van ma este.

Miközben Sandrine nővér a különös kérést hallgatta, egyre nagyobb zavart érzett.

— Bocsáss meg, de azt mondod, hogy ennek az Opus Dei-testvérnek a látogatása nem várhat holnap reggelig?

— Félek, hogy nem. Nagyon korán indul a gépe. Régi álma, hogy láthassa a Saint-Sulpice-templomot.

— De a templom sokkal érdekesebb nappal. A napsugarak, ahogy beragyognak az *oculuson*, a változékony árnyékok a napórán, éppen ezek teszik olyan különlegessé a Saint-Sulpice-t.

— Nővér, én egyetértek, mégis hálás lennék, ha megtennéd nekem ezt a szívességet. Odamehet.. mondjuk egy órára? Vagyis húsz percen belül.

Sandrine nővér a homlokát ráncolta.

— Persze. Szívesen látom.

Az abbé megköszönte, és letette a telefont.

Az összezavarodott Sandrine nővér egy pillanatig még élvezte az ágya melegét, miközben igyekezett kiűzni az álmot a szeméből. Hatvanéves szervezete már nem ébredt olyan gyorsan, mint régebben, bár a késő esti telefonhívás kétségtelenül felzaklatta. Az Opus Dei mindig rossz érzéseket keltett benne. A rend nemcsak a test sanyargatásának misztikus szertartásához ragaszkodott, hanem a nőkről is középkori nézeteket vallott. A nővér megrendülten értesült arról, hogy a rend nőtagjai kénytelenek fizetség nélkül takarítani a férfiak hálótermeit, amíg a férfiak misén vannak; a nők keményfa padlón alszanak, míg a férfiak szalmazsákon; továbbá a nőket szigorúbb testi fenyítésre kötelezik. Újra meg újra meg kell bűnhődniük az eredendő bűnért. Mintha az, hogy Éva evett a tudás fájának almájából, olyan adósságba verte volna a nőket, amelyért az örökkévalóságig fizetniük kell. Szomorú, hogy míg a katolikus egyház java része fokozatosan irányt vett a nők jogainak tiszteletben tartása felé, addig az Opus Dei fellépése a folyamat visszafordításával fenyegetett. Akárhogy is, Sandrine nővér megkapta az utasítást.

Kidugva lábát az ágyból lassan fölállt, és ahogy letette csupasz talpát a kőre, megborzongott. Egész testén végigfutott a hideg, és hirtelen szorongás fogta el.

Női megérzés?

Sandrine nővér istenhívőként megtanulta, hogyan találhat lelki békét a megnyugtató belső hangokra figyelve. Ma este azonban olyan némák voltak azok a belső hangok, mint körülötte az üres templom.

Nyolcadik fejezet

Langdon nem bírta levenni szemét a bíborfényben reszkető szövegről a parkettán. Jacques Saunière utolsó üzenete nem hasonlított egyetlen búcsúlevélhez sem, amelyet Langdon egyáltalán el tudott képzelni.

Az üzenet így szólt:

13-3-2-21-1-1-8-5

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

Noha Langdonnak halvány fogalma sem volt arról, hogy mit jelenthet, azt már értette, miért merült fel Fachéban, hogy az ötszögnek valamilyen köze van a sátánimádáshoz.

Ó, drákói ördög!

Oh, balga szent!

Saunière szó szerint megnevezte az ördögöt. És hasonlóképpen bizarrnak tűnt a számsor is. — Egy része úgy fest, mint egy numerikus kód.

— Igen — mondta Faché. — A rejtjelezőink már dolgoznak a megfejtésen. Úgy véljük, hogy ezek a számok kulcsot adnak ahhoz, hogy ki ölte meg. Talán egy telefonvonal vagy valamilyen társadalmi azonosító szűrhető ki belőle. Lát ezekben a számokban bármiféle szimbolikus értelmet?

Langdon újra megnézte a számjegyeket, és rájött, hogy órákba telne, mire ki tudna venni belőlük valamilyen szimbolikus jelentést. *Ha Saunière egyáltalán ezt akarta velük.* Langdon számára tökéletesen véletlenszerűnek tűntek a számok. Hozzá volt szokva a jelképek átváltozásához, amelyből ki lehetett mutatni valamelyes értelmet, de itt minden — az ötszög, a szöveg, a számok — különállónak tűnt, alapvetően semmi közük nem volt egymáshoz.

— Korábban azt állította — mondta Faché —, hogy Saunière itteni cselekedetei mind arra irányultak, hogy valamilyen üzenetet közvetítsen velük... az istennőkultuszról vagy valami ilyesmiről. De hogy jön ide ez a szöveg?

Langdon tudta, hogy a kérdés költői. Nyilvánvaló, hogy ez a különös közlemény egyáltalán nem illik bele Langdon istennőkultusz-elméletébe.

Ó, drákói ördög? Oh, balga szent?

— Ez a szöveg inkább egyfajta vádiratnak látszik. Nem így gondolja?

Langdon megpróbálta elképzelni a Nagy Galériában csapdába esett, magányosan haldokló kurátor utolsó perceit. Logikusnak tűnt.

— Gondolom, az értelmes magyarázat lehet, hogy bevádolja a gyilkosát.

— Az én feladatom persze az, hogy egy nevet kapcsoljak a személyhez. Hadd kérdezzek valamit, Mr. Langdon. Ön szerint, a számokon kívül, mi a legkülönösebb ebben az üzenetben?

Mi a legkülönösebb? Egy haldokló ember elbankádozza magát a galériában, ötszöget rajzol a hasára és egy rejtélyes vádiratot a padlóra. Van itt egyáltalán olyan, ami nem különös?

— A „drákói” szó? — vetette fel Langdon az első dolgot, ami az eszébe ötlött. Meglehetősen biztos volt abban, hogy a Kr. e. 7. évszázad könyörtelen politikusára, Drakónra tett utalás szokatlan gondolat egy haldokló részéről. — Ez a „drákói ördög” kifejezés furcsa párosításnak tűnik.

— *Drákói?* — Faché hangjából némi türelmetlenség csendült ki. — Én távolról sem Sauniére szókapcsolatait találom itt a legérdekesebbnek.

Langdon nem tudta, mi járhat Faché eszében, de azt kezdte már gyanítani, hogy Drakón és Faché egész jól kijönnének egymással.

— Sauniére francia volt — közölte Faché a nyilvánvaló tényt. — Párizsban élt. Ezt az üzenetet azonban...

— Angolul írta — fejezte be Langdon, amikor rájött, mire céloz a kapitány.

Faché bólintott.

— *Précisément.* Mit gondol, miért?

Langdon tudta, hogy Sauniére tökéletesen beszél angolul, de arról fogalma sem volt, hogy miért az angol nyelvet választotta, amikor megfogalmazta az utolsó szavait. Langdon vállat vont.

Faché ismét odamutatott az ötszögre Sauniére hasán.

— Tehát semmi köze a sátánimádáshoz? Még mindig biztos benne?

Langdon már semmiben sem volt biztos.

— A szimbólum és a szöveg között nem találok összefüggést. Sajnálom, hogy nem tudok több segítséget adni.

— Talán ez megvilágítja az összefüggést. — Faché hátrább lépett a holttesttől, megint fölemelte a sötét lámpát, és nagyobb területet világított be a fénysugárral. — Ehhez mit szól?

Langdon legnagyobb döbbenetére egy kezdetleges kör-vonal derengett fel a kurátor holtteste körül. Sauniére nyilván lefeküdt, és több félkörívet húzott maga körül a tollal. Lényegében belerajzolta magát egy körbe.

Langdonnak egy szempillantás alatt beugrott az értelme.

— A *Vitruvius-tanulmány*! — hápogott Langdon. Sauniére életnagyságú másolatot készített Leonardo da Vinci leghíresebb vázlatáról az emberi test arányairól.

A maga korában ez volt a legpontosabb anatómiai tanulmány, a modern korban pedig kulturális ikonná vált a *Vitruvius-vázlat*, s manapság szerte a világon találkozhatunk vele plakátokon, egéralátéteken és pólókon. Az ünnepezt rajzon egy tökéletes kör látható, benne egy meztelen férfi-testtel, a férfi kitárt karral, terpeszben áll.

Da Vinci. Langdon beleborzongott a csodálatba. Sauniére szándékainak egyértelműsége tagadhatatlan volt. Élete utolsó pillanataiban a kurátor levetette a ruháit, és pontosan abba a pózba helyezkedett, mint ami Leonardo da Vinci *Vitruvius-tanulmányán* látható.

A kör volt a sorsdöntő hiányzó láncszem. A kör, mint a védelem feminin jelképe a meztelen férfitest körül kiteljesítette Da Vinci tudatos üzenetét — a férfi- és a női princípium harmóniáját. Most már csak az a kérdés maradt, hogy miért utánzotta le Sauniére egy híres rajzot.

— Mr. Langdon — mondta Faché —, ön bizonyára tisztában van azzal, hogy Leonardo da Vincinek sötét vonzalmi voltak.

Langdont meglepte, hogy Faché miket tud Da Vinciről, ami kétségkívül szerepet játszott abban, hogy a kapitány a sátánimádásra gyanakodott. Da Vinci mindig is kétes figura volt a történészek szemében, különösen a keresztény tradíciók belül. Zseniális látomásai mellett Leonardo szenvedélyes homoszexuális volt, a Természet isteni rendjének rajongója:

mindkettő halálos bűn volt Isten színe előtt. Ehhez jöttek még a művész gyanús különiségei, amelyek démoni légkörrel vették körül Da Vincit: hullákat hantolt ki, hogy tanulmányozhassa az emberi test anatómiáját; titkos naplót vezetett kiolvashatatlan tükörrírással; azt képzelte magáról, hogy birtokában van az alkímisták tudásának, amely arannyá változtatja az ólmot, és még Istent is kijátsz-hatja egy halált késleltető elixír feltalálásával; továbbá borzalmas, korábban soha el nem gondolt hadi és kínvallató eszközöket tervezett.

A meg nem értés bizalmatlansághoz vezet, gondolta Langdon.

Még Da Vinci lélegzetelállító keresztény remekművei is csak arra voltak jók, hogy képmutató hitetlen hírébe hozzák. Da Vinci több száz, jól fizető megbízást fogadott el a Vatikántól, de a keresztény témákat nem a saját hitének kifejezésére használta, hanem gazdasági vállalkozásnak tekintette a dolgot — jövedelemszerzésnek, amelynek révén fényűző életmódot folytathat. Sajnos Da Vinci nagy kópé volt, aki gyakran szórakoztatta magát azzal, hogy megmarta a kenyéradó kezét. Számos vallásos tárgyú festményén rejtett el nem éppen keresztényi szimbólumokat — saját hitelvei előtt hódolva finoman borsot tört az egyház orra alá. Langdon tartott egyszer egy előadást a londoni National Galleryben a következő címmel: „Leonardo titkos élete — pogány szimbólumok a keresztény művészetben”.

— Értem az ön meggondolásait — mondta most Langdon a kapitánynak —, de Da Vinci valójában soha nem üzött sötét praktikákat. Kivételesen spirituális ember volt, annak ellenére, hogy állandó összeütközései voltak az egyházzal. — Miközben ezt kimondta, különös gondolat fészkelte be magát az agyába. Újra megnézte az üzenetet a padlón. Ó, *drákói ördög! Oh, balga szent!*

— Igen? — nógatta Faché.

Langdon gondosan mérlegelte a szavakat.

— Csak arra gondoltam, hogy Sauniére számos spirituális kérdésben egyetértett Da Vincivel, többek között ő is nehezményezte, hogy az egyház kiirtotta a szakrális nőiséget a modern vallásból. Sauniére csak hangot adott kettejük közös frusztrációjának, amiért a modern egyház démonizálta az istennőket.

Faché tekintete megkeményedett.

— Úgy gondolja tehát, hogy Sauniére az egyházat nevezte balga szentnek és drákói ördögnek?

Langdonnak el kellett ismernie, hogy ez meglehetősen légből kapott ötlet, ám bár az ötszög bizonyos mértékig alátámasztotta ezt az elgondolást.

— Én csupán azt mondom, hogy Mr. Sauniére az istennők történelmi kutatásának szentelte az életét, és a katolikus egyház mindenkinél többet tett azért, hogy kitörölje őket a történelemből. Ésszerűnek tűnik, hogy Sauniére úgy döntött: búcsúüzenetében kifejezésre juttatja a csalódottságát.

— Csalódottságát? — kérdezett vissza Faché már-már ellenséges hangnemben. — Ez az üzenet inkább dühösnek tűnik, mint csalódottnak, nem gondolja?

Langdon kezdte elveszíteni a béketűrését.

— Kapitány, ön kérte azt, hogy találgassak, mit akarhatott közölni Sauniére, és ennyi telt tőlem.

— Tehát ez egy vádirat az egyház ellen? — Faché állkapcsa megfeszült, ahogy összeszorított fogai között szűrte át a szavakat. — Mr. Langdon, én már sok halált láttam életemben, és hadd mondjak önnek valamit. Amikor egy embert meggyilkol egy másik ember, nem hinném, hogy az lesz az utolsó gondolata, miként írhatna le egy homályos, spirituális

kinyilatkoztatást, amelyet senki nem fog megérteni. Hanem azt hiszem, hogy akkor csak egyetlen dologra tud gondolni. — Faché fojtott suttogása belehasított a levegőbe. — A bosszúra. — *La vengeance*. Én azt hiszem, Saunière azért írta ezt a feljegyzést, hogy közölje velünk, ki ölte meg.

Langdon elcsodálkozott.

— De ennek így nincs semmi értelme.

— Nincs?

— Nincs — ismételte meg Langdon fáradtan és bosszúsan.

— Ön azt mondta, hogy Saunière-t az irodájában támadta meg valaki, akit nyilvánvalóan ő maga hívott oda.

— Igen.

— Ebből az a következtetés adódik, hogy a kurátor ismerte a támadóját.

Faché bólintott.

— Folytassa.

— Tehát ha Saunière ismerte azt az embert, aki megölte, akkor miféle vádirat ez? —

Langdon lemutatott a padlóra. — Kódolt számsor? Balga szentek? Drákói ördögök? Ötszögek a hasán? Ez így túlságosan rejtélyes.

Faché úgy ráncolta a homlokát, mintha ez eddig fel sem merült volna benne.

— Van benne valami.

— Tekintettel a körülményekre — folytatta Langdon —, feltételezem, hogy ha Saunière azt akarta volna elmondani nekünk, ki gyilkolta meg, akkor ideírta volna valakinek a *nevét*.

Ahogy Langdon kimondta ezeket a szavakat, az éjszaka folyamán először elégedett mosoly jelent meg Faché ajkán. — *Précisément* — mondta Faché. — *Précisément*.

Egy mestert figyelhetek munka közben, gondolta Collet hadnagy, miközben az audioműszereit állítgatva Faché hangja szólt a fejhallgatójában. Az agent supérieur tudta, hogy az ilyen pillanatok röpitették a kapitányt a francia igazságszolgáltatás csúcsaira.

Faché megteszi azt, amit senki más nem merne.

A behálózás éles helyzetben rendkívüli higgadságot igénylő, kifinomult művészete már kiveszett a modern bűnüldözésből. Csak kevesekben volt meg az ilyen manőverhez szükséges hidegvér, de Faché mintha erre született volna. Önmegtartóztatása és türelme már egy robotéval vetekedett.

Fachét láthatólag egyetlen érzés mozgatta ma este a legnagyobb elszántsággal, mintha ez a letartóztatás a személyes szívügye lenne. Amikor egy órával ezelőtt eligazítást tartott a nyomozóknak, szokatlanul magabiztos és szükségzavú volt. *Tudom, ki gyilkolta meg Jacques Saunière-t*, mondta. *Őnök tudják a dolgukat. Ma este nem hibázhatunk.*

És eleddig nem is hibáztak.

Collet nem ismerte a bizonyítékokat, amelyek alapján Faché szilárdan meg volt győződve gyanúsítottja bűnösségéről, de épp eléggé ismerte a főnökét ahhoz, hogy ne kételkedjen a Bika ösztöneinek csalthatatlanságában. Faché megérzéseinek néha szinte természetfölöttinek tűntek. *Maga Isten súg neki*, állította az egyik nyomozó Faché hatodik érzékének egy kivételesen lenyűgöző sikere nyomán. Collet-nak el kellett ismernie, hogy ha van Isten, akkor Bezu Fachénak ott kell szerepelnie a kiválasztottak listáján. A kapitány gyakran és lelkesen járt misére és gyónni-áldozni — sokkal gyakrabban, mint a többi tisztviselő, akik csak a kötelező ünnepeken mentek el a templomba társadalmi életet élni. Amikor a pápa néhány évvel ezelőtt Franciaországba látogatott, Faché minden követ megmozgatott, hogy audienciát

nyerjen. A Fachét a pápával ábrázoló fotó ma ott lóg az irodájában. *A pápa Bikája*, így hívták titokban a munkatársai.

Collet ironikusnak találta, hogy Faché egyik, a szokásostól eltérően népszerű állásfoglalása az elmúlt években éppen a katolikus egyház pedofiliabotrányára reagált keresetlen szókimondással. *Kétszer kéne fellógnani azokat a papokat!* —jelentette ki Faché. — *Egyszer a gyerekek ellen elkövetett bűneikért. És egyszer azért, mert szégyent hoztak a katolikus egyházra.* Collet-nak volt egy olyan érzése, hogy Fachét az utóbbi dühítette jobban.

Collet figyelme ezután a laptop felé fordult, és hozzálátott ma esti második feladatának: a GPS nyomkövető rendszer beállításának. A képernyőn megjelenő oldal a Denon-szárny részletes alaprajza volt; a szerkezeti vázlatot a Louvre Biztonsági Hivatala töltötte be. Végigpásztázva tekintetével a galériák és folyosók útvesztőjét, Collet rátalált arra, amit keresett.

A Nagy Galéria közepén egy apró, piros pont villogott.

La marque. A jel.

Faché nagyon szoros pórázon tartja ma éjjel a zsákmányát. Bölcsen teszi. Robert Langdon igencsak kemény diónak ígérkezik.

Kilencedik fejezet

Bezu Faché — biztosítandó, hogy ne zavarják meg a Mr. Langdonnal folytatott beszélgetését — kikapcsolta a mobiltelefonját. Sajnos egy rádióval is felszerelt, igen drága típus volt, és most éppen ezt kihasználva érte el őt, a parancsot megszegve, az egyik nyomozó.

— *Capitaine?* — A telefon úgy recsegett, mint egy talkie-walkie.

Faché érezte, hogy csikorgatja a fogát mérgében. Elképzelni sem tudta, mi lehet olyan fontos, ami miatt Collet megzavarja ezt a macska-egér játékot — különösen ezen a kritikus ponton.

Hűvösen mentegetőző pillantást vetett Langdonra.

— Egy másodperc türelmét kérem. — Leakasztotta a telefont az övéről, és megnyomta a rádióközvetítő gombot.

— *Oui?*

— *Capitaine, un agent du Département Cryptographie est arrivé.*

Faché dühe egy pillanatra lecsillapodott. *Megjött a rejtjelező?* A szerencsétlen időzítés dacára ez jó hír volt. Miután megtalálta Sauniére rejtjelezett szövegét a padlón, Faché átküldte a büntett helyszínét ábrázoló fotókat a Rejtjelező Csoporthoz, abban a reményben, hogy valaki majd csak megfejti, mit szándékozott közölni Sauniére. Ha idejött egy rejtjelező, az minden bizonnyal azt jelenti, hogy sikerült desifrizálni Sauniére üzenetét.

— Pillanatnyilag nem érek rá — mondta Faché a rádióba olyan hangon, amely nem hagyott kétséget afelől, hogy megzavarták. — Kérje meg az urat, hogy várjon meg a parancsnoki posztnál. Amint itt végeztem, beszélni fogok vele.

— *Hölgy* — igazította ki a hívó. — Neveu nyomozó van itt.

Fachét minden egyes másodperccel bosszúsabbá tette a hívás. Sophie Neveu az Ügyészségi Nyomozóhivatal egyik legnagyobb tévedése volt. Sophie Neveu, a fiatal párizsi szakember Angliában, a Royal Hollowayben szerzett kriptográfusi végzettséget, és két évvel ezelőtt varrták Faché nyakába annak a minisztériumi programnak a részeként, amely növelni akarta a nők számát a rendvédelmi szerveknél. A minisztérium állandó beavatkozása a politikai korrektség érdekében, pörölt Faché, gyengíti a testületet. A nőkből nemcsak a rendőri munkához szükséges fizikum hiányzik, de már pusztán jelenlétükkel is veszélyesen elvonják a férfiak figyelmét. Faché félelmei beigazolódtak: Sophie Neveu még a többinél is figyelemelterelőbbnek bizonyult. Harminckét évével olyan makacs elszántság lakott benne, ami már a csökönységgel határos. Az új brit kriptográfiai módszerekhez való ragaszkodásával állandóan felbosszantotta a rangban fölötte álló, veterán francia titkosírás-szakértőket. De a legtöbb gondot azzal a megfellebbezhetetlen, általános igazsággal okozta Fachénak, hogy ha egy vonzó, fiatal nő jelenik meg a középkorú férfiak között egy munkahelyen, akkor rajta jár az eszük, ahelyett hogy a dolgukat végeznék.

— Neveu ügynök ragaszkodott hozzá, hogy azonnal beszéljen önnel, kapitány — mondta a férfi a rádióban. — Én próbáltam megállítani, de már úton van a galériába.

Faché hitetlenkedve hőkölt hátra.

— Tűrhetetlen! Világosan megmondtam...

Robert Langdon egy pillanatig azt hitte, hogy Bezu Fac-hének szívrohama van. A kapitány állkapcsa két szó között megmerevedett, a szeme kidüledt. Szikrázó tekintete mereven rászegeződött valamire Langdon háta mögött. Mielőtt Langdon hátrafordulhatott volna, hogy megnézzze, mi az, csilingelve megszólalt egy női hang.

— *Excusez-moi, messieurs.*

Langdon hátranézve egy fiatal nőt látott közeledni. Hosszú, rugalmas léptekkel tartott feléjük a folyosón. le-fegyverző magabiztosság volt a járásában. Laza öltözéke térdig érő, krémszínű ír szvetterből és fekete macskanadrágból állt, vonzó volt, és harmincévesnek tűnt. Sűrű, burgundi vörös haja szabadon hullott a vállára, keretbe fogva kellemes arcát. A harvardi kollégiumi szobák falán feszítő tündi-büнди szökeségekkel ellentétben ez a nő minden cicoma nélkül, eredendően volt szép, és egészséges önbizalom sugárzott belőle.

Langdon legnagyobb meglepetésére a nő egyenesen hozzásietett és udvariasan kezét nyújtott.

— Monsieur Langdon, Neveu ügynök vagyok a Kriptográfiai Csoporttól. — Alig érzékelhető akcentussal formálta a szavakat. — Örülök, hogy megismerhetem.

Langdon a kezébe fogta puha kezét, és érezte, hogy azon nyomban egy határozott pillantás szegeződik rá. A nő szeme olajzöld volt — átható és tiszta.

Faché hangosan kapkodta a levegőt, nyilvánvalóan arra készült, hogy szemrehányásokkal árássa el.

— Kapitány úr — szólalt meg a nő fürgén megfordulva és megelőzve a csapást —, kérem, ne haragudjon, hogy megzavartam, de...

— *Ce n'est pas le moment!* — hörögte Faché.

— Tudom, hogy nem ez a megfelelő pillanat. Próbáltam elérni telefonon — folytatta Sophie angolul, mintegy Langdon iránti udvariasságból. — De ki volt kapcsolva a mobiltelefonja.

— Nem véletlenül kapcsoltam ki — sziszegte Faché. — Mr. Langdonnal beszélgetek.

— Megfejtettem a numerikus kódot — közölte Sophie minden köntörfalazás nélkül.

Langdon izgatott lett. *Megfejtette a kódot?*

Faché mintha nem tudta volna, hogyan is reagáljon.

— Mielőtt azonban ismertetném — mondta Sophie —, sürgős üzenetem van Mr. Langdon számára.

Faché egyre aggodalmasabb arckifejezést öltött.

— Mr. Langdon számára?

A nő bólintott, és visszafordult Langdonhoz.

— Kapcsolatba kell lépnie az amerikai követséggel, Mr. Langdon. Üzenetük van az ön számára az Egyesült Államokból.

Langdont meglepte ez a hír, és a kód megfejtése miatt érzett izgalmát hirtelen nyugtalanság váltotta fel. *Üzenet az Egyesült Államokból?* Megpróbálta kitalálni, ki keresheti. Hiszen csak néhány kollégája tudott arról, hogy Párizsban van.

Faché széles állkapcsa megfeszült az új fejlemény hallatán.

— Az amerikai követség? — kérdezte gyanakodva. — Honnan tudhatták, hogy éppen itt kell keresni Mr. Langdont?

Sophie vállat vont.

— Nyilván felhívták Mr. Langdon szállodáját, és a recepció elmondta nekik, hogy Mr. Langdon az Ügyészségi Nyomozóhivatal egyik emberével távozott.

Faché zavartnak tűnt.

— És a követség a Kriptográfiai Csoportnál kereste?

— Nem, uram — mondta Sophie rezzenéstelen hangon. — Amikor felhívtam a nyomozóhivatal telefonkezelőjét, hogy kapcsoljon ide önhöz, náluk már ott volt a Mr. Langdonnak szóló üzenet, és megkértem, hogy adjam át, amikor kapcsolatba lépek önnel.

Fachének fölszaladt a szemöldöke látható tanácstalanságában. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de Sophie már visszafordult Langdonhoz.

— Mr. Langdon — mondta, és kivett egy darab papírt a zsebéből —, ez a követség üzenetközvetítő szolgálatának a száma. Azt kérték, hogy sürgősen hívja fel őket. — Nyomatékos pillantás kíséretében átadta a papírt. — Amíg én ismertetem a kód megfejtését Faché kapitánnyal, addig intézze el a hívást.

Langdon a cédulát tanulmányozta. Egy párizsi telefonszám és egy mellék száma volt rajta.

— Köszönöm — mondta szorongva. — Hol talállok itt telefont?

Sophie már elő akarta venni a mobilját a kardigánja zsebéből, de Faché megelőzte. A kapitány most már úgy nézett ki, mint a kitörni készülő Vezúv. Le nem véve a szemét Sophie-ról, elővette a saját mobiltelefonját, és átnyújtotta.

— Ez biztonságos vonal, Mr. Langdon. Nyugodtan használhatja.

Langdon sehogyan sem értette, miért olyan dühös Faché erre a fiatal nőre. Feszengve fogadta el a kapitány mobiltelefonját. Faché azonnal jó pár lépés távolságba terelte Sophie-t, és fojtott hangon szidalmazni kezdte. Langdon, akinek egyre kevésbé volt rokonszenves a kapitány, hátat fordított az érthetetlen perpatvarnak, és bekapcsolta a mobiltelefont. A Sophie-tól kapott céduláról beütötte a számokat.

A hívás kicsengett.

Egy csöngés... két csöngés... három csöngés...

Végül kapcsolták a hívást.

Langdon a követség telefonkezelőjére számított, de rájött, hogy egy üzenetrögzítőt hall. A hang a szalagon furcsán ismerős volt. Sophie Neveu hangja volt az.

— *Bonjour, vous êtes bien chez Sophie Neveu* — mondta a női hang. — *Je suis absente pour le moment, mais...*

Langdon zavartan fordult vissza Sophie felé.

— Elnézést, Ms. Neveu, de azt hiszem, hogy nem ...

— De, ez a jó szám — szakította félbe gyorsan Sophie, mintha előre megérezte volna Langdon problémáját. — A követségnek automata üzenetközvetítő rendszere van. Be kell ütnie a kódszámot is, hogy lehallgathassa az üzenetét.

Langdon rábámult. -De...

— A kód az a háromjegyű szám a papíron, amit odaadtam önnek.

Langdon kinyitotta a száját, hogy megmagyarázza a tévedést, de Sophie egyetlen pillanat alatt elnémította a tekintetével. Zöld szemében kristálytisztán villant a parancs.

Ne kérdezősködjön. Tegye, amit mondtam.

A teljesen összezavarodott Langdon beütötte a céduláról leolvasott számot: 454.

Sophie kimenő üzenete azonnal elhallgatott, és egy géphang a következőt közölte franciául: „Önnek egy új üzenete van” — ezek szerint a 454 Sophie kódja volt, amellyel házon kívülről hallgathatta le az otthoni üzenetrögzítőjét.

Most én veszem le ennek a nőnek az üzeneteit?

Langdon hallotta, hogy a szalag visszacsévélt. Végre megállt, és a gép bekapcsolt. Langdon hallgatta a lejátszott üzenetet, amely szintén Sophie hangján szólalt meg.

— Mr. Langdon — hangzott ijesztő suttogással az üzenet —, ne reagáljon arra, amit most hall. Csak figyeljen nyugodtan. Ön e pillanatban veszélyben van. Pontosán kövesse az utasításaimat.

Tizedik fejezet

Silas a fekete Audi volánja mögött ült, amelyet a Mester szerzett neki, és a Samt-Sulpice-templom nagy tömbjét bámulta. A reflektorok csoportjától alulról megvilágított két harangtorony testes őrszemként meredezett az épület megnyúlt teste fölött. A templom két oldalfalát megtámasztó karcsú gyámfalak árnyékos sorai úgy álltak ki, mint egy szépen formált mellkas bordái.

A pogányok Isten házában rejtették el a zárókövüket. A testvériség ismét bizonyosságát adta legendás illúziókeltő és megtévesztőképességének. Silas alig várta, hogy megtalálja és átadja a Mesternek a zárókövet, s így végre visszakerüljön a birtokukba az, amit a testvériség a múltban ellopott az igazhitűektől.

Milyen hatalmassá lesz általa az Opus Dei!

Silas leállította az Audit a kihalt place Saint-Sulpice-en, fújt egyet, és azt parancsolta az agyának, hogy összpontosítson az előtte álló feladatra. Széles háta még mindig fáj a testi vezekléstől, amivel korábban sanyargatta magát, de ez a fájdalom semmi volt ahhoz a kinszenvedéshez képest, amelyet azelőtt kellett kiállnia, mielőtt az Opus Dei megmentette.

Az emlékek még mindig kísértették a lelkét.

Szabadulj meg a gyűlöletedtől, figyelmeztette magát Silas. *Bocsáss meg azoknak, akik vetkeztek ellened.*

Feltekintve a Saint-Sulpice kőtornyaira, Silas szembeszegült az ismerős áramlattal... azzal az erővel, amely visszasodorta az időben, amely újra börtönbe vetette abban a világban, amelyben fiatalemberként élt. A purgatórium emlékei, mint mindig, most is felkavarták az érzékeit... a rothadó káposzta büze, a halál, az emberi vizelet és ürülék szaga. A reménytelenség jajkiáltásai a Pireneusok üvöltő szelében, és az elfeledett emberek halk zokogása.

Andorra, gondolta, és érezte, hogy megfeszülnek az izmai.

Hihetetlen, de ott történt azon a pusztán, elhagyatott felségterületen Spanyolország és Franciaország között, miközben egy köves cellában reszketve csak a halált kívánta, hogy Silast megmentették.

De akkor ezt még nem ismerte fel.

A villámlás csak jóval a mennydörgés után érkezett.

Akkor még nem Silas volt a neve, noha már nem emlékezett arra a névre, amit a szülei adtak neki. Hétéves korában jött el hazulról. Részeges apja, egy tagbaszakadt dokkmunkás, dühöngött, amiért albínó fia született, és rendszeresen verte Silas anyját, őt vádolva a gyermek kínos rendellenességéért. Amikor a fiú megpróbált a védelmére kelni, az apja őt is agyba-főbe verte.

Az egyik éjszaka, egy borzalmas ütlejelés után, az anya nem kelt fel többé. A fiú ott állt halott anyja mellett, és elviselhetetlen büntudatot érzett, amiért hagyta, hogy ez megtörténjen.

Az én hibám!

Mintha valami démon szállta volna meg a testét, a fiú kiment a konyhába, és felragadta a húsvágó kést. Mintha hipnotizáltak volna, úgy sétált be a hálósobába, ahol az apja merevrészezen aludt az ágyban. A fiú szó nélkül hátba szúrta. Az apja felkiáltott

fájdalmában, és meg akart fordulni, de a fia újra dőft, aztán újra meg újra, amíg el nem csönde-sedett a lakás.

A fiú megszökött otthonról, de Marseille utcáin ugyanolyan barátságtalan fogadtatásra talált. Szokatlan külseje miatt kiközösített lett a hasonszőrű utcagyerekek között, és kénytelen volt egyedül meghúzni magát egy lepusztult gyárépület alagsorában; a kikötőben szerzett lopott gyümölcsön és nyers halon élt. Egyetlen társaságát a szemétben talált rongyos képeslapok jelentették, azokból tanult meg olvasni. Idővel megerősödött. Tizenkét éves volt, amikor egy másik csavargó — egy kétszer olyan idős lány — kicsúfolta őt, és el akarta lopni az ételét. Kis híján az életével fizetett érte. Amikor a rendőrök lerángatták a fiút a lányról, ultimátumot adtak neki: vagy eltűnik Marseille-ből, vagy a fiatakorúak börtönébe kerül.

A fiú továbbvándorolt a tengerparton Toulonba. Egy idő után már nem száanalommal, hanem félelemmel tekintettek rá az utcán. A fiúból erős fiatalember lett. Amikor elmentek mellette az emberek, hallotta, hogy összesúgnak. *Kísértet*, mondták, és elkerekedett a szemük, ahogy rettegve bámulták hófehér bőrét. *Egy kísértet egy ördög szemével!*

És ő is kísértetnek érezte magát... áttetszőnek... aki kikötőről kikötőre lebben.

Az emberek mintha átnéztek volna rajta.

Tizennyolc éves korában, egy kikötővárosban, rajtakapta két tengerész, amikor megpróbált ellopni egy láda sonkát egy hajó rakományából. A két férfi ütlegelni kezdte; ugyanúgy bűzlöttek a sörtől, mint az apja. A félelem és a gyűlölet emléke úgy bukkant föl a mélyből, akár egy szörnyeteg. A fiatalember pusztá kézzel törte el az egyik tengerész nyakát, és társát csak a rendőrség érkezése mentette meg attól, hogy hasonló sorsra jusson.

Két hónappal később, megbilincselve, egy andorrai börtönbe vitték.

Olyan fehér vagy, mint egy kísértet, gúnyolódtak rajta a cellatársak, amikor a börtönőrök, meztelenül és dideregve, bevezették. *Mira el espectro! Kísérteiként talán átjuthat ezeken a falakon!*

A tizenkét év során annyira elsovadt teste-lelke, hogy tudta: immár átlátszóvá vált.

Kísértet vagyok.

Súlytalan vagyok.

Yo soy un espectro... palido como un fantasma... caminando este mundo a solas.

Egy éjszaka a kísértet a cellatársai sikoltozására ébredt. Nem tudta, miféle láthatatlan erő rengeti a padlót, amelyen aludt, miféle hatalmas kéztől rázkódik minden eresztékében a kőcella, de ahogy talpra ugrott, egy nagy szikladarab zuhant le pontosan arra a helyre, ahol az imént feküdt. Főlnézett, hogy honnan esett le a kő, és egy lyukat látott a remegő falban, s a lyukon át egy olyan látványt, amelyben több mint tíz éve nem volt része. A holdat.

Még mindig rengett a föld, amikor a kísértet arra eszmélt, hogy egy szűk alagútban mászik, kitántorog egy tágas térségre, és lefelé botladozik egy csupasz hegyoldalban, amíg el nem éri az erdőt. Egész éjjel futott, egyre csak lefelé, kóvályogva az éhségtől és a kimerültségtől.

Már közel járt az ájuláshoz, amikor hajnalban egy tisztáson találta magát, ahol vasúti sínek vágtak csapást az erdőn át. Alvajáróként követte a síneket. Meglátott egy üres tehervagont, bemászott megbújni és pihenni. Arra ébredt, hogy megy vele a vonat. *Mióta? Meddig?* Egyre erősebb fájdalmat érzett a gyomrában. *Haldoklom?* Megint álomba merült. Ezúttal arra ébredt, hogy valaki ráüvölt, megüti és kihajítja a tehervagonból. Véresen bolyongott egy kis falu külterületén, ahol hiába keresett ételmet. Végül annyira elgyöngült a teste, hogy már lépni sem tudott, ájultan rogyott össze az út mentén.

A fény csak lassan tért vissza, és a kísértet azon tűnődött, vajon milyen sokáig volt halott. *Egy napig? Három napig?* Nem számított. Az ágya puha volt, akár egy felhő, és gyertyáktól

illatos a levegő körülötte. Ott volt Jézus, és lenézett rá. *Itt vagyok*, mondta Jézus. *Félregurítva a szikla, és te újjá-születté.*

Aludt és fölébredt. Köd ülte meg a gondolatait. Soha nem hitt a mennyországban, ám Jézus mégis vigyázott rá. Étel jelent meg az ágya mellett, és a kísértet megette, szinte érezve, hogyan rakódik vissza a hús a csontjaira. Újra elaludt. Amikor fölébredt, Jézus még mindig mosolygott rá és beszélt hozzá. *Megmenekültél, fiam. Áldottak, akik az én utamat járják.*

Megint álomba merült.

Fájdalmas sikoly verte fel a kísértetet szendergéséből. Teste kipattant az ágyból, végigtámolygott egy folyosón az ordítás irányába. Egy konyhába jutott, és azt látta, hogy egy nagyobb ember ver egy kisebbet. Anélkül hogy tudta volna, miért, a kísértet megragadta a nagy embert, és a falhoz vágta. A férfi elmenekült, és a kísértet ott maradt egy fiatalemberrel, aki papi csuhát viselt. A papnak csúnyán betört az orra. A kísértet fölemelte a vérző papot, és egy pamlag-ra fektette.

— Köszönöm, barátom — mondta a pap rossz franciasággal. — A perselypéNZ nagy kísértés a tolvajoknak. Franciául beszéltél álmodban. Spanyolul is értesz?

A kísértet megrázta a fejét.

— Hogy hívnak? — folytatta a pap tört franciasággal.

A kísértet nem emlékezett arra a névre, amit a szülei adtak neki. Csak a börtönőröktől hallott fájdalmas gúnyneveket tudta felidézni.

A pap mosolygott.

— *No hay problema.* Az én nevem Manuel Aringarosa. Misszionárius vagyok Madridból. Azért küldtek ide, hogy templomot építsek az Obra de Diosnak.

— Hol vagyok? — A kísértetnek tompa volt a hangja.

— Oviedóban. Észak-Spanyolországban.

— Hogy kerültem ide?

— Valaki itt hagyott a küszöbömön. Beteg voltál. Megettetlek. Már jó néhány napja itt vagy.

A kísértet figyelmesen nézte fiatal ápolóját. Évek teltek el azóta, hogy bárki is kedves lett volna hozzá.

— Köszönöm, atyám.

A pap megérintette vérző ajkát.

— Én tartozom köszönettel neked, barátom.

Amikor a kísértet másnap reggel felébredt, már tisztábban látta a környezetét. Föltekintett a fészületre az ágya fölött. Noha Jézus már nem beszélt hozzá, megnyugtatónak érezte a jelenlétét. Felült, és meglepve fedezte fel, hogy egy újságkivágást tettek az éjjeliszekrényre. A cikk egy héttel korábban íródott, franciául. Amikor elolvasta a történetet, félelem fogta el. Egy földrengésről szólt a hegyekben, amely ledöntött egy börtönt, és számos veszélyes bűnöző kiszabadult.

Vadul vert a szíve. *Ez a pap tudja, hogy ki vagyok!* Olyan érzések töltötték el, amelyeket már nagyon régóta nem tapasztalt. A szégyen. A bűntudat. És társult hozzájuk a félelem, hogy elkapják. Kiugrott az ágyból. *Merre fussak?*

— Az Apostolok cselekedetei — szólalt meg egy hang az ajtóban.

A kísértet rémülten fordult oda.

A fiatal pap lépett be mosolyogva. Az orrán esetlen kötés, és egy kopott, öreg *Biblia* a kezében.

— Találtam neked egyet franciául. Bejelöltem a fejezetet.

A kísértet bizonytalanul vette át a *Bibliát*, és megnézte a pap által megjelölt fejezetet.

16. rész.

A szöveg egy Silas nevű fogolyról szól, aki megverten és mezítelenül heverve a cellájában himnuszokat énekelt Istenhez. Amikor a kísértet odaért a 26. szakaszhoz, eltátotta a száját a megdöbbenéstől.

„*És hirtelen nagy földindulás lőn, úgy annyira, hogy megrendülének a tömlőcz fundamentomai; és azonnal megnyílnak az ajtók mind...*”

A papra emelte a szemét.

A pap kedvesen mosolygott.

— Mostantól, barátom, ha egyszer nincs másik neved, Silasnak foglak szólítani.

A kísértet tompán bólintott. *Silas*. Testet öltött. *Silas a nevem*.

— Ideje megreggelizni — mondta a pap. — Szükséged lesz az erődre, ha segíteni akarsz nekem felépíteni ezt a templomot.

Hatezer méterrel a Földközi-tenger felett, az Alitalia 1618-as járata légörvénybe került, mire az utasok ideges mocorgásba kezdtek. Aringarosa püspök szinte észre sem vette. Az Opus Dei jövőjén jártak a gondolatai. Alig várta, hogy megtudja, miként alakulnak a tervek Párizsban. Legszívesebben felhívta volna Silast, de nem tehette. A Mester rendelkezett így.

— A te biztonságod érdekében — magyarázta a Mester, aki francia akcentussal beszélt az angolt. — Elég jól ismerem az elektronikus távközlést ahhoz, hogy tudjam, könnyen lehallgatható. Ami katasztrofális következményekkel járna rád nézve.

Aringarosa tudta, hogy a Mesternek igaza van. A Mester rendkívül körültekintő ember volt. Még Aringarosa előtt sem fedte fel a kilétét, de azt már bizonyította magáról, hogy érdemes neki engedelmeskedni. Végére is, valahogy sikerült szigorúan titkos információkhoz jutnia. *Megszerezte a testvériség négy csúcsvezetőjének a nevét!* Ez egyike volt azoknak a húzásoknak, amelyek meggyőzték a püspököt arról, hogy a Mester valóban képes leszállítani azt a fantasztikus árut, amelyről azt állította, hogy a föld alól is előkeríti.

— Püspök úr — mondta neki a Mester —, mindent előkészítettem. A tervem sikere érdekében engedélyeznie kell, hogy Silas csak az én hívásaimat fogadhassa az elkövetkező napokban. Önök ketten nem beszélhetnek egymással. Biztonságos csatornákon keresztül én fogom tartani vele a kapcsolatot.

— Tisztelettel fog bánni vele?

— A hit embere minden tiszteletet megérdemel.

— Helyes. Akkor beleegyezem. Nem beszélek Silasszal, amíg véget nem ér a munkája.

— Az ön és Silas kilétének titkát védem ezzel, továbbá az én befektetésemet.

— A befektetését?

— Püspök úr, ha önt börtönbejuttatja a saját fékezhetetlen vágya, hogy lépést tartson az eseményekkel, akkor nem fogja tudni kifizetni a járandóságomat.

A püspök elmosolyodott.

— Meggyőző érv. A vágyaink összhangban vannak egymással. Járjon szerencsével.

Húszmillió euró, gondolta most a püspök, kinézve a repülőgép ablakán. Az összeg közel ugyanennyit tesz ki dollárban. *Semmiség egy ilyen hatalmas érték fejében.*

Aringarosa újult magabiztossággal hitte, hogy a Mester és Silas nem fog kudarcot vallani. A pénz és a hit hatalmas ösztönzők.

Tizenegyedik fejezet

— *Une plaisanterie numérique?* — Bezu Faché elkékült arccal, hitetlenkedve meredt Sophie Neveu-re. *Még hogy tréfa a számokkal?* — Az ön szakmai értékelése Sauniére kódjáról az, hogy egyfajta matematikai csíny?

Faché képtelen volt felfogni ennek a nőnek az arcátlanságát. Nem elég, hogy engedély nélkül rátört Fachéra, de most meg arról akarja meggyőzni, hogy Sauniére, élete utolsó pillanataiban, arra érzett indítást, hogy egy matematikai tréfát hagyjon maga után.

— Ez a kód — magyarázta Sophie pergő francia nyelven — a végletekig primitív. Jacques Sauniére-nek tudnia kellett, hogy azonnal átlátunk rajta. — Kivett egy darab papírt a kardigánja zsebéből, és átnyújtotta Fachénak. — Itt van a desifírozott változat.

Faché megnézte a cédulát.

1-1-2-3-5-8-13-21

— Ez volna az? — hördült fel Faché. — Nem tett mást, mint hogy növekvő sorrendbe állította a számokat!

Sophie-nak volt bátorsága elégedetten mosolyogni.

— Pontosan.

Faché fojtott hangja szinte már hörgésnek hatott.

— Neveu ügynök, fogalmam sincs, hová a pokolba készül ezzel, de azt ajánlom, hogy nagyon gyorsan tüntesse el. — Itt aggodalmas pillantást vetett Langdonra, aki a közelben állt a füléhez szorított mobiltelefonnal, és a jelek szerint még mindig az amerikai követség üzenetrögzítőjét hallgatta. Langdon hamuszürke arcszínéből ítélve, gondolta Faché, rossz híreket kaphatott.

— Kapitány úr — mondta Sophie veszélyesen konok tónusban —, az a számsor, amelyet a kezében tart, történetesen a leghíresebb számtani sorozat a történelemben.

Faché még annak sem volt tudatában, hogy egyáltalán létezik olyan számtani sorozat, amely hírnévre tarthat számot, és a legkevésbé sem tudta értékelni Sophie könnyed stílusát.

— Ez itt a Fibonacci-sorozat — jelentette ki Sophie a Faché kezében lévő cédula felé bökve. — Olyan haladvány, amelyben minden szám megegyezik az előtte álló két szám összegével.

Faché tanulmányozni kezdte a számokat. Valóban mind megegyezett az előző kettő összegével, de Faché el sem tudta képzelni, mi köze lehet ennek Sauniére halálához.

— A matematikus Leonardo Fibonacci a 13. században alkotta meg ezt a számtani sorozatot. Nyilván nem lehet véletlen, hogy valamennyi szám, amelyet Sauniére a padlóra írt, tagja Fibonacci híres sorozatának.

Faché hosszú másodpercekig bámulta a fiatal nőt.

— Remek, tehát ha nem véletlen, akkor megmondaná nekem, *miért* éppen ezt írta le Jacques Sauniére? Mit akart mondani vele? *Mit jelent ez?*

A nő vállat vont.

— Abszolúte semmit. Ez benne a lényeg. Csak egy együgyű kriptográfiai vicc. Mint kivenni a szavakat egy híres költeményből, véletlenszerűen összekeverni őket, hogy megnézzük, felismeri-e valaki, mi a közös ezekben a szavakban.

Faché fenyegetően előrelépett, odatulva a képét Sophie orra elé.

— Erősen remélem, hogy van egy ennél jóval kielégítőbb magyarázata is.

Sophie lány arcvonásai meglepően megkeményedtek, ahogy közelebb hajolt.

— Kapitány úr, tekintettel arra, hogy milyen nagy a tét itt ma este, úgy gondoltam, örömmel fog értesülni arról, hogy Jacques Saunière esetleg csak tréfát akart űzni önökkel. Már látom, hogy tévedtem. Közölni fogom a Kriptográfiai Csoport vezetőjével, hogy a továbbiakban nem tart igényt a szolgálatainkra.

Ezzel a nő sarkon fordult, és megindult arrafelé, ahonnan jött.

Az elképedt Faché figyelte, ahogy beleolvad a sötétségbe. *Elment a józan esze?* Sophie Neveu ezzel szakmai öngyilkosságot követett el.

Faché most Langdonhoz fordult, aki még mindig telefonált, és egyre aggodalmasabbá vált az arc kifejezése, miközben feszülten hallgatta a telefonüzenetet. *Az amerikai követség...* Bezu Faché sok mindent sújtott megvetéssel... de kevés dolog váltotta ki a dühét úgy, mint az USA nagykövetségének említése.

Faché és a nagykövet rendszeresen tengelyt akasztott a mindkettejüket érintő belügyi kérdések kapcsán... legtöbbször a Franciaországba látogató amerikaiakkal szembeni igazságszolgáltatás mezején ütköztek meg. Az Ügyészségi Nyomozóhivatal szinte naponta tartóztatott le amerikai cserediákokat kábítószer birtoklásáért, amerikai üzletembereket kiskorú prostituáltak szolgáltatásainak igénybevételeért, amerikai turistákat bolti lopásért vagy garázdaságért. A törvény értelmében az USA nagykövetsége beavatkozhatott, és hazatoloncolhatta a bűnös állampolgárokat az Egyesült Államokba, ahol legfeljebb egy ejnye-bejnyében részesültek.

És a követség minden esetben így járt el.

L'émasculatation de la Policc Judiciairc — a nyomozóhatóság férfiatlanítása —, vélekedett Faché. A *Paris Match* nemrégiben lehozott egy karikatúrát, amely rendőrökutyaként ábrázolta Fachét, amint megpróbál beleharapni egy amerikai bűnözőbe, de nem tudja elérni, mert az USA nagykövetsége láncon tartja.

De ma este nem, mondta magának Faché. *Ezúttal túl nagy a tét.*

Mire Robert Langdon befejezte a telefonálást, már egészen rosszul volt.

— Minden rendben? — kérdezte Faché.

Langdon bágyadtan ingatta a fejét.

Rossz híreket kapott otthonról, még bele is izzadt, állapította meg Faché, miközben visszavette a mobiltelefonját.

— Baleset történt. — Langdon megtántorodott, és különös arckifejezéssel nézett a kapitányra. — Egy barátom... — El bizonytalanodott a hangja. — Holnap az első géppel haza kell repülnöm.

Faché nem kételkedett abban, hogy őszinte megrendülést lát Langdon arcán, ám ugyanakkor egy másik érzelmet is megfigyelt, mintha hirtelen félelem költözött volna az amerikai tekintetébe.

— Sajnálattal hallom — mondta Faché, le nem véve a szemét Langdonról. — Nem akar leülni? — Az egyik múzeumi padra mutatott.

Langdon szórakozottan bólintott, és tett néhány lépést a pad felé. Majd megállt, és másodpercről másodpercre egyre zavar-tabbnak tűnt az arckifejezése.

— Igazából szeretnék kimenni a mosdóba.

Faché titokban bosszankodott a halogatás miatt.

— A mosdóba. Természetesen. Tartsunk egy pár perces szünetet. — Visszafelé mutatott a hosszú folyosón, abba az irányba, amerről jöttek. — A mosdók hátul vannak, ahol a kurátor irodája.

Langdon tétovázott, és az ellenkező irányba fordult, a Nagy Galéria túlsó vége felé.

— Azt hiszem, arra van egy sokkal közelebbi mosdó.

Faché belátta, hogy Langdonnak igaza van. A folyosó kétharmadánál jártak, már közelebb a galéria másik végéhez.

— Akarja, hogy elkísérjem?

Langdon megrázta a fejét, de közben már indult is előre.

— Nem szükséges. Azt hiszem, szeretnék pár percre egyedül maradni.

Faché nem lelkesedett az ötletért, hogy Langdon egyedül mászkáljon a folyosón, de megnyugtatta a tudat, hogy a Nagy Galéria másik vége zsákutca, és csak egyetlen kijárata van — az a kapu, amely alatt bejöttek. Noha a francia tűzrendészeti előírások számos vészkijáratot követeltek meg egy ekkora helyiségben, a lépcsőházak ajtaja automatikusan bezárult, amikor Saunière működésbe hozta a biztonsági rendszert. Igaz, azóta mindent visszaállítottak, a vészkijáratok is megnyíltak, de ennek nem volt jelentősége — ha kinyitják valamelyik külső ajtót, megszólal a riasztócsengő, odakint pedig a nyomozóhivatal ügynökei öröknek a kapuk előtt. Langdon nem távozatna úgy, hogy Faché ne értesüljön róla.

— Nekem most vissza kell mennem egy pillanatra Mr.Saunière irodájába — mondta Faché. — Volna szíves egyenesen odajönni, Mr. Langdon? Még sok mindenről kell beszélünk.

Langdon némán intett, majd eltűnt a sötétségben.

Faché sarkon fordult, és bosszúsán indult az ellenkező irányba. A kapuhoz érve átkúszott alatta, és elhagyva a Nagy Galériát végigmasírozott a folyosón, majd berontott a Saunière irodájában berendezett parancsnoki központba.

— Ki engedélyezte, hogy Sophie Neveu belépjen ebbe az épületbe? — bömbölte Faché. Collet szólalt meg elsőnek.

— Azt mondta a kinti öröknek, hogy megfejtette a kódot.

Faché körülnézett.

— Elment?

— Hát nem önnel van?

— Lelépett. — Faché kinézett a sötét folyosóra. Sophie-nak nyilván nem volt kedve hozzá, hogy kifelé menet beugorjon csevegni a munkatársakkal.

Faché egy pillanatig azt fontolgatta, ne szóljon-e ki rádión a kapuöröknek, hogy állítsák meg és hozzák vissza Sophie-t, mielőtt elhagyhatná az épületet. De aztán meggondolta magát. Csak a sértett hiúság beszél belőle, hogy övé legyen az utolsó szó. Ma este már épp elég volt a figyelemelterelésből.

Neveu ügynökkel ráérsz még foglalkozni, mondta magának, már arra készülve, hogy kirúgja a nőt.

Kiűzve Sophie-t az agyából Faché egy kis ideig a Saunière íróasztalán álló miniatűr lovagot bámulta. Azután visszafordult Collet-hoz.

— Rajta vagy?

Collet kurtán biccentett, és Faché elé tolt a laptopot. A piros pont tisztán látszott az emeleti alaprajzon, ritmikusan villogott a TOILETTES PUBLIQUES megnevezésű helyiségben.

— Helyes — mondta Faché cigarettára gyújtva, majd kilépett a folyosóra. — El kell intéznem egy telefont. Gondoskodj róla, hogy Langdon ne mászkáljon el sehová a mosdóból

Tizenkettedik fejezet

Robert Langdon szédülő fejjel botorkált a Nagy Galéria túlsó vége felé. Az agyában újra meg újra lejátszotta Sophie telefonüzenetét. A folyosó végén a kivilágított táblák — a pálcikafigurák egyezményes jeleivel — mutatták az utat a labirintusszerű térelválasztók során át a mosdókig. Itáliai metszetekkel díszített paravánok rejtették el szem elől a mosdókat.

Langdon megtalálta a férfivécét, benyitott az ajtón, és meggyújtotta a villanyt.

A helyiség üres volt.

Odament a mosdóhoz, és hideg vizet locsolt az arcába, hogy fölébredjen. A sima csempékről élesen verődött vissza a fluoreszkáló fény, a levegőben ammónia bűze érződött. Miközben törülközött, a háta mögött megcsikordult a mosdó ajtaja. Langdon megpördült.

Sophie Neveu jelent meg, zöld szemében félelem villant fel.

— Hála az égnek, hogy itt van. Nincs sok időnk.

Langdon állt a mosdónál, és a legteljesebb zavarban bámult Sophie Neveu-re, az Ügyészségi Nyomozóhivatal kriptográfusára. Alig néhány perce még a nő üzenetrögzítőjét hallgatta, arra gondolva, hogy az imént érkezett titkosírás-szakértő minden bizonnyal örült. De minél tovább hallgatta, annál erősebb lett az az érzése, hogy Sophie Neveu komolyan beszél. *Ne reagáljon arra, amit hall Csak figyeljen nyugodtan. Ön e pillanatban veszélyben van. Pontosan kövesse az utasításaimat.* Langdon bizonytalansággal eltöltve úgy döntött, hogy azt fogja tenni, amit Sophie javasolt. Közölte a kapitánnyal, hogy egy odahaza balesetet szenvedett barátjáról kapott üzenetet. Azután azt kérte, hogy használhassa a Nagy Galéria túlsó végében lévő mosdót.

Sophie most már vele szemben állt, még zihált attól, hogy futva tette meg az utat vissza a mosdóba. A fluoreszkáló fényben Langdon meglepetten fedezte fel, hogy határozott fellépése valójában nagyon is lágy arcvonásokból sugárzik. Csak a tekintete volt acélos, és ezek az egymás mellett létező ellentétek egy többrétegű Renoir-portré képét idézték fel Langdonban. egyszerre elmosódó és éles, azzal a merészséggel, ami valamiféle rejtélyes homályba burkolódik.

— Figyelmeztetni akartam önt, Mr. Langdon... – kezdte Sophie, még mindig gyorsan kapkodva a levegőt —, hogy *sous surveillance cachée*, vagyis szoros megfigyelés alatt áll. —

A csempézett falak visszaverték a francia akcentussal kiejtett szavakat, és valahogy tompán kongóvá változtatták Sophie hangját.

— De... miért? — értetlenkedett Langdon. Sophie már megadta a magyarázatot a telefonban, de Langdon élőszóban is hallani akarta.

— Mert — válaszolta a nő, egy lépéssel közelebről — ön Faché első számú gyanúsítottja ebben a gyilkossági ügyben.

Langdon fel volt készülve erre a mondatra, ennek ellenére végtelenül nevetségesnek érezte. Sophie szerint nem szimbólumkutatóként hozták be ma este a Louvre-ba, hanem sokkal inkább gyanúsítottként, és jelenleg is mit sem sejtő áldozata az Ügyészségi Nyomozóhivatal kedvenc ki-hallgatási módszerének — a behálózásnak éles helyzetben.

Ilyenkor a rendőrség a büntett helyszínére viszi és ott hallgatja ki a gyanúsítottat, abban a reményben, hogy ideges lesz és óvatlanul elárulja magát.

— Nézze meg a zakója bal zsebét — mondta Sophie. — Ott bizonyítékot talál arra, hogy megfigyelik.

Langdon érezte, hogy egyre jobban elfogja a nyugtalanság. *Nézzem meg a bal zsebemet?* Ez úgy hangzott, mint valami olesó bűvésztrükk.

— Nézze csak meg!

Langdon zavartan csúsztatta be a kezét tweedzakója bal zsebébe — amelyet soha nem használt. Egy darabig tapogatott, de nem talált semmit. *Mégis, mi az ördögöt vártál?* Megint felmerült benne, hogy Sophie mégiscsak bolond lehet. Aztán egy ismeretlen tárgyra akadtak az ujjai. Kicsi volt és kemény. Langdon két ujjá közé fogva kiemelte, és elképedten meredt rá. Egy gomb formájú kerek fémdarab volt az, akkora, mint az órákban használt gombelem. Még soha nem látta azelőtt.

— Mi ez?

— GPS nyomkövető — mondta Sophie. — Folyamatosan mutatja az ön tartózkodási helyét a nyomozók monitorján a műholdas Global Positioning System révén. Arra használjuk, hogy követni tudjuk az embereket. Félméteres pontossággal működik az egész földgolyón. Önt elektronikus pórázon tartják. Az az ügynök csúsztatta a zsebébe, mielőtt elhagyták volna a szobáját, aki idehozta önt a szállodából.

Langdon felidézte, mi történt a szobában. gyorsan letusolt, felöltözött, és mielőtt kiléptek volna az ajtón, a nyomozóhivatal ügynöke udvariasan felsegítette a tweedzakóját. *Hűvös van odakint, Mr. Langdon,* mondta az ügynök. *Nem olyan kellemes a párizsi tavasz, mint a sanzonokban éneklük.* Langdon megköszönte, és belebújt a zakójába.

Sophie szúrósan nézett rá olajzöld szemével.

— Korábban azért nem említettem önnek a nyomjelzőt, mert nem akartam, hogy belenyúljon a zsebébe Faché előtt. Nem tudhatják meg, hogy megtalálta.

Langdonnak fogalma sem volt, mit válaszolhatna.

— Azért követik a GPS-szel, mert attól félnek, hogy megszökhet. — Szünetet tartott. — Pontosabban azt remélik, hogy megszökik. Ez csak megalapozná a gyanút.

— Miért szöknék meg? — háborodott fel Langdon. — Én ártatlan vagyok!

— Faché nem így gondolja.

Langdon mérgesen ment oda a szemeteshez, hogy kihajítsa a nyomjelzőt.

— Ne! — Sophie elkapta a karját és megállította. — Hagyja a zsebében. Ha kidobja, a jelzés nem mozdul többé, és tudni fogják, hogy megtalálta. Faché kizárólag azért engedte ide egyedül, mert követni tudja a mozgását. Ha rájön, hogy ön felfedezte a dolgot. .. — Sophie nem fejezte be a mondatot. Ehelyett kihalászta a fémkorongot Langdon kezéből, és visszacsúsztatta a zakója zsebébe. — Maradjon csak önnél a nyomjelző. Legalábbis egyelőre.

Langdon semmit sem értett.

— Hogy a pokolba hiheti azt Faché, hogy én öltem meg Jacques Saunière-t?

— Jó oka van arra, hogy önt gyanúsítsa. — Sophie arca komor kifejezést öltött. — Van itt egy bizonyíték, amelyet ön még nem látott. Faché gondosan eltitkolta ön előtt.

Langdon csak bámult.

— Emlékszik arra a háromsoros szövegre, amelyet Saunière a padlóra írt?

Langdon bólintott. A számok és a szavak belevésődtek az elméjébe.

Sophie hangja most suttogássá halkult.

— Sajnos ön nem látta a teljes üzenetet. Volt egy *negyedik* sor is, amelyet Faché lefényképezett, aztán eltüntetett, mielőtt ön megérkezett volna.

Noha Langdon tudta, hogy a jelzőtoll vízben oldódó tintája könnyedén eltüntethető, azt elképzelni sem tudta, miért semmisítette meg Faché a bizonyítékot.

— Az üzenet utolsó sorában — mondta Sophie — olyasmi szerepelt, amelyet Faché nem óhajtott az ön tudomására hozni. — A nő elhallgatott. — Legalábbis addig nem, amíg nem végez önnel.

Sophie egy számítógépes fotókópiát húzott elő a kardigánja zsebéből és széthajtogatta.

— Faché még az érkezésem előtt átküldte e-mailen a helyszínen készült fényképeket a Kriptográfiai Csoportnak, hogy fejtsük meg, mit akarhatott közölni Sauniére. Ezen a fotón láthatja a teljes üzenetet. — Azzal átnyújtotta a papírt Lang-donnak.

Az elképedt Langdon megnézte a képet. A nagyításon ott volt a parkettára írott üzenet. Az utolsó sora olyan hatást tett Langdonra, mintha gyomorszájon vágták volna.

13-3-2-21-1-1-8-5 O, Draconian devil!

Oh, lame saint! P. S. Find Robert Langdon

Tizenharmadik fejezet

Langdon hosszú másodperceken át bámulta csodálkozva a Saunière üzenetéről készült fotókópiát. *P. S. Meg kell keresni Robert Langdont.* Úgy érezte, mintha megindult volna a föld a lába alatt. *Saunière az én nevemet említette az utolsó szavaiban?* Langdon a legvadabb álmaiban sem talált volna rá magyarázatot.

— Most már érti, ugye, hogy miért hozatta ide Faché ma este — kérdezte Sophie sürgető tekintettel —, és hogy miért ön az első számú gyanúsított?

De Langdon pillanatnyilag csak annyit értett, hogy miért tűnt olyan önelégültnek Faché, amikor Langdon felvetette, hogy Saunière első helyen a gyilkosát nevezte volna meg.

Meg kell keresni Robert Langdont.

— Miért írhatta ezt Saunière? — kérdezte Langdon immár nem zavartan, hanem dühösen.
— Miért akartam volna megölni Jacques Saunière-t?

— Faché még keresi az indítékot, de éppen azért készítettett hangfelvételt az önnel folytatott beszélgetéséről, hogy annak alapján megtalálja a megoldást.

Langdon kinyitotta a száját, de nem talált szavakat.

— Rejtett mikrofon volt nála — magyarázta Sophie. — A zsebében pedig egy adóvevő, amely továbbította a jeleket a pa rancsnoki központba.

— Ez nem lehet igaz — hebegte Langdon. — Nekem alibim van. Az előadás után rögtön visszamentem a szállodába. Megkérdezhetik a recepcióst.

— Faché már megkérdezte. A jelentésében az áll, hogy ön tíz harminc körül kérte el a szobakulcsot a portástól. Sajnos a gyilkosság időpontját röviddel tizenegy előttre teszik. Minden további nélkül elhagyhatta a szállodát úgy, hogy senki sem vette észre.

— Ez örültség! Fachének nincs bizonyítéka!

Sophie szeme elkerekedett, mintha azt mondaná: *Még hogy nincs bizonyítéka?*

— Mr. Langdon, az ön nevét írták oda a padlóra a holttest mellett, és Saunière határidőnaplója szerint önnel volt találkozója röviddel a gyilkosság előtt. — Sophie elhallgatott. — Faché bizonyítékai több mint elegendőek ahhoz, hogy önt bevigye kihallgatni.

Langdon egyszerre ráébredt, hogy ügyvédre lesz szüksége.

— Nem én tettem.

Sophie felsóhajtott.

— Ez itt nem az amerikai televízió, Mr. Langdon. Franciaországban a törvény a rendőrséget védi, nem a bűnözőket. Ebben az esetben sajnos a médiára is tekintettel kell lenni. Jacques Saunière nagyon ismert és közkedvelt figura volt Párizsban, holnap reggel tele lesz a sajtó ezzel a gyilkossággal. Faché azonnal nyomás alá kerül, nyilatkoznia kell, és sokkal jobb színben fog feltűnni, ha már van egy letartóztatott gyanúsítottja. Akár bűnös ön, akár nem, addig semmi esetre sem fogja elengedni a nyomozóhivatal, amíg ki nem derítik, hogy mi történt valójában.

Langdon úgy érezte magát, mint egy csapdába esett állat.

— Miért mondja el nekem mindezt?

— Azért, Mr. Langdon, mert én hiszek az ártatlanságában. — Sophie egy pillanatra elfordult, majd ismét Langdon szemébe nézett. — És azért is, mert részben az *én hibám*, hogy bajba került.

— Tessék? Az *ön hibája* az, hogy Sauniére megpróbált gyanúba keverni?

— Sauniére nem akarta önt gyanúba keverni. Tévedés volt. Azt az üzenetet ott a padlón nekem szánták.

Langdonnak szüksége volt némi időre, hogy ezt felfogja.

— Mit is mondott?

— Hogy azt az üzenetet nem a rendőrségnek szánták. Sauniére nekem írta. Azt hiszem, olyan gyorsan kellett cselekednie, hogy arra nem is gondolt, milyen színben fog ez feltűnni a rendőrség előtt. — Sophie szünetet tartott. — A számkódnak nincsen semmi értelme. Sauniére csak azért írta oda, hogy mindenképpen bevonják a kriptográfusokat a nyomozásba, és én a lehető leghamarabb értesüljek arról, hogy mi történt vele.

Langdon úgy érezte, hogy ezt már nem tudja követni. Akár megbolondult Sophie Neveu, akár nem, az úgyszólván eldönthetetlen, de legalább most már érthető, hogy miért próbál neki segíteni. *P. S. Meg kell keresni Robert Langdont!*

— De miből gondolja, hogy önnek szól az üzenet?

— A *Vitruvius-tanulmányból* — közölte Sophie. — Mindig is ez a vázlat volt a kedvenc Da Vinci-művem. Azért vetette be ma este, hogy felkeltse a figyelmemet.

— Várjon. Azt mondja, hogy a kurátor tudta, melyik az ön kedvenc műve?

A nő bólintott.

— Bocsásson meg. Tudom, hogy milyen zavaros minden. Jacques Sauniére és én..Sophie hangja elakadt, és Langdon hirtelen ráérezett a szomorúságra, a fájdalmas múltra, amely ott reszketett a felszín alatt. Sophie és Jacques Sauniére nyilván különleges kapcsolatban állt egymással.

Langdon figyelte a vele szemben álló, gyönyörű fiatal nőt, és eszébe jutott, hogy Franciaországban korántsem ritka, ha idős férfiak ifjú szeretőt tartanak. Ám Sophie Neveu valahogy nem tűnt „kitartott” nőnek.

— Tíz évvel ezelőtt volt egy veszekedésünk — mondta Sophie suttogássá halkuló hangon. — Azóta gyakorlatilag nem beszéltünk. Ma este, amikor odatelefonáltak a kriptográfiára, hogy meggyilkolták, és én megláttam a holttestéről készült képeket meg a szöveget a padlón, rájöttem, hogy nekem akart ezzel üzeni.

— A *Vitruvius-tanulmány* által?

— Igen. És a *P. S.* betűkkel.

— A *Post Scriptum* rövidítésével?

Sophie megrázta a fejét.

— A *P. S.* az én becenevem volt, így szólított, amikor még együtt éltünk. — A nő elpirult. — A *Princesse Sophie* rövidítése.

Langdon nem válaszolt.

— Tudom, hogy ostobán hangzik — mondta Sophie. — De ez évekkel ezelőtt volt. Akkor még csak kislány voltam.

— *Kislány* korában ismerte Sauniére-t?

— Méghozzá közelről — mondta Sophie mély érzelmekről tanúskodó tekintettel. — Jacques Sauniére a nagyapám volt.

Tizennegyedik fejezet

— Hol van Langdon? — kérdezte Faché kifújva az utolsó slukk füstjét és visszatérve a parancsnoki bázisra.

— Még mindig a férfimosdóban van, uram — válaszolta Collet hadnagy, aki már várta a kérdést.

— Látom, nem sieti el a dolgot — morgott Faché.

A kapitány ellenőrizte a GPS-jelet Collet válla fölött, és a hadnagy szinte hallotta, hogyan forognak az agyában a kerekek. Faché küzdött a késztetés ellen, hogy utánanézzon Langdonnak. Ideális esetben a lehető legtöbb időt és szabadságot engedélyezték a megfigyelt személynek, hogy hamis biztonságérzetbe ringassák. Langdonnak a saját akaratából kellett visszatérnie. De már csaknem tíz perce volt távol.

Túl régóta.

— Van rá esély, hogy Langdon átverjen minket? — kérdezte Faché.

Collet a fejét rázta.

— Azóta is érzékeljük az apróbb mozgásokat a férfívécében, tehát a GPS nyomkövető még mindig nála van. Nem lehet, hogy rosszul lett? Ha megtalálta volna a nyomkövetőt, nyilván megszabadul tőle és megpróbál elmenekülni.

Faché megnézte az óráját.

— Rendben.

De a kapitány továbbra is aggódott. Collet egész este szokatlan feszültséget érzékelt a főnökében. Kielezett helyzetekben Faché rendszerint távolságtartó és nyugodt, de ma este olyan izgatottnak tűnik, mintha személyesen érintené ez az ügy.

Nem csoda, gondolta Collet. Fachének kétségbeejtően nagy szüksége van erre a letartóztatásra. Újabban a Minisztertanács és a média egyre nyíltabban bírálja Faché agresszív módszereit, a nagy hatalmú külföldi követségekkel való összeütközéseit és a költségvetés jelentős túllépését az új technikai eszközök beszerzése miatt. Ha ma éjjel a csúcstechnikát bevetve letartóztat egy amerikai, az nagyban hozzájárulhat a bírálók elhallgattatásához, és még néhány évre biztosíthatja Faché állását, mielőtt tekintélyes nyugdíjjal visszavonulna. Isten a tudója, mennyire jól jön neki az a nyugdíj, gondolta Collet. Faché megszállott rajongása a technika iránt nemcsak szakmailag, de személyesen is kárára volt. Azt pletykálták róla, hogy pár évvel ezelőtt minden megtakarított pénzét befektette egy technikai örökségbe, és inge-gatyája ráment. Márpedig Faché olyan ember, aki nem vesz fel akármilyen inget.

De rengeteg idejük van még ma éjjel. Bár Sophie Neveu furcsa betörése elég rosszkor jött, mégsem volt több apró kellemetlenség. A nő már le is lépett, Faché pedig még tartogat néhány adut a kabátujjában. Azt még nem közölte Langdonnal, hogy az áldozat az ő nevét írta oda a padlóra. *P. S. Meg kell keresni Robert Langdont.* Az amerikai minden bizonnyal beszédesen fog reagálni erre a bizonyítékra.

— Kapitány úr — szólalt most meg a nyomozóhivatal egyik ügynöke az iroda sarkában — azt hiszem, ezt a hívást önnek kéne fogadnia. — És aggodalmas képpel nyújtotta Faché felé a telefonkagylót.

— Ki az? — kérdezte Faché.

Az ügynök a homlokát ráncolta.

— A Kriptográfiai Csoportunk vezetője.

— És?

— Sophie Neveu-ről van szó, uram. Valami nincs rendben.

Tizenötödik fejezet

Eljött az idő.

Silas erősnek érezte magát, ahogy kiszállt a fekete Audiból, és az éjszakai szél belekapott bő csuhájába. *A változás szele van a levegőben.* Tudta, hogy az előtte álló feladat inkább ügyességet, mint erőt igényel, ezért a kocsiban hagyta lőfegyverét. A Heckler & Koch USP 40 a tizenhárom golyóval a Mestertől származott.

Halált hozó fegyvernek nincsen helye Isten házában.

A nagy templom előtti tér kihalt volt ezen az órán, nem látott mást, mint pár tizenéves prostituáltat a place Saint-Sulpice túlsó végében, akik a késő éjszaka arra vetődő turistáknak kínálgatták bájaikat. Bimbózó testük látványa ismerős vágyakozást keltett Silas ágyékában. Combja ösztönösen megrándult, és a szöges *cilicium* fájdalmasan vágott bele a húsába.

Azonnal megszűnt a felajzottsága. Immáron tíz éve, hogy Silas megtagadott magától minden szexuális élvezetet, még az önkielégítést is. Ez volt *Az Út*. Tudta, hogy az Opus Dei követőjeként nagy áldozatot hozott, de még többet kapott cserébe. A cölibátusi eskü és a minden személyes vagyonról való lemondás alig tűnt igazi áldozatnak. Ha azt nézzük, hogy milyen szegénységből jött és milyen szexuális borzalmakat kellett elszenvednie a börtönben, a cölibátus inkább áldás volt.

Most, hogy letartóztatása és az andorrai börtönbe történt elszállítása óta először visszatért Franciaországba, Silas úgy érezte, a szülőföldje próbára teszi, erőszakos emlékeket kényszerítve elő megbékélt lelkéből. *Újjászütettél*, figyelmeztette magát. Isten szolgálata ma azt követelte tőle, hogy vállalja a gyilkosság bűnét, és Silas tudta, hogy ezt az áldozatot mindörökké némán kell őriznie a szívében.

A hited erősségét annak a fájdalomnak az erőssége méri, amelyet el tudsz viselni, mondta neki a Mester. Silas számára nem volt idegen a fájdalom, és alig várta, hogy bizonyíthasson a Mester előtt, aki biztosította őt arról, hogy egy magasabb hatalom parancsára cselekszik.

— *Hago la obra de Dios* — suttogta Silas a templom bejárata felé közeledve.

Megállt a masszív kapuzat árnyékában, vett egy nagy levegőt. Eddig a pillanatig nem is tudatosodott benne igazán, hogy mire készül és mi várja őt odabent.

A zárókő. Amely elvezet bennünket végső célunkhoz.

Főlemelte kísértetiesen fehér öklét, és háromszor megdöngette a kaput.

Pillanatokkal később elmozdultak az óriási fa kapuszárnyak reteszei.

Tizenhatodik fejezet

Sophie azon tűnődött, vajon mennyi időbe telik Fachénak, hogy rájöjjön: nem hagyta el az épületet. Látva Langdon tökéletes tanácsstalanságát, Sophie feltette magának a kérdést, hogy bölcs döntés volt-e tőle így sarokba szorítani az amerikaiakat a férfimosdóban.

De mi mást tehettem volna?

Felidézte magában nagyapja holttestét, ahogy mezítelenül, szétvetett tagokkal fekszik a padlón. Volt idő, amikor nagyapja jelentette neki az egész világot, ma este azonban megdöbbenve észlelte, hogy jóformán nem is szomorkodik miatta. Jacques Sauniére ma már olyan neki, mint egy idegen. Egyetlen pillanat alatt vált semmivé a kapcsolatuk azon a márciusi éjszakán, Sophie huszonnégy éves korában. *Ennek már tíz éve.* Sophie néhány nappal előbb érkezett haza Angliából, ahol egyetemre járt, és véletlenül tanúja lett, hogy a nagyapja olyasmit művel, amit Sophie-nak soha nem lett volna szabad megtudnia. Még ma is alig tudja elhinni, pedig a szemtanúja volt.

Ha nem láttam volna a saját szememmel...

Olyan erős volt benne a szégyenkezés és a döbbenet, hogy nem bírta volna elviselni nagyapja kínos magyarázkodását, ezért haladéktalanul elköltözött, és a megtakarított pénzéből közös kis lakást bérelt néhány barátjával. Megesküdött magában, hogy soha senkinek nem beszél arról, amit látott. A nagyapja kétségbeesetten igyekezett kapcsolatba lépni vele, leveleket és képeslapokat küldött, amelyekben könyörögve kérte Sophie-t, adjon neki módot a tisztázásra. Miféle tisztázásra? Sophie csak egyetlenegyszer válaszolt — hogy közölje: soha ne telefonáljon neki, és meg ne próbáljon nyilvános helyen találkozni vele. Attól félt, hogy a nagyapja magyarázata borzalmasabb lesz, mint maga az incidens.

Hihetetlen, de Sauniére végig nem adta föl, és Sophie-nak most egy évtizedre visszanyúló, felbontatlan levélköteg hever a fiókjá mélyén. Meg kell hagyni, a nagyapja teljesítette a kérését, és sosem kereste őt.

Egészen ma délutánig.

— Sophie? — szólalt meg a szívszorítóan öreg hang az üzenetrögzítőn. — Milyen sokáig távol tartott tőled a parancsod fáj nekem, hogy most telefonálnom kell, de muszáj beszélnem veled. Rettenetes dolog történt.

Sophie állt a párizsi lakás konyhájában, és beleborzongott, hogy ennyi év után újra hallja ezt a kedves hangot, amely egy sereg boldog gyerekkori emléket ébresztett benne.

— Sophie, kérlek, figyelj. — Angolul beszélt vele, ahogy kislánykorában is. *Gyakorold a franciát az iskolában. Gyakorold az angolt otthon.* — Elég legyen ebből az örültségből. Nem olvastad el a leveleket, amiket küldtem neked? Hát nem érted? — A nagyapja itt szünetet tartott. — Azonnal beszélünk kell. Kérlek, teljesítsd nagyapádnak ezt az egy kérését. Hívj fel a Louvre-ban. Azonnal. Úgy hiszem, hogy mind a ketten komoly veszélyben forgunk.

Sophie rámeredt az üzenetrögzítőre.

— *Veszélyben?* Miről beszél?

— Hercegnő — Olyan érzélem törte meg a nagyapja hangját, amelyet Sophie nem tudott azonosítani. — Igaz, hogy eltitkoltam előled bizonyos dolgokat, és az is igaz, hogy a szereteted elvesztésével fizettem érte. De a biztonságodért tettem. Most viszont meg kell

ismerned a teljes igazságot. Kérlek, jelentkezz, mert el kell mondanom neked az igazat a családomról.

Sophie hirtelen meghallotta a szíve dübörgését. *A családomról?* Sophie még csak négyéves volt, amikor elveszítette a szüleit. A kocsijuk lerohant egy hídról a háborgó vízbe. A nagyanyja és az öccse is a kocsiban ült, és Sophie egész családjá egy szempillantás alatt megsemmisült. Volt egy doboza a balesetről szóló újságkivágásokkal.

Nagyapja szavai váratlan sóvárgást keltettek benne. *A családom!* Sophie előtt egyszerre felvillantak az álom képei, amelyből számtalanszor ébredt gyerekkorában: *A családom életben van! Hazajönnék!* De, ahogyan az álmában is, a képek semmivé foszlottak.

A családot meghalt, Sophie. Nem jönnek haza.

— Sophie — mondta a nagyapja a rögzítőn. — Évek óta várom, hogy elmondhassam neked. Vártam az alkalmas pillanatot, de most kifutottunk az időből. Hívj fel a Louvre-ban. Amint meghallod ezt az üzenetet. Egész éjjel ott várom a hívásodat. Félek, hogy mindketten veszélyben vagyunk.

Olyan sok mindent kell megtudnod.

Itt véget ért az üzenet.

Sophie úgy érezte, már hosszú percek óta áll reszketve a csöndben. Ahogy végiggondolta a nagyapja üzenetét, csak egy magyarázatot talált, amely leleplezte nagyapja valódi szándékát.

Ez a csalétek.

A nagyapja nyilván mindenáron látni akarja. Bármire képes lenne érte. Sophie ettől csak még mélyebb viszolygást érzett az öreg iránt. Azon tűnődött, vajon nem egy halálos betegség készíteti-e arra, hogy minden lehetséges eszköz bevetésével rábírja Sophie-t egy utolsó látogatásra. Ha így van, jól választott.

A családom.

Most, a Louvre férfimosdójának sötétjében, Sophie a ma délutáni telefonüzenet szavait vélte hallani. *Sophie, lehet, hogy mindketten veszélyben forgunk. Hívj fel!*

Sophie nem hívta fel. Esze ágában sem volt. Most viszont alaposan megingott a kételkedése. A nagyapja itt fekszik meggyilkolva a saját múzeumában. És kódolt üzenetet írt neki a padlóra.

Mert *neki* szánta a kódot, ebben az egyben biztos volt.

Noha nem értette az üzenet jelentését, Sophie biztos volt abban, hogy a rejtjeles forma további bizonyítéka a személyesen neki szóló üzenetnek. Sophie rejtjelezési szenvedélye és jártassága pontosan annak volt köszönhető, hogy Jacques Saunière mellett nőtt föl — aki megszállottja volt a kódoknak, szójátékoknak és rejtvényeknek. *Hány vasárnapot töltöttünk azzal, hogy megfejtettük a keresztrejtvényeket és feladványokat az újságban?*

Sophie tizenkét éves korában már segítség nélkül végzett a *Le Monde* keresztrejtvényével, majd nagyapja fokozatosan rávezette az angol nyelvű keresztrejtvényekre, matematikai fejtörőkre és behelyettesítő kódokra. Sophie csak úgy falta valamennyit. Végül hivatásának választotta a szenvedélyét, amikor az Ügyészségi Nyomozóhivatal kriptográfusa lett.

És a kriptográfus Sophie ma este kénytelen volt fejet hajtani nagyapja tehetsége előtt, amellyel egy egyszerű kódot használva összehozott két vadidegent. — Sophie Neveu-t és Robert Langdont.

Már csak az a kérdés, hogy miért.

Sajnos a Langdon szemében tükröződő zavar arra engedett következtetni, hogy az amerikainak fogalma sincs, miért terelte őket össze a nagyapja.

Sophie tovább erősködött.

— Úgy volt, hogy ma este találkozik a nagyapámmal. Mi célból?

Langdon őszintén tanácsolannak látszott.

— A titkárnője szervezte meg a találkozót, és nem nevezett meg semmilyen határozott okot, én pedig nem kérdeztem. Feltételeztem, hogy hallott róla, miszerint a francia katedrálisok pogány ikonográfiáját tanulmányozom, és mivel érdekelte a téma, úgy gondolta, hogy jól elbeszélgethetnénk róla néhány ital mellett.

Sophie nem hitte el. Elég kétes értékű magyarázat volt. A nagyapja többet tudott a pogány ikonográfiáról, mint bárki a világon. Ráadásul rendkívül zárkózott ember volt, nem az a fajta, aki leáll csevegni véletlenül idetévedt amerikai professzorokkal, hacsak nincsen rá jó oka.

Sophie vett egy nagy levegőt, és tovább nyomult.

— Ma délután felhívott a nagyapám, és azt mondta, hogy mindketten súlyos veszélyben vagyunk. Mond ez magának valamit?

Langdon kék szemét elfelhőzte az aggodalom.

— Nem, de tekintettel a történetekre...

Sophie bólintott. Tekintettel a ma este történetekre, bolond volna, ha nem félne. Kifogyva az ötletekből, szó nélkül odament a kis ablakhoz a mosdó túlsó végében, és kibámult a riasztókábelekkel behúzott üvegtáblán. Magasan voltak — legalább tizenöt méterre a földtől.

Sóhajtva hordozta végig tekintetét Párizs szédítő látképén. Bal felől, a Szajna túlsó partján a kivilágított Eiffel-torony. Szemben a Diadalív. Jobbra pedig, a Montmartre fölfelé kapaszkodó dombjának tetején a Sacré Coeur-templom kecses arabeszkje; ragyogó szentélyként derengett sima, fehér köveivel.

Itt, a Denon-szárny legnyugatibb csücskében a place du Carrousel észak—déli irányban átszelő út szinte egy síkban látszott haladni a Louvre-ral, csak egy keskeny gyalogjáró választotta el az épület külső falától. Mélyen odalent a város szokásos éjszakai szállítóinak teherautó-karavánja sorakozott a zöld lámpára várva; reflektoraik fénye mintha gúnyosan hunyorgott volna fel Sophie-ra.

— Nem tudom, mit mondjak — szólalt meg Langdon a háta mögé lépve. — A nagyapja nyilvánvalóan értésünkre akart adni valamit. Sajnálom, hogy csak ilyen keveset segíthettem.

Sophie visszafordult az ablaktól, őszinte sajnálkozást érzékelve Langdon mély hangjában. A férfi ennyi baj közepette is segíteni szeretett volna neki. *A tanár beszél belőle*, gondolta, felidézve a nyomozóhivatalban olvasott anyagot a gyanúsítottról. Egy tudóssal áll szemben, aki nyilvánvalóan utálja, ha nem ért valamit.

Ez közös bennünk, gondolta.

Kódfejtőként Sophie azzal kereste a kenyerét, hogy jelentést találjon a látszólag értelmetlen adatokban. Ma este az volt a legjobb következtetése, hogy Robert Langdon, tudja vagy sem, olyan információkat birtokol, amelyekre feltétlenül szüksége van. *Sophie hercegnő, keresd meg Robert Langdont*. Lehetett volna ennél világosabb a nagyapja üzenete? Sophie-nak több időt kell eltöltenie Langdonnal.

Több gondolkodási időre van szükségük, hogy együtt megfejthessék ezt a rejtélyt. De sajnos szűkre szabott az idejük.

Sophie felpillantott Langdonra, és kijátszotta az egyetlen lapot, ami a tarsolyában volt.

— Bezu Faché bármelyik percben letartóztathatja magát. Én ki tudnám juttatni a múzeumból. De azonnal cselekednünk kell.

Langdonnak elkerekedett a szeme.

— Meg akar szöktetni?

— Ez a legokosabb dolog, amit tehetünk. Ha most hagyja, hogy Faché letartóztassa, heteket tölthet egy francia börtönben, miközben a nyomozóhivatal és az amerikai követség azon huzakodik, hogy melyik bíróság tárgyalja az ügyét. De ha kijuttatom innen, és elviszem a követségre, akkor a kormánya védelmezni fogja a jogait, mialatt mi bebizonyítjuk, hogy semmi köze ehhez a gyilkossághoz.

Langdonon látszott, hogy távolról sincs meggyőzve.

— Tegyen le róla! Faché fegyveres őrei állnak minden kijáratnál. Még ha sikerülne is kijutnunk anélkül, hogy lelőnének, a szökés csak azt bizonyítaná, hogy valóban bűnös vagyok. Közölnie kell Fachéval, hogy magának szól a padlóra írt üzenet, és a nevem nem vádként szerepel benne.

— Meg fogom tenni — válaszolta Sophie egyre gyorsabban beszélve. — De csak azután, hogy maga biztonságban lesz az amerikai követségen. Mindössze egy mérföldre van innen, és a kocsim itt parkol a múzeum előtt. Hazárdjáték lenne ebben a helyzetben tárgyalni Fachéval. Hát nem érti? Faché küldetésének tekinti, hogy ma este bebizonyítsa a maga bűnösségét. Kizárólag azért halasztotta el a letartóztatását, mert azt remélte, hogy tesz valamit, ami megerősíti a gyanúját.

— Pontosan. Például megszököm.

Hirtelen csöngeni kezdett a telefon Sophie kardigánja zsebében. *Ez csak Faché lehet.* Sophie a zsebébe nyúlva kikapcsolta a telefont.

— Mr. Langdon — mondta sietve —, fel kell tennem magának egy utolsó kérdést. — *És ezen múlik a további sorsa.* — Az írás a padlón nyilvánvalóan nem a bűnösségére utal, de Faché mégis azt mondta, biztos benne, hogy maga az ő embere. Tud valami más okot is arra, amiért ennyire meg van győződve a bűnösségéről?

Langdon hosszú másodpercekig hallgatott.

— Semmit az égvilágon — mondta végül.

Sophie felsóhajtott. *Ez azt jelenti, hogy Faché hazudik.* Sophie elképzelni sem tudta, hogy miért, de pillanatnyilag nem is ez volt a kérdés. Elég annyi, hogy Bezu Faché a végsőkéig el van szánva Robert Langdon ma esti letartóztatására. Sophie magának akarta Langdont, így csak egyetlen logikus következtetésre juthatott.

El kell vinnem Langdont az amerikai követségre.

Sophie az ablak felé fordulva lenézett a bedrótozott üvegen át a szédítő tizenöt méteres mélységben lévő járdára. Ha Langdon ilyen magasból kiugorna, eltörné a bokáját. És ez a legkevesebb.

De Sophie már döntött.

Robert Langdon meg fog szökni a Louvre-ból, akár akarja, akár nem.

Tizenhetedik fejezet

— Hogy érti azt, hogy nem válaszol? — nézett hitetlenkedve Faché. — A mobiltelefonját hívja, nem igaz? Tudom, hogy nála van.

Collet már percek óta próbálta elérni Sophie-t.

— Talán lemerült. Vagy elnémította.

Faché nyugtalannak tűnt, amióta az imént felhívta őt a Kriptográfiai Csoport vezetője. Miután befejezte a beszélgetést, odament Collet asztalához, és azt követelte, hogy azonnal érje el neki Neveu ügynököt. De Collet nem járt sikerrel, Faché pedig úgy rótt a szobát, mint egy ketrecbe zárt oroszlán.

— Miért telefonált a Kriptográfia? — kockáztatta meg a kérdést Collet.

Faché megfordult.

— Hogy közöljék, nem találtak semmit drákói ördögökről és jámbor szentekről.

— Ez minden?

— Nem, még azt is mondták, hogy felismerték a számokban a Fibonacci-sorozatot, de úgy gondolják, hogy a sornak nincs jelentése.

Collet nem értette.

— De egyszer már ide küldték Neveu ügynököt, hogy ugyanezt elmondja nekünk.

Faché a fejét rázta.

— Neveu-t nem ők küldték ide.

— Hogyan?

— Az igazgató szerint a parancsomra berendelték az egész stábot, hogy dolgozzanak a képeken, amiket átküldtem nekik. Amikor Neveu ügynök beérkezett, vetett egy pillantást a Saunière-ről és a kódról készült fotókra, majd szó nélkül távozott az irodából. A részlegigazgató elmondta, hogy nem ütközött meg a viselkedésén, mert érthetőnek tartotta, hogy kiborult a fényképek láttán.

— Kiborult? Mintha nem látott volna még holttestekről készült képet!

Faché egy pillanatig hallgatott.

— Én nem tudtam erről, és úgy tűnik, az igazgató sem, amíg egy munkatárs nem informálta, de kiderült, hogy Sophie Neveu Jacques Saunière unokája.

Collet csak bámult.

— Az igazgató szerint Neveu ügynök soha nem tett említést Saunière-ről, feltételezése szerint azért, mert valószínűleg nem akarta, hogy kivételezzenek vele a híres nagyapja miatt.

Nem csoda, hogy kiborították a képek. Collet alig tudta feldolgozni azt a szerencsétlen egybeesést, hogy egy fiatal nőnek azt a kódot kell megfejtenie, amelyet egy haldokló családtagja írt. De Sophie viselkedése még így is érthetetlennek tűnt.

— Viszont fel kellett ismernie a Fibonacci-számokat, ha egyszer idejött és elmondta nekünk. Nem értem, miért jött el úgy az irodából, hogy ott nem közölte senkivel.

Collet csak egyetlen forgatókönyvet tudott elképzelni, amely magyarázatot ad a zavarba ejtő fejleményekre: Saunière azért írta azt a numerikus kódot a padlóra, hogy Faché bevonja a kriptográfusokat, és köztük persze az unokáját is a nyomozásba. Ami pedig az üzenet további

részét illeti, talán az unokájával akart így közölni valamit. Ha ez igaz, vajon mit mondhatott az üzenet Sophie-nak? És hogy kerül a képbe Langdon?

Collet további tűnődését elvágva egy riasztócsengő törte meg a néptelen múzeum csendjét. És mintha a Nagy Galéria felől jött volna a hang.

— *Alarme!* — üvöltötte az egyik ügynök a Louvre biztonsági rendszerének térképét pásztázva. — *Grande Galerie! Toilettés Messieurs!*

Faché Collethoz ugrott.

— Hol van Langdon?

— Még mindig a férfimosdóban! — Collet rámutatott a villogó piros pontra a laptop képernyőjén. — Biztosan kitörte az ablakot! — Collet tudta, hogy Langdon nem juthat messzire. Noha a párizsi tűzrendészeti szabályzat azt írja elő, hogy a középületek tizenöt méternél magasabban lévő ablakainak tűz esetén betörhetőeknek kell lenniük, a Louvre második emeleti ablakán öngyilkosság lenne kampó és létra nélkül kimászni. Ráadásul a Denon-szárny nyugati végében nincs se fa, se pázsit, ami felfoghatná a zuhanást. Közvetlenül a mosdó ablaka alatt, alig pár lépésre a külső faltól halad el a place du Carrousel kétsávos útja. — Te jó ég! — kiáltott fel Collet a képernyőre pillantva. — Langdon fölmászik az ablakpárkányra!

De Faché már indult is. Előrántotta a válltokból Manurhin MR—93-as revolverét, és kirohant az irodából.

Collet kétségbeesetten meredt a képernyőre, ahol a villogó piros pont megállapodott az ablakpárkányon, majd valami teljesen váratlan történt. A pont kívül került az épületen.

Mi folyik itt? — tűnődött Collet. — *Langdon átvette magát a párkányon vagy...*

— *Jesu!* — ugrott talpra Collet, ahogy a pont egyre távolodott a faltól. A jel egy pillanatra megremegett, aztán, úgy tíz méterre az épület külső falától, egyszerre megszűnt villódzni.

Collet a billentyűk után tapogatózva lehívta a párizsi utcák térképét, és átkalibrálta a GPS-t. Ráközelítve már látta is a jel pontos elhelyezkedését.

Nem mozgott.

Mozdulatlanul kimerevedett a place du Carrousel közepén.

Langdon kiugrott.

Tizennyolcadik fejezet

Faché végigrohant a Nagy Galérián, miközben Collet rádiója túlbömbölte a riasztó távoli hangját.

— Kiugrott! — üvöltötte Collet. — Kint fogom a jelet a place du Carrouselen! Túl a mosdó ablakán! És már egyáltalán nem mozdul! Jézusom, azt hiszem, Langdon öngyilkos lett!

Faché hallotta a szavakat, de nem fogta fel az értelmüket. Rohant tovább. Mintha soha nem akart volna véget érni a folyosó. Elvágtatott Saunière holtteste mellett, a Denon-szárny túlsó végét lezáró paravánokra szögezve a tekintetét. A riasztó hangja egyre erősebb lett.

— Várjon! — üvöltött bele Collet ismét a rádióba. — Megmozdult! Istenem, mégis életben van. Langdon mozog!

Faché csak futott tovább, minden lépésnél elátkozva a hosszú folyosót.

— Langdon egyre gyorsabban mozog! — bömbölt bele Collet hangja újra a rádióba. — Szalad végig a Carrouselen. Nocsak... egyre gyorsul! Túl gyorsan mozog!

A paravánokhoz érkezve Faché átrobogott közöttük, meglátta a mosdó ajtaját, és előrelendült.

Most már alig hallotta a talkie-walkie hangját a riasztótól.

— Kocsiba szállhatott! Azt hiszem, kocsiba szállt! Nem tudom...

Collet szavait elnyelte a riasztó zaja, ahogy Faché fegyverrel a kézben végre berontott a férfimosdóba. Az éles vijjogástól megrázkódva pásztázta körbe a helyiséget.

A fülkék üresek voltak. A mosdóknál sehol egy lélek. Faché tekintete azonnal a betört ablakra ugrott a helyiség túlsó végében. A nyíláshoz rohant, és kinézett a résen. Sehol sem látta Langdont. Faché elképzelhetetlennek tartotta, hogy ekkora kockázatot vállaljon valaki. Ilyen magasból lezuhanva súlyosan meg kellett sérülnie.

Egyszerre elhallgatott a riasztó, mintha elvágták volna, és Collet hangja ismét hallhatóvá vált a rádióban.

— ...dél felé tart... gyorsul... átkel a Szajrán a Pont du Carrouselen!

Faché bal felé fordult. Egyetlen jármű haladt a Pont du Carrouselen, egy hatalmas, pótkocsis teherautó, amely déli irányban távolodott a Louvre-tól. A rakterét műanyag ponyva takarta, nagyjából olyan alakja volt, mint egy óriási függőágnak. Faché megborzongott a rossz előérzettől. Az a teherautó másodpercekkel ezelőtt pontosan itt állhatott az ablak alatt, a zöld lámpára várva.

Őrünten kockázatos, mondta magában Faché. Langdon nem tudhatta, mi van a ponyva alatt. Mi van, ha az a teherautó vasat szállít? Vagy cementet? Vagy akár szemetet? Tizenöt méteres ugrás? Esztelenség volt.

— Elfordul a pont! — szólt bele Collet. -Jobbra fordul a Pont des Saints-Péresen! Valóban, miután a teherautó átment a hídon, lelassított és jobbra kanyarodva ráhajtott a Pont des Saints-Péresre. Legyen akkor így, gondolta Faché. Csodálkozva bámult a sarkon túl eltűnő teherautó után. Collet már hívta is rádión az épületen kívül várakozó ügynököket, hogy rohanjanak a járőr-kocsikhoz, és kezdjék meg az üldözést, miközben ő folyamatosan közvetíti nekik a teherautó helyzetét, mint valami furcsa játszmában.

Vége van, gondolta Faché. Az emberei perceken belül körülveszik a teherautót. Langdon nem juthat sehová.

Faché, eltéve a revolverét, kiment a mosdóból, és rádión hívta Collet-t. — Hozassa elő a kocsimat. Ott akarok lenni, amikor letartóztatják.

Miközben Faché végigügetett a Nagy Galéria folyosóján, azon tűnődött, vajon Langdon túlélte-e egyáltalán a zuhanást.

Nem mintha számított volna.

Langdon megszökött. A gyanú beigazolódt.

Alig tizenöt méterre a mosdótól Langdon és Sophie ott lapult a Nagy Galéria sötétjében, a mosdókat a galériától elválasztó nagy paravánoknak vetve hátukat. Éppen csak hogy sikerült elrejtőzniük, amikor Faché előreszegezett fegyverrel elrohant mellettük, és eltűnt a férfimosdóban.

Az utolsó hatvan másodperc ködbe veszett.

Langdon odabent állt a férfimosdóban, és nem volt hajlandó megszökni egy olyan bűncselekmény miatt, amit nem ő követett el. Akkor Sophie elkezdte vizsgálgatni a riasztódrótokkal behúzott ablaküveget. Majd kilesett az utcára, mintha fel akarná mérni a magasságot.

— Egy kis segítséggel ki tudom juttatni innen — mondta.

Segítséggel? Langdon feszengve nézett ki az ablakon.

Odalent az utcán egy hatalmas, pótkocsis teherautó állt meg az ablak alatt a piros lámpánál. A széles raktér fölött kék műanyag ponyva takarta el a kocsi rakományát. Langdon erősen remélte, hogy Sophie mégsem azt fontolgatja, amitől ő tartott.

— Sophie, szó sem lehet arról, hogy kiugorjak...

— Vegye elő a poloskát.

Langdon zavartan kotorászott a zsebében, amíg rá nem akadt az apró fémkorongra. Sophie elvette tőle, és a mosdóhoz sietett. Felkapott egy szappant, rátette a poloskát, és a hüvelykujjával keményen belenyomta a korongot a szappanba. Amikor a kis korong belemélyedt a puha felszínbe, gondosan beledolgozta a fémtárgyat a szappanba.

Langdon kezébe nyomta a szappant, majd kirángatott a mosdó alól egy nehéz, hengeres fém szeméttartályt. Mielőtt még Langdon tiltakozhatott volna, Sophie az ablakhoz rohant, faltörő kosként tartva maga előtt a szemetest. Nekivágta a henger fenekét az ablak közepének, és betörte az üveget.

A fejük fölött fülsiketítő zajjal megszólalt a riasztócsengő.

— Adja ide a szappant! — üvöltötte Sophie, de így is alig lehetett hallani a riasztótól.

Langdon a kezébe adta a szappant.

Sophie átvette, és a törött ablakon át lenézett az odalent veszteglő járműre. A célpont meglehetősen nagy volt — egy terjedelmes, kék ponyva —, és alig tízlépésnyire állt az épület falától. Mielőtt váltott volna a lámpa, Sophie vett egy nagy levegőt, és kihajította a szappant az éjszakába.

A szappan a teherautó felé száguldott, nekicsapódott a ponyva szélének és abban a pillanatban, amikor a lámpa zöldre váltott, leszánkázott a raktérbe.

— Gratulálok — mondta Sophie az ajtó felé rángatva Langdont. — Ön az imént megszökött a Louvre-ból.

Kiosonva a mosdóból, éppen hogy meglapultak az árnyékban, amikor Faché elszáguldott mellettük.

Most, ahogy elhallgatott a riasztó, Langdon meghallotta a Louvre-t elhagyó járőrökcsik szirénázását. *A rendőrség elvonul.* Faché is elszáguldott, és újra csönd borult a Nagy Galériára.

— Ötven méterre, a Nagy Galériára folyosóján nyílik egy vészkijárat — mondta Sophie.
— Most, hogy elmentek az épület körül elhelyezett őrszemek, ott ki tudunk jutni.

Langdon eldöntötte, hogy az este hátralévő részében már ki sem nyitja a száját. Sophie Neveu-ről kiderült, hogy sokkal több esze van nála.

Tizenkilencedik fejezet

A Saint-Sulpice-templomról azt beszélik, hogy egyetlen párizsi épületnek sincs az övéhez fogható különleges története. Az egyiptomi istennőnek, Izisnek emelt szentély romjaira épült, és az alaprajza csekély eltéréssel megegyezik a Notre-Dame-ével. Itt keresztelték meg Marquis de Sade-ot és Baudelaire-t, itt eskették Victor Hugót. A templomhoz csatlakozó papneveldeben a feljegyzések szerint nem mindig Istennek tetsző dolgok folytak, és számos titkos társaság tartott benne illegális találkozót.

Ma este a Saint-Sulpice barlangszerű hajója néma volt, akár a sír, az élet egyetlen jele a kora esti mise után a levegőben szállongó tömjén halvány illata. Silas érzékelte Sandrine nővér viselkedésének kényszeredettségét, miközben bevezette őt a templomba. Nem lepődött meg rajta. Hozzá volt szokva, hogy az emberek kényelmetlenül érzik magukat a jelenlétében.

— Ön amerikai — mondta a nővér.

— Születésem szerint francia — válaszolta Silas. — Spanyolországban tértem meg, és most az Egyesült Államokban tanulok.

Sandrine nővér bólintott. Apró termetű, nyugodt tekintetű nő volt.

— És soha nem járt még a Saint-Sulpice-ben?

— Már tudom, hogy ez majdhogynem bűn.

— Nappal sokkal szebb.

— Biztos vagyok benne. De így is nagyon lekötelezett, hogy lehetőséget adott erre az esti látogatásra.

— Az abbé óhaja volt. Befolyásos barátai lehetnek.

Hát még ha tudnád, gondolta Silas.

Ahogy Sandrine nővér nyomában végighaladt a főhajón, Silast megdöbbenette a templom komorsága. A színes freskókkal, aranyozott oltárokkal és fafaragványokkal díszített Notre-Dame-mal ellentétben a Saint-Sulpice merev volt és rideg, csupaszságával szinte az aszketikus spanyol székesegyházakra emlékeztetett. A dekoráció hiánya miatt még tágasabbnak tűnt föl a tér, és ahogy Silas föltekintett a bordás boltozatra a magasban, úgy érezte, mintha egy hatalmas, felborult hajótest alatt állna.

Alkalmas hasonlat, gondolta. A testvériség hajója rövidesen végleg felborul. Alig várva, hogy munkához láthasson, Silas azt kívánta, bár tűnne már el Sandrine nővér. Könnyedén ártalmatlanná tehetné volna a kis termetű nőt, de megesküdtött, hogy csak végszükség esetén alkalmaz erőszakot. *Végül is apáca, és nem tehet arról, hogy a testvériség éppen az ő templomát szemelte ki a zárókő elrejtésére. Nem bűnhődhet mások bűneiért.*

— Röstellem magam, nővér, amiért fel kellett kelnie miattam.

— Nem tesz semmit. Ön csak rövid ideig marad Párizsban. A Saint-Sulpice-t tényleg kár lett volna kihagynia. Inkább építészeti vagy történelmi szempontból érdekli a templom?

— Az én érdeklődésem inkább spirituális jellegű.

A nővér kellemes nevetést hallatott.

— Ez nem is kérdés. Csak azon tűnődtem, mivel kezdjem a kalauzolást.

Silas tekintete az oltárra szegeződött.

— Nincs szükség kalauzolásra. Már így is túl sokat tett értem. Magam is körül tudok nézni.

— Nem fáradtság — mondta a nővér. — Ha egyszer úgyis ébren vagyok.

Silas megtorpant. Már elérték az első padsort, mindössze tizenöt méterre álltak a főoltártól. Szembefordította súlyos testét a nővérrel, és látta, hogyan hőköl hátra, amikor beletekint az ő piros szemébe.

— Ha meg nem sértem, nővér, nem ahhoz vagyok szokva, hogy körbekalauzoljanak Isten házában. Megtenné, hogy egy kis időre magamra hagy? Hadd mondjak el egy imát, mielőtt szétnézek.

Sandrine nővér tétovázott.

— Hát persze. Majd a templom hátsó részében várok önre.

Silas a nő vállára tette puha, de súlyos kezét, és lenézett rá.

— Nővér, már így is lelkifurdalásom van, amiért fölébresztettem. Túlzás lenne, ha ezután sem hagynám lefeküdni. Menjen vissza az ágyába, kérem. Kigyönyörködöm magam, aztán távozom.

A nővéren látszott, hogy kínosan érzi magát.

— Biztos benne, hogy egyedül akar maradni?

— Nincs abban semmi rossz. Az ima magányos foglalatosság.

— Ahogy óhajtja.

Silas elvette a kezét a válláról.

— Aludjon jól, nővér. Istennek áldása kísérje.

— Önt is. — Sandrine nővér elindult a lépcső felé. — Ügyeljen rá, kérem, hogy kifelé menet jól becsukja az ajtót.

— Ügyelni fogok. — Silas figyelte, ahogy a nővér eltűnik szem elől. Azután megfordult, letérdelt az első sorban, és érezte, ahogy a *cilicium* belevág a lábába.

Édes Istenem, neked ajánlom ezt a ma esti munkámat...

Sandrine nővér odafent kucorgott magasan az oltár felett, a kórus balkonjának árnyékában, és némán lesett ki a balusztrádon át az egymagában térdeplő szerzetesre. A lelkében támadt félelem nem hagyta nyugodni. Egy futó pillanatra megfordult benne, talán ez a titokzatos látogató lehet az ellenség, akinek az érkezésére figyelmeztették, és akkor talán a mai éjszaka lesz az, amelyen végre kell hajtania az évekkal ezelőtt kapott parancsokat. Úgy döntött, hogy ott marad a sötétben, és a csuhás férfi minden lépését figyelni fogja.

Huszedik fejezet

Kilépve az árnyékból Langdon és Sophie végiglopózott a Nagy Galéria folyosóján a vészkijárat felé.

Menet közben Langdon úgy érezte magát, mint aki egy kirakójáték mozaikdarabkáit próbálja összegyűjteni a sötétben. A rejtély legfrissebb vonatkozása rendkívül nyugtalanító volt: *az Ügyészségi Nyomozóhivatal kapitánya egy gyilkosságot akar a nyakába varrni.*

— Nem gondolja — suttogta Langdon —, hogy Faché írhatta azt az üzenetet a padlóra? Sophie nem fordult vissza.

— Lehetetlen.

Langdon sem vette túl biztosra.

— Nagyon úgy néz ki, hogy mindenáron bűnösnek akar feltüntetni. Nem lehet, hogy azt hitte, ha a padlóra írja a nevemet, akkor megkönnyíti a dolgát?

— És a Fibonacci-sorozat? A P. S? A Da Vinci- és az istennőszimbólumok? Ezeket csak a nagyapám írhatta.

Langdon tudta, hogy igaza van. Túlságosan összevágott az utalások szimbolikája — az ötszög, a *Vitruvius-tanulmány*, Da Vinci, az istennő plusz még a Fibonacci-sorozat. *Összefüggő szimbólumrendszer*, ahogy az ikonográfusok mondanák. Vitathatatlanul összeillett minden.

— És az a ma délutáni telefonhívás — tette hozzá Sophie. — Azt mondta, el kell magyaráznia nekem valamit. Biztos vagyok benne, hogy ez a louvre-beli üzenet volt az utolsó kísérlete arra, hogy közöljön velem valami fontosat, valamit, amiről úgy gondolta, hogy maga segíthet nekem az értelmezésében.

Langdon a homlokát ráncolta. *O, Draconian devil! Oh, lame saint!* Azt kívánta, bárcsak megértené az üzenetet, úgy Sophie, mint a saját érdekében. Határozottan rosszabbra fordultak a dolgok, amióta meglátta azokat a rejtjeles szavakat. Színlelt szökése a mosdóablakon át nyilván nem fogja növelni a népszerűségét Faché szemében. Valahogy kétkedett abban, hogy a francia rendőrség kapitánya humorosnak fogja találni, ha üldözőbe vesz és letartóztat egy darab szappant.

— Nincs már messze a lépcső — mondta Sophie.

— Gondolt arra a lehetőségre, hogy nagyapja üzenetében a számok jelenthetik a kulcsot a többi sorhoz?

Langdon egyszer Bacon-kéziratokon dolgozott, amelyek rejtjelezett szövegeket tartalmaztak, és bizonyos sorokban voltak a kódok a többi sor megfejtéséhez.

— Egész este azokon a számokon jár az eszem. Összegek, hányadosok, eredmények. Nem találok semmit. Matematikailag véletlenszerűen vannak elrendezve. Kriptográfiailag értelmezhetetlenek.

— És mégis mindegyik része a Fibonacci-sorozatnak. Ez nem lehet véletlen.

— Nem az. A Fibonacci-számokkal a nagyapám újabb jelzést küldött nekem... azon túl, hogy angolul írta az üzenetet, vagy a kedvenc képemet utánozva feküdt a földön, vagy ötszöget rajzolt a testére. Mindez a figyelmem felkeltését szolgálta.

— Az ötszög is jelent magának valamit?

— Igen. Még nem volt alkalmam elmondani, de az ötszög különleges szimbólumunk volt a nagyapámmal. Amikor már nagyobb lettem, tarotkártyákkal játszottunk, és a rámutató kártyalap *mindig* az ötszögek közül került ki. Biztos vagyok benne, hogy csalafintán keverte a paklit, de az ötszög akkor is a mi kis tréfánk.

Langdon megborzongott. *Tarotkártyákkal játszottak?* Ez a középkori olasz kártyajáték olyan sok eretnek szimbólumot rejtett, hogy Langdon egy teljes fejezetet szentelt a tarotnak készülő könyvében. A huszonkét kártyalap olyan neveket viselt, mint *A nőpápa*, *A császárnő* vagy *A csillag*. A tarotot eredetileg arra találták ki, hogy titkos eszköze legyen az egyház által üldözött eszmék kifejezésének. Manapság a modern jövendőmondók használják fel a tarot misztikus tulajdonságait.

A tarotban az ötszög a női istenség jelzője, gondolta Langdon, felismerve, hogy ha Sauniére tréfából csalt a kártyákkal, az ötszög jelentése is a tréfa része volt.

Elérték a vészkijáratot, és Sophie halkán kinyitotta az ajtót. Nem szólalt meg a riasztócsengő. Csak a külső ajtók voltak bedrótozva. Sophie megindult Langdon előtt a földszintre vivő keskeny, visszaugró lépcsőn, egyre gyorsabban haladva.

— A nagyapja. — szólalt meg a mögötte igyekvő Langdon — amikor az ötszögről beszélt, nem tett említést az istennőkultuszokról vagy a katolikus egyház iránti megvetéséről?

Sophie megrázta a fejét.

— Engem inkább a matematikája érdekelt... az aranymetszés, a *phi*, a Fibonacci-sorozat meg effélék.

Langdon meglepődött.

— A nagyapja a *phi* számról magyarázott?

— Persze. Az aranymetszésről. — Sophie arcán huncut kifejezés jelent meg. — Azzal szokott tréfálgozni, hogy félig istennő vagyok... tudja, a nevem betűi miatt.

Langdon töprengett egy kicsit, aztán felnyögött.

s-o-PHI-e.

Lefelé tartva a lépcsőn Langdon a *phire* összpontosított. Kezdett rájönni, hogy Sauniére utalásai még annál is összefüggőbbek, mint kezdetben gondolta.

Da Vinci... Fibonacci-számok... ötszög.

Hihetetlen, de mindezek egyetlen eszméhez kapcsolódtak, amely olyannyira alapvető a művészettörténetben, hogy Langdon gyakran több órát is szentelt a témának.

PHI.

Egyszerre ott találta magát újra a Harvardon, a „Szimbolizmus a művészetben” elnevezésű óráján, és a kedvenc számát írta föl éppen a táblára.

1,618

Langdon szembefordult a feszülten figyelő diáksereggel.

— Ki tudná megmondani nekem, milyen szám ez?

Egy hosszú lábú matek szakos emelte föl a kezét a hátsó sorban.

— Ez a *phi* szám. — Fínek ejtette.

— Kitűnő, Stettner — mondta Langdon. — Bemutatom önöknek a *phit*.

— Nem tévesztendő össze a *pivel* — tette hozzá Stettner vigyorogva. — Ahogy mi, matematikusok mondjuk: a *phi* egy h-val különb a *pinél*.

Langdon nevetett, de rajta kívül senki sem látszott érteni a viccet.

Stettner lelombozódott.

— Ez a szám a *phi* — folytatta Langdon. — Egy egész hatszáztizennyolc ezred, ami rendkívül fontos szám a művészetben. Tudja valaki, hogy miért?

Megint Stettner igyekezett kitüntetni magát.

— Mert olyan csinos?

Mindenki nevetett.

— Valójában — mondta Langdon — Stettner ismét igazat mondott. A *phi* tekintik ugyanis a legszebb számnak a Világegyetemben.

A nevetés hirtelen abbamaradt, Stettner pedig kidüllesztette a mellét.

Miközben Langdon betáplálta az írásvetítőt, elmagyarázta, hogy a *phi* szám a Fibonacci-sorozatból vezethető le — ez a haladvány nemcsak arról híres, hogy az egymást követő számok összege megegyezik az utánuk jövővel, hanem arról is, hogy az egymás melletti számok hányadosának az az elképesztő sajátossága, hogy mindig 1,618-at tesz ki.

A *phi* szám látszólag misztikus matematikai eredete dacára, magyarázta Langdon, a *phi* legészbontóbb tulajdonsága mégis az, hogy a legegyszerűbb építőkő szerepét játssza a természetben. A növények, állatok, de még az emberi lények térbeli sajátosságai is kísérteties pontossággal mutatják a *phi* az 1-hez arányt.

— A *phi* mindenütt jelenvaló a természetben — mondta Langdon, miközben lekapcsolta a világítást —, ami nem lehet véletlen, ezért tekintették az ókoriak a *phi*-t a Világegyetem teremtője által megszabott számnak. Az első tudósok isteni arányszámnak vagy aranymetszésnek nevezték.

— Várjon — szólalt meg egy fiatal nő az első sorból. — Én biológia szakos vagyok, és még sohasem találkoztam az aranymetszéssel a természetben.

— Nem? — vigyorgott Langdon. — Vizsgálta valaha a nőnemű és a hímnemű egyedek számarányát a méhek közösségében?

— Természetesen. A nőnemű egyedek mindig többségben vannak.

— Úgy van. És azt tudja-e, hogy ha a világ bármely kaptárában elosztja a nőnemű egyedek számát a hímnemű méhekével, akkor mindig ugyanazt a számot kapja?

— Tényleg?

— Bizony. A *phi*.

A lány eltátotta a száját.

— *Az lehetetlen!*

— Pedig igaz — vágott vissza Langdon mosolyogva, miközben betolta egy tengeri kagyló képét a vetítőbe. — Felismerik?

— Ez egy nautilus — mondta a biológia szakos hallgató. — Egy puhatestű lábasfejű, ami gázt pumpál a háza kamráiba, és azzal szabályozza a merülését.

— Helyes. És mit gondol, hogyan aránylik a kagylóhéj egyik spiráljának átmérője a másikéhoz? Mennyi az arányszám?

A lány bizonytalan tekintettel méregette a nautilus csigaházának spiráljait. Langdon bólintott.

— *Phi*. Az aranymetszés. 1,618.

A lány elképedten bámult.

Langdon rátért a következő képre — egy kinagyított napraforgótányérra.

— A napraforgómagok ellentétes csigavonalakban helyezkednek el. Kitalálják az arányszámot a két szomszédos sor átmérője között?

— *Phi*? — kérdezték egyszerre.

— Talált!

Langdon egyre gyorsabban váltogatta a képeket a kivetítőben: fenyőtobozok, különböző levélrendezésű növényi szárak, a rovartest részei, amelyek mind-mind az aranymetszés szabályának engedelmességek.

— Ez elképesztő! — kiáltott föl valaki.

— Igen — mondta egy másik diák —, de mi köze van ennek a művészetnek?

— Örülök, hogy megkérdezte — válaszolta Langdon. Becsúszta a következő diát — egy halványsárga pergamenlap tűnt föl Leonardo da Vinci híres férfiaktjával, a *Vitruvius-tanulmánnyal*, amely Marcus Vitruviusról, a nagyszerű római építésről kapta a nevét, aki *De Architectura* című művében dicsőítette az aranymetszést.

— Da Vincinél jobban senki nem értette az emberi test isteni felépítését. Holttesteket exhumáltak azért, hogy megmérhesse az ember csontszerkezetének pontos arányait. Ő volt az első, aki kimutatta, hogy az emberi test a szó szoros értelmében építőkövekből áll, amelyek arányszáma mindig a *phivel* egyenlő.

A teremben ülő hallgatók mind kételkedve néztek rá.

— Nem hisznek nekem? — kérdezte Langdon. — Legközelebb vigyenek magukkal mérőszalagot, ha zuhanyoznak.

Az osztály néhány futballistája felnyerített.

— Nem csak a sportolók — reagált Langdon. — Mindannyian. Fiúk és lányok. Próbálják ki. Mérjék meg magukat a fejük búbjától a sarkukig. Az eredményt osszák el a köldöktől a sarkukig mért távolsággal. Találják ki, mi lesz a hányados!

— Csak nem a *phi*? — tört ki hitetlenkedve az egyik focista.

— De igen — felelte Langdon. — 1,618. Akarnak még egy példát? Mérjék meg a karjukat a vállukról az ujjuk hegyéig, azután osszák el a könyököktől az ujjak hegyéig mért távolsággal. Megint a *phi* jön ki. Még egyet? Csípőtől a sarkukig osztva térdtől a sarokig. Megint csak a *phi*. Ugyanez a helyzet az ujjpercekkel, a lábujjakkal, a gerincoszlop arányaival. *Phi, phi, phi*. Barátaim, önök valamennyien két lábon járó emlékművei az aranymetszésnek.

Langdon még a sötétben is érzékelte, hogy diákjai nem győznek álmélni. Jól ismert melegség járta át. Ezért szeretett tanítani.

— Barátaim, láthatják, hogy a káosz mögött rend uralkodik a világban. Amikor az ókoriak felfedezték a *phit*, megváltak győződve arról, hogy Isten építőkövére akadtak rá, amelyből a világot megalkotta, és leborultak a természet nagysága előtt. Nagyon is érthető, miért. A természetben Isten keze munkája nyilvánul meg, és mind a mai napig léteznek pogány, a Földanyát imádó vallások. Sokan ünnepeleljük úgy a természetet, ahogy a régi pogányok tették anélkül, hogy tudnánk róla. A majális mint tavaszünnep tökéletes példa erre... a föld új életre ébred, hogy bőséget teremjen. Az aranymetszésben rejlő titokzatos varázslatot az idők kezdetén írták. Az ember pusztán csak játszadozik a természet törvényeivel, és mivel a művészet az ember arra tett kísérlete, hogy utánozza a Teremtő művének szépségét, elképzelhetik, hogy az aranymetszés milyen sok példájával találkozhatunk a művészetben e szemeszter során.

A következő fél órában Langdon Michelangelo, Albrecht Dürer, Da Vinci és mások műveiről mutatott be képeket az osztálynak, bizonyítva az alkotók tudatos és szigorú ragaszkodását az aranymetszéshez kompozícióik elrendezésében.

Igazolta a *phi* jelenlétét a görög Panthenón, az egyiptomi piramisok, sőt az Egyesült Nemzetek Szervezetének New York-i székháza építészeti arányaiban. Szervező struktúráként ott volt a *phi* Mozart szonátaiban, Beethoven *V. szimfóniájában*, Bartók, Debussy és

Schubert zeneműveiben. Még Stradivari is a *phi* számot alkalmazta, mutatott rá Langdon, hogy kiszámítsa az f nyílás pontos elhelyezését híres hegedűin.

— Befejezésül — mondta Langdon a táblához lépve — térjünk vissza a szimbólumokhoz. — Húzott öt, egymást metsző vonalat, amelyek egy ötágú csillagot adtak ki. — Itt láthatják az egyik legjelentősebb szimbólumot. Hivatalos elnevezése ötszög vagy pentagramma, ahogyan a régiek tisztelték. Számos kultúrában egyszerre tekintik isteni és mágikus jelképnek. Meg tudja valaki mondani, hogy vajon miért?

A matek szakos Stettner emelte föl a kezét.

— Mert ha felrajzolunk egy ötszöget, a vonalak automatikusan az aranymetszés szabályai szerint osztódnak részekre.

Langdon elismerő pillantással jutalmazta a srácot.

— Kitűnő válasz. Igen, a vonalszakaszok arányai az ötszögben mindig *phivel* egyenlők, ezért vált ez a szimbólum az aranymetszés legteljesebb kifejezőjévé. És ezért volt az ötágú csillag mindig is a szépség és a tökéletesség jelképe, amely az istennőre és a szent nőiségre utal.

A lányok csak úgy ragyogtak.

— Még valamit, srácok. Ma épp csak érintettük Da Vincit, de a félév során még nagyon sokat fogunk találkozni vele. Leonardóról köztudott, mekkora híve volt az ősi istennőkultuszoknak. Holnap bemutatom önöknek *Az utolsó vacsora* című freskóját, amely a valaha létezett egyik legelképezetőbb tiszteletadás a szent nőiség előtt.

— Most csak viccel, ugye? — kérdezte valaki. — Úgy tudtam, hogy *Az utolsó vacsora* Jézust ábrázolja!

Langdon kacsintott.

— A szimbólumok olyan helyeken rejtőzhetnek, ahol nem is képzelnénk.

— Jöjjön már — suttogta Sophie. — Mi a baj? Mindjárt ott leszünk. Siessen!

Langdon fölpillantott, és úgy érezte, hogy nagyon messziről tér vissza gondolatban. Ráébredt, hogy egy lépcső végében áll, bénultan a váratlan felismeréstől.

O, Draconian devil! Oh, lame saint!

Sophie őt nézte.

Az nem lehet, hogy ennyire egyszerű, gondolta Langdon.

De tudta, hogy természetesen lehet.

A Louvre mélyén... miközben a *phi* és Da Vinci képei kergették egymást a fejében, Robert Langdon hirtelen és váratlanul megfejtette Saunière kódját.

— *O, Draconian devil!* — mondta. — *Oh, lame saint!* Hiszen ez a legegyszerűbb kód!

Sophie megtorpant alatta a lépcsőn, és zavartan bámult vissza rá. *Milyen kód?* Ezeken a szavakon morfondírozott egész este, és nem látott bennük kódot. Még kevésbé hitte el azt, hogy egyszerű kódról van szó.

— Hiszen maga mondta! — Langdon hangja izgatottságtól remegett. — A Fibonacci-számoknak csak a megszábot sorrendben van értelmük. Egyébként matematikai zagyvalékok.

Sophie-nak fogalma sem volt, miről beszél. *A Fibonacci-számok?* Biztos volt benne, hogy azok csak eszközök voltak arra, hogy a Kriptográfiai Csoportot is bevonják a ma esti

nyomozásba. *Más értelmük is lenne?* A zsebébe nyúlt, és kivette a papírt, újra belemélyedve a nagyapja üzenetébe.

13-3-2-21-1-1-8-5
O, Draconian devil!
Oh, lame saint!

Mi van a számokkal?

— A megkevert Fibonacci-sorozat egy nyomravezető — mondta Langdon, átvéve a papírost. — A számok arra utalnak, hogyan kell megfejteni az üzenet többi részét. Azért írta rossz sorrendben a számokat, hogy ugyanezt a módszert alkalmazzuk a szövegre is. *O, Draconian devil? Oh, lame saint?* Ezek a sorok nem jelentenek semmit. Szimplán csak betűk, megkevert sorrendben.

Sophie-nak csak egy pillanatra volt szüksége, hogy kövesse Langdon értelmezését, és máris nevetségesen egyszerűnek tűnt.

— Gondolja, hogy ez az üzenet... *egy anagramma?* — nézett Langdonra. — Mint a szókirakós játékokban?

Langdon látta a kételkedést Sophie arcán, és meg tudta érteni. Csak kevesen fogták fel, hogy az anagramma, bár manapság elcsépelte szórakozás lett belőle, a szent szimbólumok gazdag történetével rendelkezik.

A *Kabbala* misztikus tanításai jórészt anagrammákra épülnek — átrendezik a héber szavak betűit, hogy új jelentéseket vonjanak ki belőlük. A francia királyok a reneszánsz korában olyannyira biztosak voltak az anagrammák mágikus hatalmában, hogy királyi anagrammatikusokat neveztek ki, akik a fontos iratokban szereplő szavak elemzésével segítették őket a döntéshozatalban. A rómaiak egyenesen *ars magnának* — a nagy művészetnek — nevezték az anagrammák tanulmányozását.

Langdon Sophie-ra nézett, és összekapcsolódott a tekintetük.

— Egész idő alatt ott volt az orrunk előtt a nagyapja üzenete, és több mint elegendő nyomravezetőt adott a megfejtéséhez.

Langdon minden további szó nélkül kivett egy tollat a zakója zsebéből, és mindkét sorban átrendezte a betűk sorrendjét.

O, Draconian devil!
Oh, lame saint!

Ami nem volt más, mint tökéletes anagramma:

Leonardo da Vinci!
The Mona Lisa!

Huszonegyedik fejezet

A Mona Lisa.

Egy pillanatra, ott a vészkiárat lépcsőjén, Sophie teljesen megfélekedett arról, hogy ki akar jutni a Louvre-ból.

Az anagramma megrendítő hatását csak fokozta afölött érzett zavara, hogy nem ő maga fejtette meg az üzenetet. Sophie szakértelme a bonyolult rejtjelek elemzésében azt eredményezte, hogy elnézte az egyszerűbb szójátékokat, de közben tudta, hogy rá kellett volna jönnie — hiszen neki szánták. Végül is nem járatlan az anagrammákban — különösen az angol nyelvűekben.

Gyerekkorában a nagyapja sokszor használta fel az anagrammajátékokat, hogy fejlessze Sophie angol helyesírását. Egyszer leírta neki az angol „planets” — *bolygók* — szót, és közölte, hogy hiszi vagy sem, de a betűiből kilencvenkét másik, különböző hosszúságú angol szót lehet kirakni. Sophie három napig bújta a szótárt, amíg meg nem találta valamennyit.

— El sem tudom képzelni — mondta Langdon a papírt bámulva —, hogyan alkothatott a nagyapja ilyen nagyszerű anagrammát a halála előtti percekben.

Sophie tudta a magyarázatát, és ettől csak még rosszabbul érezte magát. *Nekem kellett volna rájönnöm!* Most felidézte, hogy a nagyapja — a szójátékok és a művészetek szerelmese — azzal szórakoztatta magát fiatal korában, hogy anagrammákat gyártott a híres műalkotások címéből.

— A nagyapám valószínűleg már régen megalkotta a *Mona Lisa* anagrammáját — mondta Sophie fölpillantva Langdon-ra. *És ma este kénytelen volt alkalmi kódként használni.* Egyszerre borzongató élethűséggel szólalt meg benne a nagyapja hangja.

Leonardo da Vinci!

A Mona Lisa!

Hogy utolsó szavaival miért utalt a híres festményre, arról Sophie-nak sejtelme sem volt, de csak egy lehetőségre tudott gondolni. Egy nyugtalanító lehetőségre.

Nem ezek voltak az utolsó szavai...

Oda kellene mennie a *Mona Lisához*? A nagyapja ott hagyhatott számára valamilyen üzenetet? Az ötlet tökéletesen ésszerűnek tűnt. A nevezetes kép végül is a Salle des Etats-ban van — egy kisebb különteremben, amely csak a Nagy Galériából közelíthető meg. Valójában, ismerte föl most Sophie, annak a teremnek az ajtaja mindössze húsz méterre van attól a helytől, ahol a nagyapja holttestét megtalálták.

Könnyen eljuthatott a Mona Lisához, mielőtt meghalt.

Sophie visszanézett a lépcsőre: két ellentétes vágy küzdött benne. Tudta, hogy haladéktalanul ki kellene juttatnia Langdont a múzeumból, az ösztöne mégis az ellenkezőjére készítette. Ahogy visszaemlékezett az első, gyerekkori látogatására a Denon-szárnyban, ráébredt, hogy ha a nagyapja egy titkot akar átadni neki, kevés alkalmasabb helyet találna a Földön a randevúra Da Vinci *Mona Lisájánál*.

— Még egy kicsit odébb van — suttogta a nagyapja megszorítva Sophie apró kezét, miközben keresztülvezette a zárás után elnéptelenedett múzeumon.

Sophie hatéves volt akkor. Kicsinek és jelentéktelennek érezte magát, ahogy föltekintett a magas mennyezetre, vagy le, a szédítő mintázatú padlóra. Az üres múzeum megrémítette, de nem akarta, hogy a nagyapja ezt észrevegye. Összeszorította a száját, és kiszabadította a kezét.

— A Salle des Etats felé tartunk — mondta a nagyapja, amikor a Louvre leghíresebb terméhez közeledtek. A nagyapja érzékelhető izgatottsága ellenére Sophie szeretett volna hazamenni. Könyvekben látott már képeket a *Mona Lisáról*, és egyáltalán nem tetszett neki. Nem értette, miért vannak úgy oda érte.

— *Cest ennuyeux*. Unalmas — morogta Sophie.

A nagyapja fáradt nevetést hallatott.

— Igazad van. És most beszéljünk angolul a mulatság kedvéért.

De Sophie lebiggyesztette a száját, és ment tovább. Amikor beléptek a Salle des Etats-ba, Sophie végignézett a keskeny termen, majd tekintete megállapodott a helyiség kitétetett pontján — a jobb oldali fal közepén, ahol egy szál portré függött a plexiüveg tábla védelme mögött. A nagyapja megállt az ajtóban, és a festményre mutatott.

— Menj oda, Sophie. Nem sok embernek adatik meg, hogy kettesben találkozzon veled.

Sophie viszolygását leküzdve lassan elindult a termen át. Mindazok után, amiket a *Mona Lisáról* hallott, úgy érezte, mintha egy királynő elé járulna. A plexiüveg fal elé érkezve Sophie visszatartotta a lélegzetét, majd fölnézett, egyszerre fogadva be a látványt.

Nem tudta biztosan, mire is számított valójában, de semmiképpen sem erre. A legkevésbé sem nyugozta le. Nem történt meg a csoda. A híres arc ugyanolyan volt, mint a könyvekben. Úgy érezte, már egy örökkévalóság óta áll ott szótlanul, várva, hogy legyen valami.

— Mit szólna hozzá? — suttogta a nagyapja mögé lépve. — Gyönyörű, ugye?

— Túl kicsi.

Sauniére mosolygott.

— Te is kicsi vagy, mégis gyönyörű.

Én nem vagyok gyönyörű, gondolta Sophie. Utálta a vörös haját, a szeplőit és hogy minden fiúnál magasabb volt az osztályban. Visszanézett a *Mona Lisára*, és megrázta a fejét. — Rosszabb, mint a könyvekben. Az arca olyan... *brumeux*.

— Ködös — igazította ki a nagyapja.

— Akkor ködös — ismételte meg Sophie, tudva, hogy addig nem folytatódik a beszélgetésük, amíg vissza nem mondja az újonnan tanult szót.

— Ezt nevezik *sfumato* stílusnak a festészetben — mondta a nagyapja —, és nagyon nehéz megoldani. Leonardo da Vinci mindenkinél jobban értett hozzá.

Sophie-nak még mindig nem tetszett a festmény. — Úgy néz, mintha tudna valamit... mint a gyerekek az iskolában, akik titkolnak valamit.

A nagyapja nevetett. — Részben ettől olyan híres. Az emberek szeretnek találgatni, hogy min mosolyoghat.

— Te tudod, hogy miért mosolyog?

— Talán — kacintott rá a nagyapja. — Egyszer majd mindent elmondok neked róla.

Sophie toppantott a lábával.

— Mondtam már, hogy nem szeretem a titkokat!

— Hercegnő — mosolygott a nagyapja. — Az élet tele van titkokkal. Nem fedezheted fel mindet egyszerre.

— Visszamegyek — jelentette ki Sophie, a hangja tompán kongott a lépcsőházban.

—A *Mona Lisához*? — hőkölt meg Langdon. — Most?

Sophie mérlegelte a kockázatot.

— Engem nem gyanúsítanak gyilkossággal. Kihasznlom a helyzetet. Muszáj megtudnom, mit akart velem közölni a nagyapám.

— És mi lesz a követséggel?

Sophie-t furdalta a lelkiismeret, hogy rávette Langdont a szökésre, most pedig cserbenhagyja, de nem volt más választása. Lemutatott a vasajtóra a lépcső alján.

— Menjen ki azon az ajtón, és kövesse a kivilágított nyilat. A nagyapám ezen az úton szokott kivinni. A jelzés nyomán eljut egy biztonsági forgóajtóhoz. Egyirányú, csak kifelé nyílik. — Átnyújtotta Langdonnak a slusszkulcsot. — A piros Smartcar az enyém a személyzeti parkolóban. Itt van rögtön a kijáratnál. Tudja, merre van a követség?

Langdon bólintott, a kezében tartott kulcsokat nézve.

— Figyeljen — mondta Sophie megenyhült hangon. — Arra gondolok, hogy a nagyapám a *Mona Lisánál* hagyhatott nekem üzenetet... valami támpontot arra, hogy ki gyilkolta meg. Vagy miért vagyok veszélyben. — *Vagy mi történt a családommal.* — Oda kell mennem.

— De ha el akarta mondani, hogy miért van veszélyben, miért nem írta le azt is a padlóra, mielőtt meghalt? Mire volt jó ez a bonyolult szójáték?

— Bármit akart is közölni velem a nagyapám, nem hinném, hogy másoknak is tudtára akarta volna adni. Még a rendőrségnek sem. — Nyilvánvaló, a nagyapja minden lehetőt megtett azért, hogy közvetlenül hozzá intézzen bizalmas üzenetet. Kódoltan írt, Sophie titkos kezdőbetűit használta, és azt kérte, hogy keresse meg Robert Langdont. Bölcs tanács volt, annak fényében, hogy az amerikai szimbólumkutató fejtette meg a kódot. — Bármilyen különösen hangzik is mondta Sophie —, úgy gondolom, azt akarta, hogy előbb érjek oda a *Mona Lisához*, mint a többiek.

— Én is magával megyek.

— Nem! Nem tudjuk, meddig marad üresen a Nagy Galéria. Indulnia kell.

Langdon habozni látszott, mintha a tudományos kíváncsiság legyőzné benne a józan megfontolást, és képes lenne akár egyenesen Faché karjaiba szaladni.

— Induljon. Most rögtön. — Sophie hálás mosollyal nézett rá.

— Viszlát a követségen, Mr. Langdon.

Langdon kelleltennek tűnt.

— Egy feltétellel — válaszolta határozott hangon. Sophie megütközve fordult vissza.

— Mi az?

— Ha nem szólít többé Mr. Langdonnak.

Sophie nem tévesztette el a Langdon arcán átfutó vigyorgást, és önkéntelenül is visszamosolygott rá.

— Sok szerencsét, Robert.

Amikor Langdon leért a lépcső aljára, orrába hatolt a lenolajkence és a mézpor jól ismert szaga. Szemben vele, a kivilágított SORTIE/EXIT felirat alatt nyíl mutatott egy hosszú folyosó felé.

Langdon megindult arrafelé.

Jobbra egy sötét restaurátor-műhely tátongott, tele a javításra váró szobrok seregével. Balra műtermek sorakoztak, amelyek a Harvard művészeti laborjaira emlékeztették Langdont — festőállványokat, festményeket, képkeretező szerszámokat látott.

Ahogy haladt tovább a folyosón, azon tűnődött, hogy most már bármelyik pillanatban felébredhet odahaza, a cambridge-i ágyában. Ez az egész este lidérces álomnak tűnt.
Szökésben vagyok a Louvre-ból...

Sauniére ügyes anagrammája járt még mindig a fejében, és kíváncsi volt, vajon mit talál Sophie a *Mona Lisánál*... ha egyáltalán talál valamit. Úgy tűnt, meg van győződve arról, hogy a nagyapja azt kívánta tőle, keresse föl a híres festményt. Langdon ezt ésszerű magyarázatnak vélte, de közben eszébe ötlött egy nyugtalanító paradoxon.

P. S. Meg kell keresni Robert hangdönt.

Sauniére leírta Langdon nevét a padlóra, megparancsolva Sophie-nak, hogy keresse meg őt. De miért? Mert csak Langdon segíthetett neki megfejteni az anagrammát?

Ez elég valószínűtlennek tűnt.

Sauniére-nek végtére is semmi oka nem volt feltételezni, hogy Langdon kivételesen járatos az anagrammákban. *Sosem találkoztunk*. Ráadásul Sophie határozottan állította, hogy neki kellett volna egyedül megfejtenie az anagrammát. Sophie volt az is, aki fölismerte a Fibonacci-sorozatot, és nem kétséges, hogy rövid időn belül Langdon segítségével is feltörte volna a kódot.

Sophie-nak egyedül kellett volna megfejtenie az anagrammát. Langdon egyszerre csak egészen biztos lett ebben, ám a következtetése nyilvánvaló logikai rést nyitott meg Sauniére tetteiben.

Miért éppen én? — morfondírozott Langdon a folyosón lépkedve. — Miért volt az a haldokló Sauniére utolsó kívánsága, hogy elhidegült unokája keressen meg engem? Mi lehet az, amiről Sauniére úgy gondolta, hogy én tudni fogom?

Langdon lépteit megakasztotta a hirtelen felismerés. Tágra nyílt szemmel belenyúlt a zsebébe, és előhúzta a kinyomtatott papírlapot. Meredten nézte Sauniére üzenetének utolsó sorát.

P. S. Meg kell keresni Robert Langdönt.

A két első betűt bámulta.

P. S.

Langdon egy pillanat alatt úgy érezte, hogy Sauniére szimbólumainak zavarba ejtő keveréke váratlanul összeáll benne. Forgószélként kavargott körülötte mindaz a tudás, amelyet a szimbólumok és a történelem egész életén át tartó tanulmányozása során begyűjtött. És egyszerre tökéletesen értelmet nyert mindaz, amit Sauniére ma este tett.

Langdonnak száguldoztak a gondolatai, miközben megpróbálta rendezni a felismeréseit. Sarkon fordulva visszanézett arra, ahonnét jött.

Van még idő?

Tudta, hogy nem számít.

Langdon habozás nélkül futásnak eredt a lépcső felé.

Huszonkettedik fejezet

Az első padsorban térdeplő Silas úgy tett, mintha imádkozna, de titokban a templom alaprajzát mérte fel. A Saint-Sulpice, mint a legtöbb székesegyház, óriási római keresztet formáz. A hosszú középső utcája — a főhajó — egyenesen a főoltárhoz vezetett, ahol merőlegesen keresztelte egy rövidebb szakasz, az úgynevezett kereszthajó. A főhajó és a kereszthajó pontosan a központi kupola alatt metszette egymást: ez volt a templom szíve... A legszentebb és legrejtelmesebb pont.

De nem ma este, gondolta Silas. A Saint-Sulpice másutt rejtegeti a titkát.

Jobb felé fordította a fejét, a déli hajót nézve, annak is a padlóját a sorokon túl, keresve a tárgyat, amelyről az áldozatai beszéltek.

Ott van.

Beágyazva a sötét gránitpadlatba vékony, fényes bronzsáv ragyogott ki a kőből. aranycsíkként metszette át a templom padlóját. Beosztásai voltak, mint egy vonalzó. A gnómon, így mondták Silasnak, egy pogány asztronómiai eszköz, akár egy napóra. Turisták, tudósok, történészek és pogányok tömegei érkeztek szerte a világból, hogy megbámulják a híres vonalat.

A rózsavonal.

Silas lassan végigjártatta a tekintetét a bronzcsíkon, ami balról jobbra futott át a padlón, szemben vele szabálytalan szögben elhajolva, mit sem igazodva a templom szimmetriájához. A magát a főoltárt is átszelő vonalat Silas olyannak látta, mint sebhelyet egy gyönyörű arcon. A csík kettévágta az oltár előtti korlátot, majd a templom székében haladt tovább, egészen az északi kereszthajó végéig, ahol egy váratlan építmény talapzatának ütközött.

Egy monumentális egyiptomi obeliszk volt az.

A csillogó rózsavonal itt kilencvenfokos, merőleges fordulatot vett, és elindult fölfelé az obeliszk homloklapján, amíg tíz méter megtétele után el nem érte a piramis csúcsát, ahonnan már nem volt tovább.

A rózsavonal, gondolta Silas. A testvériség a rózsavonalon rejtette el a zárókövet.

Amikor ma este elmondta a Mesternek, hogy a rend zárókövét a Saint-Sulpice-ban rejtették el, a Mester kételkedésének adott hangot. De amikor Silas hozzátette, hogy a testvérek mindegyikétől megkapta ugyanazt a pontos leírást egy bronzvonalról, amely átszeli a templomot, a Mesternek szinte szavát vette a felismerés:

— Hiszen ez a rózsavonal!

A Mester gyorsan elmagyarázta Silasnak a Saint-Sulpice nevezetes építészeti furcsaságát — egy bronzcsíkot, amely egy tökéletes észak—déli tengelyen metszi a templomot. Ez egyfajta ősi napóra, az egykor ugyanezen a helyen állott pogány templom maradványa. A déli fal oculusán betűző napsugarak mindennap végighaladnak a vonalon, jelezvén az idő múlását, napfordulótól napfordulóig.

Ezt az észak—déli sávot nevezik rózsavonalnak. A rózsaszimbólum évszázadokon át szerepelt a térképeken, és mutatta a halandóknak a helyes irányt. A tájolórózsa, amely szinte minden térképen látható, jelzi az északi, a keleti, a déli és a nyugati irányt. Eredetileg szélrózsa volt a neve, és azt a harminckét szélirányt jelezte, amely a nyolc főszél, a nyolc

félszél és a tizenhat negyedszél irányából fúj. Ha egy körbe foglalják ezt a diagrammot, akkor az iránytű harminckét hegye tökéletesen megfelel a hagyományos, harminckét szirmú rózsának. Az alapvető navigációs eszközt mind a mai napig tájolórózsának nevezik, amelynek legészakibb pontját még mindig egy nyílhegyjelöli... vagy, közismertebb nevén, a lilium szimbólum.

A földgömbön a rózsavonal — más néven meridián vagy hosszúsági fok — nem más, mint az Északi-pólustól a Délipólusig meghúzott, képzeletbeli vonal. A rózsavonalak száma természetesen végtelen, hiszen az Északi-sark a Délisarkkal a földgömb bármelyik pontján összeköthető. A régi navigátoroknak pontosan az volt a kérdés, hogy melyik a rózsavonal — azaz a nulla hosszúsági fok —, amelyhez a Föld többi hosszúsági foka igazodik.

Ez a vonal ma az angliai Greenwichen megy át.

De ez nem volt mindig így.

Jóval azelőtt, hogy Greenwichben jelölték volna ki a fő-meridiánt, a földkerekség zéró hosszúsági foka Párizson haladt keresztül, egészen pontosan a Saint-Sulpice-templomon. A Saint-Sulpice bronzcsikja a világ első főmeridiánjára emlékeztet, és noha Greenwich 1888-ban megfosztotta Párizst ettől a tiszteségtől, az eredeti rózsavonal máig látható.

— Tehát igaz a legenda — mondta a Mester Silasnak. — Úgy szólt, hogy „a rend záróköve a Rózsa jele alatt fekszik”.

Silas most, még mindig a padban térdelve, körbetekintett a templomon, és hallgatózott, nincs-e itt valaki. Egy pillanatig úgy rémlett neki, hogy valami suhogást hall a templomi kórus felől. Arrafelé fordult, és hosszan méregette a szemét. Semmi.

Egyedül vagyok.

Felállt szemben az oltárral, és háromszor térdet hajtott. Azután bal felé fordult, és elindult a bronzcsíkot követve az obeliszk irányába.

Ugyanabban a pillanatban a római Leonardo da Vinci nemzetközi repülőtéren a szenderegéséből felriadt Aringarosa püspök gépének kerekei a kifutópályának ütköztek.

Elszundítottam, gondolta, csodálkozva, hogy izgatottsága ellenére képes volt rá.

— *Benvenuto a Roma* — szólalt meg a hangosbeszélő.

Aringarosa kiegyenesedett, megigazította fekete reverendáját, és megengedett magának egy ritka mosolyt. Ez most olyan utazás volt, ami örömet szerzett neki. *Túl sokáig voltam defenzívában*. Ma este azonban fordult a kocka. Alig öt hónappal ezelőtt Aringarosa még aggódott a hit jövője miatt. Most, ha Isten is úgy akarja, feltárul a megoldás.

Isteni beavatkozás.

Ha ma este úgy megy minden Párizsban, ahogy eltervezte, akkor Aringarosa hamarosan birtokába jut valaminek, ami a leghatalmasabb emberré teszi a keresztény világban.

Huszonharmadik fejezet

Sophie kifulladásra érkezett a Salle des Etats — a *Mona Lisát* őrző terein — nagy fa ajtószármái elé. Mielőtt benyitott volna, kényszeredetten végigpillantott a folyosón, a tőle mintegy kétszáz méterre eső helyre, ahol halott nagyapja még mindig ott feküdt a reflektorfényben.

A sajnálkozás, amelybe mély büntudat keveredett, hirtelen és erősen szorította el a torkát. Az az ember olyan sokszor próbálta őt elérni az elmúlt tíz év során, de Sophie megingathatatlan maradt — a levelei és a csomagjai még most is ott vannak felbontatlanul egy alsó fiókban, ha találkoztát kért, mindig visszautasította. *Hazudott nekem! Undorító titkai voltak! Mi mást tehettem volna?* Ezzel elhessegette a képét. Véglegesen.

És a nagyapja most holtan fekszik, és a sírból üzen neki.

A Mona Lisa.

Megragadta a nagy ajtószármát és belökte. Feltárult a bejárat. Sophie egy másodpercig csak állt a küszöbön, és a nagy, négyzet alapú termet pásztázta. Puha vörös fényben fürdött. A Salle des Etats a múzeum egyik ritka zsákutcája volt — az egyetlen zárt helyiség a Nagy Galéria közepén. Ez az ajtó, a terem egyetlen bejárata, éppen a szemben lévő falat uraló, közel ötméteres Botticelli-képre nyílt. Alatta, a parkettás padló közepén, terjedelmes, nyolcszögletű pamlag nyújtott pihenőhelyet a megfáradt látogatóknak, hogy a Louvre leghíresebb kincsét bámulva kinyújtóztathassák a lábukat.

Sophie, még mielőtt belépett volna, már tudta, hogy szüksége van valamire. *A fekete fényre.* Végignézett a folyosón, oda, ahol a nagyapja feküdt kivilágítva, elektromos berendezésekkel körülvéve. Ha bármilyen jelet hagyott, azt minden biztonnyal vízjeles filctollal írta.

Sophie vett egy nagy levegőt, és sietve elindult a büntett fénybe borult helyszíné felé. Képtelen volt a nagyapjára nézni, ezért a technikai eszközökre szegezte a tekintetét. Meglátott egy kis UV-zseblámpát, gyorsan a zsebébe csúsztatta, és sietve visszaindult a Salle des Etats nyitott ajtajához.

Bekanyarodott és megállt a küszöbön. De nem lépett be, mert egyszerre halk lépteket hallott közeledni odabentről. *A teremben van valaki!* Kísérteties alak tűnt föl hirtelen a vörös fényben. Sophie hátrahőkölt.

— Hát itt van! — suttogta rekedten Langdon, miközben megállt Sophie előtt.

A lány csak egy pillanatig érzett megkönnyebbülést.

— Robert, nem megmondtam magának, hogy tűnjön el innen? Ha Faché...

— Hol volt?

— Fekete fényre volt szükségem — suttogta Sophie, fölmutatva a lámpát. — Ha a nagyapám bármilyen üzenetet hagyott...

— Figyeljen, Sophie — Langdon visszatartotta a lélegzetét, és kék szeme foglyul ejtette a lány pillantását. — A P. S. betűk... mondanak magának valamit? Bármit?

Attól félve, hogy a hangjuk visszhangot ver a folyosón, Sophie behúzta Langdont a terembe, és hangtalanul becsukta maguk mögött a nehéz ajtót.

— Mondtam már, hogy a kezdőbetűk azt jelentik, Princess Sophie.

— Tudom, de nem találkozott már velük valahol másutt is? Nem jelölt valami mást is P. S. betűkkel a nagyapja? Monogram, levélpapíron vagy valamilyen személyes tárgyon...

A kérdés megdöbbsentette a lányt. *Honnan tudhat róla Robert?* Sophie valóban látta már egyszer a P. S. betűket, monogram formájában. A kilencedik születésnapja előtt történt. Titokban átkutatta a házat, hogy megkeresse az eldugott ajándékokat. Már akkor sem tűrte, hogy bármit titokban tartsanak előtte. *Mit vett nekem nagyapa ebben az évben?* Átfésülte a szekrényeket és a fiókokat. *Azt a babát, amit szerettem volna? Hová dughatta?*

Miután az egész házban nem talált semmit, Sophie bemerészkedett a nagyapja hálósobájába. Ez tiltott terület volt számára, de a nagyapja odalent aludt a díványon.

Csak gyorsan bekukkantok!

Lábujjhegyen óvakodott előre a nyikorgó parkettán a szekrényig, és belesett a polcokra a ruhák mögött. Semmi. Ezután az ágy alatt nézte meg. Még mindig semmi. Az íróasztalhoz lépve egyenként kihúzogatta a fiókokat, és átvizsgálta őket. *Itt kell lennie valahol!* Amikor odaért a legalsó fiókhoz, még mindig nyoma sem volt a babának. Kihúzta, és félretolt néhány fekete ruhadarabot, amit még sosem látott a nagyapján. Már éppen vissza akarta tolni a fiókot, amikor megakadt a szeme egy aranytárgyon, amely ott lapult a mélyén. Úgy nézett ki, mint a zsebóra lánc, de Sophie tudta, hogy a nagyapja nem hord zseborát. Felgyorsult a szívverése, amikor rájött, hogy mi az.

Egy nyaklánc!

Óvatosan kiemelte a láncot a fiókból. Legnagyobb meglepetésére egy aranykulcs volt a végén. Nehéz és ragyogó. Sophie megbűvölve fogta meg. Soha nem látott még ilyen kulcsot. A legtöbb kulcs lapos és fűrészkes tollú volt, de ennek egy háromszög alapú hasáb volt a szára, a végén sok apró lyukkal. Nagy aranyfeje kereszt alakú volt, de nem szabályos, hanem egyenlő karú kereszt, ami az egyes számjegyre hasonlított. A kereszt közepébe különös szimbólumot véstek: két egymásba kapcsolódó betűt virágmintával körbevéve.

— P. S. — suttogta Sophie, amikor kibetűzte. *Mi akar ez lenni?*

— Sophie? — szólalt meg a nagyapja az ajtóból.

Rémülten megpördült, és a kulcs hangos csattanással a földre esett. Sophie lesandított rá, mivel nem mert a nagyapja szemébe nézni.

— Én... én csak a születésnap ajándékot kerestem — mondta lehajtott fejjel, tudva, hogy visszaélt a nagyapja bizalmával.

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg a nagyapja szó nélkül állt az ajtóban. Végül nagyot, nehezet sóhajtott.

— Vedd fel a kulcsot, Sophie.

Sophie engedelmeskedett.

A nagyapja belépett a szobába.

— Sophie, tiszteletben kell tartani mások személyes dolgait. — Letérdelt mellé, és elvette tőle a kulcsot. — Ez egy nagyon különleges kulcs. Ha elveszítetted volna...

A nagyapja halk szavától Sophie csak még rosszabbul érezte magát.

— Ne haragudj, nagyapa. Sajnálom. — Elhallgatott. — Azt hittem, hogy egy nyaklánc a születésnapomra.

A nagyapja hosszan nézett rá.

— Még egyszer mondom, Sophie, mert ez nagyon fontos. Meg kell tanulnod tiszteletben tartani mások személyes dolgait.

— Igen, nagypapa.

— Erről még beszélünk. Most pedig eredj a kertbe gyomlálni.

Sophie sietett, hogy elvégezze a munkáját.

Másnap reggel nem kapott születésnap ajándékot a nagyapjától. Nem mintha számított volna rá azok után, amit tett. De még csak boldog születésnapot sem kívánt neki. Szomorúan bújt ágyba aznap este. Ám akkor talált a párnáján egy cédulát. A cédulán egy egyszerű rejtvény állt. Sophie még meg sem fejtette, de már mosolygott. *Tudom, mi ez!* Múlt karácsonykor is ezt találta ki a nagyapja.

Kincsvadászat!

Mohón vetette rá magát a rejtvényre: a megoldás a ház egy másik pontja volt, ahol egy újabb cédulát talált egy újabb rejtvényvel. Ezt is megoldotta, ami elvezette a következőhöz. Vadul futkározott keresztül-kasul a házban, nyomjelzőtől nyomjelzőig, amíg rá nem talált arra a fejtörőre, ami végül visszairányította a szobájába. Sophie felrohant a lépcsőn, berontott a szobába, és földbe gyökerezett a lába. A szoba közepén egy csillogó-villogó piros bicikli állt, díszszalaggal a kormányán. Sophie felsikoltott gyönyörűségében.

— Tudom, hogy babát kértél — mondta a nagyapja mosolyogva a sarokból. — De úgy gondoltam, ennek még jobban örülnél.

Másnap a nagyapja megtanította biciklizni, ott szaladt mellette a járdán, és amikor Sophie letért a sűrű fűbe, és elveszítette az egyensúlyát, együtt huppantak nevetve a gyepre.

— Nagypapa — ölelte magához Sophie. — Tényleg nagyon sajnálom a kulcsot.

— Tudom, drágám. El van felejtve. Nem tudok sokáig haragudni rád. A nagyapák és az unokák mindig megboCSátanak egymásnak.

Sophie tudta, hogy nem volna szabad megkérdeznie, de nem állta meg.

— Mit nyit? Sose láttam még ilyen kulcsot. Nagyon szép.

A nagyapja hosszan hallgatott, és Sophie látta rajta, hogy nem tudja, mit is feleljen. *A nagyapa sohasem hazudik.*

— Egy ládikát — mondta végre. — Abban tartom a titkaimat.

Sophie elbiggyesztette a száját.

— Utálom a titkokat!

— Tudom, de ezek fontos titkok. Majd egyszer te is megérted.

— Betűket láttam rajta, meg egy virágot.

— Igen, a kedvenc virágomat. Liliomnak hívják. Van belőle a kertben is. Az a fehér.

— Tudom! Nekem is az a kedvencem!

— Akkor kössünk egy megállapodást. — A nagyapja felvonta a szemöldökét, mint mindig, amikor próbára tette Sophie-t. — Ha meg tudod tartani a kulcs titkát, és soha többé nem beszélsz róla, se nekem, se másnak, akkor egy napon a tiéd lehet.

Sophie nem hitt a fülének.

— Tényleg?

— Megígérem. Ha eljön az ideje, tiéd lesz a kulcs. A te neved van rajta.

Sophie megütközött.

— De nem. P. S. van rajta. Én nem vagyok P. S.

A nagyapja lehalkította a hangját és körülnézett, mintha azt lesné, nem hallgatózik-e valaki.

— Jól van, Sophie, ha annyira tudni akarod, a P. S. egy kód. A te titkos kezdőbetűid.

A kislánynak elkerekedett a szeme.

— Nekem vannak titkos kezdőbetűim?

— Hát persze. Az unokáknak mindig vannak titkos kezdőbetűik, amelyeket csak a nagyapák ismernek.

— P. S.?

— *Princesse Sophie* — incselkedett a nagyapja.

— De én nem vagyok hercegnő.

A nagyapja rákacsintott.

— Nekem az vagy.

Attól a naptól fogva nem beszéltek többé a kulcsról. Ő pedig *Princesse Sophie* lett.

Sophie némán állt a Salle des Etats-ban, átérezve a veszteség kínzó fájdalmát.

— A kezdőbetűk — suttopta Langdon, különös tekintetet vetve a lányra. — Látta már őket?

Sophie mintha a nagyapja halk szavát hallotta volna visszhangozni a múzeum folyosóján. *Soha ne beszélj erről a kulcsról, Sophie. Se nekem, se másnak.* Tudta, hogy kudarcot vallott a megbocsátásban, és az járt a fejében, hogy ezzel újra visszaélne-e a nagyapja bizalmával. *P. S. Meg kell keresni Robert Langdont.* A nagyapja maga akarta, hogy Langdon segítségét kérje. Sophie bólintott.

— Igen, egyszer már láttam ezeket a kezdőbetűket. Kiskoromban.

— Hol?

Sophie habozott.

— Valamin, ami nagyon fontos volt neki.

Langdon Sophie szemébe nézett.

— Sophie, ez most életbevágó. Vissza tud emlékezni, látott-e valamilyen szimbólumot is a kezdőbetűk mellett? Például egy liliomot?

Sophie megtántorodott elképedésében.

— De... honnan tudhat maga erről?

Langdon fűjt egyet, és visszafogta a hangját.

— Szinte bizonyos vagyok abban, hogy a nagyapja egy titkos társaság tagja volt. Egy nagyon régi testvériségé.

Sophie csomót érzett a gyomrában. Ő is biztos volt benne. Tíz éven át próbálta elfelejteni azt az esetet, amely meggyőzte őt erről a borzalmas igazságról. Elmondhatatlan, hogy minek volt a szemtanúja. Megbocsáthatatlan.

— A liliom — mondta Langdon — a P. S. betűkkel kombinálva a testvériség hivatalos jelvénye. Mint egy címer. Vagy egy logó.

— Honnan tud erről? — Sophie azon imádkozott magában, nehogy azt mondja Langdon, hogy ő is tagja a társaságnak.

— Írtam erről a testvériségről — válaszolta Langdon izgalomtól remegő hangon. — A titkos társaságok szimbólumainak kutatása a szakterületem. Úgy nevezik magukat: *Prieuré de Sion*, azaz a Sion-rend. Itt van a bázisuk Franciaországban, de egész Európából vonzanak ide tekintélyes tagokat. Ez az egyik legrégebb, még működő titkos társaság a világon.

Sophie még sosem hallott róluk. Langdon egyre gyorsabban beszélt.

— A rend tagjai között ott találjuk minden idők legműveltebb férfiúit: például Botticellit, Sir Isaac Newtont, Victor Hugót. — Szünetet tartott, hangjából csak úgy süttött a tudományos lelkesedés. — És Leonardo da Vincit.

Sophie rábámult.

— Da Vinci tagja volt egy titkos társaságnak?

— 1510 és 1519 között Da Vinci vezette a rendet mint Nagymester, ami magyarázatot adhat arra, miért rajongott úgy a nagyapja Leonardo művészetéért. Tökéletesen beleillik a képbe az istennő-ikonológia, a pogányság, a női istenségek iránti szenvedélye és az egyház megvetése. A rendről bizonyította, hogy a szent nőiség hódolója volt.

— Azt akarja mondani, hogy ez egy pogány istennőimádó szekta?

— Sokkal több pogány istennőimádó szektánál. És még ennél is fontosabb, hogy őket tekintik az ősi titok letéteményeseinek. Amely felbecsülhetetlen hatalmat adott nekik.

Hiába tükröződött a legteljesebb meggyőződés Langdon szemében, Sophie ösztönös reakciója a hitetlenkedés volt. *Titkos pogány szekta? Amelyet egykor Leonardo da Vinci vezetett?* Ez kész abszurdum. És mégis, még ha tiltakozott is ellene, gondolatban visszatért a tíz évvel ezelőtti esethez — ahhoz az éjszakához, amikor véletlenül meglepte a nagyapját, és olyat látott, amit azóta sem tudott megemészteni. Ez volna a magyarázat?

— A rend élő tagjainak személyazonosságát a legnagyobb titokban tartják — mondta Langdon —, de a P. S. és a lilium, amit gyerekkorában látott, cáfolhatatlan bizonyíték. Csakis a rendhez köthető.

Sophie most már felfogta, hogy Langdon sokkal többet tudhat a nagyapjáról, mint korábban képzelte. Ez az amerikai nyilvánvalóan köteteket tudna mesélni neki, de ez most nem a megfelelő hely.

— Nem hagyhatom, hogy elkapják, Robert. Rengeteg mindent kell még megbeszelnünk. Menjen el innen!

Langdonhoz csak halk mormolásként jutott el a lány hangja. Eszében sem volt elmenni. Már egy másik világban járt. Olyan helyen, ahol ősi titkok jönnek napvilágra. Olyan helyen, ahol elfeledett történetek bontakoznak ki az árnyékból.

Lassan, mintha víz alatt mozogna, Langdon elfordította a fejét, és a *Mona Lisát* nézte a vörös ködön át.

A lilium... Mona Lisa virága... a Mona Lisa.

Míndez néma szimfóniává állt össze benne, amely a Sion-rend és Leonardo da Vinci legmélyebb titkait visszhangozta.

Néhány mérföldnyire onnan, a folyóparton, az Invalidusok temploma alatt a pótkocsis teherautó megzavarodott sofőrje megállt a fegyveres felszólításra, és figyelte, ahogy az Ügyészségi Nyomozóhivatal kapitánya hörgő hangokat ad ki dühében, és belehajít egy szappant a Szajna zavaros vizébe.

Huszonnegyedik fejezet

Silas felnézett a Saint-Sulpice obeliszkjére, felmérve a masszív márvány tömb magasságát. Csak úgy dagadt a büszkeségtől. Még egyszer körbenézett a templomban, hogy valóban egyedül van-e. Aztán letérdelt az oszlop lábánál, de korántsem tiszteletadásból.

A zárókő a rózsavonal alatt van elrejtve.

A Saint-Sulpice obeliszkjének lábánál.

Mindegyik áldozat ugyanezt vallotta.

A térdelő Silas végigfuttatta kezét a kőpadlón. Nem látott repedést vagy más jelet, ami kiemelhető kőlapra utalna, ezért a bütykével finoman kopogtatni kezdte a padlót. A bronzsíkot követve mindegyik kőlapot megkocogtatta. Az egyik végül különös visszhangot adott.

Itt üreg van a padló alatti

Silas elmosolyodott. Az áldozatai igazat mondtak.

Fölállt és elindult keresni valamit, amivel feltörhetné a követ.

Odafönt a magasban, a kórus balkonján Sandrine nővér elfojtott egy meglepett kiáltást. Legsötétebb félelmeit látta beigazolódni. A látogató nem az, akinek mondja magát. A titokzatos Opus Dei szerzetest egészen más szándék vezette a Saint-Sulpice-ba.

Egy titkos szándék.

Nem csak neked vannak titkaid, gondolta a nővér.

Sandrine Bieil több volt annál, mint a templom gondnoka. Őrszem volt. És ma este mozgásba lendültek az ősi kerekek. Ennek az idegennek a megjelenése az obeliszk lábánál üzenet volt a testvériségtől.

Néma vészjelzés.

Huszonötödik fejezet

Az Egyesült Államok párizsi nagykövetségének épületegyüttese az avenue Gabrielen található, a Champs-Élysées-től északra. A másfél hektáros birtok amerikai felségterületnek számít, ami azt jelenti, hogy az itt tartózkodóra ugyanazok a törvények érvényesek és ugyanolyan védelem illeti meg, mint az Egyesült Államok határain belül.

A követség éjszakai telefonkezelője a *Time* magazin nemzetközi kiadását olvasta, amikor beérkezett a hívás.

— Amerikai nagykövetség — szólta bele a kagylóba.

— Jó estét. — A hívó francia akcentussal beszélte az angolt. — Segítséget szeretnék kérni. — Az udvarias szavak ellenére pattogó és hivatalos volt a hangja. — Úgy értesültem, hogy van egy telefonüzenet számomra az automata rendszerükön. A név Langdon. Sajnos elfelejtettem a három számjegyű hozzáférési kódot. Nagyon lekötelezne, ha a segítségemre tudna lenni.

A telefonkezelő zavartan hallgatott egy ideig.

— Sajnálom, uram. Elég régi lehet az az üzenet. A rendszert biztonsági okokból két éve megszüntették. A *hozzáférési* kód egyébként is öt számjegyű volt. Ki mondta önnek, hogy üzenete van nálunk?

— Nincs automata üzenetküldő rendszerük?

— Nincs, uram. Ha üzenete van, azt írásban kaphatja meg az ügyfélszolgálatunkon. Megmondaná még egyszer a nevét?

De a férfi letette.

Bezu Faché a Szajna partján semmit sem értett. Biztos volt benne, hogy Langdon három számjegyű kódot ütött be, mielőtt lehallgatta volna az üzenetet. *De ha nem a követséget hívta, akkor hová a pokolba telefonálhatott?*

Ebben a pillanatban Faché rápillantott a mobiltelefonjára, és már tudta, hogy a válasz ott van a kezében. *Langdon az én telefonomról intézte azt a hívást.*

Faché megkereste a menüben a kimenő hívások listáját, és rátalált a Langdon által hívott számra.

Párizsi szám volt, s utána a 454-es kód.

Újratárcsázta a számot, és megvárta, amíg kicseng.

Női hang szólalt meg: „*Bonjour, vous êtes bien chez Sophie Neveu* — hangzott a rögzítőről. — *Je suis absente pour le moment, mais...*”

Faché mérgében fortyogva ütötte be a számokat: 4... 5... 4

Huszonhatodik fejezet

Kivételes hírneve dacára a *Mona Lisa* mindössze 77 x 53 centiméteres volt — kisebb, mint a róla készült reprodukciók a Louvre ajándékboltjában. A Salle des Etats északnyugati falán lógott, és öt centi vastag plexiüveg védte. Nyárfából készült táblára festették; éteri, ködös atmoszféráját Leonardo *sfumato* stílusának köszönhette, amellyel egymásba olvasztotta a formákat.

Mióta a *Mona Lisa* — vagy másik nevén *Gioconda* — a Louvre-ba került, kétszer lopták el, legutóbb 1911-ben, amikor a múzeum „áthatolhatatlan terméből”, a Salon Carréból tűnt el. A párizsiak sírtak az utcákon, és könyörgő leveleket írtak az újságokba a tolvajokhoz, hogy adják vissza. Két évvel később egy firenzei hotelszobában került elő a festmény, egy bőrönd titkos rekeszéből.

Langdon, miután egyértelművé tette Sophie számára, hogy nem óhajt távozni, együtt indult el a lánnyal a *Mona Lisa* felé. Húsz méterrel a festménytől Sophie bekapcsolta a fekete fényt, és a zseblámpa kékes félholdja szétterült előttük a padlón. Ide-oda mozgatták a fényfoltot, mint egy varázsvesszőt, a világító tinta bármilyen jelét keresve.

A lány mellett haladó Langdon már előre érezte azt a boldog várakozást, amely a nagy remekművekkel való találkozás előtt szokta elfogni. Erőltette a szemét, hogy tovább lásson a Sophie zseblámpájából világító lilás fénykörnél.

Balra ki tudta venni a terem nyolcszögletű pamlagát, amely sötét szigetként emelkedett ki a parkett kiterjedt síkjából.

Már látta a sötét üveglapot a falon. Tudta, hogy magánzárkájába csukva ott van a világ legünnepelebb festménye.

Langdon azt is tudta, hogy a *Mona Lisát* nem a rejtelmes mosoly miatt kiáltották ki a földkerekség leghíresebb műtárgyának. Még csak nem is a misztikus értelmezések miatt, amelyeket egyes művészettörténészek és az összeesküvéselméletek hívei tulajdonítottak neki. A *Mona Lisa* egész egyszerűen azért híres, mert Leonardo da Vinci ezt tartotta a legtökéletesebb munkájának. Akárhová utazott, vitte magával a festményt, és ha megkérdezték az okát, azt válaszolta, hogy nehezebb esik megválni a női szépség legmagasabb rendű kifejeződésétől.

Ennek ellenére számos műtörténész azt gyanította, hogy Da Vinci ragaszkodásának semmi köze a művészi értékhez. Valójában ez csak egy átlagos *sfumato* portré. Da Vinci, sokak állítása szerint, valami jóval fontosabb okból tartotta akkora tiszteletben ezt a képét: egy benne elrejtett üzenetért. A *Mona Lisa* valójában a világ legjobban dokumentált titkos tréfája. A legtöbb művészettörténeti munka szélteben-hosszában ismerteti a festmény többértelmű és játékos utalásait, és bármilyen meglepő, a nagyközönség még ezek után is kész rejtélynek tekinti Gioconda mosolyát.

Nincs benne semmi rejtélyes, gondolta Langdon, előrelépve és figyelve a kép lassan kibontakozó körvonalait. *Nincs benne semmi rejtélyes*.

Nemrégiben Langdon meglehetősen valószínűtlen körrel osztotta meg a *Mona Lisa* titkát: az Essex grófságbeli büntetés-végrehajtási intézet bennlakóival. A börtönszeminárium a

Harvard Egyetem kihelyezett programja volt, amely a fegyencek oktatására irányult — Langdon munkatársai csak úgy nevezték: kultúrmisszió a karcserban.

A vetítő mellett állva a börtön elsötétített könyvtárában Langdon elmesélte az előadáson jelen lévő elítélteknek a *Mona Lisa* titkát, és a férfiak meglepő — durva, de élénk — érdeklődést mutattak.

— Megfigyelhetik — mondta nekik Langdon a *Mona Lisa* falra vetített képéhez lépve —, hogy az arca mögött egyenetlen a háttér. — Langdon a reszkető képre mutatott. — Da Vinci a bal oldalon jelentősen lejjebb festette meg a horizontot, mint a jobb oldalon.

— Elszúrta? — kérdezte az egyik elítélt.

Langdon felnevetett.

— Nem. Da Vincire ez egyáltalán nem jellemző. Ez valójában egy kis játékos trükk. Azzal, hogy bal felől lejjebb vitte a tájat, a *Mona Lisa* jóval nagyobbak tűnik balról, mint jobbról nézve. Titkos Da Vinci-tréfa. A művészettörténet nemek szerint is megosztotta az oldalakat: a bal a női, a jobb a férfi. Mivel Da Vinci nagy rajongója volt a női sajátságoknak, úgy festette meg *Mona Lisát*, hogy balról fenségesebb látvány legyen.

— Én azt hallottam, hogy buzi volt — mondta egy kis kecskeszakállas férfi.

Langdon kissé megütközött.

— A művészettörténészek ugyan nem egészen ezzel a kifejezéssel illetik, de tény, hogy Da Vinci homoszexuális volt.

— Akkor minek volt úgy oda ezért a női micsodáért?

— Da Vinci valójában összhangra törekedett a női és a férfi részünk között. Azt tartotta, hogy az emberi lélek csak akkor világosodhat meg, ha férfi és női elemek is vannak benne.

— Azokra a csajokra gondol, akiknek pöcsük van? — szólt közbe valaki.

A megjegyzést hangos nevetés fogadta. Langdonban felmerült, hogy belebocsátkozik a hermafrodita kifejezés etimológiai magyarázatába, kitérve Hermészre és Aphroditéra, de valami azt súgta neki, hogy semmi értelme.

— Hé, Mr. *Langford* — mondta egy keménykötésű fickó —, igaz az, hogy a *Mona Lisa* Da Vincit ábrázolja nőnek öltözve? Én azt hallottam.

— Lehetséges — felelte Langdon. — Da Vinci nagy tréfamester volt, és a *Mona Lisa* meg Leonardo önarcképeinek számítógépes analízise néhány meglepő egyezést tárt fel a két arcon. De bármire készült is Da Vinci — mondta Langdon —, a *Mona Lisa* se nem férfi, se nem nő. A kettőt ötvözve az androgunitás, a hímnősség finom üzenetét közvetíti.

— Ez nem csak olyan harvardos duma arra, hogy ez a *Mona Lisa* egy ronda csaj?

Most Langdonon volt a sor, hogy elnevesse magát.

— Lehet, hogy igaza van. De Leonardo elhelyezett egy fontos jelzést a festményen arról, hogy androgünnek szánta. Hallott már valaki egy Amon nevű egyiptomi istenségről?

— A fenébe is, én igen! — mondta egy nagydarab fickó. — A férfitermékenység istene.

Langdon el volt képedve.

— Rajta van az Amon kotonok dobozán. — Az izompacsirta szélesen vigyorgott. — Kosfeje van, és azt írják róla, hogy egyiptomi termékenységhosten.

Langdon nem ismerte a márkát, de örömmel hallotta, hogy az óvszergyártók helyesen értelmezik a hieroglifákat.

— Jól mondja. Amon valóban kosfejűnek ábrázolt férfi, és a promiszkuitása, illetve a görbe szarv ugyanarra utal, mint amit a mai szlengben a „kanos” szóval illetünk.

— Ez komoly?

— Komoly — mondta Langdon. — És tudják, hogy ki volt Amon párja? Az egyiptomi termékenység-istennő?

Mély hallgatás volt a válasz.

— Izisz — mondta Langdon filctollat ragadva. — Tehát van a férfi isten, Amon. — Leírta. — És az istennő, Izisz, akinek a betűképét egykor úgy írták: L'ISA.

Ezt is lejegyezte, majd hátralépett a kivetítőtől.

AMON L'ISA

— Mond ez önöknek valamit? — kérdezte.

— Mona Lisa.. a mindenségit! — kiáltott fel valaki.

Langdon bólintott.

— Uraim, Mona Lisának nemcsak az arca androgün, hanem a neve is a férfi és a nő isteni egységének anagrammája. Nos, barátaim, ez volt Da Vinci titka, és ez az oka Mona Lisa sejtelmes mosolyának.

— Járt itt a nagyapám — mondta Sophie, hirtelen letérdelve alig tízlépésnyire a *Mona Lisától*. Ráirányította a fekete fényt a parketta egy pontjára.

Langdon először nem látott semmit. Aztán, amikor térdre ereszkedett a lány mellett, észrevett egy apró, megszáradt folyadék csöppet, ami fluoreszkálva ragyogott. *Tinta?* Hirtelen ráébredt, mire is használatos valójában a fekete fény. *Vér*. Elfogta az izgatottság. Sophie-nak igaza volt. Sauniére valóban a Mona Lisánál járt a halála előtt.

— Nem jött volna ide ok nélkül — suttogta Sophie fölegyenesedve. — Tudom, hogy üzenetet hagyott itt a számomra. — Gyorsan a képhez sietett, és megvilágította a padlót a festmény előtt. Előre-hátra mozgatta a fényt a csupasz parketten.

— Nincs itt semmi!

Abban a pillanatban Langdon halványlila derengést pillantott meg a *Mona Lisát* védő üveglapon. Megragadta Sophie csuklóját és lassan magára a festményre irányította a fényt. Mindketten megdermedtek.

Az üvegen hat szó vibrált bíbor fényben, amelyeket egyenesen Mona Lisa arca fölé írtak.

Huszonhetedik fejezet

A Saunière íróasztalánál ülő Collet hadnagy hitetlenkedve szorította a füléhez a telefonkagylót. Jól hallottam, amit Faché mondott?

— Egy szappan? De honnan tudhatott Langdon a GPS-ról?

— Sophie Neveu-től — válaszolta Faché. — Ő mondta meg neki.

— Micsoda? De hát miért?

— Átkozottul jó kérdés, de épp most hallgattam le egy telefonüzenetet, ami megerősíti, hogy a nőtől kapta a tippet.

Collet szóhoz sem jutott. *Mit képzelsz ez a Neveu?* Fachének bizonyítéka van arra, hogy Sophie keresztbe tett az Ügyészségi Nyomozóhivatal operatív akciójának? Sophie Neveu-t nemcsak hogy ki fogják rúgni, de börtönbe is kerül.

— Kapitány úr... de akkor hol van most Langdon?

— Volt riasztás az épületben?

— Nem, uram.

— És senki nem távozott a Nagy Galéria kapuján át?

— Nem. A Louvre egyik biztonsági embere örködik az ajtónál. Ahogy parancsolta.

— Rendben, akkor Langdonnak még ott kell lennie a Nagy Galériában.

— Odabent? De hát mit keres itt?

— Van fegyvere a biztonsági őrnek?

— Igen, uram. Ő a rangidős.

— Küldje oda — rendelkezett Faché. — Eltart még néhány percig, amíg visszaérünk az embereimmel a Louvre-hoz, és nem akarom, hogy Langdon addig kijusson. — Faché szünetet tartott. — És azt is mondja meg az őrnek, hogy valószínűleg Sophie Neveu is vele van.

— Azt hittem, hogy Neveu ügynök már elment.

— Láta is eltávozni?

— Nem, uram, de...

— Nos, az épületet kívülről őrök közül sem látta senki. Csak bemenni látták.

Collet el volt képedve Sophie Neveu vakmerőségétől. *Még mindig idebent lenne az épületben?*

— Intézkedjen — parancsolta Faché. — Fegyveres őrizetben akarom látni Langdont és Neveu-t, mire megérkezem.

Ahogy a teherautó-sofőr elhajtott, Faché kapitány összegyűjtötte az embereit. Robert Langdon kemény diónak bizonyult ma este, és Neveu ügynök segítségével sokkal nehezebb lesz sarokba szorítani, mint tervezte.

Faché úgy döntött, hogy nem vállal semmilyen kockázatot.

Felmérve a lehetőségeket, az emberek felét visszarendelte a Louvre őrzésére. A másik felét arra az egyetlen helyre irányította Párizsban, ahol Robert Langdon biztonságos menedékre lelhetne.

Huszonnyolcadik fejezet

A Salle des Etats-ban Langdon döbbenetesen bámulta a plexiüvegre írott hat szót. A szöveg mintha a levegőben villódzott volna, szabálytalan árnyékot vetve Mona Lisa sejtelmes mosolyára.

— A rend — suttogta Langdon. — Ez azt bizonyítja, hogy nagyapja a rend tagja volt! Sophie zavartan nézett rá.

— Maga ezt érti?

— Tökéletesen — mondta Langdon bólogatva, miközben csak úgy száguldottak a gondolatai. — Ez a rend alapvető filozófiai tételeinek egyike.

Sophie értetlenül bámulta a *Mona Lisa* arcán tükröződő üzenetet.

SO DARK THE CON OF MAN

Minő sötét az emberi ármány.

— Sophie — mondta Langdon —, a rend továbbhagyományozott istennőimádata azon a hiten alapszik, hogy a korai keresztény egyház hatalmasságai ármányosan megtevesztették a világot, mert olyan hazugságokat terjesztettek, amelyek befeketítették a nőt, és alacsonyabb rendűnek tüntették fel, mint a férfit.

Sophie továbbra is hallgatott, és meredten nézte a szavakat.

— A rend azt tartja, hogy Constantinus és férfi utódai sikeresen térítették át a világot a pogány matriarchátusról a patriarchális kereszténységre egy propagandakampánnyal, amely démonizálta a szent nőiséget, és mindörökre kitörölte az istennőt a modern vallásból.

Sophie arckifejezése még mindig bizonytalanságot tükrözött.

— A nagyapám vezetett erre a helyre, hogy megtaláljam az üzenetét. Ennél azért biztosan többet akart közölni velem.

Langdon megértette, hogy mire gondol. Azt hiszi, hogy ez egy újabb kód. Hogy van-e benne titkos jelentés, vagy nincs, azt Langdon most nem tudta kapásból megmondani. Még mindig Sauniére közvetlen üzenetének bátor nyíltságán járt az esze.

Minő sötét az emberi ármány, gondolta. *Valóban sötét.*

Senki sem tagadhatta a modern egyház hatalmas jótéteményeit a mai zaklatott világban, ám ennek az egyháznak csalással és erőszakkal szennyezett történelme volt. Három évszázadon át tartott a pogányok „átnevelésére” és az istennőkultuszok kipusztítására indított kereszties hadjárat, amelynek módszerei ugyanolyan borzalmasak voltak, mint amilyen leleményesek.

A katolikus inkvizíció adta ki azt a könyvet, amely alighanem a legvérszomjasabb kiadvány az emberiség történetében. A *Malleus Maleficarum* — avagy a *Boszorkányok pörölye* — oltotta be a világot „a szabadgondolkodó nők veszélyeivel”, és iránymutatással szolgált a klérusnak, hogyan azonosítsa, kinvallassa és pusztítsa el őket. Akiket az egyház „boszorkányoknak” bélyegzett, azok között voltak tudósok, papnők, cigányasszonyok, misztikusok, természetimádók, javasasszonyok és mindenféle nők, akik „gyaníthatóan az anyagi világban gyökereznek”. Bábákat öltek meg azért az eretnek praxisért, hogy orvosi

tudásukat használva enyhítették a szülési fájdalmakat — azt a szenvedést, amelyről az egyház azt állította, hogy Isten jogos büntetésként mérte Évára, mert evett a tudás fájáról, és ezzel kaput nyitott az eredendő bűnnek. A boszorkányüldözések három évszázada alatt az egyház elképesztő számú — *ötmillió!* — nőt égetett meg máglyán.

A propaganda és a vérrontás megtette a hatását.

A mai világ rá az élő bizonyíték.

A nők, akiket egykor a szellemi felvilágosodáshoz elengedhetetlen másik félként tiszteltek, kiűzettek a világ templomaiból. Nincsenek női ortodox rabbik, katolikus papok vagy iszlám igehirdetők. A hierosz gamosz valaha ünnepeelt törvénye — a férfi és a nő közötti természetes szexuális egyesülés, amelyek révén mindketten spirituálisán kiteljesednek — szégyenletes törvényként eltöröltetett. A szent emberek, akiknek egykor szexuálisan egyesülniük kellett női felebarátjukkal, hogy befogadhassák Istent, ma már úgy rettegnek saját erotikus készleteiktől, mint az ördög művétől, aki legkedvesebb büntársával — a *nővel* — tör ellenükre.

Még a nőiség és a bal kéz kapcsolata sem menekedhetett meg az egyház ármánykodásától. A „bal” jelentésű francia és olasz szó — a *gauche* és a *sinistra* — erősen negatív színezetet öltött, de így van ez sok más nyelvben, a magyarban is; míg párja, a jobb a helyessel, az igazzal és az értékesebbel fonódott össze. Mind a mai napig baloldalinak hívják a radikális gondolkodást, balgaságnak az irracionális ötletet és baljósnek minden rosszat.

Az istennő ideje lejárt. Az inga átlendült. A Földanyából a férfiak világa lett, ahol a pusztítás és a háború istenei vették át az uralmat. A férfiego két évezreden át garázdálkodott, kiszabadulva női párja ellenőrzése alól. A Sion-rend azt tartotta, hogy a szent nőiség eme kiirtása a modern világból okozta azt, amit az amerikai őslakos hopi indiánok *koyanisquatsi* — azaz *kizökken világa* — néven illetnek: az egyensúly hiányát tesztoszteron fűtötte háborúk, a nőgyűlölő társadalmak szaporodása és a Földanya iránti növekvő tiszteletlenség fémjelzik.

— Robert! — szólta rá Sophie, magához térítve suttogó hangjával. — Jön valaki! Már Langdon is hallotta a közeledő lépteket a folyosón.

— Erre! — Sophie kikapcsolta a fekete fényt, és mintha el párolgott volna Langdon látóteréből.

Langdon egy pillanatra tökéletesen elvakult. Merre? Ahogy kitisztult a látása, felfedezte a terem közepe felé siető Sophie sziluettjét, és látta, hogy bebújik a pamlag alá. Már éppen utána akarta vetni magát, amikor egy dörgő hang megállította.

— *Arretez!* — parancsolta egy férfi az ajtóból.

A Louvre biztonsági őre lépett be a Salle des Etats-ba maga előtt tartott fegyverrel, amely egyenesen Langdon mellkasára szegeződött.

Langdon érezte, hogy ösztönösen felemeli a kezét.

— *Couchez-vous!* — parancsolt rá az őr. — Feküdjön a földre!

Langdon egy másodperc múlva már a padlón hasalt. Az őr hozzásietett, terpeszbe rúgta a két lábát és megmotozta.

— *Mauvaise idée, Monsieur Langdon* — mondta, keményen Langdon hátához nyomva a pisztolyt. — Rossz ötlet volt.

Széttárt karral és lábbal, arccal a parkettán is talált némi humort a helyzetében. *Akár a Vitruvius-tanulmány* embere, gondolta Langdon. *Csak hason fekve.*

Huszonkilencedik fejezet

Silas a Saint-Sulpice-ban az oltárról elvett súlyos fogadalmi gyertyatartóval közeledett az obeliszk felé. Kiváló fal törő kos lesz belőle. De szemügyre véve az üregesnek vélt szürke márványlapot a padlón, rájött, hogy ez nem fog menni anélkül, hogy nagy zajt ne csapna.

Fém a márványon. Visszhangozni fog a boltívek között.

Meghallhatja az apáca? Most már biztosan elaludt. Akárhogy is, nem akart kockázatot vállalni. Valami rongy után nézett, amibe betekerheti a gyertyatartót, de nem látott semmi mást az oltárterítőn kívül, amit nem volt hajlandó megszentelteleníteni. A csuhám, gondolta. Tudván, hogy egyedül van a nagy templomban, Silas megoldotta az övet, és kibújt a csuhából. Közben sajgást érzett, ahogy a szövet végighorzsolta a hátán a friss sebeket.

Mezítelenül, egy szál ágycikkötőben, Silas a gyertyatartó egyik vége köré csavarta a csuháját. Azután célba vette a márványlap közepét és lesújtott. Tompa puffanás hallatszott. A kő nem tört el. Újra lecsapott a fémmel. Ismét ugyanaz a tompa puffanás, de ezúttal repedés maradt utána. A harmadik ütésre végül meghasadt a kő, és törött darabkái behulltak a padló alatti üregbe.

Titkos rekesz!

Gyorsan kiszedegette a kőtörmeléket a lyukból, majd belesett az üregbe. Zakatoló szívvel térdelt le mellé. Belenyúlt csupasz fehér karjával.

Először nem talált semmit. Csak sima követ tapintott ki a rekesz alján. De aztán, amikor még mélyebbre nyúlt be a rózsavonal alá, megérintett valamit! Egy vastag kőtáblát. Megmarkolta a szélét, és óvatosan kiemelte. Ahogy fölegyenesedett és megvizsgálta a leletet, rájött, hogy egy durván faragott kőlapot tart a kezében, amelybe betűket véstek. Egy pillanatra úgy érezte magát, mint egy modern kori Mózes.

Ahogy elolvasta a táblán a szavakat, meglepődött. Arra számított, hogy a zárókő térképet tartalmaz vagy bonyolult irányjelzéseket, könnyen lehet, hogy kódolva. Ezen a kőtáblán azonban a legegyszerűbb felirat állt.

Jób 38:11.

Egy bibliai szakasz? Silas dermedten fogadta ezt az ördögien egyszerű üzenetet. A titkos hely, amelyet keresnek, egy bibliai idézetből fejthető meg? A testvériség azt hiszi, hogy bolondját járathatja az igazakkal? *Jób könyve. Harmincnyolcadik rész. Tizenegyedik szakasz.*

Noha Silas nem tudta pontosan felidézni a tizenegyedik szakasz tartalmát, azt tudta, hogy Jób könyve egy olyan emberről szól, akinek Istenbe vetett hite számos próbát kiállt. Ideillik, gondolta, és alig tudott úrrá lenni az izgatottságán.

Hátrapillantva önkéntelen mosollyal mérte végig a csillogó rózsavonalat. A főoltár tetején, egy aranyozott könyvtámaszon, nyitott *Biblia* állt.

Sandrine nővér reszketett odafönt a balkonon. Pillanatokkal ezelőtt indulni akart, hogy teljesítse a parancsot, de odalent az a férfi hirtelen kibújt a csuhájából. Amikor meglátta alabástromfehér bőrét, megdermesztette az iszonyat. A férfi széles, halvány háta tele volt vérvörös csíkokkal. Még ilyen messziről is felismerte, hogy frissek a sebek.

Ezt az embert könyörtelenül megkorbácsolták!

A *ciliciumot* is felfedezte a combja körül, alatta a sebből vér szivárgott. Miféle Isten lehet az, aki így akarja büntetni az emberi testet? Sandrine nővér ismerte az Opus Dei rituáléit, és sohasem tudta megérteni őket. De pillanatnyilag nem ez volt a legfőbb gondja. Az Opus Dei keresi a zárókövet. Sandrine nővér el sem tudta képzelni, honnan tudhatnak róla, de azzal tisztában volt, hogy ezen most nincs ideje gondolkozni.

A vérző szerzetes már vissza is vette a csuháját, és magához szorítva szerzeményét, az oltáron álló *Biblia* felé tartott.

Sandrine nővér néma csendben távozott a balkonról, és végigrohant a folyosón a szálláshelye felé. Négykézlábra ereszkedett, kitapogatta a fa ágykeretet, és megtalálta a lepecsételt borítékot, amelyet három éve rejtett el ide.

Feltépte. Négy párizsi telefonszám volt benne.

Reszkető kézzel tárcsázott.

Odalent Silas letette a kőtáblát az oltárra, és mohó kézzel nyúlt a bőrkötéses *Bibliáért*. Hosszú, fehér, az izgalomtól nyirkos ujjjaival forgatta a lapokat. Az *Ótestamentumban* rátalált Jób könyvére. Megkereste a harmincyolcadik részt. Ahogy végigvezette az ujját a szöveghasábon, alig győzte kivárni a keresett szakaszt.

Az lesz a nyomravezetői

Elérve a tizenegyedik szakaszhoz, Silas elolvasta a szöveget. Mindössze öt szó volt. Zavartan újraolvasta, érezve, hogy itt rettenetesen nincs rendben valami. Ez állt a szakaszban:

EDDIG JÖJJ ÉS NE TOVÁBB!

Harmincadik fejezet

Claude Grouard biztonsági őr izzó gyűlölettel állt a *Mona Lisa* előtt fekvő foglya fölött. Ez a gazember ölte meg Jacques Saunière-t! Grouard és a biztonságiak apjukként szerették Saunière-t.

Grouard semmire sem vágyott úgy, mint meghúzni a ravaszt, és beleereszteni egy golyót Robert Langdon hátába. Rangidősként Grouard azon kevés biztonsági őr közé tartozott, aki töltött fegyvert hordott. De emlékeztette magát arra, hogy csak szívességet tenne Langdonnak, ha megölné, megkímélve a Bezu Faché keze között és a francia börtönökben rá váró nyomorúságos sorstól.

Grouard lekapta a talkie-walkie-t az övéről, hogy segítséget kérjen a rádión. De csak zúgást hallott. A Salle des Etats dupla elektronikus védelme mindig megbénította a biztonságiak kommunikációs rendszerét. *Oda kell mennem az ajtóhoz.* Még mindig Langdonra szögezve a pisztolyát, Grouard lassan hátrálni kezdett a bejárat felé. A harmadik lépésnél észrevett valamit, ami megállította.

Mi az ördög az?

Megmagyarázhatatlan jelenség öltött alakot a terem közepén. Egy sziluett. *Van itt még valaki?* Egy nő bontakozott ki a sötétségből, és gyorsan távolodott a szemközti fal irányában. Lilás fény folt mozgott előtte ide-oda a padlón, mintha egy színes zseblámpával keresne valamit.

— *Qui est la?* — dörrent rá Grouard, harminc másodpercen belül már másodszor érezve, hogy beindul az adrenalintermelése. Hirtelen nem tudta, hová is célozzon a fegyverével, vagy merre induljon.

— Rendőrség. PTS — válaszolta a nő nyugodtan, tovább vizsgálgatva maga előtt a parkettet.

Police Technique et Scientifique. Grouard-t elöntötte a verejték. *Azt hittem, hogy minden ügynök elmenti* Most rájött, hogy a bíbor fény egy UV-lámpa, de még mindig nem értette, milyen bizonyítékot keres az Ügyészségi Nyomozóhivatal ebben a teremben.

— *Votre nom!* — üvöltött rá Grouard, mert az ösztöne azt súgta, itt valami nincs rendben. — A nevét! Válaszoljon!

— *C'est moi* — válaszolta a nő franciául. — Én vagyok az, Sophie Neveu.

Valahol, Grouard agyának egy távoli rekeszében megvolt ez a név. *Sophie Neveu? Nem így hívják Saunière unokáját?* Gyerekkorában sokat járt ide, de annak már jó néhány éve. *Nem lehet, hogy ő az!* És még ha ő is Sophie Neveu, ez messze nem elég ok arra, hogy megbízzon benne; Grouard hallotta a pletykákat Saunière és az unokája fájdalmas szakításáról.

— Ismer engem — mondta a nő. — És nem Robert Langdon ölte meg a nagyapámat. Higgyen nekem.

Grouard-nak eszébe sem volt ezt elhinni. *Erősítésre van szükségem!* Újra megpróbálkozott a rádióval, de most is csak a légköri zavart hallotta. Az ajtó még jó húsz méterrel volt a háta mögött, és Grouard lassan hátrálni kezdett felé, továbbra is a földön fekvő férfira szegezve a fegyverét. Miközben hátrafelé lépegetett, látta, hogy a nő fölemeli az UV-lámpát, egy nagy

festményt vizsgálgatva, amely a Salle des Etats túlsó falán lógott, pontosan a *Mona Lisával* szemközt.

Grouard eltátotta a száját, amikor rájött, melyik az a festmény.

Az ég szerelmére, mit csinál ez?

A terem másik végében Sophie Neveu érezte, hogy hideg verejték ütözik ki a homlokán. Langdon még mindig kiterülve feküdt a padlón. *Tarts ki, Robert. Mindjárt ott vagyok.* Abban a biztos tudatban, hogy az őt sose lőné le egyiküket sem, Sophie az előtte álló feladatra összpontosított, és egy másik remekmű — szintén egy Da Vinci — környezetét kezdte el vizsgálgatni. De az UV-lámpa nem mutatott semmi rendelleneset. Sem a padlón, sem a falakon, sem magán a vásznon.

Pedig kell itt lennie valaminek!

Sophie tökéletesen bizonyos volt abban, hogy helyesen fejtette meg a nagyapja szándékait.

Mi mást akarhatott még?

A vizsgált mestermű közel két méter magas volt. A Leonardo megfestette különös jelenet az esetlen pózban ülő Szűz Máriát ábrázolta a gyermek Jézussal, Keresztelő Szent Jánossal és az angyallal, fenyegetően meredező sziklák között. Amikor Sophie kislány volt, a *Mona Lisához* tett egyetlen látogatás sem fejeződhetett be anélkül, hogy a nagyapja ide ne hozta volna megnézni a másik festményt is.

Nagypapa, itt vagyok! De nem találom!

Sophie a háta mögül meghallotta, hogy az őt ismét a rádióval próbálkozik.

Gondolkozz!

Maga elé képzelte a *Mona Lisa* védőüvegére írott üzenetet. *So dark the con of man.* Minő sötét az emberi ármány. Ennek a festménynek nem volt védőüvege, amelyre üzenetet lehetett volna írni, és Sophie tudta, hogy a nagyapja soha nem tette olyat egy remekművel, hogy összefirkálja. Itt megakadt. *Legalábbis nem az elejét.* Szemével végigkövette a mennyezetről le-lógó hosszú huzalokat, amelyek rögzítették a képet.

Lehetséges volna? Megragadva a fakeret bal szélét maga felé húzta a festményt. Nagy volt, és a hátlapja meghajlott, ahogy elhúzta a faltól. Sophie bedugta a fejét és a vállát a kép mögé, és fölemelte a fekete fényt, hogy megvizsgálja a vászon hátulját.

Másodpercek alatt rá kellett jönnie, hogy csalt a megérezése. A festmény háta sötét és üres volt. Seholy egy lila fényű üzenet, csak az öreg vászon kopottas hátulja és...

Várjunk csak!

Sophie tekintete megakadt egy oda nem illő fémes csillogáson a fakeret alsó szélének közelében. A tárgy kicsi volt, részben becsúsztatva a vászon és a keret találkozásánál keletkező résbe. Aranylánc lógott róla.

Sophie legnagyobb meglepetésére a lánc egy ismerős aranykulcsban folytatódott. Tömör, faragott feje kereszt formájú volt, rajta a bevéselt jelvény, amelyet kilencéves korában látott utoljára. A lilium a P. S. kezdőbetűkkel. Sophie úgy érezte, mintha a nagyapja szelleme suttogna a fülébe. *Amikor eljön az ideje, tiéd lesz a kulcs.* Elszorult a torka, mert ráébredt, hogy a nagyapja még holtan is megtartotta az ígéretét. *Ez a kulcs egy dobozt nyit,* hallotta a hangját, *ahol nagy titkokat tartok.*

Sophie ráébredt, hogy a ma esti szójátékok végső célja nem volt más, mint ez a kulcs. A nagyapjánál volt, amikor megölték. Nem akarta, hogy a rendőrség kezébe kerüljön, ezért rejtette el a festmény mögé. Aztán kitervelte a sajátos kincsvadászatot, hogy egyedül Sophie legyen az, aki rátalál.

— *Au secours!* — hangzott fel a biztonsági őr kiáltása.

Sophie kikapta a kulcsot a festmény mögül, és bedugta a zsebébe az UV-lámpával együtt. Kikandikálva a vászon mögül azt látta, hogy az őr még mindig kétségbeesetten próbál erősítést kérni a rádióján. Az ajtó felé hátrált, miközben Langdonra szögezte a fegyverét.

— *A ti secours!* — üvöltötte újra a rádióba. Csak léggöri zaj volt a válasz.

Nincs vétel, jött rá Sophie, felidézve a frusztrált turistákat a mobiltelefonjukkal, amikor nem sikerült hazatelefonálniuk, hogy itt állnak a *Mona Lisa* előtt. A terem megerősített riasztórendszere gyakorlatilag megbénított minden összeköttetést, amíg az ember ki nem lépett a folyosóra. Az őr egyre közeledett a kijáráthoz, és Sophie tudta, hogy azonnal cselekednie kell.

Föltekintve a nagy festményre, amely félig elrejtette, Sophie ráébredt, hogy Leonardo da Vinci ma már másodszor siet a segítségére.

Még néhány méter mondta magának Grouard, továbbra is célzásra emelve a pisztolyát.

— *Arrêtez! Ou je la détruis!* — A festmény tönkretételével fenyegetőző nő hangja visszhangot vert a teremben.

Grouard odanézett és megtorpant.

— *Mon dieu, non!*

A vörös homályban azt látta, hogy a nő valóban leszedte a nagy képet a tartóhuzalról, és leállította maga elé a földre. A kétméteres vászon teljes egészében eltakarta a testét. Grouard első gondolata az volt, vajon miért nem szólalt meg a riasztó, de ahhoz persze újra be kellett volna üzemelni a műtárgyakat védő rendszert. *Mit csinál ez?*

Amikor megértette, megfagyott benne a vér.

A vászon közepén kidagadt, Szűz Mária, a Kisjézus és Keresztelő Szent János finom körvonalai egyre inkább eltorzultak.

— *Non!* — sikoltott fel Grouard jeges borzadályal a felbecsülhetetlen értékű Da Vincit fenyegető sors láttán. Az a nő hátulról belenyomta a térdét a vászon közepébe! — *NON!*

Grouard sarkon fordult, és most már a nőt vette célba a fegyverrel, de azonnal belátta, hogy ez csak üres fenyegetés. A kép csak pusztá vászon, mégis sérthetetlen: hatmillió dollár értékű páncélzat.

Nem löhetek bele egy Da Vincibe!

— Tegye le a pisztolyát és a rádiót — mondta a nő hűvös nyugalommal —, különben kiszakítom a térdemmel ezt a festményt. Gondolom, tudja, mit érezne most a nagyapám.

Grouard megsédült.

— Kérem... ne. Ez a *Sziklás Madonna!* — Ledobta a pisztolyt és a rádiót, majd a feje fölé emelte a kezét.

— Köszönöm — mondta a nő. — Most tegye, amit mondok, és minden rendben lesz.

Pillanatokkal később Langdonnak még mindig majd kiugrott a szíve, miközben lefelé rohant Sophie-val a vészki-járatú lépcsőn a földszint felé. Egyikük sem szólalt meg azóta, hogy a Salle des Etats-ban ott hagyták a földön fekvő, remegő biztonsági ört. A pisztolyt most Langdon fogta a markában, és alig várta, hogy megszabadulhasson tőle. Nehéznek és veszélyesen idegennek érezte a fegyvert.

Kettesével véve a fokokat azon töprengett, vajon Sophie Neveu-nek van-e fogalma arról, mekkora értéket akart tönkretenni. Úgy tűnt, hogy művészi ízlése kísérteties összhangban van

a ma esti kalandokkal. Az a Da Vinci-kép, amelyet leszedett a falról, még a *Mona Lisánál* is hírhedtebb a művészettörténészek között, számtalan rejtett pogány szimbólumáról.

— Értékes túszt választott magának — mondta Langdon futás közben.

— A *Sziklás Madonnát* — válaszolta Sophie. — De nem én választottam, hanem a nagyapám. Ott hagyott nekem valamit a kép háta mögött.

Langdon elképedt pillantást vetett rá.

— Micsoda?! De hát honnan tudta, hogy melyik kép mögött keresse? Miért épp a *Sziklás Madonna*?

— Minő sötét az emberi ármány. *So dark the con of man*. Ami nem más, mint a *Madonna of the Rocks*, azaz a *Sziklás Madonna* anagrammája! — Sophie diadalmas mosolyt villantott Langdonra. — Az első két anagrammát elnéztem, Robert. De a harmadikat már nem.

Harmincegyedik fejezet

— Meghaltak! — dadogta bele Sandrine nővér a telefonba saint-sulpice-beli lakrészében. Szinte könyörgött az üzenetrögzítőnek: — Vegye fel, kérem! Mindannyian meghaltak!

A lista első három telefonszámának felhívása rettenetes eredményt hozott — hisztérikus özvegy, a gyilkosság helyszínén késő éjjel dolgozó detektív és egy pap, aki a gyászoló családnak próbált vigaszt nyújtani. Mindhárom személy halott volt. És most, ahogy feltárcsázta a negyedik, egyben utolsó számot — amelyet csak abban az esetben volt szabad hívnia, ha az első három személyt nem éri el —, egy üzenetrögzítő jelentkezett. A szövegben nem szerepelt név, csak arra szólította fel a hívót, hogy hagyjon üzenetet.

— Feltörték a padlót! — hangzott a nővér kétségbeesett üzenete. — A másik három halott!

Sandrine nővér nem tudta, ki az a négy ember, akit védelmezett, de az ágya alá rejtett privát telefonszámokat csak egyetlen esetben tárcsázhatta.

Ha valaha feltörik azt a kőlapot, mondta neki az arctalan hírhozó, az azt jelenti, hogy a felső kapcsolat megszakadt. Valamelyikünket halálosan megfenyegették és arra kényszerítették, hogy hazudjon szorult helyzetében. Hívd a számokat. Figyelmeztess a többieket. Ne hagyj cserben minket.

Akár egy néma vészjelzés. Csalhatatlan bizonyíték a maga egyszerűségében. A nővért ámulatba ejtette a terv, amikor először hallott róla. *Ha kiderítik valamelyik testvérünk személyazonosságát, akkor ő hazudni fog, amivel működésbe hozza a többieket figyelmeztető mechanizmust.* Ma éjjel azonban úgy tűnt, hogy nem csak egyetlen testvér személyazonossága lepleződött le.

— Válaszoljon, kérem — suttogta rémülten a nővér. — Hol van?

— Tegye le a telefont — szólalt meg egy mély hang az ajtóban.

A holtra vált nővér megfordult, és a nagydarab szerzetest látta maga előtt. Még mindig a kezében volt a súlyos gyertyatartó.

— Mindannyian halottak — mondta a szerzetes. — Mind a négyen. És bolondot csináltak belőlem. Mondja meg, hol van a zárókő.

— Nem tudom! — Sandrine nővér őszintén válaszolt. — Ezt a titkot mások őrzik. — *Akik már halottak.*

A férfi előrelépett, fehér kezével jól megmarkolta a hosszú fémtárgyat.

— Az egyház nővére, és mégis az ő szolgálatukban áll?

— Jézusnak csak egyetlen igazi üzenete volt — jelentette ki elszántan Sandrine nővér. — Ezt az üzenetet sehol sem látom az Opus Deiben.

A szerzetes szemében váratlanul vad harag gyúlt. Előrelendült, úgy sújtva le a gyertyatartóval, mint egy husággal. Ahogy Sandrine nővér a földre zuhant, utoljára még szörnyű balsejtelem fogta el.

Mind a négyen meghaltak.

Örökre elveszett a drága titok.

Harminckettedik fejezet

A Denon-szárny nyugati végében megszólaló riasztójelzésre szétrebbentek a galambok a közeli Tuileriák kertjében, ahogy Langdon és Sophie a vészkijáraton át kimentek a párizsi éjszakába. Sophie kocsija felé rohanva a téren át Langdon szirénázó rendőrautókat hallott a távolból.

— Erre — mondta Sophie egy csapott orrú, piros kétüléssel mutattva a parkolóban.

Ugye csak tréfál? Langdon soha életében nem látott még ennél kisebb járművet.

— Ez egy SmartCar — közölte Sophie. — Egy litert fogyaszt száz kilométeren.

Alig szállt be Langdon az utasülésre, Sophie már át is hajtott a kocsival a járdaszegélyen, egy kavicsos elválasztósávra. Langdon a műszerfalba kapaszkodott, ahogy kilóttak és egy gyalogjárón keresztül visszatolattak a Carrousel du Louvre-on a körforgalomba.

Úgy tűnt, Sophie egy pillanatra fontolóra vette, hogy lerövidítve az utat egyenesen keresztülvág a sövényen, amely a körforgalomba terelő közepső, befűvesített területet szegélyezi.

— Ne! — kiáltotta Langdon, aki tudta, hogy a sövény arra szolgál, hogy elrejtse a közepén tátongó veszélyes szakadékot, ami nem más, mint a *Pyramide Inversée*, a csúcsára állított üvegpiramis, melyet a múzeumon belülről látott ma este. Épp elég nagy volt ahhoz, hogy egyetlen pillanat alatt elnyelje a SmartCart. Szerencsére Sophie a járt utat választotta, és erőteljesen jobbra tekerve a kormányt szabályosan haladt a kijáratig, majd északnak, a rue Rivoli felé fordult, s csak akkor gyorsított.

A kéthangú szirénák egyre hangosabban sivitottak a hátuk mögül, és Langdon már a rendőrautók fényeit is látta a visszapillantó tükörben. A SmartCar motorja tiltakozva nyüszített, amikor Sophie gázt adva igyekezett minél távolabb kerülni a Louvre-tól. Ötven méterrel előttük a rue Rivolin pirosra váltott a közlekedési lámpa. Sophie halkán szitkozódott, de nem csökkentette a sebességet. Langdon érezte, hogy megfeszülnek az izmai.

— Sophie?!

Sophie csak egy kicsit lassított, amikor elérték a kereszteződést, felvillantotta a reflektort, gyorsan balra, majd jobbra pillantott, és újra a gázra lépve éles szögben kikanyarodott a rue Rivolira. Úgy negyed mérföldet gyorsan nyugatnak hajtván, Sophie jobb felé vette az irányt egy széles körforgalomban. Nemsokára már egy másik irányba száguldottak a tágas Champs-Élysées-n.

Amikor egyenesbejöttek, Langdon megfordult ültében, és kitekert nyakkal visszanezített a hátsó ablakon át a Louvre-ra. A rendőrség a jelek szerint nem őket üldözte. A kék fények tengere a múzeum körül gyülekezett.

Langdon végre lelassult szívveréssel fordult vissza.

— Ez meleg volt.

Sophie mintha meg sem hallotta volna. Továbbra is maga elé, a Champs-Élysées hosszú sugárútjára szegezte tekintetét, amelynek elegáns üzletekkel szegélyezett kétfélföldes szakaszát az amerikaiak gyakran nevezték Párizs Ötödik sugárútjának. A követség mindössze fél mérföldre volt innen, és Langdon kényelmesen elhelyezkedett az ülésen.

Minő sötét az emberi ármány. Sziklás Madonna.

Sophie gyors észjárása lenyűgöző volt.

So dark the con of mart. Madonna of the Rock.

Sophie azt mondta, hogy a nagyapja ott hagyott neki valamit a festmény mögött. Egy utolsó üzenetet? Langdon akaratlanul is elismeréssel adózott Sauniére zseniális rejtekhelyének; a *Sziklás Madonna* is olyan kép volt, amely beleillett az egymáshoz kapcsolódó szimbólumok láncolatába. Minden arra vallott, hogy Sauniére újra meg újra nyomatékossítani akarta Leonardo da Vinci sötét és ravasz oldalához való vonzódását.

Da Vincit eredetileg a Szeplőtelen Fogantatás Testvérisége bízta meg a kép elkészítésével, amelyet a milánói San Francesco-templom hármasszobrájának központi helyére szántak. Az apácák megadták Leonardónak a pontos méreteket és a festmény témáját: Szűz Mária, a gyermek Keresztelő Szent János, az angyal és a Kisjézus menedékre lel egy barlangban. Noha Da Vinci teljesítette a megbízást, amikor leszállította a képet, a megrendelők elborzadtak a látványtól. A festő ugyanis zavarba ejtő és felforgató részletekkel töltötte meg művét.

A festményen Szűz Mária kék ruhában ül, átkarolva egy gyermeket, aki feltehetően a gyermek Jézus. A Madonnával átellenben ül az angyal, szintén egy gyermekkel, aki valószínűleg Keresztelő Szent János. Ámbár különös, és merőben eltér a „Jézus megáldja Jánost” konvenciótól, hogy itt a gyermek János áldja meg Jézust... és Jézus aláveti magát a tekintélyének! Még ennél is nyugtalanítóbb, hogy Mária magasra emeli a kezét a gyermek János feje fölött, még hozzá határozottan fenyegető gesztussal — begörcbített ujjai, akár a saskarmok, mintha egy láthatatlan fejet markolnának. És végül a legnyilvánvalóbb s legijesztőbb kép: közvetlenül Mária begörcbített ujjai alatt az angyal olyan kézmozdulatot tesz, mintha elválná a nyakát annak a láthatatlan fejnek, amelyet Mária karomszerű ujjai tartanak.

Langdon diákjait mindig mulattatta a történet, amikor elmesélte nekik, hogy Da Vinci végül azzal békítette meg a megrendelőket, hogy festett nekik egy második, „felvizezett” *Sziklás Madonnát*, immár hagyományosabb modorban. Ez a változat ma a londoni National Galleryben látható, de Langdon jobban kedvelte a Louvre-ban őrzött eredetit.

Ahogy Sophie végigszáguldott a Champs-Élysées-n, Langdon végre feltette neki a kérdést:

— A kép... Mi volt mögötte?

A lány nem vette le a szemét az útról.

— Azonnal megmutatom, amint biztonságban leszünk a követségen.

— *Megmutatja?* — képedt el Langdon. — Valamilyen tárgyat hagyott ott?

Sophie kurtán biccentett.

— Egy belevéselt liliummal és a P. S. kezdőbetűkkel.

Langdon nem akart hinni a fülének.

Sikerülni fog, gondolta Sophie, miközben jobbra kormányozta a SmartCart, és Párizs diplomatanegyedét elérve elhajtott egy luxusszálló, a Hotel de Crillon előtt. A követség már egy mérföldre se volt innen. Végre úgy érezte, hogy fellélegezhet.

Még vezetés közben is egyre csak a zsebébe süllyesztett kulcs járt a fejében, amelyet gyerekkorában látott utoljára; felidézte az egyenlő szárú keresztet formázó fejet, a háromoldalú hasáb alakú szárat, a rovátkolást, a dombornyomású pecsétet a virággal és a P. S. betűkkel.

Noha az évek során nemigen jutott eszébe a kulcs, a titkosszolgálatnál végzett munkája során rengeteget tanult a biztonságról, és már távolról sem tűnt annyira rejtélyesnek a kulcs különleges formája. *Lézerrel megmunkált változó mátrix. Lehetetlen róla másolatot készíteni.* A hagyományos kulcsok nyelveket mozgató fogazatával szemben itt a lézerrel beégetett lyukak

bonyolult sorozatát egy elektronikus leolvasó értékeli. Ha a hatszögletű lyukacsok a megfelelő távolságban, sorrendben és irányban helyezkednek el, akkor kinyílik a zár.

Sophie még el sem kezdett találgatni, vajon mit nyithat egy ilyen kulcs, amikor már érezte, hogy Robert megadja neki a választ. Végére is pontosan leírta a dombornyomás mintáját anélkül, hogy látta volna. A fej kereszt formája arra utalt, hogy valamilyen keresztény szervezethez tartozik, ám Sophie nem ismert egyetlen olyan egyházat sem, amely lézerrel megmunkált változó mátrixkulcsokat használt volna.

És az én nagyapám nem is volt keresztény...

Sophie a saját szemével bizonyosodott meg erről tíz évvel ezelőtt. A sors iróniája, hogy egy másik kulcs — ennél sokkal közönségesebb — segítette hozzá ehhez a felismeréshez.

Szép napos délután volt, amikor leszállt a Charles de Gaulle repülőtéren, és taxiba ült. *Meg fogom lepni a nagyapát*, gondolta. Néhány nappal korábban érkezett haza a tavaszi szünetre az angliai iskolából, és már alig várta, hogy találkozzanak, és elmesélje neki, milyen új kriptográfiai módszerekről tanultak.

Ám amikor megérkezett a párizsi házhoz, a nagyapját nem találta otthon. Csalódottan tudomásul vette, hogy nem számított az érkezésére, és valószínűleg bent dolgozik a Louvre-ban. *De hiszen szombat délután van*, jutott eszébe. A nagyapja csak ritkán dolgozott a hétvégéken, amikor rendszerint...

Sophie vigyorogva szaladt le a garázsba. Hát persze, nincs itt a kocsija. Hétvége volt. Jacques Saunière utált városban vezetni, és egyetlen okból tartott kocsit — azzal járt vakációzni normandiai kastélyába, Párizstól északra. Sophie a zsúfolt Londonban töltött hónapok után nagyon vágyott már a szabad levegőre, és egy percet sem akart késlekedni. Még csak kora este volt, ezért úgy döntött, hogy azonnal útnak indul és meglepi a nagyapját. Kölcsönkérte egy barátja kocsiját, és elindult északnak a néptelen, kanyargós, holdsütötte hegyi utakon Creully környékén. Nem sokkal tíz óra után érkezett meg, és rátért a hosszú privát bekötőútra, ami a nagyapja házához vezetett. Több mint egymérföldes volt a bekötőút, és a felénél járva már látta is a villát a fák között — nagy, öreg kőkastély az erdőben, egy hegyoldalnak támaszkodva.

Sophie arra számított, hogy a nagyapja talán már lefeküdt ezen az órán, és izgatottan fedezte fel a fényeket a házban. Öröme elképedésre váltott, amikor azt látta, hogy számos autó parkol a felhajtón — Mercedések, BMW-k, Audik, sőt egy Rolls-Royce.

Sophie csak nézett, aztán elnevette magát. *Nagyapa, a híres remete!* Jacques Saunière a jelek szerint távolról sem él olyan remeteéletet, mint azt elhitette magáról. Nyilván partit rendezett, amíg Sophie távol volt, és az autóparkból ítélve Párizs legbefolyásosabb emberei a meghívottak.

Előre örülve a nagyapja meglepődésének, a főbejárathoz sietett. Ám zárva találta. Bekopogott. Senki sem jelentkezett. Értetlenül került meg a házat a hátsó ajtóhoz. Az is zárva volt. Semmi válasz.

Zavarodottan állt egy pillanatig és hallgatózott. De nem hallott mást, csak a hideg normandiai szél süvítését odalent a völgyben.

Se zene.

Se hangok.

Semmi.

Sophie a ház oldalához sietett a néma fák között, felmászott egy farakásra, és belesett a nappali szoba ablakán. Az elé táruuló látvány teljesen érthetetlen volt.

— Nincs itt egy lélek sem!

A ház egész első szintje üresnek tűnt.

Hol lehet az a sok ember?

Sophie dobogó szívvel szaladt a fűskamrába a tartalék kulcsért, amelyet a nagyapja ott tartott elrejtve egy gyújtósládában. Aztán visszafutott a főbejárathoz, és kinyitotta az ajtót. Ahogy belépett a néptelen előcsarnokba, a riasztórendszer műszertábláján villogni kezdett a vörös vészjelző — arra figyelmeztetve, hogy a belépőnek tíz másodperce van beütni a megfelelő kódot, mielőtt megszólal a riasztócsengő.

Partit ad és beüzemelte a riasztót?

Sophie gyorsan beütötte a kódot, és kikapcsolta a rendszert.

Belépve az egész házat üresen találta. Az emeleten se volt senki. Ahogy visszafelé tartott a szalonba, megállt egy másodpercre a csöndben, azon tűnődve, mi folyik itt.

És ekkor meghallotta.

Fojtott hangok. És mintha alulról jönnének. Sophie nem értette. Lekuporodott, és fülét a padlóra szorítva hallgatózott. Igen, határozottan alulról jött a hang. Mintha énekelnének vagy... kántálnának? Meg volt rémülve. Szinte még a hangoknál is ijesztőbb volt az a felismerés, hogy ennek a háznak nincs is pincéje.

Legalábbis én eddig nem tudtam róla.

Sophie megfordult, és végigpásztázta a nappalit. Hamarosan meg is akadt a szeme az egyetlen tárgyon, ami nem volt a helyén: a nagyapja legkedvesebb műtárgya, egy nagy aubussoni faliszőnyeg volt az. Általában a keleti falon lógott a kandalló mellett, de ma este félrehúzták a bronzrúdon, szabadon hagyva mögötte a falat.

Sophie elindult a csupasz fal felé, és ahogy közeledett, a kántálás egyre hangosabb lett. Habozva tapasztotta fülét a faburkolatra. Most még tisztábban hallatszottak a hangok. Sok ember kántált odalent... a szavakat nem lehetett kivenni.

Üreg van a fal mögött!

Sophie végigtapogatta a burkolat széleit, és egy helyen bemélyedést talált. Ügyesen elrejtették szem elől. *Egy rejtekajtó.* Dobogó szívvel dugta be az ujját a nyílásba, és széthúzta. A nehéz fal hangtalan precizitással tárult fel. A falon túli sötétségből még erősebben jöttek a hangok.

Sophie átsusszant a résen, és egy durván faragott kőlépcső tetején találta magát, amely kanyarogva vezetett lefelé. Gyerekkora óta járt ebbe a házba, és még csak fogalma sem volt ennek a lépcsőnek a létezéséről!

Ahogy haladt lefelé, egyre hűvösebb lett a levegő és tisztábbak a hangok. Már ki tudta venni a férfiakét és a nőkéét. A lépcső kanyarulata eltakarta a látványt, de az utolsó fokra érve már nagyobb teret láthatott be. Az alagsor padlójának egy darabkáját — tűz vöröslő nyelvei táncoltak a köveken.

Sophie visszatartotta a lélegzetét, úgy merészkedett előre még néhány lépést, majd leguggolt. Jó pár másodpercre telt, mire felfogta, hogy mit lát.

Egy barlangban volt — egy szabálytalan falú köüregben, amelyet a hegyoldal gránitjába vájtak. Az egyetlen fényforrást a falakon lobogó fáklyák jelentették. A lángoktól megvilágítva mintegy harminc ember alkotott kört a helyiség közepén.

Csak álmodom, mondta magában Sophie. Csak álom. Mi is lehetne más?

Minden jelenlévő álarcot viselt. A nők fehér fátyolszövet ruhában és aranycipőben voltak. Az álarcuk is fehér, a kezükben aranygömb. A férfiak hosszú fekete tunikát és fekete maszkot viseltek. Úgy festettek együtt, mint egy hatalmas sakktabla figurái. A körben állók előre-hátra hajladoztak, és kántálva hódoltak valami előtt a földön... Sophie nem látta, hogy mi az.

A kántálás fölerősödött. Felgyorsult. Orkánná dagadt. Még sebesebb lett. A résztvevők előreléptek és letérdeltek. Abban a pillanatban Sophie végre meglátta hódolatuk tárgyát. Miközben hátrahőkölt az iszonyattól, már érezte, hogy ez a kép mindörökre beleégette magát az emlékezetébe. Sophie-t undor fogta el, sarkon fordult és a kőfalba kapaszkodva botorkált fölfelé a lépcsőn. Behúzta maga után az ajtót, és kimenekült a néptelen házból, görcsösen végigzokogva az utat Párizsig.

Aznap éjjel a kiábrándulás és az árulás darabokra törte egész addigi életét; összecsomagolta a holmiját, és eljött otthonról. Ezt az üzenetet hagyta az ebédlőasztalon:

OTT JÁRTAM. NE PRÓBÁLJ KERESNI.

— Sophie! — térítette magához Langdon hangja. – Álljon meg! Álljon meg!
Sophie elszakította magát az emlékektől, és rálépett a fékre; a kocsit nagy rándulással megállt.

— Mi az? Mi történt?

Langdon előremutatott a hosszú utcán.

Sophie-ban megfagyott a vér attól, amit látott. Száz méterrel előttük az ügyészségi nyomozók ferdeszögben leparkolt rendőrautói torlaszolták el az utat a kereszteződésben, nyilvánvaló célzattal. *Lezárták az avenue Gábrielt!*

Langdon nehéz sóhajt hallatott.

— Ha jól látom, a követség ma este elérhetetlen.

Az utca másik végén a kocsik mellett álló két rendőr egyenesen feléjük nézett, felfigyelve a közeledő, majd hirtelen fékező kocsit reflektoraira.

Oké, Sophie, most nagyon lassan fordulj meg.

Hátramenetbe tette a kocsit, szabályos, háromlépéses fordulatot hajtott végre és elindult az ellenkező irányba. Miközben elhajtott, gumiabroncsok csikorgását hallotta a háta mögött. Felvilljogtak a szirénák.

Sophie átkozódva taposott bele a gázba.

Harmincharmadik fejezet

Sophie kocsija átszáguldott a diplomatanegyeden, követségek és konzulátusok mellett, végül bevágódott egy mellékutcába, ahonnét jobbra kanyarodva visszajutott a Champs-Élysées széles sugárútjára.

Langdon izmait megfeszítve préselődött bele az utasülésbe, és hátratekeredve figyelte az utat, hogy látja-e a rendőröket. Egyszerre azt kívánta, bárcsak ne a szökést választotta volna. *Nem te választottad*, emlékeztette magát. Sophie hozta meg helyette a döntést, amikor kidobta az ablakon a GPS-nyomjelzőt. Most, hogy gyorsan távolodtak a követségtől, a Champs-Élysées ritkás forgalmát kerülgetve, Langdon úgy érezte, hogy percről percre romlanak az esélyei. Noha úgy tűnt, hogy Sophie-nak sikerült leráznia a rendőröket, legalábbis pillanatnyilag, Langdon nem nagyon bízott benne, hogy sokáig kitart a szerencsájük.

Sophie vezetés közben benyúlt a kardigánja zsebébe. Egy kis fémtárgyat vett elő, és odanyújtotta neki.

— Robert, nézze csak meg ezt. Ezt hagyta nekem a nagyapám a *Sziklás Madonna* háta mögött.

Langdonon végigfutott a várakozás izgalma, ahogy átvette és megvizsgálta a tárgyat. Nehéz volt és kereszt alakú. Első ösztöne azt súgta, hogy egy sírkaró az — kicsinyített mása annak a kegyeleti tárgynak, amelyet a sírhantok földjébe szúrnak. De azután felfigyelt arra, hogy a keresztből kinövő szár prizmaszerű, háromoldalú hasábot formáz. Ráadásul több száz apró, hatszögű lyukacska van rajta, amelyek tökéletesen voltak megmunkálva, és látszólag véletlenszerűen szóródtak.

— Ez egy lézervésétt kulcs — mondta neki Sophie. — Azokat a hatszögeket egy elektronikus szem olvassa le.

Kulcs? Langdon soha még csak hasonlót sem látott.

— Nézze meg a másik oldalát — mondta a lány, miközben sávot váltott és áthaladt a kereszteződésen.

Amikor Langdon megfordította a kulcsot, leesett az álla. A kereszt közepén egy érdekes dombornyomás stilizált liliumot ábrázolt, a P. S. kezdőbetűkkel.

— Sophie — mondta Langdon —, ez az a pecsét, amiről beszéltem magának! A Sion-rend hivatalos jelvénye.

Sophie bólintott.

— Ahogy mondtam, sok évvel ezelőtt én már láttam ezt a kulcsot. A nagyapám azt mondta, hogy soha többé ne beszéljek róla senkinek.

Langdon még mindig a dombornyomásos kulcson jártatta a szemét. High-tech megmunkálásában és ősi szimbólumaiban kísértetiesen ötvöződött a régi és a modern világ.

— Azt mondta nekem, hogy egy dobozt nyit, ahol nagy titkokat őriz.

Langdonon végigfutott a hideg arra a gondolatra, miféle titkokat őrizhetett egy olyan ember, mint Jacques Saunière. Arról viszont sejtelve sem volt, mire használhat egy ősi testvériség egy ilyen futurisztikus kulcsot. A rend létezésének az volt az egyedüli célja, hogy megtartsa egy titkot. Egy elképzelhetetlen hatalommal járó titkot. *Lehet ennek a kulcsnak bármi köze hozzá?* A gondolat nem hagyta nyugodni.

— Tudja, mit nyithat?

Sophie csalódottan tűnt.

— Azt reméltem, hogy maga tudja.

Langdon nem válaszolt, csak ide-oda forgatva vizsgálta a kereszt formájú tárgyat.

— Kereszténynek tűnik — erősködött Sophie.

Langdon nem volt ebben olyan biztos. A kulcs feje nem a hagyományos, hosszú szárú római keresztet formázta, hanem a négy egyenlő szárú, négyszögű keresztet, amely 1500 évvel a kereszténység előttre megy vissza. Ehhez a típushoz nem tapad a keresztre feszítés emléke, mint a hosszú szárú latin kereszthez, amelyet a rómaiak fejlesztettek ki kínzóeszköznek. Langdont mindig megdöbbenette, milyen kevés keresztény tekint úgy a feszületre, hogy közben tisztában van a szimbólum véres történetével, amely már a nevében is tükröződik: a „kereszt”, vagyis a „crucifix” elnevezése a latin *cruciare* igéből származik, amelynek jelentése: kínozni.

— Sophie — szólalt meg Langdon —, csak annyit mondhatok magának, hogy az ilyen egyenlő szárú keresztet békés keresztnek tekintik. Ez a négyszögletes alakzat nem alkalmas a keresztre feszítésre, miközben a függőleges és a vízszintes elemek egyensúlya a férfi és a nő természetes egyesülését jelképezi, amely szimbolikusan egybehangzik a rend filozófiájával.

Sophie kimerült pillantást vetett rá.

— Vagyis fogalma sincs, igaz?

Langdon a homlokát ráncolta.

— Tényleg nincs.

— Oké, le kell térnünk az útról. — Sophie belenézett a visszapillantó tükörbe. — Biztonságos helyet kell találnunk, ahol kisüthetjük, mit nyit ez a kulcs.

Langdon vágyakozva gondolt kényelmes hotelszobájára a Ritzben. Nyilvánvaló volt, hogy oda nem mehetnek.

— Mit szólna a vendéglátóimhoz a Párizsi Amerikai Egyetemről?

— Túl kézenfekvő. Faché ellenőrizni fogja őket.

— Maga itt él, ismernie kell jó néhány embert.

— Faché utána fog nézni a telefonhívásaimnak és az e-mailjeimnek, kikérdezi a munkatársaimat. Az ismerőseim veszélyesek, és szállodába menni sem jó ötlet, mert mindenütt be kell jelentkezni.

Langdon ismét csak eltöprengett azon, vajon nem járt volna-e jobban, ha hagyja, hogy Faché letartóztassa a Louvre-ban.

— Hívjuk fel a követséget. Elmagyarázhatnám nekik a helyzetet, ők pedig értünk küldenének valakit.

— Értünk küldenének? — Sophie megfordult, és úgy meredt rá, mintha megbolondult volna. — Robert, maga álmodik. A követség fennhatósága csak a saját területére terjed ki. Ha értünk küldenének valakit, az olyan lenne, mintha a francia állam szökevényének nyújtának segítséget. Szóba nem jön. Ha maga besétál a követségre és ideiglenes menedéket kér, az egy dolog, de azt nem kérheti tőlük, hogy francia felségterületen szálljanak szembe az igazságszolgáltatással. — Sophie a fejét rázta. — Hívja csak fel nyugodtan a követséget, közölni fogják magával, hogy a további bajok elkerülésére adja meg magát Fachénak. Ok pedig megígérik, hogy ezután diplomáciai csatornákon keresztül megpróbálják elintézni, hogy méltányos tárgyalása legyen. — Sophie végignézett a Champs-Élysées elegáns üzletsorán. — Mennyi készpénze van?

Langdon elővette a tárcáját.

— Száz dollár. Valamennyi euró. Miért?

— Hitelkártyák?

— Természetesen.

Miközben Sophie gázt adott, Langdon rájött, hogy már kész a terve.

Előttük, a Champs-Élysées végén ott tornyosult a Diadalív — Napóleon ötven méter magas emlékműve, amelyet saját hadvezéri nagyságának állított —, és körülötte Franciaország legnagyobb, kilencsávós körforgalma.

Sophie ismét belenézett a visszapillantó tükörbe, miközben a körforgalom felé hajtottak.

— Egy időre leráztuk őket — mondta —, de öt percnél tovább nem maradhatunk ebben a kocsiban.

Tehát lopunk egy másikat, tűnődött Langdon, hiszen már úgymint bűnözők vagyunk.

— Mit tegyünk?

Sophie behajtott a körforgalomba.

— Bízson bennem.

Langdon nem válaszolt. A bizalommal nem sokra jutott ma este. Felhúzza a zakója ujját ellenőrizte az óráját — egy régi, gyűjtőknek készült Miki egeres karórát, amelyet a tizedik születésnapjára kapott ajándékba a szüleitől. Noha a gyermekes időmérő miatt sokan furcsán néztek rá, Langdonnak soha nem volt más órája; a Disney-rajzfilmekben találkozott először a formák és a színek varázsával, és Miki egér ma arra szolgált, hogy mindennap emlékeztesse Langdont: a szívében maradjon fiatal. Abban a pillanatban azonban a mutatók sajátos szöveget zártak be, ahogy sajátos volt az időpont is, amelyet jeleztek.

Hajnali 2:51.

— Érdekes óra — jegyezte meg Sophie Langdon csuklójára pillantva, miközben az óramutatóval ellentétes iránybantekerte a kormányt.

— Hosszú történet — felelte Langdon visszahúzza a zakó ujját.

— Azt mindjárt sejtettem. — Sophie gyors mosolyt villantott rá, és kihajtott a körforgalomból egyenesen északnak tartva, kifelé a városközpontból. Két zöld lámpa után már ott is voltak egy harmadik útkereszteződésnél, és élesen jobbra kanyarodva rátértek a boulevard Malesherbes-re. Maguk mögött hagyva a diplomatanegyed elegáns, fákkal szegélyezett utcáit, most egy sötétebb üzleti negyedben hajtottak. Sophie gyorsan balra fordult, és egy másodperc múlva Langdon rájött, hogy hol vannak.

Saint-Lazare pályaudvar.

Szemben velük az üvegtetős csarnok egy repülőgéphantár és egy melegház ügyetlen keverékére hasonlított. Az európai vasútállomások sohasem alszanak. Még ebben az órában is vagy fél tucat taxi sorakozott a főbejárat előtt. Mozgóárusok kínáltak szendvicset és ásványvizet, gyűrött, hátizsákos kölykök jöttek kifelé az állomásról a szemüket dörzsölve, akik úgy néztek körül, mintha arra próbálnának visszaemlékezni, milyen városban is vannak. Az utca elején két városi rendőr posztolt a járdaszélen: éppen eltévedt turistákat igazítottak útba.

Sophie beállt a taxisok sora mögé a tiltott zónába, pedig rengeteg szabad parkolóhely volt az utca túloldalán. Mielőtt Langdon bármit kérdezhetett volna, már ki is szállt a kocsiból. Odasietett az előttük álló taxihoz, és tárgyalni kezdett a sofőrrel.

Langdon is kiszállt, s közben látta, hogy Sophie egy nagy köteg pénzt ad a taxisofőrnek. Az bólintott, és Langdon legteljesebb meglepetésére elhajtott nélkülük.

— Mi történt? — kérdezte Langdon a járda szélén álló Sophie-t, miután a taxis elhúzott. Sophie közben elindult a pályaudvar bejárata felé.

— Jöjjön. Veszünk két jegyet a leghamarabb induló vonatra.

Langdon gyors léptekkel követte. Ami mindössze egy-mérföldes útnak indult az amerikai nagykövetségre, most átalakult Párizson túli utazássá.

Harmincnegyedik fejezet

A sofőr, aki fölvette Aringarosa püspököt a Leonardo da Vinci nemzetközi repülőtéren, egy érdektelen kis fekete Fiat szedánnal érkezett. Aringarosa még emlékezett arra az időre, amikor a Vatikánnak nagy luxusautói voltak, amelyek hűtőrácsán és zászlóin a Szentszék címere díszelgett. *Azok az idők már elmúltak.* A Vatikán kocsijai ma kevésbé feltűnőek, és többnyire nem viselnek megkülönböztető jelzést. Állításuk szerint takarékosági okokból, hogy több jusson az egyházközségeknek, de Aringarosa azt gyanította, hogy inkább biztonsági okokból. A világ megőrült, és ha közszemlére teszed Jézus Krisztus iránti szeretetedet, az olyan, mintha célkeresztet festenél a kocsid tetejére.

Aringarosa, összefogva magán a fekete reverendát, bemászott a hátsó ülésre, és elhelyezkedett a Castel Gandolfóig tartó hosszú útra. Öt hónappal ezelőtt ugyanezt az utat tette meg.

A tavalyi utazás Rómába, sóhajtott. Életem leghosszabb éjszakája.

Öt hónappal ezelőtt a Vatikán telefonon arra kérte Aringarosát, hogy haladéktalanul jelenjen meg Rómában. Magyarázatot nem adtak. A jegyét felveheti a repülőtéren. A Szentszék mindent megtett, hogy misztikus homályba burkolózzon, még a klérus magas rangú papjai előtt is.

A titokzatos parancs háttérében Aringarosa egy fotózási lehetőséget sejtett a pápával és más vatikáni méltóságokkal, akik részesedni kívánnak az Opus Dei legújabb sikeres közszerepléseiből, amelyek elsősorban a New York-i nemzetközi központ átadását kísérték. *Az Építészeti Szemle* a következőképpen jellemezte az épületet: „ragyogó példája a katolicizmus fényes térfoglalásának a modern városi környezetben”, márpedig újabban a Vatikán erős vonzalmat mutat minden iránt, ami a „modern” szót tartalmazza.

Aringarosának nem volt más választása, mint elfogadni a meghívást, bár nem szívesen tette. Nem rajongott a jelenlegi vatikáni vezetésért, és a klérus konzervatívabb tagjaihoz hasonlóan ő is növekvő aggodalommal figyelte az új pápa első hivatali évének fejleményeit. A Vatikán történetének egyik legvitatottabb és legszokatlanabb konklávéja egy példátlanul liberális Szentatyát emelt a pápai trónra. És ahelyett hogy váratlan hatalmi helyzete alázatosságra tanította volna, őszentsége nem vesztegette az időt: minden erős embert megdolgozott a keresztény világ legfelső vezetésében. A Bíborosok Kollégiumában feltámadt, nyugtalanítóan szabadelvű hátszéllel a pápa bejelentette, hogy az egyház tanainak korszerűsítését és a katolicizmusnak a harmadik évezredhez való igazítását tekinti legfőbb küldetésének.

Aringarosa tartott tőle, hogy ez azt jelenti: az az ember önhittségében azt hiszi, újraírhatja Isten törvényeit, és visszaszerezheti azoknak a szívét, akik úgy érezték, hogy az igaz katolicizmus követelményei már nem felelnek meg egy modern világban.

Aringarosa latba vetette minden politikai befolyását -ami az Opus Dei szimpatizánsait és bankszámláját tekintve nem volt kevés —, hogy meggyőzze a pápát és tanácsadóit: az egyház törvényeinek felpuhítása nemcsak szentségtelen és gyáva lépés, de felér egy politikai öngyilkossággal. Emlékeztette őket az egyházi szabályok korábbi enyhítésének pusztító

következményeire. A templomok látogatottsága ma alacsonyabb, mint valaha, az adományok elapadtak, és már nincs annyi katolikus pap, hogy minden egyházközségbe jusson.

Az emberek elvi szilárdságot és irányítást várnak az egyháztól, állította Aringarosa, nem pedig babusgatást és elnézést!

Azon az éjszakán, hónapokkal ezelőtt, ahogy a Fiat elhagyta a repülőteret, Aringarosa meglepve konstataulta, hogy nem Vatikánváros felé tartanak, hanem keletnek egy kanyargós hegyi úton.

— Hova megyünk? — kérdezte a sofőrtől.

— Az albai hegyek közé — válaszolta a férfi. — A Castel Gandolfóban lesz a találkozó.

A pápa nyári rezidenciáján? Aringarosa még sohasem járt ott, és nem is óhajtotta látni. Azon túl, hogy az volt a pápa nyári lakhelye, a 16. századi fellegvár adott otthont a Specula Vaticanának — a vatikáni csillagvizsgálónak —, amely Európa egyik legkorszerűbb csillagászati obszervatóriuma. Aringarosa sohasem tudott kibékülni a Vatikánnal azzal a történelmi szükségletével, hogy beleártsa magát a tudományba. Mi értelme van annak, ha egybeolvasztják a tudományt és a hitet? Nyilvánvalóan nem lehet a tudomány elfogulatlan művelője az az ember, aki mélyen hisz Istenben. És a hitnek nincs is szüksége fizikai megerősítésre.

Már itt is van, gondolta a püspök, amint feltűnt a Castel Gandolfo, háttérben a csillaghímes novemberi éggel. A be-kötőútról nézve nagy köszönyre emlékeztetett a vár, amely öngyilkos ugrásra készül a mélybe. A sziklaperemen gubbasztó várkastély az itáliai civilizáció bölcsőjére nézett — arra a völgyre, ahol a Curiazi és az Orazi nemzetség sokáig harcolt egymással Róma alapításáért.

A Castel Gandolfo még sziluettjében is lenyűgöző látvány volt — hatásos példája a lépcsőzetes védműépítészetnek, amely a sziklás környezet drámai képét visszhangozta. Aringarosa szomorúan állapította meg, hogy a Vatikán a tetőre emelt két hatalmas alumíniumkupolával, ahol a távcsöveket helyezték el, tönkretette az egykor méltóságteljes épületet, amely most úgy festett, mintha bohócsipkát viselne.

Amikor Aringarosa kiszállt a kocsiból, fiatal jezsuita pap sietett az üdvözlésére.

— Isten hozta, püspök úr. Mangano atya vagyok. Az itteni csillagász.

Remek. Aringarosa morgott valami köszönésfélét, és követte vendéglátóját az előcsarnokba — egy tágas, nyitott térségbe, amelynek dekorációjában ízléstelenül keveredtek a reneszánsz művészet alkotásai és a csillagászati ábrázolások. Kísérője nyomában Aringarosa felment a széles márványlépcsőn — útközben konferencia-központokat, tudományos előadótermeket és turistainformációs irodákat látott. Megdöbbenett a gondolat, hogy a Vatikán lépten-nyomon kudarcot vall alapvető küldetése teljesítésében — összefüggő, következetes irányítást nyújtani a lelkek szellemi épüléséhez —, de arra mindig talál időt, hogy csillagászati előadásokat tartson a turistáknak.

— Azt mondja meg nekem — fordult Aringarosa a fiatalpaphoz —, mióta csóválja a fark a kutyát?

A pap különös pillantást vetett rá.

— Uram?

Aringarosa legyintett, és úgy döntött, hogy ma este inkább nem lép fel támadólag. A Vatikán megőrült. Akár a lusta szülő, aki könnyebbnek érzi, ha enged az elkényeztetett gyerek szeszélyeinek, mint ha a sarkára áll és értékekre neveli, az egyház is egyre puhább lesz, ahogy megpróbál egy eltorzult kultúrához igazodni.

A legfelső emelet széles folyosója fényűző látványt nyújtott, és csak egyetlen irányba vezetett: egy óriási tölgyfa ajtószárnyhoz, amelyen ez állt arany betűkkel:

BIBLIOTECA ASTRONOMICA

Aringarosa hallott már erről a helyről — azt beszélték, hogy a Vatikán csillagászati könyvtára több mint huszonötezer kötetet tartalmaz, köztük olyan ritkaságokat, mint Kopernikusz, Galilei, Kepler és Secchi művei. Állítólag itt tartották magánmegbeszéléseiket a pápa legmagasabb rangú tisztségviselői... azokat a tárgyalásokat, amelyeket nem szívesen rendeztek volna meg a Vatikán falai között.

Az ajtóhoz közeledve Aringarosa püspök még elképzelni sem tudta volna, milyen megrendítő hírek várják odabent, és miféle pusztító események láncolatát hozzák majd mozgásba. Csak egy órával később, amikor kibotorkált a megbeszélésről, fogta fel a rettenetes következményeket. *Hat hónap múlva, gondolta. Istenem, segíts!*

A Fiatban ülő Aringarosa most azon kapta magát, hogy ökölbe szorult a keze, amikor visszagondolt arra az első tárgyalásra. Lazított az izmain, és lassú, egyenletes légzésre kényszerítette magát.

Minden rendben lesz, gondolta, miközben a Fiat egyre magasabbra kapaszkodott a hegyek között. Mégse bánta volna, ha megszólal a mobiltelefonja. Miért nem hívott a Mester? Silas mostanra már megszerezhetette a zárókövet.

Feszült idegeit megnyugtató, Aringarosa a lila ametisztkövet szemlélte a gyűrűjében. Érezve injai alatt a püspöki hatalom jelvényét és a gyémántok csiszolt lapjait, emlékeztette magát arra, hogy mostani hatalma jóval szerényebb annál, mint amire hamarosan szert tesz.

Harmincötödik fejezet

A Saint-Lazare pályaudvar belülről ugyanúgy festett, mint bármelyik európai vasútállomás. Az egyszerre nyitott és zárt hatalmas csarnokban a szokásos figurák lézengtek: hajléktalanok kartondobozokkal, diákok, akik vagy a hátizsájjuknak dőlve aludtak, vagy hordozható MP3-lejátszóikat hallgatták, míg elszórt csoportokban kék ruhás hordárok szívták a cigarettájukat. Sophie fölnézett a fejük felett az óriási kijelzőre. Feketefehér táblák pörögtek rajta az induló vonatok folyamatosan frissülő információival. Amikor leállt a pörgés, Langdon tanulmányozni kezdte a választékot. A legfelső táblán ez állt:

LILLE — RAPIDE — 3:06

— Bárcsak előbb indulna! — mondta Sophie —, de Lille amúgy megfelel.

Előbb? Langdon megnézte az óráját. Hajnali 2:59. Hét perc múlva indul a vonat, és még jegyük sincs.

Sophie a pénztárak felé kormányozta Langdont, majd felszólította:

— Vegyen két jegyet a hitelkártyájára.

— Én úgy tudtam, hogy a kártyahasználatot le lehet nyozni. ...

— Úgy is van.

Langdon letett arról, hogy kövesse Sophie Neveu agyműködését. Vett két hálókocsijegyet a Visa-kártyájával, és átnyújtotta Sophie-nak.

Sophie a vágányok felé terelte Langdont, ahol a hangosbeszélő a jól ismert tónusban utolsó figyelmeztetést intézett a lille-i vonat utasaihoz. Tizenhat vágány nyúlt el előttük. Jobbra a távolban, a harmadik peronon a lille-i mozdony dudálva, morogva készülődött az indulásra, de Sophie már bele is karolt Langdonba, és elindult vele pontosan az ellenkező irányba. Keresztülvágtak egy oldalcsarnokon, elhaladtak egy nonstop kávézó mellett, és egy mellékajton kijutottak egy csendes utcára a pályaudvar nyugati oldalán.

Magányos taxi várakozott a kijáratnál szemben.

Amikor a sofőr meglátta Sophie-t, felvillantotta a lámpáit.

Sophie beugrott a hátsó ülésre, Langdon pedig beszállt mellé.

Ahogy a taxi eltávolodott a pályaudvartól, Sophie elővette az imént vásárolt vasúti jegyeket, és kettétépte őket.

Langdon felsóhajtott. *Hetven dollár ment füstbe.*

Amikor a taxi már egyenletes sebességgel haladt velük észak felé a rue de Clichyn, Langdon csak akkor merte remélni, hogy most már megmenekülhetnek. A jobb oldali ablakon át a Montmartre-ot látta és a Sacré-Coeur gyönyörű kupoláját. A békés képet rendőrautók villogó fényei zavarták meg, amelyek éppen az ellenkező irányba tartottak.

Langdon és Sophie lebukott, amíg el nem halt a szirénák hangja.

Sophie azt mondta a sofőrnek, hogy csak hajtson kifelé a városból, és határozott arckifejezéséből Langdon arra a következtetésre jutott, hogy már a következő lépésen törí a fejét.

Langdon újra megvizsgálta a kereszt formájú kulcsot, még közelebb emelve a szeméhez, hogy nem lát-e rajta valamilyen jelzést, ami elárulná, hol készítették. Az elsuhanó utcai lámpák fényénél nem talált mást, csak a rend pecsétjét.

— Ennek így semmi értelme — szólalt meg végül.

— Mire gondol?

— Arra, hogy a nagyapja ennyi erőfeszítést tett ennek a kulcsnak a célba juttatásáért, amivel aztán nem tud mit kezdeni.

— Egyetértek.

— Biztos benne, hogy nem írt oda valamit a festmény hátuljára?

— Az egész területet végigkutattam. Csak ez volt ott. Ez a kulcs, bedugva a kép alá.

Megismertem a rendjelvényét, gyorsan zsebre vágtam a kulcsot, aztán eljöttünk.

Langdon a homlokát ráncolta, és most a háromoldalú kulcsszár sima felületét kezdte el tanulmányozni. Semmi. Hunyorogva emelte még közelebb a szeméhez, és végignézegette a fejet. Ott sem volt semmi.

— Azt hiszem, nemrégiben megtisztogatták ezt a kulcsot.

— Miből gondolja?

— Sebbenzinszaga van.

Sophie felé fordult.

— Tessék?

— Olyan szaga van, mintha vegyszerrel tisztították volna. — Langdon az orrához emelte a kulcsot és megszagolta. — Ezen a felén még erősebben érezni. — Megfordította. — Igen, valamilyen alkoholos anyag, egy tisztítószer vagy... — Langdon hirtelen elhallgatott.

— Mi az?

Langdon a fény felé tartotta a kulcsot, és megvizsgálta a kereszt széles szárának sima felületét. Mintha fluoreszkálna... vagy nedvesen csillogna.

— Alaposan megnézte ezt a kulcsot, mielőtt zsebre rakta volna?

— Tessék? Nem mondhatnám. Siettem.

Langdon Sophie felé fordult.

— Magánál van még a fekete fény?

Sophie belenyúlt a zsebébe, és elővette az UV-zseblámpát. Langdon bekapcsolta és a kulcs hátára irányította a fénysugarat.

A kulcs hátlapja azonnal fluoreszkálni kezdett. Valami írás volt rajta. Sietős, de olvasható kézírás.

— Nos — mondta Langdon mosolyogva —, azt hiszem, tudjuk már, honnan jött az alkoholszag.

Sophie elképedten bámulta a lila betűket a kulcs hátán. 24 RUE HAXO

Egy cím! A nagyapám megadott egy címet!

— Hol van ez? — kérdezte Langdon.

Sophie-nak fogalma sem volt. Visszafordult, és előrehajolva izgatottan érdeklődött a sofőrtől:

— *Connaissez-vous la rue Haxo?*

A sofőr gondolkozott egy másodpercig, azután bólintott. Közölte Sophie-val, hogy Párizs nyugati külterületén, a teniszstadion közelében. Sophie megkérte, hogy azonnal vigye őket oda.

— A Bois de Boulogne-on át a leggyorsabb — közölte a sofőr franciául. — Megfelel?

Sophie vállat vont. Szívesebben választott volna jóval kevésbé botrányos útvonalat, de ma este nem volt abban a helyzetben, hogy finnyáskodjon.

— Igen. *Legfeljebb sokkoljuk az amerikai vendéget.*

Sophie visszanézett a kulcsra, és azon tűnődött, vajon mit találnak a rue Haxo 24. alatt. *Egy templomot? A rend valamilyen főhadiszállását?*

Újra visszatértek a titkos szertartás képei, amelynek tíz évvel ezelőtt szemtanúja volt az alagsori barlangban, és nehéz sóhaj szakadt ki belőle.

— Robert, rengeteg mindent kell elmondanom magának. — Szünetet tartott, mélyen belenézett Langdon szemébe, miközben a taxi nyugat felé száguldott velük. -- De először maga mondjon el nekem mindent, amit csak tud a Sion-rendről.

Harminchatodik fejezet

Bezu Faché a Salle des Etats előtt füstölgött, miközben Grouard, a Louvre biztonsági őre azt magyarázta neki, hogyan fegyverezte le Sophie és Langdon. *Mi az ördögnek nem lőtt bele abba a festménybe?*

— Kapitány úr! — Collet hadnagy futott felé a parancsnoki poszt irányából. — Kapitány úr, most kaptam a hírt. Megtalálták Neveu ügynök kocsiját.

— Bejutott a követségre?

— Nem. A vasútállomásra mentek. Vettek két jegyet. Nemrég indult a vonat.

Faché egy mozdulattal elbocsátotta a biztonsági őrt, félrevonva Collet hadnagyot egy falfülkébe, és lehalkított hangon kérdezte:

— Mi a végállomás?

— Lille.

— Valószínűleg csak átverés. — Faché fújta egy nagyot, és közben kialakította a tervet. — Rendben, riassza a következő pályaudvart, állítsák meg és kutassák át a vonatot, biztos, ami biztos. A kocsit hagyják ott, ahol van, civil ruhás rendőrök figyeljék, ha esetleg visszajönne érte. Küldjön embereket az állomás környéki utcákra, arra az esetre, ha netán gyalogosan menekülnének. Indulnak buszok a pályaudvarról?

— Ilyenkor nem, uram. Csak taxik.

— Helyes. Kérdezzék ki a sofőröket. Hátha láttak valamit.

Azután lépjenek kapcsolatba a taxivállalat diszpécserével, és adják meg neki a személyleírásokat. Én hívom az Interpolt.

Collet meglepett képet vágott.

— A nyilvánosság elé akarja vinni az esetet?

Faché nagyon sajnálta az esetleges kellemetlenségeket, de nem látott más kiutat.

Gyorsan vedd ki a hálót és húzd szorosra.

Az első óra sorsdöntő. A menekülők első órája a szökés után jól kiszámítható. Mindig ugyanazokra a dolgokra van szükségük. *Utazás. Szállás. Kézpénz. A Szentháromság. Az Interpolnak hatalmában áll, hogy egy szempillantás alatt elvágja őket mindháromtól.* Elfaxolják Langdon és Sophie fotóját a párizsi utazási ügynökségeknek, a hoteleknek és a bankoknak, s ezzel az Interpol megfosztja őket minden esélytől — nem tudják elhagyni a várost, nem tudnak sehová elrejtőzni, és nem vehetnek fel pénzt anélkül, hogy le ne lepleződnenek. A szökevények általában pánikba esnek az utcán, és elkövetnek valami örültséget. Ellopnak egy kocsit. Kirabolnak egy üzletet. Végző kétségbeesésükben bankkártyát használnak. Bármilyen hibát követnek is el, a helyi hatóságok rövid úton rájönnek a hollétükre.

— Csak Langdont körözteti, ugye? — kérdezte Collet. — Sophie Neveu végül is a mi ügynökünk.

— Természetesen őt is! — vágott vissza Faché. — Mi értelme volna csak Langdont köröztetni, amikor vele van Neveu, és elvégezheti helyette a piszkos munkát? Át akarom nézni Neveu személyi kartonját. Barátok, családtagok, ismerősök, mindenki, akihez

segítségért fordulhat. Nem tudom, mit képzelsz az a nő, de ez sokkal többet fog kerülni neki, mint az állása!

— Telefonon keresztül intézzem vagy a terepen?

— A terepen. Menjen ki a pályaudvarra, és hangolja össze az embereket. Felhatalmazom a döntésre, de ne lépjen addig, amíg velem nem egyeztetett.

— Igen, uram. — Collet már futott is.

Faché érezte, hogy megmerevedik, ahogy ott állt a falmélyedésben. Az ablak alatt ott ragyogott az üvegpíramis, visszatükröződve a medencék szélfűtött vizében. *Kicsúsztak a kezem közül.* Nyugalomra intette magát.

Még egy kiképzett ügynöknek is nagy szerencse kell ahhoz, hogy ellen tudjon állni az Interpol nyomásának.

Egy kriptográfusnő meg egy tanár?

Még hajnalig sem tarthatnak ki.

Harminchetedik fejezet

A fákkal sűrűn benőtt nagy park, a Bois de Boulogne számos dolgot idézett fel, de a Párizst jól ismerők csak úgy nevezték: „a gyönyörök kertje”. A hízelgően hangzó minősítés alatt épp az ellenkezőjét kellett érteni. Aki látta már Bosch mozgalmas festményét, az mindjárt tudhatja, miről van szó: a kép, akárcsak az erdő, sötét volt és kanyargós, a torzszülöttek és fetisiszták purgatóriuma. Éjszakánként pénzért megvehető testek százai lepték el a sétautakat, olyan földi gyönyöröket kínálgatva, amelyek az ember legtitkosabb vágyait is kielégítik — legyen az férfi, nő vagy bármi a kettő között.

Miközben Langdon megpróbálta összeszedni a gondolatait, hogy a Sion-rendről beszéljen Sophie-nak, a kocsijuk behajtott a park fákkal szegélyezett bejáratán, és nyugat felé folytatta útját, az erdőt átszelő macskaköves úton. Langdonnak nehezebbre esett koncentrálni, amikor a vadon lakói kiemelkedtek az árnyékból, és a reflektorok fényében közszemlére tették árujukat. Előttük két félmeztelen tinédzserlány vetett perzselő pillantásokat a taxiba. Utánuk egy beolajozott testű, tangás néger rugóztatta a fenekét. Őt egy szőke bombázó követte, aki fölemelte a miniszoknyáját, amikor is kiderült, hogy valójában férfi.

Az ég szerelmére! Langdon elfordult, és vett egy nagy levegőt.

— Meséljen nekem a Sion-rendről — mondta Sophie.

Langdon bólintott, elképzelni sem tudva kevésbé alkalmas környezetet a legendának, amelyet felidézni készült. Azon töprengett, hol is kezdje. A testvériség története több mint egy évezredet ölelt fel... titkok, zsarolás, árulás, sőt egy dühös pápa által elrendelt brutális kínvallatások döbbenetes krónikája...

— A Sion-rendet — fogott bele — egy Godefroi de Bouillon nevű francia király alapította Jeruzsálemben, közvetlenül azután, hogy bevette a várost.

Sophie bólintott, a szeme Langdon arcát fürkészte.

— Godefroi király állítólag egy hatalmas titok birtokában volt, amelyet Krisztus kora óta őrzött a családja. Attól félve, hogy a halálával elvesz a titok, létrehozott egy titkos testvériséget, a Sion-rendet, és azzal bízta meg őket, hogy nemzedékről nemzedékre hagyományozva, csöndben védelmezzék a titkot. Jeruzsálemi éveik alatt a rend tagjainak tudomására jutott, hogy számos irat lappang Heródes templomának romjai alatt, amelyet Salamon templomának ősi maradványaira építettek. Azt gyanították, hogy ezek a dokumentumok alátámasztják Godefroi súlyos titkát, és olyannyira veszélyesek, hogy az egyház bármit megtenne a megszerzésükért.

Sophie kételkedve nézett rá.

— A rend megesküdtött, hogy nem számít, mennyi időbe telik, de kiássák ezeket az iratokat a templom törmelékei alól, és mindörökre megőrzik őket, hogy a titok sohase vesszen el. Ebből a célból a rend létrehozott egy katonai alakulatot — egy kilenc lovagból álló csoportot, akiket Krisztus szegény lovagjainak vagy a Salamon-templom lovagjainak neveztek — Langdon itt szünetet tartott. — Még ismertebb nevükön ők voltak a templomos lovagok.

Sophie tekintetén látszott, hogy meglepődik.

Langdon épp elég előadást tartott a templomos lovagokról ahhoz, hogy tudja, a világon szinte mindenki hallott már róluk, ha csak közvetve is. A tudósok számára azonban a

templomosok története ingoványos terep volt, ahol a tények, az ismeretek és a téves információk oly mértékben egymásba gabalyodtak, hogy szinte lehetetlenné vált kiválasztani belőle az eredeti igazságot. Langdon manapság százszor is meggondolja, hogy említést tegyen-e az előadásain a templomos lovagokról, mert ennek mindig az a vége, hogy túlfűtött vita bontakozik ki a különböző összeesküvés-elméletekről.

Sophie máris idegesnek tűnt.

— Azt mondja, a Sion-rend azért alapította meg a templomos lovagok rendjét, hogy kiáссanak egy köteg titkos dokumentumot? Én azt hittem, hogy a Szentföld védelmére alakultak.

— Közkeletű tévedés. A zarándokok védelmezésének eszméje volt az álca, amely alatt a templomosok elrejtették igazi küldetésüket. Valójában azért voltak a Szentföldön, hogy megszerezzék az iratokat a templom romjai alól.

— És megtalálták őket?

Langdon elvigyorodott.

— Senki sem tudja biztosan, de van valami, amelyben minden tudós egyetért: a lovagok felfedeztek valamit a romok alatt... valamit, ami a legvadabb képzeletet is meghaladó mértékben gazdaggá és hatalmassá tette őket.

Langdon gyorsan felvázolta Sophie-nak a templomos lovagok tudományosan elfogadott rövid történetét, elmagyarázva, hogyan maradtak a Szentföldön a második keresztes hadjárat idején és hogyan mesélték be II. Balduin királynak, hogy a keresztény zarándokokat védelmezik az utakon. Noha a lovagok nem kaptak fizetséget és szegénységi fogadalmat tettek, közölték a királlyal, hogy szükségük van egy menedékkül szolgáló székhelyre, és engedélyt kértek, hogy beköltözhesse nek a templomromok alatt álló istállókba. Balduin király teljesítette a kérésüket, és a lovagok szerény szállást rendeztek be maguknak a szentély maradványai között.

A szállás véletlenszerűnek tűnő kiválasztása, magyarázta Langdon, korántsem volt esetleges. A lovagok meg voltak győződve arról, hogy a rendet érdeklő dokumentumok ott vannak mélyen a romok alatt — a szentélyek szentélyében, amely az ősi hit szerint magának Istennek a lakhelye. A szó legszorosabb értelmében a zsidó vallás központja. A kilenc lovag csaknem egy évtizeden át élt a romok között, és a legnagyobb titokban ástak a kövek alatt.

Sophie kérdően nézett rá.

— És azt mondja, hogy felfedezték valamit?

— Minden bizonnyal — válaszolta Langdon, elmagyarázva, hogy kilenc évig tartott, de a lovagok végül meglelték azt, amit kerestek. Kiásták a kincset a templom alól, és Európába utaztak, ahol egyik napról a másikra megszilárdították befolyásukat.

Senki nem tudja biztosan, vajon a lovagok zsarolták-e meg a Vatikánt, vagy az egyház volt az, amely egyszerűen meg akarta vásárolni a lovagok hallgatását, de II. Ince pápa azonnal kiadott egy eladdig példa nélkül álló pápai bullát, amely korlátlan hatalmat biztosított a templomos lovagoknak, és „öntörvényűnek" nyilvánította őket. Olyan autonóm katonai szervezetnek, amelyben nincsen szava sem a királyoknak, sem a prelátusoknak, sem az egyházi, sem a politikai hatalomnak.

A Vatikántól szerzett új bízkó csekkjükkel a templomos lovagok szédületes terjeszkedésbe kezdtek, mind számban, mind politikai erejükben, hatalmas birtokokat vásárolva több mint egy tucat országban. Kölcsönöket folyósítottak — jelentős kamattal — csődbe került királyoknak, illetéknéppen megvetve a modern bankrendszer alapjait, s még tovább növelve gazdagságukat és befolyásukat.

Az 1300-as évekre a Vatikán bullája olyan mérhetetlen hatalomhoz segítette a lovagokat, hogy V. Kelemen pápa úgy döntött, most már tenni kell ellenük valamit. IV. Fülöp francia királlyal együttműködve a pápa titokban kidolgozott egy zseniális hadműveleti tervet, hogy lecsaphassanak a lovagokra, és elkobozva kincseiket a Vatikán rátehesse a kezét a titkaikra. Kelemen pápa katonai manővere részeként, amelyre a CIA is büszke lehetne, lepecsételt parancsokat küldött szét szerte Európában azzal az utasítással, hogy pontosan 1307. október 13-án, pénteken bontsák fel.

Tizenharmadikán hajnalban mindenütt feltörték a pecsétet, és napvilágra került a levél döbbenetes tartalma. Kelemen pápa azt állította, hogy isteni látomása volt, amely arra figyelmeztette, hogy a templomos lovagok a sátánimádás, a homoszexualitás, a kereszt megszenteltségtelenítése, a szodómia és más eretnek cselekedetek bűnében vétkesek. Isten arra hívta fel Kelement, hogy tisztítsa meg a Földet a lovagoktól, és addig kinvallassa őket, amíg be nem ismerik Isten ellen való bűneiket. Kelemen machiavelliánus terve óraműpontossággal működött. Azon a napon megszámlálhatatlan lovagot fogtak el, akiket kegyetlenül megkínóztak, majd máglyán elégették őket mint eretnekeket. A tragédia emléke még mindig él a modern kultúrában: mind a mai napig szerencsétlen napnak tartják a péntek 13-át.

Sophie zavartnak tűnt.

— Megsemmisítettek a templomos rendet? Én úgy tudtam, hogy ma is létezik a templomosok testvérisége!

— Valóban, különböző nevek alatt. Kelemen hamis vádjai és a kiirtásukra tett minden erőfeszítése ellenére a lovagoknak hatalmas szövetségeseik voltak, és néhányuknak sikerült elkerülni a vatikáni tisztogatást. Kelemen igazi célja a templomosok kincset érő dokumentumainak megszerzése volt, amelyekből a hatalmuk táplálkozott, de ezek kicsúsztak a keze közül. Az iratok akkor már rég a templomos testvériséget létrehozó Sion-rend birtokában voltak, amely szigorú titkossága miatt nem került a Vatikán látókörébe. Amikor a Vatikán lecsapott, a rend az éjszaka leple alatt kicsempészte a dokumentumokat párizsi rejtekhelyükről, és eljuttatta őket a templomosok La Rochelle-nél horgonyzó hajóira.

— És hová vitték őket?

Langdon vállat vont.

— A rejtély megoldását csak a Sion-rend ismeri. Mivel a dokumentumok után máig folyik a kutatás, és nem szüntek meg körülöttük a spekulációk, az az uralkodó vélemény, hogy számos alkalommal új helyre rejtették őket. A legfrissebb nézetek szerint valahol az Egyesült Királyság területén lappanganak.

Sophie bizonytalanul nézett rá.

— Ezer éven át — folytatta Langdon — adták tovább a titokról szőtt legendákat. A dokumentumok teljes gyűjteménye, a bennük megtestesülő hatalom és maga a titok egyetlen néven vált ismertté: Sangreal. Könyvek százait írták össze róla, és kevés rejtély keltett ehhez fogható érdeklődést a történészek között, mint a Sangreal.

— A Sangreal? Van ennek a szónak valami köze a francia *sang* vagy a spanyol *sangre* szóhoz, ami „vért” jelent?

Langdon bólintott. A Sangreal lényege a vér, bár nem abban az értelemben, ahogyan azt Sophie valószínűleg elképzei.

— Ez egy bonyolult legenda, de az a legfontosabb benne, hogy a rend őrzi a bizonyítékot, és ugrásra készen várja a megfelelő történelmi pillanatot, amikor felfedheti az igazságot.

— Miféle igazságot? Milyen titok lehet az, ami ennyire hatalmas?

Langdon vett egy nagy levegőt, és kinézett Párizs bugyraira az árnyékok között.

— Sophie, a Sangreal egy ősi szó. Az évek során egy másik kifejezéssé alakult át... egy modernebb elnevezéssé. — Langdon szünetet tartott. — Ha megmondom magának a mai nevét, rá fog jönni, hogy nagyon sok mindent tud róla. Voltaképpen a világon mindenki hallotta már a Sangreal történetét.

Sophie kételkedve ingatta a fejét.

— Én ugyan soha nem hallottam róla.

— De még mennyire hogy hallott — mosolygott Langdon. — Csak akkor azon a néven emlegették: Szent Grál.

Harmincyolcadik fejezet

Sophie merőn nézte Langdont a taxi hátsó ülésén. *Biztos csak viccel.*

— A Szent Grál?

Langdon bólintott, az arca komoly maradt.

— A Sangreal szó szerinti jelentése Szent Grál. A kifejezés a francia *Sangraalból* származik, ebből lett a Sangreal, amely végül két szóra hasadt szét: *San Greal*.

Szent Grál. Sophie-t meglepte, hogy nem jött rá egyből az etimológiai apcsolatra. Akárhogy is, Langdon bejelentése még mindig értelmezhetetlen volt számára.

— Én úgy tudtam, hogy a Szent Grál egy kehely. És maga most azt mondja, hogy a Sangreal dokumentumok gyűjteménye, amelyek valami sötét titkot rejtenek.

— Igen, de a Sangreal-dokumentumok csak a *felét* jelentik a Szent Grál-kincsnek. Magával a Grállal együtt rejtették el őket... és megfejteni is csak együtt lehet őket. Azok az iratok azért biztosítottak akkora hatalmat a templomos lovagoknak, mert belőlük tudható meg a Szent Grál igazi mibenléte.

A Szent Grál igazi mibenléte? Sophie egyre kevésbé értette. Ő úgy tudta, hogy a Szent Grál az a kehely, amelyből Jézus az utolsó vacsorán ivott, és később Arimathei József ebbe fogta fel a véré, amikor levették a keresztről.

— A Szent Grál Krisztus kelyhe — mondta Sophie. — Ez a világ legegyszerűbb dolga.

— Sophie — suttogta Langdon közelebb hajolva hozzá. — A Sion-rend szerint a Szent Grál egyáltalán nem kehely. Ők azt állítják, hogy a Grál legendájában a kehely mint fortélyos allegória szerepel. Vagyis a Grál-történet valami másnak, valami sokkal nagyobbaknak a metaforájaként használja a kelyhet. — Langdon elhallgatott. — Valaminek, ami tökéletesen illeszkedik mindahhoz, amit a nagyapja ma este megpróbált közölni velünk, ideértve a szent nőiségre tett valamennyi szimbolikus utalást.

A még mindig bizonytalan Sophie kiérezte Langdon türelmes mosolyából, hogy megérti a zavarát, de a férfi tekintete komoly maradt.

— Ha nem kehely a Szent Grál — kérdezte Sophie —, akkor mi?

Langdon már várta ezt a kérdést, mégsem tudta eldönteni, hogyan is válaszoljon rá. Ha nem adja meg hozzá a megfelelő történelmi háttérrel, Sophie csak értetlen arccal fog nézni rá — pontosan úgy, ahogy Langdon szerkesztője néhány hónappal ezelőtt, amikor átnyújtotta neki a kézirat egyik levonatát, amelyen dolgozott.

— *Mit* állít ez a kézirat? — hördült fel a szerkesztő, letéve borospoharát, és Langdonra meredve a félig elfogyasztott ebédje fölött. — Ezt nem gondolhattad komolyan!

— Elég komolyan gondoltam ahhoz, hogy egy évet szánjak rá a kutatásra.

Jonas Faukman, a neves New York-i szerkesztő idegesen rángatta kecskeszakállát. Kétségtelen, hogy találkozott már jó néhány vad ötlettel illusztris pályafutása során, de ettől se köpni, se nyelni nem tudott.

— Robert — mondta Faukman végül —, ne érts félre. Szeretem a könyveidet, és régóta tart már az együttműködésünk. De ha én hozzájárulok egy ilyen elképzelés publikálásához, hónapokig sorba fognak állni az emberek az irodám előtt. Amellett ártani fog a reputációd.

Te harvardi művészettörténész vagy, az ég szerelmére, nem egy zugfirkász, aki a gyors pénzre hajt. Hol találhatnál elegendő hiteles bizonyítékot egy efféle elmélet alátámasztására?

Langdon csendes mosollyal kihúzott a tweedzakója zsebéből egy darab papírt, és átnyújtotta Faukmannak. A lap egy több mint ötvenételes bibliográfiát tartalmazott — jól ismert kortárs és sokkal régebbi történészek könyveit —, amelyek egy része tudományos bestsellernek számított. Valamennyi cím ugyanazt a témát sugallta, mint amivel Langdon állt elő az imént. Miközben Faukman átfutotta a listát, olyan képet vágott, mint aki most fedezte fel, hogy a Föld valójában lapos.

— Több szerzőt ismerek innen. Ezek... igazi történészek.

Langdon rávigyorgott.

— Láthatod, Jonas, ez nem pusztán az én elméletem. Régóta foglalkoznak már vele. Én csak továbbviszem a dolgot. Olyan könyvet még nem írtak, amely szimbólumkutatói nézőpontból vizsgálná a Szent Grál legendáját. Az ikonográfiai bizonyítékok, amelyeket az elmélet alátámasztására találtam... nos, elképesztően meggyőzőek.

Faukman még mindig a listát bámulta.

— Istenem, az egyik könyvet Sir Leigh Teabing írta...egy brit királyi történész!

— Teabing élete nagy részét a Szent Grál tanulmányozásával töltötte. Komoly ösztönzést kaptam tőle. Ő hívó, Jonas, akárcsak a többiek a listán.

— Azt akarod nekem mondani, hogy mindezek a történészek tényleg hisznek a... — Faukman nyelt egyet, láthatóan nem találta a szavakat.

Langdon újra elvigyorodott.

— A Szent Grál alighanem a legtöbbet keresett kincs az egész emberi történelemben. A Grál legendákat, háborúkat és életem át tartó kutatásokat indított el. Van annak értelme, hogy tényleg csak egy kehely? Ha úgy volna, akkor más relikviák is hasonló vagy még nagyobb érdeklődést váltanának ki, például a töviskorona, az igazi kereszt, amelyre Krisztust feszítették, vagy a tábla a kereszten. De nem így van. A történelem folyamán a Szent Grál játszotta a legkülönlegesebb szerepet. — Langdon elmosolyodott. — Most már tudod, hogy miért.

Faukman még mindig csóválta a fejét.

— De ha ennyi könyvet írtak már róla, miért nem ismerik szélesebb körben ezt az elméletet?

— Ezek a könyvek nem versenyezhetnek a történettudomány több száz éve meggyökerezett tanaival, kivált ha az egyik alapmű nem más, mint minden idők legnagyobb bestsellere.

Faukmannak elkerekedett a szeme.

— Csak azt ne mondd, hogy a *Harry Potter* valójában a Szent Grálról szól.

— Én a *Bibliára* gondoltam.

Faukman megadta magát.

— Tudom.

— *Laissez-le!* — hangzott fel az éles kiáltás a taxiban. — Tegye le!

Langdon felugrott ültében, ahogy Sophie előrehajolt az ülésen, és rákiáltott a sofőrre. Langdon már látta, hogy a taxis kezében ott a rádió, és mond bele valamit.

Sophie megfordult és benyúlt Langdon tweedzakója zsebébe. Mielőtt Langdon felfogta volna, mi történik, kirántotta a pisztolyt, előreleandult, és a sofőr tarkójához nyomta. A taxis azonnal elengedte a rádiót, és a feje fölé emelte a szabad kezét.

— Sophie! — hördült fel Langdon. — Mi az ördögöt...

— *Arrétez!* — parancsolt rá Sophie a sofőrre.

A taxis remegve engedelmeskedett, megállította a kocsit, és félrehúzódott vele a parkban.

Langdon csak ekkor hallotta meg a taxivállalat diszpécserének fémesen recsegő hangját a rádióban:

—... *qui s'appelle Agent Sophie Neveu...* — recsegte a rádió. — *Et un Américain, Robert Langdon...*

Langdon izmai azonnal megfeszültek. Máris megtaláltak minket?

— *Descendez* — rendelkezett Sophie. — Kiszállni!

A remegő sofőr a feje fölé tartott kézzel kiszállt a kocsiból, és hátrálni kezdett.

Sophie letekerte az ablakot, és ismét a szerencsétlen taxisra szegezte a pisztolyt.

— Robert — mondta halkan Langdonnak —, üljön a kormányhoz. Maga vezet.

Langdon nem akart vitába szállni egy felfegyverzett nővel. Kiszállt a kocsiból, és beugrott a volán mögé. A taxis, még mindig magasba emelt kézzel, szitkokat szórt rájuk.

— Robert — szólt előre Sophie a hátsó ülésről. — Remélem, eleget látott a mi elvarázsolt erdőnkől.

Langdon bólintott. Sokat is.

— Helyes. Akkor hajtson ki innen.

Langdon tétovázva nézett le a műszerfalra. A francba. A sebességváltóért nyúlt.

— Sophie, én...

— Indítson! — üvöltött rá Sophie.

Odakint már számos szajha gyülekezett, hogy lássa, mi folyik itt. Az egyik nő mobiltelefonált. Langdon lenyomta a kuplungot. Felsírtak a kerekek, ahogy a kocsi rángatózva kilőtt, szétfröccsentve a gyülekezetet. A mobiltelefonos nő beugrott a fák közé, így került el, hogy elüssék.

— *Doucement!* — szólt rá Sophie, ahogy a taxi visszatalált az útra. — Érzéssel! Mit csinál?

— Én megpróbáltam figyelmeztetni — kiáltott vissza Langdon, túlharsogva a csikorgó kerekek hangját. — Nekem automata sebváltóm van!

Harminckilencedik fejezet

A rue La Bruyère-en álló barna homokkő épület spártai szobája már sok szenvedést látott, de Silas kételkedett abban, hogy bármi felérne ahhoz a kínhoz, ami most az ő sápadt testét gyötörte. *Megcsaltak. Minden elveszett.*

Silasból bolondot csináltak. A testvérek hazudtak neki, és inkább a halált választották, semhogy elárulják a titkukat. Silas nemcsak azt a négy embert ölte meg, aki tudta, hol van elrejtve a zárókő, hanem az apácát is a Saint-Sulpice-templomban. *Az az apáca Isten ellen cselekedett! Megvetéssel beszélt az Opus Deiről!*

A felindulásból elkövetett bűntett, a nő halála nagyon megnehezítette a dolgokat. Aringarosa püspök intézte el telefonon, hogy Silast beengedjék a Saint-Sulpice-ba; mire fog gondolni az abbé, amikor felfedezi az apáca holttestét? Noha Silas visszafektette az ágyába, a seb a fején mindent elárul. Silas megpróbálta visszailleszteni a törött kőlapot a padlóba, de a pusztítás túlságosan is nyilvánvaló. Tudni fogják, hogy járt ott valaki.

Silas úgy tervezte, hogy miután itteni feladatát befejezte, elrejtőzik az Opus Deiben. *Aringarosa püspök megfog védeni.* Silas elképzelni sem tudott nagyobb áldást, mint egy életen át meditatálni és imádkozni az Opus Dei New York-i főhadiszállásának falai között. Semmi másra nem volt szüksége, csak erre a menedékhelyre. *Senkinek nem fogok liányozni.* Sajnos azt maga is tudta, hogy egy olyan nevezetes személy, mint Aringarosa püspök, nem tűnhet el könnyedén.

Veszélybe sodortam a püspök urat. Silas üres tekintettel bámulta a padlót, és az öngyilkosságon töprengett. Végül is Aringarosa volt az, aki új életet adott Silasnak... abban a kis spanyolországi paplakban. Tanította őt, célt tűzött ki elé.

— Barátom — mondta neki Aringarosa —, te albínónak születted. Ne hagyd, hogy az emberek csúfoljanak érte. Hát nem érted, hogy ez mennyire különlegessé tesz téged? Tudsz te arról, hogy maga Noé is albínó volt?

— A bárkás Noé? — Silasnak fogalma sem volt róla. Aringarosa mosolygott.

— Igen, a bárkás Noé. Albínó volt. Mint te. Olyan hófehér volt a bőre, akár egy angyalnak. Gondolj bele. Noé mentette meg a Föld valamennyi élőlényét. Téged nagy dolgokra szántak, Silas. Az Úr nem ok nélkül szabadított meg téged. Hivatásod van. Az Úrnak szüksége van a segítségedre, hogy beteljesítse művét.

Idővel Silas megtanulta új fényben látni önmagát. *Tiszta vagyok. Fehér. Gyönyörű. Mint egy angyal.*

Ám ebben a pillanatban, a zarándokszállás szobájában az apja csalódott hangja suttogott a fülébe a múltból.

Tu es un désastre. Un spectre. Istencsapása vagy. Egy torzszülött.

Silas letérdelt a fapadlóra, és megbocsátásért imádkozott. Azután kibújt a csuhájából, és kezébe vette a fenyítéket.

Negyvenedik fejezet

A sebességváltóval küszködő Langdonnak sikerült kimanővereznie a taxival Bois de Boulogne túlsó végén úgy, hogy csak kétszer akadt el. Sajnos a helyzet komikumát beárnyékolta a diszpécser szünni nem akaró hallózása a taxi rádiójában.

— *Voiture cinq-six-trois. Oú êtes-vous? Répondez!*

Amikor Langdon elérte a park kijáratát, lenyelte férfigőgjét, és beletaposott a fékbe.

— Jobb, ha maga vezet.

Sophie megkönnyebbültnek tűnt, és gyorsan beugrott a kormánykerék mögé. Másodpercek múlva a kocsni békésen dorombolva folytatta útját nyugatnak az allée de Longchamp-on, maga mögött hagyva a „gyönyörök kertjét”.

— Merre van a rue Haxo? — érdeklődött Langdon, felfigyelve arra, hogy száz kilométer per óra fölé kúszik a sebességmérő mutatója.

Sophie nem vette le a szemét az útról.

— Azt mondta a taxis, hogy a Roland Garros teniszstadion mellett. Ismerem azt a környéket.

Langdon újra kivette a zsebéből a nehéz kulcsot, megsaccolva súlyát a tenyerében. Érezte, hogy ez a tárgy messzire fogja őket vezetni. És alighanem ez lesz a kulcsa az ő szabadulásának is.

Korábban, miközben a templomos lovagokról mesélt Sophie-nak, Langdon ráébredt, hogy ez a kulcs, rajta a Sion-rend dombornyomásos pecsétjével, még ennél is különösebb kapcsolódást jelent a rendhez. Az egyenlő szárú kereszt a harmónia és az egyensúly szimbóluma, de ugyanakkor a templomos lovagoké is. Mindenki látott már képet róluk, amelyen az egyenlő szárú vörös kereszttel díszített fehér tunikát viselik. Igaz, a templomosok keresztjének kissé kidomborodik a széle, de a két szár azért egyenlő hosszú.

Egyenlő szárú kereszt. Mint ez itt a kulcson.

Langdon érezte, hogy meglódul a képzelete, és vad fantáziálásba kezdett arról, mit is találhatnak. *A Szent Grált.* Kis híján hangosan felnevetett a dolog abszurditásán. A Grál a vélekedések szerint legalább 1500 óta valahol Angliában van elrejtve a számos templomos kegyhely egyikének mélyén.

Da Vinci Nagymester korszaka óta.

A rend a biztonság kedvéért számos alkalommal volt kénytelen elköltöztetni nagy értékű dokumentumokat a századok során. A történészek azt gyanították, hogy amióta a Grál Jeruzsálemből Európába érkezett, nem kevesebb mint hat különböző helyen rejtegették. 1447-ben „látták” utoljára, amikor több szemtanú egybehangzóan állította, hogy nagy tűz ütött ki, ami megsemmisüléssel fenyegette a dokumentumokat, de végül sikerült őket biztonságba helyezni; négy óriási ládát töltöttek meg, és egy ládát csak hat ember tudott fölemelni. Ez után senki nem jelentkezett többé, hogy látta volna a Grált. Arról suttoztak, hogy Nagy-Britanniában rejtegetik, Arthur király és a kerekasztal lovagjainak földjén.

Akárhol volt is, két fontos tényt nem lehetett cáfolni:

Leonardo tudta, hogy az ő korában hol őrzik a Grált.

Az a rejtekhely nagy valószínűséggel máig nem változott.

Ennek okáért a Grál-fanatikusok még mindig vizsgálgatták Leonardo műveit és naplóit, azt remélve, hogy elrejtett utalást találnak a Grál jelenlegi lelőhelyére. Egyesek váltig állították, hogy a *Sziklás Madonna* barlangi tája Skócia üregekkel szabdalts heggyvidéki topográfiájára emlékeztet. Mások azt hajtogatták, hogy a tanítványok különös elrendezése az *Utolsó vacsora* című képen egyfajta kódként értelmezhető. Megint mások szerint a *Mona Lisa* röntgenes átvilágítása felfedte, hogy eredetileg egy Íziszt ábrázoló lazúrkő medál volt a nyakában — ezt Da Vinci később szándékosan átfestette. Langdon sohasem látott semmilyen bizonyítékot a medálra, és azt sem tudta elképzelni, hogyan vezethetne el a Szent Grálhoz, ám a rajongók szünni nem akaróan vitatták a kérdést az internetes hírlevelekben és a világháló számos fórumán.

Mindenki odavan az összeesküvés-elméletekért.

És konspirációkkal mindig tele van a padlás. A legújabb természetesen az a világrengető felfedezés volt, hogy Da Vinci híres képe, a *Királyok imádása* sötét titkot rejt a festékrétegek alatt. Maurizio Seracini olasz műtárgy-diagnosztikus arra a nyugtalanító felismerésre jutott, amelyről „Leonardo eltüntetése” címen kiemelt helyen számolt be a *The New York Times Magazine*.

Seracini minden kétséget kizáróan feltárta, hogy míg a *Királyok imádása* szürkészöld vázlatrajza valóban Da Vinci műve, addig maga a festmény nem tőle származik. Egy ismeretlen művész alkotott festményt Leonardo vázlatából, évekkel Da Vinci halála után. Még ennél is zavarba ejtőbb azonban, hogy mi van a hamisító festménye *alatt*. Az infravörös módszerrel készült fotók és röntgenfelvételek arra utálnak, hogy a csaló festő, miközben kitöltötte Leonardo vázlatát, gyanúsán eltért az eredeti rajztól... mintha el akarta volna torzítani Da Vinci szándékait. Bármit mutat is az eredeti tanulmány, még nem hozták nyilvánosságra. Ám a firenzei Uffizi Képtár megriadt vezetői átszállították a képet egy raktárba az utca túloldalán. A múzeum Leonardo-termének látogatóit most egy félrevezető és udvariatlan tábla fogadja a *Királyok imádása* helyén:

A MŰ JELENLEG A RESTAURÁLÁS ELŐKÉSZÍTÉSÉHEZ SZÜKSÉGES VIZSGÁLAT ALATT ÁLL

A modern Grál-vadászok bizarr alvilágában Leonardo da Vinci megmaradt legfőbb rejtélynek. Művészete mintha alig bírna magában tartani egy nagy titkot, de akármi legyen az, továbbra is lappang, talán egy festékréteg alatt, talán ravaszul közszemlére téve, de meglehet, hogy nincs is titok. Talán Da Vinci idegfeszítő utalásainak tömege nem más, mint üres ígélet, amely csak arra való, hogy tehetetlen haragot váltson ki a kíváncsiakból, és önelégült mosolyt csaljon Mona Lisa arcára.

— Lehetséges — kérdezte Sophie, visszatérítve Langdont a valóságba —, hogy az a kulcs a kezében a Szent Grál rejtekhelyét nyitja?

Langdon nevetése kényszeredettnek hatott, még a saját fülében is.

— Ezt nem nagyon tudom elképzelni. Egyébként a Grálról azt tartják, hogy valahol az Egyesült Királyságban rejtegetik, nem Franciaországban. — És elmesélte Sophie-nak a rövid történetet.

— De a Grál az egyetlen ésszerű következtetés — erősködött Sophie. — Van egy lemásolhatatlanul biztonságos kulcsunk, rajta a Sion-rend pecsétjével, amelyet a rend egyik

tagja juttatott el hozzánk... márpedig maga mondta azt, hogy ez a testvériség őrzi a Szent Grált.

Langdon tudta, hogy ez logikus következtetés, az ösztöne mégis azt súgta, hogy nem fogadhatja el. A szóbeszéd szerint a rend megesküdött rá, hogy egy napon visszahozza a Grált Franciaországba, mint végső nyughelyére, de semmiféle történelmi bizonyíték nincsen arra, hogy ez meg is történt. Még ha a rendnek sikerült is visszajuttatnia a Grált francia földre, a rue Haxo 24. szám egy tenispálya mellett nemigen tűnt méltó, végleges elhelyezésnek.

— Sophie, tényleg fel nem fogom, mi köze lehetne ennek a kulcsnak a Grálhoz.

— Azért, mert a Grál állítólag Angliában van?

— Nem csak azért. A Szent Grál elhelyezése a történelem egyik legjobban őrzött titka. A rend tagjainak évtizedeken keresztül kell bizonyítaniuk megbízhatóságukat, mielőtt a testvériség magasabb soraiba emelkedhetnek, és megtudhatják, hol van a Grál. A titkot elmésen szétporciózott ismeretrendszer védelmezi, és noha a Sion-rend testvérisége nagyon nagy, egyszerre mindig csak *négy* ember tudhatja, hol van elrejtve a Grál: a Nagymester és a három *sénéchal*.

Annak a valószínűsége, hogy a nagyapja benne volt ebben a négyben, igen csekély.

Pedig benne volt, gondolta Sophie, beletaposva a gázba. Van egy kép, amely beleégett az emlékezetébe, és ez minden kétséget kizáróan bizonyítja nagyapja magas pozícióját a testvériségben.

— De még ha ott volt is a nagyapja a legmagasabb körben, sohasem engedélyezték volna neki, hogy bármit is eláruljon valakinek, aki nem tagja a testvériségnek. Egyszerűen elképzelhetetlen lenne, hogy bevonja magát a legbelső körbe. *Már voltam ott*, gondolta Sophie, felidézve a szertartást a barlangban. Azon töprengett, nem ez volna-e a legmegfelelőbb pillanat, hogy elmondja Langdonnak, minek volt szemtanúja azon az éjszakán a normandiai kastélyban. Tíz éven át már a puszta szégyen is visszatartotta attól, hogy egy léleknek is beszéljen róla. Elég volt rá gondolnia, hogy kirázza a hideg. Szirénák bömböltek valahol a messzeségben, és Sophie érezte, hogy egyre ólmosabb fáradtság telepszik rá.

— Azt nézze! — mutatott Langdon izgatottan egy hatalmas épületegyüttesre a Roland Garros teniszstadion háta mögött.

Sophie a stadion felé kanyarodott. Néhány sarok után elérték a rue Haxo kereszteződését, befordultak és elindultak a kisebb házszámok irányába. Az utca egyre inkább hivatali negyed képét öltötte, egymást érték az üzletek.

A huszonnégyes számot keressük, mondta magának Langdon, ráébredve, hogy titokban a magasságot kémleli, templomtornyot keresve. *Ne légy nevetséges. Egy elfeledett templomos szentélyre számítász ezen a környéken?*

— Ott van! — kiáltott fel Sophie az irányt mutatva.

Langdon felmérte szemével az előttük magasodó épületet.

Mi az ördög akar ez lenni?

Modern épület volt. Szögletes fellegvár egy hatalmas, egyenlő szárú neonkeresztrel a homlokzatán. A kereszt alatt ez a felirat állt:

ZÜRICHI LETÉTI BANK

Langdon hálát adott az égnek, hogy nem osztotta meg Sophie-val a templomos szentélyt illető reményeit. A szimbólumkutatók foglalkozási ártalma, hogy hajlamosak minden helyzetnek rejtett értelmet tulajdonítani. Ez esetben Langdon tökéletesen megfeledkezett

arról, hogy a békés, egyenlő szárú kereszt igen megfelelő jelképként ott szerepel a semleges Svájc zászlaján.

Legalább ez a rejtély megoldódott.

Sophie és Langdon egy svájci letéti bank dobozának kulcsát kapta meg.

Negyvenegyedik fejezet

A Castel Gandolfo előtt a hegyekből jövő szélroham söpört végig a szirten, megborzongatva Aringarosa püspököt, ahogy kiszállt a Fiatból. *Melegebben kellett volna öltöznöm*, gondolta, *nem elég ez a reverenda*. Megpróbálta leküzdeni a remegését. Már csak az hiányzik, hogy gyengének vagy rémültnek tűnjön.

A vár sötét volt, csak a legfelső emeleten égtek a lámpák. *A könyvtár*, gondolta Aringarosa. *Ébren vannak és várnak rám*. Behúzta a nyakát, hogy védekezzen a szél ellen, és folytatta útját anélkül, hogy egy pillantást vetett volna a csillagvizsgáló kupolájára.

A pap, aki az ajtóban fogadta, álmosnak látszott. Ugyanaz a fiatalember volt, akivel öt hónapja is találkozott, de ma este jóval kevésbé volt szívélyes.

— Már aggódtunk önért, püspök úr — mondta az órájára nézve, de inkább nyugősnek tűnt, mint aggodalmasnak.

— Elnézést a késői időpontért. Manapság elég megbízhatatlanok a repülőjáratok.

A pap morgott valamit, amit nem lehetett érteni, majd hozzátette:

— Várják odafönt. Felkísérem.

A könyvtár hatalmas, négyszögletes terem volt padlótól a mennyezetig sötét fával burkolva. A falak mentén a polcok roskadoztak a könyvek súlya alatt. A padló borostyánszínű márvány fekete bazaltkő szegéllyel, kellemes emlékeztetőként arra, hogy az épület egykor palota volt.

— Isten hozott, püspök — köszöntötte egy férfi a terem végéből.

Aringarosa megpróbálta kivenni, hogy ki az, de a világítás nevetségesen gyér volt; sokkal gyengébb, mint a legutóbbi látogatásakor, midőn fényárban úszott a terem. A rideg kijózanodás éjszakája. Ma este azonban árnyékba burkolóztak a férfiak, mintha csak szégyenkeznének amiatt, amire készülnek.

Aringarosa lassan, méltóságteljesen közeledett. Már ki tudta venni a helyiség túlsó végében álló hosszú asztal körül a három férfi körvonalait. A középben ülő sziluettjét azonnal felismerte: a Vatikán hájas titkára, az ő kezében futott össze a Szentszék minden legális ügylete. A másik kettő magas rangú olasz bíboros volt.

Aringarosa elindult feléjük.

— Bocsássatok meg a késői időpontért. Különböző időzónákban élünk. Bizonyára fáradtak vagytok.

— A legkevésbé sem — válaszolta a titkár, összekulcsolva kezét hatalmas hasán. — Hálásak vagyunk, hogy vállaltad ezt a hosszú utazást. Az a legkevesebb, hogy ébren várjunk rád.

Szolgálhatunk kávéval vagy valami frissítővel?

— Inkább ne tegyünk úgy, mintha ez udvariassági látogatás lenne. El kell érnem a következő gépet. Rátérhetünk az üzletre?

— Természetesen — mondta a titkár. — Gyorsabban akcióba léptél, mint képzeltük.

— Valóban?

— Még lett volna egy hónapod.

— Öt hónappal ezelőtt ismertettétek az aggályaitokat — mondta Aringarosa. — Mire vártam volna?

— Igaz. Nagyon elégedettek vagyunk a hatékonysággal.

Aringarosa végigjáratta tekintetét a hosszú asztalon, és megállapodott egy nagy fekete aktatáskán.

— Ez az, amit kértem?

— Igen. — A titkár hangja kényszeredettnek tűnt. — Bár hozzá kell tennem, gondokat okozott a kérésed. Meglehetősen...

— Veszélyes — fejezte be helyette az egyik bíboros. — Biztos vagy benne, hogy nem lenne jobb, ha inkább átutaltatnánk neked valahová? Hatalmas összegről van szó.

A szabadság drága kincs.

— Nem aggódom a biztonságomért. Isten velem van.

A férfiak mintha kételkedtek volna ebben.

— Azok a kötvények vannak itt, amiket kértem?

A titkár bólintott.

— Nagy névértékű, bemutatóra szóló kötvények a vatikáni bank terhére. A világon bárhol készpénzre válthatók.

Aringarosa odament az asztal végébe, és kinyitotta a táskát. Két vastag köteg kötvény volt benne a Vatikán pecsétjével és a *PORTATORE* jelzéssel, ami azt jelentette, hogy bárki beválthatja őket.

A titkár feszültnek tűnt.

— Meg kell mondanom, püspök, mindannyian nyugodtabbak lennénk, ha készpénzben lenne ez az összeg.

— A kötvény ugyanolyan jó, mint a készpénz. Magad mondtad.

A bíborosok feszengő pillantásokat váltottak, végül az egyik így szólt:

— Igen, de ezek a kötvények közvetlenül visszavezethetők a vatikáni bankra.

Aringarosa titokban elmosolyodott. Pontosan ezért javasolta azt a Mester, hogy Aringarosa vatikáni kötvényekben kérje a pénzt. Ez volt a biztosíték. *Így valamennyien benne vagyunk.*

— Ez egy tökéletesen legális megállapodás — védekezett Aringarosa. — Az Opus Dei a Vatikán saját prelátussága, és Őszentsége oda juttathat pénzt, ahová jónak látja. Nem sértünk meg semmiféle törvényt.

— Az igaz, de... — Az előrehajoló titkár súlya alatt recsegett-ropogott a szék. — Nem tudhatjuk, mi a szándékod ezekkel a kötvényekkel, és ha valami illegálisat tervezel...

— Tekintve, hogy mit kértetek tőlem — vágott közbe Aringarosa —, nem a ti dolgotok, hogy mit kezdtek a pénzzel.

Hosszú csend ült a teremre.

Tudják, hogy igazam van, gondolta Aringarosa.

— Már csak az van hátra, hogy aláírjak valamit, igaz?

Erre mindhárman felpattantak, és sietve elétolták a papírt, mintha már alig várnák, hogy távozzon.

Aringarosa megnézte az előtte fekvő iratot. Rajta volt a pápai pecsét.

— Ez ugyanaz, mint aminek a másolatát elküldtétek?

— Szóról szóra.

Aringarosa meglepetéssel észlelte, milyen kevés érzelmet vált ki belőle a dokumentum aláírása. A három jelenlévő azonban határozottan megkönnyebbültnek látszott.

— Köszönjük, püspök — mondta a titkár. — Nem felejtjük el, milyen nagy szolgálatot tettél az egyháznak.

Aringarosa felkapta a táskát, amelynek súlya ígéretet és hatalmat képviselt. A négy férfi egy pillanatig úgy nézett egymásra, mintha mondani akarnának még valamit, de végül senki sem szólalt meg. Aringarosa megfordult és elindult az ajtó felé.

— Püspök? — kiáltott utána az egyik bíboros, amikor Aringarosa már a küszöbön állt. Aringarosa megtorpant és visszafordult.

— Tessék.

— Hová mész innen?

Aringarosa úgy érezte, hogy a kérdés inkább spirituális, mint földrajzi, de nem állt szándékában morális kérdésekbe bocsátkozni ezen az órán.

— Párizsba — mondta, és kísértelt az ajtón.

Negyvenkettedik fejezet

A Zürichi Letéti Bank napi 24 órás *Geldschrank* szolgáltatást nyújtott a svájci folyószámla-kezelés anonimitását a legfejlettebb technikákkal ötvözve. A zürichi, Kuala Lumpur-i, New York-i és párizsi fiók az utóbbi években számítógépes forráskóddal elérhető, névtelen és teljes mértékben digitalizált banki műveletekkel bővítette szolgáltatását.

Az újdonság veleje — és fő vonzereje — azonban továbbra is a legősibb és legegyszerűbb lehetőség maradt: az *anonyme Lager*, azaz a név megadása és a személyazonosság igazolása nélkül elérhető letéti széfek. Azok az ügyfelek, akik biztonságban akartak tudni valamilyen értéket, legyen az részvény vagy festmény, névtelenül helyezhették letétbe egy sor high-tech titokvédelmi eljárás oltalmában, és azután bármikor visszavehettek értékeiket, szintén a legteljesebb anonimitásban.

Ahogy Sophie beállt a taxival az épület elé, Langdon végigtekintett a szigorú architektúrán, és azonnal megállapította, hogy a Zürichi Letéti Bank olyan műintézet, amely nem ismeri a tréfát. A szögletes, ablaktalan épület mintha kizárólag acélból készült volna. Úgy festett, akár egy hatalmas, fém téglatest. Az utcafronttól beljebb emelkedett, és egy ötméteres, egyenlő szárú neonkereszt ragyogott a homlokzatán.

Svájc titoktartásáról elhíresült bankrendszere az ország egyik legjövődolgozóbb exportcikkévé vált. A művészeti világban viszont heves vitákat gerjesztettek az ehhez hasonló intézmények, mert tökéletes rejtékhelyet biztosítottak a műkincstolvajoknak, ha kellett, akár évekre is, amíg elült a zaj. Mivel a személyes adatokat védő törvények távol tartották a kutakodó rendőröket, a letétekhez pedig nem kötődött név, csak egy számlaszám, a tolvajok nyugodtan ülhettek a babérjaikon, biztonságban tudva a rablott értékeket, és attól sem kellett tartaniuk, hogy a nyomukra jutnak.

Sophie egy impozáns kapu előtt állt meg a taxival, amely elzárta előlük a bank bejáratát: a betonrámra lefelé vezetett az épület gyomrába. A fejük fölött a felfüggesztett videokamera egyenesen rájuk irányult, és Langdon valahogy biztos volt abban, hogy ez a kamera, ellentétben a Louvre-ban lévőekkel, igazi.

Sophie letekerte az ablakot, és szemügyre vette a vezető oldalán elhelyezett elektronikus terminált. A folyadékkristályos kijelzőn hét nyelven volt olvasható a használati utasítás.

HELYEZZE BE A KULCSOT

Sophie kivette a zsebéből a lézervésétt aranykulcsot, és visszafordult a terminálhoz. A képernyő alatt háromszög alakú nyílás volt.

— Valami azt súgja nekem, hogy beleillik — mondta Langdon.

Sophie beillesztette a kulcs háromszög alakú végét a nyílásba, és addig nyomta befelé, amíg el nem tűnt az egész szár. Ezt a kulcsot nyilvánvalóan nem kellett elfordítani. A kapu azonnal megnyílt előttük. Sophie levette a lábát a fékről, és odagördült a második kapuhoz egy másik terminállal. Az első kapu összezárult mögöttük, úgy ejtve csapdába őket, mint egy dokkoló hajót.

Langdon nem lelkesedett a bezártság érzéséért. *Reméljük, a második kapunál sem lesz gond.*

A második terminálon a már ismerős felirat állt.

HELYEZZE BE A KULCSOT

Sophie követte az utasítást, és nyomban feltárult a második kapu. Másodpercekkal később már lefelé hajtottak a kanyargós rámpán az épület mélyében.

A bank saját garázsa kicsi volt és gyéren megvilágított, mindössze egy tucat kocsinak volt elegendő parkolóhely. Velük szemben Langdon felfedezte a főbejáratot. Vörös szőnyeg vezetett végig a cementpadlón, szívélyesen egy óriási kapuhoz kalauzolva a látogatókat, amely szintén fémből készült.

Kettős üzenete van, gondolta Langdon. *Isten hozott és kívül tágasabb.*

Sophie beállt a taxival az egyik parkolóhelyre a bejárat közelében, és levette a gyújtást.

— Javaslom, hogy hagyja itt a pisztolyt.

Örömmel, gondolta Langdon, becsúsztatva a fegyvert az ülés alá.

Sophie és Langdon kiszállt, majd elindult a vörös szőnyegen a fémajtó felé. Az ajtón nem volt kilincs, de mellette a falon meglátták a háromszög alakú nyílást. Itt már nem mellékeltek használati utasítást.

— Akinek nehéz a felfogása, az kint reked —jegyezte meg Langdon.

Sophie nevetett, de idegesnek tűnt.

— Hát itt vagyunk. — Bedugta a kulcsot a nyílásba, mire az ajtó halk zümmögéssel feltárult. Sophie és Langdon összenéztek, majd egyszerre léptek be. Az ajtó nagy zajjal csapódott be mögöttük.

A Zürichi Letéti Bank előcsarnoka imponáló belsőépítészeti megoldással szolgált. Míg a legtöbb bank márvánnyal és gránittal dekorálta magát, itt a faltól falig fémet és a szegecseket részesítették előnyben.

Ki lehet a belsőépítészük?, tünődött Langdon. *Csak nem az Egyesült Acélművek?*

Sophie ugyanilyen bátortalanul pásztázta a terepet.

Mindenütt csak a szürke fém — a padlót, a falakat, a pultokat, az ajtókat, de még a váró székeit is fémből öntötték. A hatás kétségtelenül lenyűgöző volt. Az üzenet pedig egyértelmű: egy széf belsejében vagy.

A pult mögött álló magas férfi fölpillantott, amikor beléptek. Elfordult a kis televízió-képernyőtől, amelyet idáig figyelt, és barátságos mosollyal üdvözölte őket. Dagadozó izmai és jól látható oldalfegyvere ellenére egy svájci kifutó-fíú udvariasságával szólt hozzájuk.

— *Bonsoir* — mondta. — Miben segíthetek?

A kétnyelvű fogadtatás az európai vendéglátás legújabb trükkje volt. Nem kötelezte el magát semerre, és felkínálta a lehetőséget a vendégnek, hogy azon a nyelven válaszoljon, amely számára otthonosabb.

Sophie egy nyelven sem válaszolt. Egyszerűen csak letette a kulcsot a pultra a férfi elé.

A férfi rápillantott, és azonnal kihúzta magát.

— Természetesen. A liftjük a folyosó végén van. Máris értesíték valakit, hogy úton vannak.

Sophie bólintott, és elvette a kulcsot.

— Hányadik emelet?

A férfi különös tekintetet vetett rá.

— A kulcs majd informálni fogja a liftet, hogy melyik szinten álljon meg.
Sophie elmosolyodott.
— Hát persze.

A biztonsági őr figyelte, ahogy a két jövevény elindul a liftek felé, behelyezi a nyílásba a kulcsot, beszáll a liftbe és eltűnik. Abban a pillanatban, ahogy becsukódott az ajtó, fölemelte a telefont. De nem az érkezésükről értesített valakit; erre nem volt semmi szükség. A széfjükhöz beosztott alkalmazott abban a pillanatban értesült az érkezésükről, amint a külső kapunál beillesztették a nyílásba a kulcsot.

Az őr a bank éjszakai ügyeletes vezetőjét hívta. Miközben a csengetést hallgatta, újra bekapcsolta a televíziót, és a képernyőre pillantott. Most ért véget az a bejelentés, amelyet idáig nézett. Nem érdekelte. Vetett még egy utolsó pillantást a tévében látható két arcra.

Az igazgató fölvette.

— *Oui?*

— Van itt egy probléma, uram.

— Mi történt? — kérdezte az igazgató.

— A francia rendőrség ma este körözést adott ki két szökevényre.

— Na és?

— Az a két ember az imént sétált be a bankba.

Az igazgató halkán szitkozódott.

— Rendben. Azonnal értesítem Monsieur Vernet-t.

A biztonsági őr letette a telefont és újra tárcsázott. Ezúttal az Interpol hívta.

Langdon meglepte, hogy a lift nem felfelé, hanem lefelé halad. Fogalma sem volt, hány szintet ereszkedtek alá a Zürichi Letéti Bankban, mielőtt kinyílt volna az ajtó. Nem érdekelte. Örült, hogy kiszabadult a liftből.

A személyzet egy feltűnően szívélyes tagja már odalent várta őket. Az idősebb, kellemes modorú férfi jól szabott flanelöltönyt viselt, ami furcsán elütött a helytől: egy régi vágású bankár a csúcstechnika világában.

— *Bonsoir* — szólalt meg a férfi. — Jó estét. Legyenek kedvesek utánam jönni, *s'il vous plait*. — Nem várta meg a választ, hanem sarkon fordult és gyors léptekkel megindult előre egy szűk fémfolyosón.

Langdon számos folyosón haladt át Sophie-val, amelyekről tágas termek nyíltak villogó számítógépekkel.

— *Voici* — mondta vendéglátójuk egy acélajtó előtt és kitérte. — Parancsoljanak.

Langdon és Sophie egy másik világban találta magát. A kis helyiség úgy nézett ki, mint egy luxusszálló pazar szalonja. Eltűnt a fém és az acél, átadva helyét a keleti szőnyegeknek, a sötét tölgyfa bútoroknak és a párnázott székeknek. A szoba közepén álló széles asztalon két kristály pohár várta őket egy kinyitott palack Perrier ásványvíz mellett, amelyben még gyöngyöztek a buborékok. Meg egy kanna gőzölgő kávé.

Mint az óramű, gondolta Langdon. *Hiába, a svájci pontosság.*

A férfi megértően mosolygott.

— Úgy látom, először járnak nálunk.

Sophie tétovázott egy kicsit, majd bólintott.

— Megértem. A kulcsok gyakran öröklődnek, és aki először jön hozzánk, még nem ismeri a szokásokat. — Az italokra mutatott az asztalon. — Ez a szoba az önöké, ameddig csak tetszik.

— Azt mondja, hogy a kulcsokat néhányan örökül kapják? — kérdezte Sophie.

— Igen. Az önök kulcsa olyan, mint egy svájci bankszámlaszám, amely gyakran nemzedékről nemzedékre hagyományozódik. Aranykulcsos számláink esetében ötven év a legrövidebb széfberleti idő. Előre fizetve. Így nagyon sok családi változást látunk.

Langdon hitetlenkedve meredt rá.

— Ötven évet mondott?

— Minimum — válaszolta a házigazdájuk. — Persze jóval hosszabb időre is megváltható a bérlet, de ha ötven éven túl nem mutatkozik aktivitás a számlán, akkor automatikusan megsemmisítjük a széf tartalmát. Elmagyarázom a széfjükhöz való hozzáférés folyamatát?

Sophie bólintott.

— Igen, legyen szíves.

Vendéglátójuk végigmutatott a fényűző szalonon.

— Ez itt az önök privát megtekintőszobája. Amint én távozom, önök annyi időt tölthetnek itt, amennyit csak szükségesnek ítélnék, hogy megtekintsék vagy módosítsák a letéti széfjük tartalmát, amely innen érkezik... — vezette oda őket a szemközti falhoz, ahol kecses ívben egy szállítószalag csatlakozott be a szobába, amely távolról a repülőterek poggyászfutószalagjára emlékeztetett. — Beillesztik a kulcsot ebbe a nyílásba... — A férfi egy nagy elektromos terminálra mutatott a szállítószalag mellett. A terminálon a már jól ismert, háromszög alakú nyílás volt látható. — Amint a számítógép leolvassa és elfogadja a kulcsot, beüthetik a számlaszámot és egy automatika ideszállítja a széfdobozt, hogy megtekinthessék. Amikor végeztek, visszateszik a dobozt a szállítószalagra, ismét behelyezik a kulcsot a nyílásba, és a folyamat visszafelé is lejátszódik. Mivel minden automatizálva van, garantált a személyes adatok védelme, még a bank személyzete sem férhet hozzájuk. Ha szükségük volna valamire, csak nyomják meg ezt a hívógombot itt az asztalon, a szoba közepén.

Sophie éppen kérdezni szeretett volna valamit, amikor megszólalt a telefon. A férfin látszott, hogy nem érti a dolgot és zavarban van.

— Bocsássanak meg. — Odament a telefonhoz, amely ott állt az asztalon a kávé és a Perrier mellett.

— *Oui?* — szólt bele.

Ráncba szaladt a homloka, miközben a hívót hallgatta.

— *Oui... oui... d'accord.* — Letette, és kényszeredett mosollyal fordult hozzájuk. — Sajnálom, de most mennem kell. Erezzék otthon magukat.

— Elnézést — szólt utána Sophie. — Tisztázhatnánk valamit, mielőtt elmegy? Említette, hogy be kell ütnünk a számlaszámot.

A férfi visszafordult az ajtóból, az arca valahogy sápadt-nak tűnt.

— Természetesen. Mint a legtöbb svájci bankban, a mi széfjeinkhez is egy szám tartozik, nem pedig egy név. Van egy kulcsuk és van egy saját számlaszámuk, amelyet csakis önök ismernek. A kulcs csak a felét jelenti a személyazonosság igazolásának. A másik fele a bankszámla száma. Ellenkező esetben, ha önök elveszítenék a kulcsukat, bárki hozzáférhetne a széfhez.

Sophie habozott.

— És ha az örökgyógyó nem adta meg nekem a számlaszámot?

A bankárnak majd' kiugrott a szíve. *Akkor nyilvánvalóan semmi keresnivalója itt!* Hideg mosollyal nézett rájuk.

— Megkérek valakit, hogy segítsen önöknek. Hamarosan itt lesz.

Kilépve becsukta maga mögött az ajtót, és ráfordítva a nehéz zárat, foglyul ejtette őket odabent.

Collet hadnagy a Gare du Nord vasúti termináljánál állt, amikor megszólalt a telefonja. Faché volt az.

— Kaptunk egy tippet az Interpoltól — mondta. — Felejtse el a vonatot. Langdon és Neveu az imént besétált a Zürichi Letéti Bank párizsi fiókjába. Azonnal induljon oda az embereivel.

— Kiderült már, hogy Saunière mit próbált meg Neveu ügynök és Robert Langdon tudtára adni?

Faché hangja hideg volt.

— Ha letartóztatja őket, Collet hadnagy, akkor személyesen fogom megkérdezni tőlük.

Collet elérte a célzást.

— Rue Haxo 24. Azonnal indulok, kapitány úr.

Kikapcsolta a telefont, és rádión összehívta az embereit.

Negyvenharmadik fejezet

André Vernet — a Zürichi Letéti Bank párizsi fiókjának elnöke — egy luxuslakásban élt a bank fölött. Pazar lakása dacára mindig arról álmodott, hogy a folyópartra fog költözni Szent Lajos szigetén, ahol igazi hírességek lesznek a szomszédjai, nem úgy, mint itt, a bankban, ahol csak a piszkosul gazdagokkal találkozik.

Amikor visszavonulok, mondta magának Vernet, meg fogom tölteni a pincémet ritka bordói borokkal, egy Fragonard fog díszelegni a szalonomban, talán még egy Boucher is, és azzal töltöm majd a napjaimat, hogy antik bútorokra és könyvritkaságokra vadászok a Quartier Latinben.

Ma este Vernet még csak hat és fél perce volt ébren. Ennek ellenére, miközben végigsietett a bank föld alatti folyosóján, úgy festett, mint aki most jön a szabójától és a fodrászától. Felöltve kifogástalan selyemöltönyét Vernet némi leheletfrissítőt fújt a szájába, és már menet közben kötötte meg a nyakkendőjét. Nem volt szokatlan, hogy felébresztik egy másik időzónából érkező nemzetközi ügyfél miatt, és Vernet úgy alakította ki alvási szokásait, mint egy masszázsharcos... ez az afrikai törzs arról volt híres, hogy tagjai a legmélyebb álmukból felverve is másodpercek alatt a teljes harcészültség állapotába tudják hozni magukat.

Harcra kész vagyok, gondolta Vernet, attól tartva, hogy ez az összehasonlítás kivételesen nagyon is illik a mai estére. Egy aranykulcsos ügyfél érkezése mindig is különös odafigyelést igényelt, de egy olyan aranykulcsos ügyfélé, akit köröz az Ügyészi Nyomozóhivatal, végletesen kényes ügy. A bank éppen elég csatát vívott már az igazságszolgáltatással az ügyfelek személyi adatainak védelmében, ha nem volt elegendő bizonyíték arra, hogy valóban bűnösök.

Öt perc, mondta magának Vernet. El kell távolítanom ezeket az embereket a bankból, mielőtt a rendőrség ideér.

Ha gyorsan cselekszik, akkor ügyesen elháríthatja a fenyegető katasztrófát. Vernet közölheti a rendőrökkel, hogy a kérdéses személyek valóban jártak a bankban, de mivel nem voltak ügyfelek és nem rendelkeztek számlaszámmal, elküldték őket. Azt kívánta, bár csak ne értesítette volna az Interpol az az átkozott biztonsági őr. A jelek szerint a diszkréció nem szerepel az óránként 15 eurót kereső őr szótárában.

Az ajtóban állva vett egy nagy levegőt, és ellazította az izmait. Azután, mézesmázos mosolyt erőltetve magára, kinyitotta a zárat, és üdén beviharzott a szobába.

— Jó estét — mondta az ügyfeleket keresve a szemével. -André Vernet vagyok. Miben lehetek szolg... — A mondat másik fele megakadt a torkán. Az előtte álló nő olyan látogatott volt, akire álmában sem számított.

— Elnézést, ismerjük egymást? — kérdezte Sophie. Ő nem ismerte fel a bankárt, de az úgy nézett rá egy másodpercig, mintha kísértetet látna.

— Nem... — dadogta a bank elnöke. — Vagyis... nem hiszem. A mi szolgáltatásaink személytelenek. — Fújt egyet, és hűvös mosolyt kényszerített magára. — Ügy értesültem az asszisztensemtől, hogy van egy aranykulcsuk, de nincs számlaszámuk. Megkérdezhetem, hogyan jutottak hozzá a kulcshoz?

— A nagyapámtól kaptam — válaszolta Sophie, le nem véve szemét a férfiről, akin egyre inkább látszott, mennyire feszeng.

— Valóban? A nagyapja átadta a kulcsot, de elmulasztotta megmondani a számlaszámot?

— Azt hiszem, nem volt rá ideje — közölte Sophie. — Ma este meggyilkolták.

E szavak hallatán a bankár hátratántorodott.

— Jacques Saunière meghalt? — kiáltotta, és borzadály tükröződött a szemében. — De hát... hogyan?

Most Sophie-n volt a sor, hogy megütközzön.

— Ön ismerte a nagyapát?

André Vernet ugyanolyan döbbenetnek tűnt, kénytelen volt az asztalnak támaszkodni, hogy megtartsa az egyensúlyát. — Jacques és én jó barátok voltunk. Mikor történt ez?

— Ma este. A Louvre-ban.

Vernet odament egy öblös bőr karosszékhez és lerogyott.

— Fel kell tennem mindkettőjüknek egy nagyon fontos kérdést. — Langdonra pillantott, majd vissza Sophie-ra. — Van valami köze bármelyiküknek is a halálához?

— Nincs! — jelentette ki Sophie. — Semmi az égvilágon!

Vernet gyászos képet vágott, és némán mérlegelte a dolgot.

— Az Interpol körözi önöket. Ezért ismertem föl. Gyilkosság vádjával.

Sophie elszontyolodott. *Faché máris az Interpolhoz fordult?* Úgy tűnt, hogy a kapitány jóval érdektebb az ügyben, mint képzelte volna. Sophie gyorsan elmondta Vernet-nek, kicsoda Langdon és mi történt ma este a Louvre-ban.

Vernet csak bámult.

— És a haldokló nagyapja azt az üzenetet hagyta önnek, hogy keresse meg Mr. Langdont?

— Igen. És ezt a kulcsot. — Sophie letette az aranykulcsot az asztalra Vernet elé, lefelé fordítva a rend pecsétjét.

Vernet odapillantott a kulcsra, de nem nyúlt érte.

— Csak ezt a kulcsot hagyta önre? Semmi mást? Egy darab papírt sem?

Sophie tudta, hogy nagyon sietett a Louvre-ban, de biztos volt abban, hogy semmi mást nem látott a *Sziklás Madonna* mögött.

— Nem. Csak a kulcsot.

Vernet reménytelen sóhajt hallatott.

— Attól tartok, hogy ez nem lesz elég. Minden kulcshoz tartozik egy elektronikusan hozzárendelt tízjegyű számlaszám, amely jelszóként működik. A szám nélkül a kulcs semmit sem ér.

Tízjegyű szám. Sophie kételkedve mérte fel a kriptográfiai esélyeket. *Tízmilliárd lehetőség.* Még ha össze is kapcsolná az Ügyészségi Nyomozóhivatal legnagyobb teljesítményű számítógépeit, akkor is hetekre volna szüksége a kód feltöréséhez.

— Tekintve a körülményeket, uram, úgy tűnik, csak ön segíthet nekünk.

— Sajnálom. Tényleg nem tehetek semmit. Az ügyfelek maguk választanak maguknak számlaszámot egy biztonságos terminálon, ami azt jelenti, hogy csak az ügyfél és a számítógép ismeri a kódot. Ez az egyik módszerünk az anonimitásra. És alkalmazottaink biztonságának védelmére.

Sophie megértette. Egyes áruházak ugyanígy működnek:

AZ ALKALMAZOTTAKNAK NINCSEN KULCSUK A SZÉFHEZ. A bank nyilván nem akarja megkockáztatni, hogy valaki elloponjon egy kulcsot, aztán túsul ejtsen egy alkalmazottat, hogy megszerezze a számlaszámot.

Sophie leült Langdon mellé, odapillantott a kulcsra, majd újra Vernet-re.

— Van fogalma arról, mit tarthat a nagyapám a bank széfjében?

— Véletlenül sincs. Ez a *Geldschranch* bankok alapszabálya.

— Monsieur Vernet — erősködött Sophie —, nincs sok időnk. Megpróbálom rövidre zárni a dolgot. — Fogta az aranykulcsot, és megfordította, miközben figyelte a férfi szemét, hogy vajon felismeri-e a Sion-rend pecsétjét. — Mond önnek valamit ez a szimbólum a kulcson?

Vernet ránézett a lilimos pecsétre, de nem reagált.

— Nem, de számos ügyfelünk véset vállalati logót vagy kezdőbetűket a kulcsára.

Sophie felsóhajtott, de még mindig nem vette le a szemét a bankárról.

— Ez a pecsét egy titkos társaság szimbóluma, amelyet Sion-rendnek neveznek.

Vernet erre sem reagált.

— Én erről semmit sem tudok. A nagyapja a barátom volt, de leginkább üzleti ügyekről beszélgettünk. — A férfi megigazította a nyakkendőjét, és jól látszott, hogy egyre idegesebb.

— Monsieur Vernet — nyomult tovább Sophie határozott hangon. — A nagyapám felhívott ma este, és azt mondta, hogy mindketten komoly veszélyben vagyunk. Azt mondta, hogy át kell adnia nekem valamit. Kaptam tőle egy kulcsot az ön bankjához. És most halott. Bármi, amit elmond, nagy segítségünkre lehet.

Vernet megizzadt.

— Ki kell jutnunk az épületből. Félek, hogy a rendőrség hamarosan itt lesz. A biztonsági őr kötelességének érezte, hogy felhívja az Interpolt.

Sophie legalább ennyire félt ettől. Tett még egy utolsó kísérletet.

— A nagyapám azt mondta, hogy el kell nekem mesélnie az igazat a családomról. Tud erről valamit?

— Mademoiselle, az ön családja életét vesztette egy autóbalesetben, amikor ön kisgyerek volt. Sajnálom. Tudom, hogy a nagyapja nagyon szerette önt. Számos alkalommal megemlítette nekem, mennyire fáj neki, hogy megszakadt önök között a kapcsolat.

Sophie nem tudta, mit válaszoljon erre.

Langdon szólalt meg:

— Van valami köze a széf tartalmának a Sangrealhoz?

Vernet különös pillantást vetett rá.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszél. — Ebben a másodpercben csöngeni kezdett a bankár mobiltelefonja, mire gyorsan lekapta az övéről. — *Oui?* — Hallgatta egy pillanatig, amit mondtak neki, növekvő meglepetéssel és zavarral az arcán. — *La police? Si rapidement?* — Káromkodott, majd gyors parancsokat adott ki franciául, s közölte, hogy egy perc múlva ott lesz az előcsarnokban.

Kikapcsolva a telefont újra Sophie-hoz fordult.

— A rendőrség most sokkal fürgébb volt, mint általában.

Miközben mi itt beszélünk, már meg is érkeztek.

Sophie-nak nem állt szándékában üres kézzel távozni.

— Mondja meg nekik, hogy itt jártunk, de már elmentünk. Ha át akarják kutatni a bankot, kérjen tőlük házkutatási parancsot. Időbe telik, mire megszerzik.

— Figyeljen rám — mondta Vernet. — Jacques a barátom volt, és a bankomnak nincs szüksége arra, hogy szerepeljen a sajtóban; e két okból nem fogom hagyni, hogy ezen a helyen tartóztassák le önöket. Adjanak nekem egy percet, és meglátom, mit tehetek, hogy észrevétlenül kijuttassam innen önöket. De ezen túlmenően nem akarok belekeveredni. — Fölállt és az ajtóhoz sietett. — Maradjanak itt. Intézkedem és visszajövök.

— De a széf doboza — követelte Sophie. — Nem mehetünk el a nélkül.

— Ez ügyben nem tehetek semmit — közölte Vernet, és kilépett az ajtón. — Sajnálom.

Sophie egy másodpercig csak bámult utána, azon tűnődve, vajon nincs-e ott eltemetve a bankszámlaszám a rengeteg felbontatlan levél és csomag egyikében, amelyeket a nagyapja küldözgetett neki az évek során.

Langdon hirtelen felpattant, és Sophie elégedett fényt látott megcsillanni a szemében.

— Robert? Miért mosolyog?

— Az ön nagyapja egy zseni.

— Tessék?

— Tíz számjegy?

Sophie-nak sejtelme sem volt, miről beszél.

— A számlaszám — mondta Langdon, és most már szélesen vigyorgott. — Szinte bizonyos vagyok abban, hogy mégis csak átadta nekünk.

— Hogyan?

Langdon elővette a büntett helyszínén készült fotó másolatát, és kiterítette az asztalon. Sophie-nak elég volt rápillantania az első sorra, hogy tudja, Langdonnak igaza van.

13-3-2-21-1-1-8-5

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

P. S. Find Robert Langdon

Negyvennegyedik fejezet

— Tíz számjegy — mondta Sophie, akinek nyomban működésbe lépett a kriptográfusi ösztöne, amint tanulmányozni kezdte a papírt.

13-3-2-21-1-1-8-5

Nagyapa odairta a számlaszámot a Louvre padlójára!

Amikor Sophie először pillantotta meg a megkevert Fibonacci-sorozatot a parketton, azt vélte egyetlen céljának, hogy arra készítse az ügyészségi nyomozókat: forduljanak a Kriptográfiai Csoporthoz, és vonják be Sophie-t is az ügybe. Később rájött, hogy a számsor arra is tartalmaz utalást, hogyan kell megfejteni a további sorokat... mint numerikus anagrammát. Most pedig a legteljesebb elképedéssel konstataálta, hogy a számoknak van egy még jelentősebb értelmük is. Szinte bizonyos, hogy ez adja a végső kulcsot a nagyapja rejtélyes letéti széfjéhez.

— Mindig is mestere volt a többértelmű rejtvényeknek — mondta Sophie Langdonhoz fordulva. — Szerette a többszörös jelentésrétegeket, a kódon belül elrejtett kódokat.

Langdon már indult is az elektronikus terminál felé a szállítószalag mellett. Sophie felkapta a számítógépes nyomatot és követte.

A terminálnak olyan billentyűzete volt, mint a pénzkiaadó automatáknak. A képernyőn a bank kereszt alakú logója villogott. A billentyűk mellett háromszög formájú nyílás. Sophie nem vesztegette az időt: azonnal behelyezte a kulcsot a nyílásba.

A képernyőn máris feltűnt az új felirat:

SZÁMLASZÁM:

- - - - -

A kurzor várakozóan villogott.

Tíz számjegy. Sophie beolvasta a számokat a papírról, Langdon pedig beütötte őket.

SZÁMLASZÁM:

1332211185

Amikor az utolsó számjegyet is beírta, a képernyő frissített, és egy hétnyelvű szöveg jelent meg rajta:

FIGYELMEZTETÉS

Mielőtt lenyomja az enter gombot,
kérjük, ellenőrizze a számlaszám
pontosságát.

Amennyiben a számítógép nem ismeri
fel a számlaszámot, saját biztonsága
érdekében automatikusan kilépteti önt
a rendszerből.

— *Fonction terminer* — mondta Sophie homlokráncolva. — Úgy tűnik, csak egyszer próbálkozhatunk. — A szokásos ATM terminálok három próbálkozást engedélyeznek a PIN-kód beütésekor, és csak azután vonják be a bankkártyát. Ez itt minden jel szerint nem egy hagyományos készpénzkiadó automata volt.

— A szám jónak tűnik — erősítette meg Langdon, egyenként összevetve a beütött számokat a kezében tartott papírral. Az ENTER gombra mutatott: — Mehet.

Sophie kinyújtotta a mutatóujját a billentyűzet felé, de közben elbizonytalanodott, mert eszébe jutott valami.

— Rajta — biztatta Langdon. — Vernet mindjárt visszajön.

— Nem. — Sophie elvette a kezét. — Ez nem a helyes számlaszám.

— Dehogyan! Tíz számjegy. Mi lenne más?

— Ez túl véletlenszerű.

Túl véletlenszerű? Langdon egyáltalán nem értett vele egyet. Minden bankban azt tanácsolják az ügyfeleknek, hogy olyan véletlenszerű PIN-kódot válasszanak, amelyet senki nem tud kitalálni. Itt pedig még inkább azt javasolhatják a klienseknek, hogy véletlenszerű számlaszámot adjanak meg.

Sophie mindent kitörölt, amit eddig beírtak, és amikor ránézett Langdonra, meggyőződés csillogott a szemében.

— Túlságosan is véletlenszerű ahhoz, hogy ezt a feltehetően esetleges számlaszámot újrapozícionálva megkapjuk a Fibonaccisorozatot.

Langdon ráébredt, hogy van benne valami. Sophie már korábban átrendezte ezt a számot a Fibonacci-sorozattá. Mekkora esély volt arra, hogy ezt megtehesse?

Sophie visszatért a billentyűzethez, és már be is ütötte a másik számot, mintha emlékezetből tenné.

— Ráadásul a nagyapám, aki annyira szerette a szimbólumokat és a kódokat, mindenképpen olyan számlaszámot kellett hogy válasszon, ami jelent neki valamit, amire könnyen vissza tud emlékezni. — Sophie végzett a számok beütésével és huncut mosoly jelent meg a szája sarkában: — Olyan számot, ami véletlenszerűnek tűnik... de nem az. Langdon a képernyőre pillantott.

SZÁMLASZÁM:

1123581321

Langdonnak, amint meglátta, elég volt egy másodperc, hogy tudja: Sophie-nak igaza van.

A Fibonacci-sorozat.

1-1-2-3-5-8-13-21

Amikor a Fibonacci-sort egyetlen, tízjegyű számmá olvastjuk össze, gyakorlatilag felismerhetetlenné válik. Könnyű megjegyezni, és mégis véletlenszerűnek tűnik. Briliáns tíz számjegyű kód, amit Saunière sohasem felejtett volna el.

Sophie megnyomta az ENTER gombot.

Nem történt semmi.

Legalábbis ők nem észleltek semmit.

Ugyanabban a pillanatban, alattuk, a bank barlangszerű üregekből álló föld alatti széfjében életre kelt egy robotkar. Végigcsúszva a mennyezethez erősített, kéttengelyű szállítórendszeren a robotkar elindult azonosítani a megadott koordinátákat. Odalent a cementpadlón sok száz egyforma műanyag doboz sorakozott egy óriási hálórácson elrendezve... mint apró koporsók sora egy föld alatti kriptában.

A robotkar rezegve megállt a padló megfelelő pontja fölött, lenyúlt, s egy elektromos leolvasó azonosította a vonalkódot a dobozon. Ezután a kar egy számítógép precizitásával megragadta a doboz nehéz fogantyúját, és fölemelte a levegőbe. Új áttételek léptek működésbe, s a robotkar átszállította a dobozt a trezor túlsó végébe, majd ismét megállt, ezúttal egy futószalag felett.

Ezután óvatosan ráhelyezte a dobozt a szalagra, és visszatért kiindulási helyére.

Amint a kar befejezte a feladatát, mozgásba lendült a szállítószalag...

Odafönt Sophie és Langdon megkönnyebbülten sóhajtott, amikor a futószalag beindult. Mellette állva olyan érzésük volt, mint a megfáradt utazóknak, akik türelmetlenül várnak egy rejtélyes poggyász megérkezésére, amelynek nem ismerik a tartalmát.

A szállítószalag tőlük jobbra, a falba épített keskeny csapóajtón át ért be a terembe. Most a fémajtó felpattant, és a távolban megjelent egy nagy műanyag doboz a gumiszalagon. Tömör, fekete anyagból készült, és sokkal nagyobb volt, mint amire számítottak. Úgy nézett ki, mint a repülőgépeken használatos állatszállító ketrec, csak nem voltak rajta légzőnyílások.

A doboz pontosan velük szemben megállt.

Langdon és Sophie némán állt, és csak nézte a titokzatos tárolódobozt.

Mint minden ebben a bankban, a doboz is ipari formatervezéssel készült: fémillesztékekkel, vonalkóddal a tetején, fémöntvény fogantyúval. Sophie szerint úgy festett, mint egy óriási szerszámkészlet doboza.

Sophie nem húzva tovább az időt: kikapcsolta a két illesz-tőzárát. Azután Langdonra pillantott. Együtt emelték fel a nehéz fedelet és hátrahajtották.

Előrelépve belestek a dobozba.

Elsőre Sophie úgy vélte, hogy nincs benne semmi. Aztán meglátott valamit. Az az egyetlen tárgy a doboz fenekén lapult.

A fényes faládika akkora lehetett, mint egy cipősdoboz, cizellált veretekkel. A ládika mélybordó színű keményfából készült. *Rózsafa*, ismerte fel Sophie. A nagyapja kedvence. A tetején gyönyörű rózsaintarzia. Sophie és Langdon kérdő tekinteteket váltott egymással. Sophie lehajolt, megragadta és kiemelte a ládikát.

Istenem, milyen nehéz!

Óvatosan odavitte a nagy asztalhoz és letette. Langdon mellette állt, és mindketten megbűvölve bámulták a kincsesládikát, amelyet Sauniére nyilvánvalóan a kezükre akart juttatni.

Langdont lenyűgözte a kézi munkával készült intarzia — egy ötszirmú rózsza. Számtalanszor találkozott már ezzel a fajta rózsával.

— Az ötszirmú rózsza — suttogta — a rend szimbóluma a Szent Grálra.

Sophie megfordult és ránézett. Langdon tudta, hogy mire gondol, és neki is ugyanaz járt a fejében. A doboz méretei, érezhetően súlyos tartalma és a rend Grál-szimbóluma a tetején, mind-mind ugyanarra az elképzelhetetlen következtetésre vezettek. *Ebben a fadobozban van Krisztus kelyhe.* Langdon nem győzte emlékeztetni magát, hogy ez egyszerűen lehetetlen.

— Tökéletes a mérete — suttogta Sophie. — Éppen... egy kehelyhez illő.

Nem lehet kehely.

Sophie magához húzta a ládikát az asztalon, és arra készült, hogy felnyissa. De ahogy megmozdította, váratlan dolog történt. A doboz furcsa, kotyogó hangot adott ki.

Langdon megkockáztatta a kérdést:

— Valami folyadék van benne?

Sophie ugyanolyan zavarban volt.

— Hallotta ezt?

Langdon bólintott, de tanácstalan volt.

— Folyadék.

Sophie óvatosan kipattintotta a kapcsos zárat, és fölemelte a ládika tetejét.

A benne fekvő tárgy nem hasonlított semmire, amit Langdon valaha is látott. Ám egy dolog azonnal nyilvánvalóvá vált mindkettejük számára. Ez itt *semmiképpen sem* Krisztus kelyhe.

Negyvenötödik fejezet

— A rendőrség lezárta az utcát — mondta a megtekintő-szobába lépve André Vernet. — Nem lesz könnyű kijuttatni önöket innen. — Ahogy becsukódott mögötte az ajtó, Vernet meglátta a műanyag tárolódobozt a szállítószalagon, és földbe gyökerezett a lába. *Te jó ég? Mégis hozzáfértek Saunière számlájához?*

Sophie és Langdon az asztalnál állt egy tárggyal, ami egy nagy, fából készült ékszerdoboznak tűnt. Sophie abban a pillanatban lecsapta a fedelét és megfordult.

— Mégis megvolt nekünk a számlaszáma — mondta.

Vernet szóhoz sem jutott. Ez mindent megváltoztat. Tapintatosan elfordította tekintetét a dobozról, és azon töprengett, mi legyen most a következő lépés. *Ki kell juttatnom őket a bankból!* De a rendőrök már felállították az útlezáró akadályokat, úgyhogy Vernet csak egyetlen kiútra tudott gondolni.

— Mademoiselle Neveu, ha én most kiviszem önöket a bankból, akkor magához veszi a letétet, vagy távozás előtt visszateszi?

Sophie Langdonra pillantott, aztán vissza Vernet-re.

— El kell vinnünk.

Vernet bólintott.

— Rendben van. Bármilyen legyen is az, javaslom, hogy takarja be a zakójával, amíg végigmegyünk a folyosón. Szeretném, ha senki sem látná meg.

Miközben Langdon kibújt a zakójából, Vernet odasietett a szállítószalaghoz, becsukta az immár üres tárolódobozt, és bebillentyűzött néhány egyszerű parancsot. A futószalag ismét mozgásba lendült, és visszaindult a dobozzal a trezorba. Vernet kihúzta az aranykulcsot a terminál nyílásából, és átadta Sophie-nak.

— Erre tessék. Siessenek.

Amikor elérték a hátsó rakodórampát, Vernet már látta is a rendőrautók villódzó kék fényeit a lenti garázsból. A bankár összevonta a szemöldökét. A rendőrök valószínűleg lezárták a kijáratot. *Tényleg arra készülök, hogy nyakig belekeveredjem ebbe az ügybe?*

Vernet rámutatott a bank egyik kis páncélozott szállítójárművére. A Zürichi Letéti Bank ugyanis értékek célba juttatását is vállalta.

— Szálljanak be a rakodóterbe — mondta, felrántva a masszív hátsó ajtót, amely mögött egy fémfülke volt. — Mindjárt visszajövök.

Miközben Sophie és Langdon bemászott, Vernet besietett a rakodási felügyelő irodájába, ahol magához vette az egyik sofőr egyenruháját és sapkáját. Levette a saját zakóját és nyakkendőjét, hogy belebújjon a sofőrkabátba. De gondolt egyet, és előtte még a vállára csatolt egy pisztolytáskát is. Kifelé menet leemelte az egyik sofőr pisztolyát az állványról, bedugta a tartószíjba a hóna alatt, majd begornbolta a kabátot. Visszafelé menet a kocsihoz mélyen behúzta a sapkát a szemébe, majd benézett Sophie-ra és Langdonra, akik bent álltak az üres acélrekeszben.

— Erre még szükségük lehet — mondta Vernet benyúlva a fali kapcsolóhoz, és felkattintva az egyetlen mennyezeti lámpát. — És jobban tennék, ha leülnének. Egy hangot se, amíg ki nem hajtunk a kapun.

Sophie és Langdon leült a fémpadlóra. Langdon az ölébe vette a tweedzakójába bugyolált kincset. Vernet rájuk csapta a nehéz vasajtót, és bezárta őket. Aztán beült a volán mögé és indított.

Ahogy a páncélozott szállítóautó fölfelé kanyargott a rámpán, Vernet érezte, hogy a verejték már gyűlik is a haja tövében a sofőrsapka alatt. Sokkal több rendőrautó volt odafent, mint gondolta. Ahogy a páncélozott jármű fölfelé közeledett, kinyílt a belső kapu, hogy átengedje. Vernet továbbhajtott, megvárta, amíg a kapu összecsukódik mögötte, majd elindult a következő szenzor felé. A második kapu is kitárult, s azon túl ott volt a kijárat.

Hacsak a rendőrség le nem zárta a rámpa tetejét.

Vernet megtörölte a homlokát és továbbhajtott.

Hórihorgas rendőr lépett elé, és intett neki, hogy álljon meg néhány méterrel az útlezárás előtt. Négy járőrközi parkolt odakint.

Vernet megállt. Még lejjebb húzta a sofőrsapkáját, hogy durvább külsőt mutasson megszokottan elegáns fellépésénél. Nem szállt ki a kormánykerék mögül, csak kinyitotta az ajtót, és lenézett a szigorú tekintetű ügynök fakó arcára.

— *Qu'est-ce qui se passe?* — kérdezte Vernet nyers hangon.

— *Je suis Jérôme Collet* — válaszolta az ügynök. — *Lieutenant*

Police Judiciaire. A nyomozó a kocsi raktere felé mutatott. — *Qu'est-ce qu'il y a là-dedans?*

— A fene, aki tudja — válaszolta Vernet szándékosan durva szavakat választva. — Én csak a sofőr vagyok.

Collet nem tűnt úgy, mintha meg lenne hatva.

— Két bűnözőt keresünk.

Vernet elnevette magát.

— Akkor a legjobb helyre jöttek. Egyik-másik gazfickónak, akinek szállítok, olyan rohadt sok pénze van, hogy csakis bűnöző lehet.

Az ügynök odamutatta Robert Langdon útlevélképét.

— Járt ez az ember ma este a bankban?

Vernet vállat vont.

— Gőzöm sincs. Én csak alagsori patkány vagyok itt. Az ügyfeleknek még a közelébe se engednek minket. Menjen be, és kérdezze meg a pultnál.

— A bank házkutatási parancsot követel a belépéshez.

Vernet megvető képet vágott.

— Hivatalnokok. Nem lep meg.

— Nyissa ki, kérem, a rakteret — mutatott Collet a kocsi hátulja felé.

Vernet nagy szemeket meresztett az ügynökre, és gúnykacajt hallatott.

— Nyissam ki a rakteret? Azt hiszi, van hozzá kulcsom? Azt hiszi, hogy ezek megbíznak bennünk? Fogalma sincs, milyen szemét fizetést kapunk.

Az ügynök jól látható kételkedéssel billentette oldalra a fejét.

— Azt akarja mondani, hogy nincs kulcsa a saját kocsijához?

Vernet megrázta a fejét.

— A raktérhez nincs. Csak indítókulcsom van. Ezeket a kocsikat a rakodási felügyelők pecsételik le. Aztán ott állnak a dokkban, amíg valaki le nem szállítja a megrendelőnek a raktér kulcsát. Amint megkapjuk a hívást, hogy célba ért a kulcs, engem is elindítanak. De egy másodperccel se előbb. Soha nem tudom, mi a francot szállítok.

— *Ezt a kocsit mikor pecsételték le?*

— Valószínűleg még órákkal ezelőtt. Egész éjjel vezetni fogok St. Thuralig. A raktér kulcsa már ott van.

Az ügynök nem válaszolt, csak fürkészte Vernet arcát, mintha ki akarná találni, mit gondolhat magában. Egy izzadságcsőpp indult el Vernet orra mentén.

— Elnézést — mondta, miközben beletörölte az orrát a kabátujjába, majd az utat elálló járőrkocsikra mutatott. — Szoros a menetrendem.

— Maguknál minden sofőrnek Rolex van? — kérdezte az ügynök Vernet csuklójára mutatva.

Vernet odanézett, és látta, hogy a méregdrága óra aranszíja kikandikál az egyenkabát ujja alól. *Merde.*

— Erre a szarra gondol? Húsz euróért vettem egy tajvani mozgóárustól a St-Germain-des-Prés-ben. Negyvenért magának adom.

Az ügynök hallgatott, majd félreállt az útból.

— Köszönöm, de nem. Jó utat.

Vernet csak akkor mert levegőt venni, amikor a kocsik már jó ötven métert haladt az utcán. És máris újabb problémával kellett szembenéznie. A rakománnyal. *Hová vigyem őket?*

Negyvenhatodik fejezet

Silas elnyúlva feküdt a szobájában a rongyszőnyegen, és hagyta, hogy a levegő átjárja friss sebeit. A ma esti második menet a fenyítéssel megszedítette és elgyengítette. A *cili-ciumot* már korábban el kellett távolítani, és most érezte, hogy a vér lefelé csordogál a belső combján. Pedig nem érdemelte meg a szöges övtől való szabadulást.

Cserbenhagytam az egyházat.

És ami még sokkal rosszabb, cserbenhagytam a püspök urat.

A mai estének kellett volna meghoznia Aringarosa püspök megváltását. Öt hónappal ezelőtt a püspök a Vatikánban járt, és ott olyan dolgokat hallhatott, amelyek teljességgel feldúlták. Aringarosa hetekig lesújtottan járkált, míg végül megosztotta a rossz hírt Silasszal.

— De hiszen ez lehetetlen! — tört ki Silasból. — Nem tudok belenyugodni!

— Pedig igaz — mondta Aringarosa. — Felfoghatatlan, de igaz. Mindössze hat hónapunk van.

A püspök szavai halálra rémítették Silast. Szabadulásért imádkozott, de még a legsötétebb órákban sem ingott meg Istenbe és az ő *útjába* vetett hite. Egy hónap múltán a felhők csodával határos módon oszladozni kezdtek, és végre megpillanthatták a fényt az alagút végén.

Isteni beavatkozás, így nevezte Aringarosa.

A püspök most először tűnt reménytelinek.

— Silas — suttogta —, Isten esélyt adott nekem *az út* megvédelmezésére. Harcunk, mint minden harc, áldozatokkal fog járni. Leszel-e Isten katonája?

Silas térdre hullott Aringarosa előtt — a férfi előtt, aki új életet adott neki —, és azt mondta:

— Isten báránya vagyok. Terelej arra, amerre a szíved vezet.

Amikor Aringarosa ismertette a lehetőséget, amely megcsillant előtte, Silas tudta, hogy ez csak Isten műve lehet. *Csodatétel!* Aringarosa összehozta Silast azzal az emberrel, akitől a terv származott — azzal az emberrel, aki Mesternek nevezte magát. Noha a Mester és Silas sohasem találkozott személyesen, valahányszor telefonon beszélt vele, Silas mindannyiszor elámult a Mester hitének mélységén és hatalmának mértékén. Olyan férfiként látta a Mestert, aki mindenek tudója, akinek mindenütt megvannak a kapcsolatai. Hogy miként szerezte információit, azt Silas nem tudta, de Aringarosa maradéktalanul megbízott a Mesterben, és azt mondta Silasnak, hogy bízson ő is.

— Tedd azt, amit a Mester parancsol — mondta a püspök Silasnak. — És győzni fogunk.

Győzni fogunk. Silas a csupasz padlót bámulta, és attól félt, hogy a győzelem elillant tőle. A Mestert becsapták. A zárókő ármányos zsákutcába vezetett. És ezzel elszállt minden reményük.

Silas forrón kívánta, bárcsak felhívhatná Aringarosát, hogy figyelmeztesse, de a Mester minden közvetlen kommunikációt letiltott ma estére. *Biztonsági okokból.*

Silas végül erőt vett borzalmas levertségén, feltápászkodott, és megkereste a csuháját, ami a padlón hevert. Kihalászta a zsebéből a mobiltelefont. Szégyenében lehorgasz-tott fővel ütötte be a számokat.

— Mester — suttogta —, minden elveszett. — Silas őszintén elmondta a férfinak, hogyan tették lóvá.

— Túlságosan gyorsan veszítet el a hitedet — válaszolta a Mester. — Az imént kaptam friss híreket. Váratlan és jó híreket. A titok nem halt meg. Jacques Saunière továbbadta az információt, mielőtt meghalt. Hamarosan hívni foglak. Ma esti munkánk még *nem* ért véget.

Negyvenhetedik fejezet

A páncélozott autó gyéren megvilágított rakodóterében olyan volt az utazás, mintha egy magánzárkában szállítanák őket. Langdonnak meg kellett küzdenie a szorongás jól ismert érzésével, amely mindig elfogta zárt terekben. *Vernet azt mondta, hogy biztonságos távolságra visz minket a várostól. De hová? Meddig?*

Langdon lába elzsibbadt, ahogy törökülésben kuporgott a fémpadlón, ezért most helyzetet változtatott, s máris érezte, hogy újra vér áramlik az alsótestébe. Karjában még mindig ott szorongatta a kincsesládikát, amelyet a bankból magukkal hoztak.

— Azt hiszem, országu-ton megyünk — suttogta Sophie.

Langdon is ugyanezt érezte. A páncélautó, miután nyugtalanítóan sokáig időzött a rámpán, végre továbbhaladt, néhány percig jobbra-balra kanyarogva, de most egyenesen sebességgel száguldott. Alattuk a golyóálló gumiabroncsok surrogtak a sima úton. Langdon az ölében tartott rózsafa dobozra terelte a figyelmét: kibontotta a zakójából, és maga elé tette. Sophie úgy helyezkedett el mellette, hogy ő is lássa. Langdonnak egyszerre az jutott eszébe, hogy olyanok, mint két kisgyerek a karácsonyi ajándékkal.

A rózsafa ládika meleg színével ellentétben a rózsarátét halvány színű fából, valószínűleg kőrisből volt, amely sá-padtan világított a gyér fényben. *A Rózsfa*. Egész hadseregek és vallások épültek erre a szimbólumra, továbbá titkos társaságok. *A Rózsakeresztesek*. *A Rózsakereszt lovagjai*.

— Rajta — biztatta Sophie. — Nyissa ki.

Langdon vett egy nagy levegőt. Megragadta a fedelet, vetett még egy lopott pillantást a mívés intarziára, majd kiakasztotta a kapsot, és fölemelte a fedelet: láthatóvá vált a dobozban lévő tárgy.

Langdon számos vágyképet dédelgetett arról, mit is fognak találni a ládikában, de még csak a közelébe sem jutott a valóságnak. A doboz bíborszínű selyemmel vastagon kipárnázott belsejében egy olyan tárgy feküdt, amelyet Langdon egyáltalán nem tudott mire vélni.

Egy sima, fehér márványból készült hengert látott, amely nagyjából akkora volt, mint egy teniszlabdásdoboz. De jóval bonyolultabbnak tűnt, mint egy egyszerű köhenger, mert számos kisebb darabból volt összeállítva. Őt, teasütemény nagyságú márványkorong alkotta, amelyeket finoman megmunkált bronzkeret fogott össze. Úgy nézett ki, mint valami csőszerű, sokkerekű kaleidoszkóp. A henger mindkét végén zárósapka ült, szintén márványból, amelyek miatt nem lehetett belezéni. Mivel folyadék hangját észlelték odabent-ről, Langdon feltételezte, hogy a henger belül üreges.

A henger szerkezetéhez hasonlóan rejtélyes volt az a bevésés is, ami most magára vonta Langdon kitüntetett figyelmét. Az öt korong mindegyikébe ugyanazt a betűsört vésték bele — a teljes ábécét. Ez a betűhenger az egyik gyerekkori játékára emlékeztette Langdont: egy betűkkel ellátott rúd, amelyet úgy lehetett elforgatni, hogy különböző szavakat adjon ki.

— Bámulatos, igaz? — suttogta Sophie.

Langdon ránézett.

— Nem tudom. Mi az ördög akar ez lenni?

Sophie-nak megcsillant valami a szemében.

— A nagyapám ilyeneket készített hobbiból. Leonardo da Vinci találmánya.

Sophie a gyér fényben is jól látta, mennyire meglepődött Langdon.

— Da Vincié? — motyogta, újra a hengert nézegetve.

— Igen. *Cryptexnek* hívják. A nagyapám szerint Da Vinci titkos naplójából származik a vázlatrajza.

— De mire való?

Figyelembe véve a ma este történt eseményeket, Sophie tudta, hogy a válasz érdekes következtetésekre vezet.

— Ez egy széf — mondta. — Titkos információk tárolására szolgál.

Langdonnak még nagyobbra kerekedett a szeme.

Sophie elmagyarázta neki, hogy a nagyapja legkedvesebb időtöltése volt modelleket készíteni Da Vinci vázlatai alapján. Jacques Saunière tehetséges ezermester volt, aki órákat töltött fa- és fémmegmunkáló műhelyében, ahol kézművesremek utánezatait alkotta meg — Fabergé, különféle zománcművészek és a náluk jóval gyakorlatiasabb Leonardo da Vinci nyomán.

A Da Vinci naplójába vetett legfelületesebb pillantás is elárulja, miért volt éppoly hírhedt ez a szellemóriás befejezetlen terveiről, mint híres a lángelméjéről. Da Vinci több száz olyan találmányhoz készített vázlatokat, amelyeket sohasem valósított meg. Jacques Saunière egyik legkedvesebb időtöltése volt Da Vinci merész agyszüleményeinek életre keltése — időmérő szerkezetek, szivattyúk, cryptexek, sőt egy aprólékosan kidolgozott középkori francia lovag modellje került ki a keze alól, amely most a Louvre-beli íróasztalán állt. Da Vinci 1495-ben tervezte meg legkorábbi anatómiai és kineziológiai tanulmányai eredményeképpen: a robotlovag belső mechanizmusa pontosan illeszkedő ízületekkel és belső szervekkel rendelkezett, le tudott ülni, mozgatni tudta a karját és a hajlítható nyakon ülő fejét, nyitni-csukni tudta anatómiailag tökéletes állkapcsát. Sophie szerint ez a páncélos lovag volt a legszebb tárgy, amelyet a nagyapja valaha is épített... legalábbis így gondolta addig, amíg meg nem látta a rózsafa ládikában nyugvó cryptexet.

— Nekem is csinált egyet, amikor kicsi voltam — mondta Sophie. — De ilyen nagyot és díszeset még sohasem láttam.

Langdon nem vette le a szemét a dobozról.

— Soha nem hallottam még a cryptexről.

Sophie-t nem lepte meg a dolog. Leonardo megvalósíthatatlan találmányainak legtöbbször senki sem tanulmányozta; még csak nevük sem volt. A *cryptex* szót valószínűleg a nagyapja alkotta: találó elnevezés egy olyan eszközre, amely a *kriptográfia* tudományát használja fel a belerejtett tekerésre, vagyis *kódexre* írott információ védelmére.

Sophie tudta, hogy Da Vinci egyik úttörője volt a titkosírásnak, bár szerepét ritkán ismerték el. Sophie egyetemi oktatói, miközben bevezették őket az adatvédelem legújabb, számítógépes rejtjelezési módszereibe, az olyan modern kriptográfusokat méltatták, mint Zimmerman vagy Schneider, de elmulasztották megemlíteni, hogy Leonardo volt az, aki évszázadokkal ezelőtt kezdetleges formában ugyan, de elsőnek vetette meg a rejtjelkulcsok alapjait. Sophie nagyapja persze sokat mesélt neki erről.

Miközben a páncélozott jármű a gyorsforgalmi úton száguldott velük, Sophie elmagyarázta Langdonnak, hogy a cryptex volt Da Vinci megoldása arra a problémára, hogyan lehet biztonságos üzeneteket eljuttatni nagy távolságokra. Egy olyan korban, amikor nem létezett se telefon, se e-mail, annak, aki privát információt akart messzire küldeni, nem volt más választása, mint hogy leírja és rábízza egy futárra a levelet. Sajnos, ha a futár azt gyanította,

hogy a levél értékes információt tartalmaz, akkor a becsületes célba juttatás helyett megpróbálta jó pénzért eladni az ellenérdekelt félnek.

A történelem során számos nagy elme talált föl kriptográfiai módszereket adatai védelmében: Julius Caesar egy kódolt írásrendszert tervezett, amelyet Caesar dobozának neveztek; Mária, a skótok királynője egy betűhelyettesítő eljárással írta titkos üzeneteit a börtönben; a kiváló arab tudós, Abu-Juszuf Iszmáil al-Kindi egy leleményes, többábécés helyettesítőkóddal védelmezte a titkait.

Da Vinci azonban a matematika vagy a kriptográfia helyett *mechanikus* megoldást választott. A cryptexet. Egy hordozható adattárolót, amely megvédte a leveleket, térképeket, ábrákat és társaikat. Amint az információt bezárták a cryptexbe, csak az férhetett hozzá, aki ismerte a jelszót.

— Jelszóra van szükségünk — mondta Sophie a betűkkel teleírt korongokra mutatva. — A cryptex nagyjából úgy működik, mint egy kombinációs zár. Ha a megfelelő pozícióba állítjuk a tárcsákat, felnyílik a zár. Ennek a cryptexnek ötbetűs tárcsái vannak. Ha a jelszó betűi szerinti állásba forgatjuk őket, akkor a belső reteszek olyan helyzetbe kerülnek, hogy az egész henger magától szétnyílik.

— És mi van odabent?

— Amint a henger felnyílt, láthatóvá válik a középső, üres rekesz, amelybe betehető egy papírtekercs a megőrizni kívánt információval.

Langdon hitetlenkedve nézett rá.

— Azt mondja, hogy a nagyapja ilyeneket épített magának gyerekkorában?

— Ennél azért kisebbeket. Néhány esetben egy cryptexet kaptam a születésnapomra, és hozzá egy rejtvényt. A rejtvény megfejtése volt a jelszó a cryptexhez, amint azt kitaláltam, ki tudtam nyitni a cryptexet, amiben benne volt a születésnapjaim kártyám.

— Meg kellett dolgoznia azért a kis kártyáért.

— Nem, a kártyán ugyanis egy másik rejtvény vagy nyomravezető volt. A nagyapám szeretett bonyolult kincsvadászatokat tervezni az egész házban, és nyomról nyomra haladva végül megtaláltam az igazi ajándékot. Minden kincsvadászat egy jellem- és tudáspróba volt, amelynek során bizonyítanom kellett, hogy megérdemlem az ajándékot. És a próbatételek sohasem voltak könnyűek.

Langdon újra szemügyre vette a szerkezetet, de még mindig kételkedett.

— Mi lenne, ha egyszerűen szétfeszítenénk? Vagy összetörnénk? A fém nem tűnik túl erősnek, és a márvány is puha kőzet.

Sophie elmosolyodott.

— Da Vincinek több esze volt ennél. Úgy tervezte meg a cryptexet, hogy ha bármilyen erőszakos módon próbálják felnyitni, a benne tárolt információ megsemmisíti önmagát. Figyeljen. — Sophie benyúlt a dobozba, és óvatosan kiemelte a hengert. — Először is, a benne lévő információ papirusztekercsre van írva.

— Nem pergamenre?

Sophie megrázta a fejét.

— Papiruszra. Tudom, hogy a pergamen tartósabb és manapság elterjedtebb, de ehhez papiruszt kell használni. Minél vékonyabb, annál jobb.

— Értem.

— Mielőtt a papiruszt behelyezték volna a cryptex rekeszébe, rátekerték egy vékony falú üveg kémcsőre. — Sophie megbillentette a cryptexet, és hallhatóvá vált a folyadék kotyogása. — A kémcsőben folyadék van.

— Miféle folyadék?

Sophie elmosolyodott.

— Ecet.

Langdon kivárt egy pillanatig, csak azután bólintott rá.

— Ragyogó.

Ecet és papirusz, gondolta Sophie. Ha valaki megpróbálja szétfeszíteni a cryptexet, a kémcső eltörik, és az ecet azonnal feloldja a papiruszt. Mire az illető hozzáférne a titkos üzenethez, abból nem marad egyéb, mint nedves massa.

— Mint láthatja — mondta Sophie —, az információhoz való hozzáférés egyetlen módja a megfelelő ötbetűs jelszó ismerete. Ez az öt, egyenként huszonhat betűt tartalmazó tárcsa esetében azt jelenti, hogy a lehetőségek száma huszonhat az ötödiken. — Gyors fejszámolást végzett. — Az annyi, mint megközelítőleg tizenkétfélmillió lehetőség.

— Ha maga mondja — jegyezte meg Langdon, miközben megközelítőleg tizenkétfélmillió kérdés száguldott át az agyán. — Mit gondol, milyen információ lehet benne?

— Bármi legyen is az, egyértelmű, hogy a nagyapám mindenáron titokban akarta tartani. — Sophie elhallgatott, lecsukta a ládika fedelét, és az ötszirmú rózsarátétet kezdte el bámulni. Valami szöveget ütött a fejébe. — Nem azt mondta korábban, hogy a rózsza a Grál szimbóluma?

— Pontosan. A rend szimbólumkörében a Rózsza és a Grál egymás szinonimái.

Sophie felvonta a szemöldökét.

— Ez különös, mivel a nagyapám mindig azt mondta nekem, hogy a rózsza titoktartást jelent. Odahaza egy rózsát tett a dolgozósobájába ajtajára, amikor bizalmas telefonhívást intézett, és nem akarta, hogy megzavarjam. Arra biztatott, hogy tegyek így én is.

Drágaságom, mondta neki a nagyapja, *ahelyett hogy kizárnánk egymást, tegyünk inkább egy rózsát, ami a titkok virága, az ajtónkra, amikor magunkra szeretnénk maradni. Ezen a módon bizalmat és tiszteletet tanulunk egymás iránt. A rózsza az ajtón ókori római szokás.*

— *Sub rosa* — mondta Langdon. — Ha a rómaiak kitették a rózsát, az azt jelentette, hogy a megbeszélés bizalmas. A résztvevők megértették, hogy bármi hangzik is el *sub rosa* vagyis *a rózsza alatt* —, annak titokban kell maradnia.

Langdon gyorsan elmagyarázta, hogy nemcsak a rózsza titoktartásra utaló jelentésrétege készítette arra a rendet, hogy ezt használják a Grál jelképeként. A *Rosa rugosa*, az egyik legősibb rózsafajta, amely ötszirmú és szabályos ötszög alakú, mint a Vénusz irányjelző csillaga, erőteljesen kötődik ikonográfiailag a *nőiséghez*. De ugyanilyen szoros kapcsolatban áll a „helyes irány” és az útmutatás fogalmával is. A szélrózsza segítette az utasok tájékozódását, valamint a térképek hosszúsági jelzései, amelyeket rózsavonalaknak neveztek. Ilyeténképpen a rózsza olyan szimbólum, amely számos jelentésszinten — titoktartás, nőiség és iránymutatás — utal a Grálra, azaz a női kehelyre és a vezérlő csillagra, amely elvezet a titkos igazsághoz.

Ahogy Langdon befejezte a magyarázatot, hirtelen feszültté vált az arckifejezése.

— Robert? Jól van?

Langdon szeme ide-oda járt a rózsafa ládikán.

— *Sub... rosa* — motyogta, és rémült zavarodottság ült ki az arcára. — Az nem lehet.

— Micsoda?

Langdon lassan ráemelte a tekintetét.

— A Rózsza jele alatt — suttogta. — Ez a cryptex... azt hiszem, tudom már, mi ez.

Negyvennyolcadik fejezet

Langdon alig mert hinni a saját feltevésének, azonban ha arra gondolt, ki és hogyan juttatta el nekik ezt a köhengert, akkor most, a rózsaintarziát bámulva, kizárólag egyetlen következtetést tudott levonni.

A rend zárókövét tartom a kezemben.

Különleges legenda fűződött ehhez.

A zárókő egy kódolt kő, amely a rózsza jele alatt nyugszik.

— Robert? — szólt hozzá Sophie. — Mire gondol?

Langdonnak szüksége volt pár másodpercre, hogy összeszedhesse a gondolatait.

— Beszél valaha magának a nagyapja a zárókőről? Említette a *clef de voüite* kifejezést?

— A széfkulcsa? — fordította le szó szerint Sophie.

— Nem, ez csak a tükörfordítás. A *clef de voüite* egy közkeletű építészeti szakkifejezés. A *voüite* nem bankszéfet jelent, hanem boltívet. Mondjuk egy boltíves mennyezetet.

— De a boltíves mennyezethez nincsen kulcs.

— Igazság szerint van. Minden kő boltívhez szükség van egy központi, ék alakú kőre a legtetején, ami összefogja a többi követ, és megtartja az egész súlyát. Építészeti értelemben ez a kő a boltív kulcsa. Más szóval, a zárókő vagy alappillér. — Langdon Sophie szemét figyelte, nem csillan-e meg benne a felismerés fénye.

Sophie vállat vont, és lenézett a cryptexre.

— De ez szemmel láthatólag nem egy zárókő.

Langdon nem tudta, hol is kezdje. A zárókő, mint a kőművesek eljárása a boltívek megépítésére, a korai szabadkőműves-testvériség egyik legféltveőrözöttebb titka volt. *A fenséges boltív fokozata. Építészet. Zárókövek.* Minden mindennel összefüggött. Az a titkos tudás, hogyan kell használni az ék alakú zárókövet egy boltív megépítéséhez, része volt annak az ismeretanyagnak, amely gazdag mesteremberekké tette a kőműveseket, és erre a titokra nagyon vigyáztak. A zárókövek mindig is szerepet játszottak a titoktartás hagyományában. Ám ez a köhenger a rózsafa ládikában nyilvánvalóan valami egészen más volt. A rend záróköve — már ha valóban azt tartotta a kezében — a legkevésbé sem hasonlított arra, amit Langdon elképzelt.

— A rend záróköve nem az én szakterületem — ismerte el Langdon. — Az én Szent Grál iránti érdeklődésem elsősorban szimbolói, tehát hajlamos vagyok hanyagolni az arra vonatkozó tudásanyagot, hogyan lehet valójában megtalálni.

Sophie-nak fölszaladt a szemöldöke.

— *Megtalálni* a Szent Grált?

Langdon kényszeredetten bólintott, és gondosan megválogatta a következő szavait.

— Sophie, a rend tanai szerint a zárókő egy- kódolt térkép...egy térkép, amely megmutatja a Szent Grál lelőhelyét.

Sophie arca megnyúlt.

— És gondolja, hogy ez az?

Langdon nem tudta, mit válaszoljon. Még az ő fülének is hihetetlenül hangzott, mégis a zárókő volt az egyetlen logikus következtetés, amelyre eljuthatott. *Egy kódolt kő, amely a Rózsa jele alatt rejtőzik.*

A Leonardo da Vinci — a Sion-rend egykori Nagymestere — által tervezett cryptex eszméje újabb nyugtalanító jelzés volt arra nézve, hogy ez itt valóban a rend záróköve. *Az egykori Nagymester vázlata alapján... évszázadokkal később a rend egy másik tagja alkotta meg.* A kapcsolat szinte tapintható volt, nem lehetett egykönnyen elnézni felette.

Az utóbbi évtizedben a történészek francia templomokban kutattak a zárókő után. A Grál-vadászok, akik jól ismerték rejtjeles utalásokra való hajlandóságát, arra az eredményre jutottak, hogy a *def de voûte* szó szerint egy zárókő — egy ék alakú építészeti elem —, amelyen kódolt bevésés található, és egy templom boltívébe van beillesztve. *A rózsza jele alatt.* Az építészetben azonban nincs hiány rózsákból. *Rózsaablakok. Domborműves rozetták.* És természetesen rengeteg *rózsadísz*: az az ötszirmú virágmotívum, amellyel igen gyakran díszítik a boltíveket, elsősorban a zárókő felett. A rejtekhely ördögien egyszerűnek tűnt. A Szent Grál helyét mutató térkép ott van a magasban, valamelyik elfeledett templom boltívébe beépítve, bolonddá téve a templom látogatóit, akik mit sem sejtve járkálnak alatta.

— Ez a cryptex nem lehet a zárókő — ellenkezett Sophie.

— Nem elég öreg. Biztos vagyok benne, hogy ezt itt a nagyapám készítette. Nem lehet olyan ősi, mint a Grál legendája.

— Voltaképpen — válaszolta Langdon, és érezte, hogy elfogja az izgatottság — a zárókőről azt tartják, hogy az utóbbi évtizedekben készítette a rend valamelyik tagja.

Sophie tekintetében kételkedés villant.

— De ha ez a cryptex tartalmazza a Szent Grál lelőhelyét, akkor miért nekem adta tovább a nagyapám? Nekem sejtelmem sincs, hogyan kell kinyitni, vagy hogy mit kezdjek vele. Én még azt sem tudom, mi az a Szent Grál!

Langdon legnagyobb meglepetésére, el kellett ismernie, hogy Sophie-nak igaza van. Még nem volt rá alkalma, hogy elmagyarázza a lánynak a Szent Grál igazi mibenlétét. De ez a história most várhat. Pillanatnyilag a zárókő kötötte le a figyelmét.

Ha ez valóban az, ami...

Miközben halkan surrogtak alattuk a golyóálló kerekek, Langdon gyorsan elmesélte Sophie-nak mindazt, amit a zárókőről hallott. Állítólag a rend legnagyobb titkát — a Szent Grál rejtekhelyét — évszázadokon keresztül nem foglalták írásba. Biztonsági okokból szóban adták tovább minden újonnan megválasztott *sénéchalnak* egy titkos szertartás során. Azonban valamikor a múlt század folyamán olyan suttogások kaptak lábra, hogy a rend megváltoztatta ezt a gyakorlatot. Talán az új elektronikus lehallgatóberendezések hatására történt, hogy a rend esküt tett arra: soha többé nem említi szóban a titkos rejtekhelyet.

— De akkor hogyan tudták továbbadni a titkot? — kérdezte Sophie.

— Itt lép színre a zárókő — magyarázta Langdon. — Amikor a négy főember egyike meghal, a maradék három az alsóbb fokozatokból kiválasztja azt a jelöltet, aki *sénéchallá* léphet elő. De ahelyett, hogy megmondanák az új embernek, hol van elrejtve a Grál, próbának vetik alá, amellyel bebizonyíthatja, hogy érdemes a magas tisztségre.

Sophie-t mintha nyugtalanná tette volna ez a közlés, és Langdonnak egyszerre eszébe jutott, hogy miféle kincsvadászatokat rendezett számára a nagyapja — azok is próbatételek voltak. Való igaz, hogy a zárókép hasonló elképzelést tükrözött. De hát az efféle próbatételek nagyon is jellemzőek voltak a titkos társaságokra. A legismertebbek ezek közül a szabadkőművesek, ahol a tagok akkor léphetnek át magasabb fokozatba, ha évek során át

bebizonyítják, hogy tudnak titkot tartani, és ha a számos szertartás végrehajtásában és a próbatételekben érdemesnek mutatkoznak. A feladatok egyre nehezebbek lesznek; az előmenetel tetőpontján azután harminckettedik fokozatú szabadkőművesnek iktatják be a sikeres jelöltet.

— Tehát a zárókő nem más, mint próbatétel — mondta Sophie. — Ha a *sénéchal* tisztére jelölt személy ki tudja nyitni, akkor bizonyítja magáról, hogy érdemes a titok őrzésére.

Langdon bólintott.

— Elfelejtettem, hogy személyes tapasztalatai is vannak ezen a téren.

— És nem csak a nagyapámmal. A kriptográfiában van olyan, hogy „önhitelesítő nyelv”. Ez azt jelenti, hogy ha valaki elég rátermett, hogy olvasni tudja, akkor birtokába juthat az információnak.

Langdon tétovázott egy pillanatig.

— Sophie, felfogta, hogy ha ez valóban a zárókő, akkor a nagyapja hozzáférési lehetősége azt jelenti, hogy kivételesen jelentős szerepe volt a Sion-rendben? Még az sem lehetetlen, hogy ott volt a négy legmagasabb rangú vezető között.

Sophie felsóhajtott.

— Magas rangja volt egy titkos társaságban. Ebben bizonyos vagyok. De azt csak feltételezem, hogy ez a Sion-rend.

Langdon elbámult.

— Maga tudta róla, hogy egy titkos társaság tagja volt?

— Tíz évvel ezelőtt olyan dolgokat láttam, amelyeket nem kellett volna. Azóta nem beszélünk egymással. — Sophie elhallgatott. — A nagyapán nem egyszerűen magas rangú tag volt... én azt hiszem, hogy ő volt a vezető.

Langdon ezt nem tudta elhinni.

— A Nagymester? De... de ezt maga nem tudhatja!

— Erről inkább nem beszélnék. — Sophie elfordult, egyszerre eltökélt és fájdalmas arckifejezéssel.

Langdon döbönt csendben ült. *Jacques Saumère! A Nagymester?* Dacára a súlyos következményeknek, már ha ez igaz, Langdon kezdte teljesen logikusnak találni a dolgot. Végére is a rend korábbi Nagymesterei szintén neves közéleti személyiségek voltak, művészi hajlamokkal megáldva. Ez bizonyított tény, amióta a párizsi Bibliothèque Nationale-ban előkerültek a *Les Dossiers Secrets* néven ismert dokumentumok.

A renddel foglalkozó valamennyi történész és Grál-őrült olvasta a titkos iratokat. A 4° Im¹ 249 szám alatt katalogizált *Dossiers Secrets* hitelességét számos szakértő igazolta; ezek az iratok vitathatatlanul megerősítették azt, amit a történészek már régóta gyanítanak: a rend Nagymesterei között ott volt Leonardo da Vinci, Botticelli, Sir Isaac Newton, Victor Hugo, az újabb időkben pedig Jean Cocteau, a híres párizsi művész.

Miért ne lehetett volna köztük Jacques Saunière is?

Langdon kételkedését felerősítette, amikor eszébe ötlött, hogy ma este neki találkoznia kellett volna Saunière-rel. *A rend Nagymestere megbeszélést akart folytatni velem. Miért? Hogy művészeti témákról csevegjünk?* Egyszerre valóságértelmennek tűnt az egész. Végül is, ha Langdon megérzése helyes, a Sion-rend Nagymestere saját unokájának adta tovább a testvériség legendás zárókövét, egyidejűleg azt parancsolva neki, hogy keresse meg Robert Langdont.

Felfoghatatlan!

Langdon nem tudott olyan körülményeket elképzelni, amelyek magyarázatot adhatnának Saunière viselkedésére. Ha Saunière úgy érezte is, hogy meg fog halni, még mindig maradt három *sénéchal*, aki szintén birtokában volt a titoknak, ami szavatolta volna a rend biztonságát. Miért vállalt volna Saunière ilyen hatalmas kockázatot, hogy az unokájának adja át a zárókövet, különösen azok után, hogy már régóta nem is érintkeztek egymással? És miért vonta volna bele Langdont... egy vadidegent?

Ennek a kirakójátéknak hiányzik egy darabja, gondolta Langdon.

A válaszok azonban még várhattak. A lassuló motor hangjára mindketten felkapták a fejüket. Kavics csikorgott a kerekek alatt. *Miért hajtott le máris az útról?* Langdon nem értette a dolgot. Vernet azt mondta nekik, hogy biztonságos távolságra viszi őket a várostól. A kocs száguldása döcögéssé lassult, ahogy váratlanul egyenetlen talajon folytatták útjukat. Sophie ideges tekintetet vetett Langdonra, gyorsan visszatette a cryptexet a dobozba, és rákattintotta a fedelet. Langdon pedig újra ráborította a zakóját.

A páncélautó megállt, de a motor még mindig zümmögött, amikor forogni kezdett a hátsó ajtó zárja. Az ajtók feltárultak, és Langdon meglepetten észlelte, hogy erdős területen parkoltak le, jó messzire az úttól. Megjelent Vernet, feszült kifejezéssel az arcán. A kezében pisztolyt tartott.

— Nagyon sajnálom — mondta. — De tényleg nem volt más választásom.

Negyvenkilencedik fejezet

André Vernet ügyetlenül festett a pisztollyal, de tekintetében olyan elszántság tükröződött, hogy Langdon bölcsőbbnek vélte nem kockáztatni.

— Attól tartok, ezt muszáj megtennem — mondta Vernet, a kocsi végében kuporgó két alakra fogva a fegyvert. — Tegyétek le azt a dobozt.

Sophie magához szorította a ládikát.

— Azt mondta, hogy a barátja volt a nagyapámnak.

— Az a kötelességem, hogy megvédjem a nagyapja tulajdonát — válaszolta Vernet. — És pontosan azt teszem. Tegye le azt a dobozt a padlóra.

— A nagyapám rám bízta ezt a tárgyat! — jelentette ki Sophie.

— Tegye le — parancsolta Vernet, rá célozva a pisztollyal.

Sophie a lába elé tette a ládikát.

Langdon látta, hogy most feléje irányul a pisztoly csöve.

— Mr. Langdon — mondta Vernet —, hozza ide nekem a dobozt. És tudjon róla, hogy azért kérem éppen öntől, mert *önre* habozás nélkül lőnék.

Langdon hitetlenkedve bámult a bankárra.

— Miért csinálja ezt?

— Mégis, mit képzel? — vágott vissza Vernet immár nyers hangon. — Hogy megvédjem az ügyfelem tulajdonát.

— Most már mi vagyunk az ügyfelei — szólt közbe Sophie.

Vernet arca kísérteties átalakuláson ment át. Jéghideg tekintettel fordult Sophie-hoz:

— Mademoiselle Neveu, nem tudom, *hogyan* jutott hozzá ma este a kulcshoz és a számlaszámhoz, de az egyértelmű, hogy nem tisztességes úton. Ha előbb értesülök a büntetteikről, sohasem segítettem volna távozni a bankból.

— Megmondtam önnek — válaszolta Sophie —, hogy semmi közünk a nagyapám halálához!

Vernet Langdonra nézett.

— A rádióban ezzel szemben azt állítják, hogy nemcsak Jacques Saunière, hanem a három másik férfi meggyilkolásáért is körözik önöket.

— Micsoda? — Langdont mintha villám sújtotta volna. *Három másik gyilkosság! A szám döbbenetes egybeesése jobban elképesztette, mint az a közlés, hogy ők az első számú gyanúsítottak. Túlságosan valószínűtlennek tűnt ahhoz, hogy pusztán véletlen egybeesés legyen. A három sénéchal? Langdon lenézett a rózsafa dobozra. Ha valamennyi sénéchalt meggyilkolták, akkor Saunière-nek nem maradt más választása. Kénytelen volt továbbadni valakinek a zárókövet.*

— A rendőrség majd kézbe veszi az ügyet, ha önöket átadtam — mondta Vernet. — A bankom már így is túlságosan belekeveredett.

Sophie keményen nézett Vernet szemébe.

— Esze ágában sincs rendőrkézre adni bennünket. Akkor visszahajtott volna velünk a bankba. Ám helyette ide hozott minket, és most pisztolyt fog ránk.

— A nagyapja egy feladattal bízott meg: hogy megőrizzem a tulajdonát. Bármit tartalmaz is az a doboz, nem áll szándékomban átadni a rendőrségnek, hogy bizonyítékként nyilvántartásba vegyék. Mr. Langdon, hozza ide azt a dobozt.

Sophie megrázta a fejet.

— Ne tegye.

Lövés dörrent, és a fejük felett egy golyó vágódott a kocsiba. Az ütés megremegtette a fémfülkét, és a töltényhüvely végiggurult a padlón.

A francba! Langdon megdermedt.

Vernet immár magabiztosabban szólalt meg.

— Most pedig hozza ide. — Vernet a hátsó lökhárító mögött állva pontosan Langdonra célzott a kinyújtott kezében tartott fegyverrel.

Langdon kezébe vette a dobozt, és elindult vele a nyitott ajtó felé.

Tennem kell valamit! Nem adhatom át neki a rend zárókövét, gondolta Langdon. Ahogy az ajtóhoz közeledett, egyre szembetűnőbbé vált, mennyivel magasabban helyezkedik el a támadónál, és azon töprengett, hogyan használhatná ki ezt a helyzeti előnyt. Vernet pisztolya, bár fölfelé tartotta, így is csak Langdon térdének magasságában volt. *Esetleg egy jól irányzott rúgás?* Sajnos úgy tűnt, hogy Vernet is érzékeli a pozíciója veszélyességét, mert több lépést hátrált, és úgy helyezkedett el, hogy ne lehessen elérni.

— Tegye le a dobozt az ajtó mellé — rendelkezett Vernet.

Nem látván más lehetőséget, Langdon letérdelt, és letette a rózsafa ládikát a raktér szélére, a nyitott ajtó mellé.

— Most álljon föl.

Langdon felemelkedett, de közben észrevette a kis töltényhüvelyt az ajtó precízen megmunkált kerete mellett a fémpadlón.

— Álljon fel, és távolodjon el a doboztól.

Langdon késlekedett egy másodpercet, szemügyre véve a fémküszöböt. Azután felállt. De közben észrevétlenül betolta a töltényhüvelyt az ajtó alsó pereme alá. Majd teljesen fölegyenesedett és hátralépett.

— Húzódjon vissza hátra a falig, és forduljon meg.

Langdon engedelmeskedett.

Vernet érezte, hogy majd' kiugrik a szíve. Jobb kezében fogva a pisztolyt, baljával lenyúlt a dobozért. Azonnal észlelte, hogy túlságosan nehéz. *Mind a két kezemre szükségem lesz.* Visszafordulva a foglyai felé, mérlegelte a kockázatot. Mindketten jó tizenöt lépésnyire voltak tőle, a raktér hátsó végében álltak, arccal a falnak. Vernet elhatározásra jutott. Gyorsan letette a fegyvert a lökhárítóra, két kézzel fölemelte a dobozt, letette a földre, majd nyomban a pisztolyért nyúlt, és ismét rájuk célzott vele. Egyik fogoly sem mozdult meg.

Tökéletes. Már csak az maradt hátra, hogy becsukja és rájuk zárja az ajtót. Ott hagyva a dobozt a földön, megragadta a nehéz vasajtót, és taszított egyet rajta, hogy becsapódjon. Amikor az ajtószárny már előtte volt, a reteszért nyúlt, hogy a helyére csúsztassa. Az ajtó hangos dörrenéssel becsapódott, Vernet pedig gyorsan fogta a reteszt, és bal felé húzta. A reteszt csúszott néhány centimétert, aztán váratlanul elakadt, nem ment be a helyére. *Mi a fene ez?* Vernet ismét próbálkozott, de nem tudta betolni a reteszt. A mechanizmus nem illeszkedett pontosan. *Nem tudom bezárni rendesen az ajtót!* Vernet pánikba esett, keményen nekifeszült kívülről az ajtónak, de az nem engedelmeskedett. *Valami megakasztja!* Vernet minden erejét beleadva ismét nekiveselkedett, ám ezúttal az ajtó nagy lendülettel kivágódott,

egyenesen Vernet arcába, aki hanyatt esett a földön, és éles fájdalom hasított az orrába. Amikor az arcához kapott, elejtette a fegyvert, és érezte, hogy elered az orra vére.

Robert Langdon valahol mellette ért földet; Vernet megpróbált föltápászkodni, de semmit sem látott. Elködösült a tekintete és visszazuhant. Sophie Neveu kiáltott valamit. Pillanatokkal később Vernet porfelhőt és kipufogógázt érzelt maga körül. Kerekek csikorgását hallotta a kavicsoson, és felülve még éppen látta, hogy a kocsis széles tengelytávolsága miatt nem tud szabályosan megfordulni. Hallotta a csattanást, ahogy az első lökhárító nekiütközött egy fának. A motor felbőgött, és a fa meghajolt. Végül a lökhárító engedett, félig leszakadva a helyéről. A páncélozott autó, a földön vonszolva a lökhárítót, folytatta útját. Amikor a jármű elérte a kövezett bekötőutat, szikraesőt záporozva az éjszakába, nagyobb sebességre kapcsol.

Vernet a földet pásztázta, ahol a kocsis az imént parkolt. Még a sápadt holdfényben is jól láthatta, hogy nincs ott semmi.

A fadóboz eltűnt.

Ötvenedik fejezet

A jelzés nélküli Fiat szedán, elhagyva a Castel Gandolfót, lefelé kanyargott a völgybe. Aringarosa püspök mosolygott a hátsó ülésen, érezve a kötvények súlyát az ölében tartott aktatáskában, és azon tűnődött, vajon mennyi időbe telhet, amíg a Mesterrel lebonyolítják a cserét.

Húszmillió euró.

Az összeg ennél jóval nagyobb értékű hatalmat juttat Aringarosa birtokába.

Ahogy a kocsis Róma felé száguldott vele, Aringarosa gondolatai visszatértek a Mesterhez: nem értette, miért nem jelentkezik. Reverendája zsebéből elővette a mobiltelefonját, és ellenőrizte a térerőt. Rendkívül gyenge volt.

— Itt nagyon rossz a vétel — mondta a sofőr belenézve a visszapillantó tükörbe. — Öt perc múlva kijutunk a hegyek közül, és akkor nagyobb lesz a térerő.

— Köszönöm. — Aringarosát hirtelen aggodalom fogta el. *Nincs vétel a hegyek között? A Mester talán már többször próbálta őt hívni. Lehet, hogy rosszul sülték el a dolgok.*

Aringarosa gyorsan megnézte a hangpostáját. Semmi. Aztán rájött, hogy a Mester sohasem hagyta neki rögzített üzenetet; olyan ember volt, aki mindig a legnagyobb elővigyázattal kommunikált. A Mester mindenkinél jobban tudatában volt az elejtett szavak veszélyességének a modern világban. Az elektronikus lehallgatás döntő szerepet játszott a titkos ismeretek elképesztő tárházának összegyűjtésében.

Éppen ezért fordít különleges gondot az óvintézkedésekre.

Sajnos a Mester elővigyázatossági szabályai tiltották, hogy bármilyen elérhetőséget is megadjon Aringarosának. *Egyedül én kezdeményezhetek kapcsolatfelvételt*, közölte vele a Mester. *Tehát tartsa kéznél a mobiltelefonját.* Most, hogy Aringarosa felfedezte a telefonja működésképtelenségét, attól kezdett félni, vajon mit gondolhatott a Mester, ha ismételten hiába próbálta hívni.

Azt hihette, hogy valami nincs rendben.

Vagy hogy nem sikerült megszereznem a kötvényeket.

A püspököt kiverte a veríték.

Vagy még rosszabbat... hogy megszöktem a pénzzel!

Ötvenegyedik fejezet

Még a szerény, hatvan kilométer per óra sebesség mellett is fülsiketítő zajjal, sűrű szikrákat hányva csapkodta a néptelen külvárosi utat a páncélozott autó leszakadt első lökhárítója.

Le kell térnünk, gondolta Langdon.

Jóformán azt sem látta, merre tartanak. A kocsi egy szem ép reflektora is csáléra állt, és csak a fákat világította meg egy keskeny fénycsóva az út mentén. A páncélozás a jelek szerint csak a raktérre terjedt ki, a karosszériára már nem.

Sophie az utasülésem gubbasztott, és üres tekintettel bámulta a rózsafa ládikát az ölében.

— Jól van? — kérdezte Langdon.

Sophie feldúltak tűnt.

— Maga hisz neki?

— A három másik gyilkosságra gondol? Tökéletesen. Ez jó pár kérdésre választ ad. Arra, hogy miért igyekezett olyan kétségbeesetten a nagyapja továbbadni valakinek a zárókövet, de arra is, miért vadászik rám ennyire ádázan Faché.

— Nem, én arra gondolok, hogy Vernet csak a bankját akarja védeni.

Langdon Sophie-ra pillantott.

— Honnan tudhatná, mi van a dobozban?

— Az ő bankjában tartották. Ismerte a nagyapámat. Talán tudott egyet s mást. Lehet, hogy úgy döntött, megszerzi magának a Grált.

Langdon a fejét rázta. Vernet nem tűnt kalandor típusnak.

— Tapasztalataim szerint az emberek kétféle okból vadásznak a Grálra. Vagy olyan naivok, hogy azt hiszik, Krisztus rég elveszett kelyhét keresik...

— Vagy?

— Vagy tudják, mi az igazság, és veszélyben érzik magukat. A történelem folyamán számos csoport próbálta már megsemmisíteni a Grált.

A beálló csöndben fölerősödött a magukkal vonszolt lökhárító csapkodása. Már megtettek jó pár kilométert, és ahogy Langdon a kocsi előtt pattogó szikrákat figyelte, azon tűnődött, nem veszélyes-e így hajtani. Ha másért nem, hát azért, mert óhatatlanul feltűnést keltenek. Langdon elhatározásra jutott.

— Megnézem, vissza tudom-e hajlítani azt a lökhárítót.

Lehúzódott és megállította a kocsit.

Végre csend lett.

Ahogy Langdon kiszállt és elindult az első lökhárító felé, meglepően ébernek érezte magát. Miután ma este kétszer is szembe kellett néznie egy fegyver csövével, óvatosabbá vált. Mélyen beszívta az éjszakai levegőt, és igyekezett helyre tenni magát. Azon túl, hogy vadásznak rá, a hatalmas felelősség súlya is nyomasztotta: az a kilátás, hogy ő meg Sophie talán valóban a birtokába jutottak azoknak a kódolt iránymutatásoknak, amelyek elvezetnek minden idők legnagyobb rejtélyéhez.

És ha ez a teher még mindig nem volna elég nagy, Langdonnak arra is rá kellett ébrednie, hogy nem maradt lehetőségük visszajuttatni a zárókövet a rendnek. A három további

gyilkosság híre súlyos következményekkel járt. *Áruló furakodott a rend soraiba. Nincsenek többé biztonságban.* A testvériséget nyilvánvalóan megfigyelték, vagy külső technikai eszközök, vagy egy belső informátor révén. Ez magyarázattal szolgálhat arra, hogy Sauniére miért Sophie-nak és Langdonnak — *két kívülállónak* — adta tovább a zárókövet, akikről tudta, hogy gyanún felül állnak. *Nem volna bölcs lépés visszajuttatni a zárókövet a testvériségnek.* Még ha volna is bármilyen ötlete arra nézve, hogyan vehetné fel a kapcsolatot a rend egy tagjával, jó esély van arra, hogy maga az áruló jelentkezne a zárókőért. Úgy tűnt, legalábbis pillanatnyilag, hogy most Sophie és Langdon rendelkezik a zárókövel, akár akarják, akár nem.

A kocsis eleje rosszabb állapotban volt, mint Langdon gondolta volna. A bal oldali reflektor hiányzott, a jobb oldali úgy festett, mint egy üregéből kitépett szemgolyó. Langdon megigazította, de újra elengedett. Az egyetlen kedvező fejlemény az volt, hogy az első lökhárító szinte teljesen leszakadt. Langdon úgy látta, elég lesz neki egy jól irányzott rúgás, hogy végleg megszabaduljon tőle.

Miközben a lökhárítót rugdosta, Langdonnak eszébe jutott egy korábbi beszélgetésük Sophie-val. *A nagyapám telefonüzenetet hagyott nekem, mondta Sophie. Azt mondta, hogy el kell mesélnie nekem az igazságot a családomról.* Akkor ez semmit sem jelentett Langdonnak, de most, amikor már tudta, hogy a Sion-rendről van szó, döbbenetes új lehetőséget látott megnyílni maga előtt.

A lökhárító egyszer csak nagy recsenéssel levált. Langdon megvárta, amíg újra egyenletessé vált a légzése. Legalább most már nem úgy nézett ki a kocsis, mint egy július negyedikei petárda. Megragadta a lökhárítót, hogy bevonszolja a fák közé, s közben azon járt az esze, hová is kéne eljutniuk. Fogalmuk sincs, hogyan kell kinyitni a cryptexet, ahogy arról sem, miért adta Sauniére éppen nekik. Sajnos úgy tűnt, hogy ha túl akarják élni a mai éjszakát, akkor pontosan ezekre a kérdésekre kell megtalálniuk a választ.

Segítségre van szükségünk, határozott Langdon. Szakértői segítségre.

A Szent Grál és a Sion-rend vonatkozásában ez egyetlen embert jelentett. Most már csak az volt hátra, hogyan győzze meg erről Sophie-t.

Miközben Sophie a páncélozott járműben várta Langdon visszatértét, egyre nehezebbnek érezte a rózsafa ládikát az ölében. *Miért adta ezt nekem a nagyapám?* Fogalma sem volt róla, mihez kezdjen vele.

Gondolkozz, Sophie! Használd a fejedet! A nagyapapa közölni akar veled valamit.

Felnyitva a dobozt a cryptex tárcsáit kezdte el szemlélni. *A tudás próbája.* A nagyapja művét érezte benne. *A zárókő egy térkép, amelyet csak az arra érdemesek tudnak követni.* Ez úgy hangzott, mintha a nagyapja mondta volna.

Sophie kiemelte a cryptexet a dobozból, és végigfuttatta az ujjait a tárcsákon. *Öt betű.* Egyenként elforgatta a korongokat. A mechanizmus olajozottan működött. Úgy állította be a tárcsákat, hogy a kiválasztott betűk a cryptex két vége között, a bronzveretes nyilak mentén sorakozzanak. A tárcsák most azt az ötbetűs szót adták ki, amiről Sophie tudta, hogy túlságosan is nyilvánvaló.

G-R-E-A-L.

Óvatosan megfogta a henger két végét, és némi erőfeszítéssel megpróbálta széthúzni. A cryptex nem nyílt ki. Hallotta odabent az ecet kotyogását, és nem erőltette tovább. Új szóval próbálkozott.

V-I-N-C-I.

A cryptex erre sem mozdult. Nézzük a zárókövet:

V-O-U-T-E.

Semmi. A cryptex zárva maradt.

Sophie homlokráncolva visszatette a rózsafa dobozba, és lecsukta a fedelet. Kinézve Langdonra hálát érzett iránta, és örült, hogy mellette van ma este. *P. S. Meg kell keresni Robert Langdont.* A nagyapja logikája immár világos volt. Sophie nem tudott eleget ahhoz, hogy megértse a nagyapja szándékait, és Robert Langdont jelölte ki a kalauzának. Oktatójának, aki irányítja a tanulmányait. Langdon szerencsétlenségére nem csak oktatói szerep jutott neki. Hanem Bezu Faché célpontjává vált... meg egy láthatatlan erő célpontjává, amely meg akarja szerezni a Szent Grált.

Akármi legyen is az.

Sophie azon tűnődött, vajon érdemes-e kockára tennie az életét a Grál titkáért.

Ahogy újra megindult velük a páncélozott autó, Langdon elégedetten állapította meg, hogy immár akadálytalanul haladnak.

— Tudja, merre kell Versailles-ba menni?

Sophie furcsán nézett rá.

— Városnézésre készül?

— Nem. Van egy tervem. Ismerek egy vallástörténészt, aki Versailles mellett lakik. Nem emlékszem a pontos helyre, de megpróbálhatjuk. Jártam már néhányszor a birtokán. Leigh Teabing az illető. Egykori brit királyi történész.

— És most Párizsban él?

— Teabing életre szóló szenvedélye a Grál. Amikor úgy tizenöt évvel ezelőtt azt kezdték el suttogni, hogy felbukkant a rend záróköve, átköltözött Franciaországba, hogy végigkutatassa az itteni templomokat. Ő segíthet nekünk kitalálni, hogyan nyithatjuk ki a cryptexet, és mit kezdünk vele. Sophie szemében aggodalom látszott.

— És bízhatunk benne?

— Milyen értelemben? Hogy nem lopja el az információt?

— És nem jelent fel minket.

— Nem áll szándékomban közölni vele, hogy köröz bennünket a rendőrség. Azt remélem, hogy meghúzódhatunk nála, amíg rá nem jövünk a következő lépésre.

— Robert, eljutott az agyáig, hogy valószínűleg valamennyi francia tévécsatorna bemutatta a fényképünket? Bezu Faché mindig is tudta, hogyan fordítsa a maga hasznára a médiát. Lehetetlenné tette számunkra, hogy egy lépést is tegyünk anélkül, hogy föl ne ismernének.

Ijesztően hangzik, gondolta Langdon. Első francia tévészeroplésében körözött bűnözőként tűnök fel. De legalább Jonas Faukman elégedett lesz; ahányszor Langdon megjelenik a médiában, annyiszor ugrik meg a könyvei eladási rátája.

— Jó barátja az az ember? — kérdezte Sophie.

Langdon erősen kételkedett abban, hogy Teabing televíziót nézne, különösen ebben az órában, de Sophie kérdésén mindenképpen el kellett gondolkoznia. Az ösztöne azt súgta, hogy Teabing tökéletesen megbízható. Ideális menedékre lennének nála. A körülményeket tekintve Teabing alighanem kezét-lábát törné, hogy mindenben segíthessen nekik. Nemcsak hogy tartozik Langdonnak egy szívességgel, de fanatikus Grál-kutató, Sophie pedig azt állította, hogy a nagyapja a Sion-rend Nagymestere volt. Ha Teabing ezt meghallja, odalesz a gyönyörtől, hogy részt vehet a rejtvény megfejtésében.

— Teabing nagy hatalmú szövetségesünk lehet — mondta Langdon. *Attól függően, hogy mennyit akarunk elmondani neki.*

— Faché valószínűleg pénzjutalmat is kitűz a fejünkre.

Langdon elnevette magát.

— Higgyc el nekem, hogy ennek a fickónak semmi szüksége a pénzre. — Leigh Teabing akkora vagyonnal rendelkezett, mint egy kisebb ország. Lancaster főhercegének leszármazottjaként Teabing a régi jó módon jutott a pénzéhez: örökölte. Párizs melletti birtoka egy 17. századi kastély volt két saját tóval.

Langdon évekkel ezelőtt találkozott először Teabinggel a BBC jóvoltából. Teabing megkereste a British Broadcasting Corporationot egy történelmi dokumentumfilm tervével, amely a Szent Grál érdekesítő históriáját mutatná be a tévénézők tömegeinek. A BBC producereinek megtetszett Teabing vonzó ötlete, és a kutatásaival meg a tudományos referenciáival is meg voltak elégedve, de aggódtak, hogy a téma túl rázós, és az lehet a vége, hogy a film sugárzása kikezdi a BBC töretlen hitelességét. Teabing javaslatára azzal oldották meg a problémát, hogy három nemzetközi híró történészt is felkértek a műsorba, akiknek kutatásai megerősítették a Szent Grál döbbenetes titkát.

Langdon is ott volt a kiválasztottak között.

A BBC Teabing Párizs melletti birtokára röpitette Langdont a forgatásra: Teabing pazar szalonjában ült a kamerák elé, és beismerte, hogy kezdetben kételkedve fogadta a Szent Grálról keringő alternatív históriát, de a többéves kutatások meggyőzték arról, hogy a történet igaz. Langdon végül saját kutatásainak egyes részleteit ismertette: a szimbólumok sorozatának összekapcsolódását, amelyek határozottan alátámasztották a látszólag vitatható állításokat.

Amikor Nagy-Britanniában levetítették a filmet, a neves szakértői gárda és a dokumentumokkal igazolt bizonyítás dacára a népszerű keresztény gondolkörrel mélyen átitatott közvélemény heves ellenállással fogadta. Az Egyesült Államokban nem is tüzték műsorra, de a hatása átgyűrűzött az Atlanti-óceánon. Nem sokkal később Langdon képeslapot kapott egy régi barátjától, aki nem volt más, mint Philadelphia katolikus püspöke. A lapon csak ennyi állt: *Et tu, Robert?*

— Robert — kérdezte Sophie —, biztos benne, hogy meglehet bízni abban az emberben?

— Abszolúte. Kollégák vagyunk, nincs szüksége pénzre, és véletlenül tudom, hogy nem kedveli a francia hatóságokat. A francia kormány elképesztő különadókkal sújtja, amiért megvásárolt egy történelmi műemléket. Nem fog rohanni, hogy felvegye a kapcsolatot Fachéval.

Sophie kinézett a sötét útra.

— Tegyük fel, hogy elmegyünk hozzá. Mennyit szándékszik elmondani neki?

Langdon igyekezett felhőtlennek látszani.

— Higgyen nekem, Leigh Teabing többet tud a Sion-rendről és a Szent Grálról, mint bárki a világon.

Sophie felkapta a fejét.

— Többet, mint a nagyapám?

— Úgy értettem, hogy többet, mint bárki a testvériségen kívül.

— Honnan tudja, hogy Teabing nem tagja a testvériségnek?

— Teabing mást se tett egész életében, mint az igazságot hirdette a Szent Grálról. Míg a rend arra esküdött föl, hogy titokban tartja ezt az igazságot.

— Ez nagyon úgy hangzik, mintha érdekellentét lenne köztük.

Langdon megértette a lány aggodalmait. Saunière közvetlenül Sophie-nak juttatta el a cryptexet, és ha nem tudta is, mit tartalmaz vagy mit kéne tennie vele, nem szívesen avatott volna be az ügybe egy idegent. Tekintettel a cryptexben tárolt információ valószínűleg titkos természetére, ez az ösztöne helyes lehetett.

— Nem kell azonnal informálnunk Teabinget a zárókról. Esetleg egyáltalán nem szólunk neki róla. A házában menedékre lelünk, módunk lesz gondolkozni, és lehet, hogy miközben a Grálról beszélgetünk vele, kapunk valami ötletet, hogy miért adta át magának a nagyapja.

— Nekünk — igazította ki Sophie.

Langdon titkos büszkeséget érzett, és ismét azon kezdett el tünődni, miért őt választotta Saunière.

— Többé-kevésbé tudja, merre lakik Teabing? – kérdezte Sophie.

— A birtokát Château Villette-nek hívják.

Sophie hitetlenkedve nézett rá.

— A Château Villette?

— Igen.

— Finom barátai vannak.

— Ismeri azt a birtokot?

— Mindenki ismeri. Ott van a leghíresebb kastélyok között. Húsz percre vagyunk tőle.

Langdon a homlokát ráncolta.

— Olyan messze?

— Igen, így elég ideje lesz elmesélni nekem, mi is az a Szent Grál valójában.

Langdon hallgatott.

— Majd Teabingnél elmondom — szólalt meg aztán. — Ő és én a legenda más és más szakterületére specializálódtunk, így kettőnkől megtudhatja a teljes történetet. — Langdon elmosolyodott. — Egyébként a Grál Teabing nagy szenvedélye, ezért Leigh Teabingtől hallani a Szent Grál históriáját olyan, mintha maga Einstein magyarázná el a relativitás elméletét.

— Reméljük, hogy Leigh nem veszi rossz néven a kései látogatást.

— Itt hívnám fel a figyelmét, hogy *Sir* Leigh. — Langdon csak egyszer követte el ezt a hibát. — Teabing nem akármilyen figura. A királynő sok évvel ezelőtt lovaggá ütötte, miután összeállította a York-ház részletes történetét.

Sophie nagyot nézett.

— Csak viccel, ugye? Egy lovaghoz készülünk vendégségbe?

Langdon félszegen mosolygott.

— A Grál nyomában járunk, Sophie. Ki lehetne nagyobb segítségünkre, mint egy lovag?

Ötvenkettedik fejezet

A Château Villette-hez tartozó hatalmas, 75 hektáros birtok Párizstól északnyugatra terült el, Versailles közelében. Francois Mansart tervezte 1668-ban Aufflay grófnak; ez volt az egyik legjelentősebb francia történelmi kastély. A Château Villette-hez tartozott még két tó és egy park, amelyet Le Nötre tervezett. A birtokot úgy becézték: *la petite Versailles*, azaz a kis Versailles.

Langdon hirtelen megállította a páncélozott autót az egy mérföld hosszú bekötőút előtt. Az impozáns biztonsági kapun túl már látszott Sir Leigh Teabing rezidenciája egy távoli mezőn. A kapun angol nyelvű felirat állt: **MAGÁNTERÜLET. TILOS AZ ÁTJÁRÁS.**

Teabing mintha azt akarta volna közhírré tenni, hogy otthona önmagában egy brit sziget, nemcsak a tábla szövegét fogalmazta meg angolul, de a beléptetőrendszerhez tartozó kaputelefont is úgy helyezte el, hogy a járművek jobb oldalára esett — ami Angliát kivéve egész Európában az utasülést jelentette.

Sophie furcsálkodva nézte a sajátosan elhelyezett kaputelefont.

— És mi van, ha valakinek nincs utasa?

— Ne tölem kérdezze. — Langdon már szóvá tette ezt Teabingnek. — Úgy szereti a dolgokat, ahogy odahaza vannak.

Sophie letekerte az ablakot.

— Robert, jobb lenne, ha maga beszélne vele.

Langdon testhelyzetet változtatott, és Sophie-n áthajolva megnyomta a kaputelefon gombját. Közben megérezte a lány parfümjének csábító illatát, és tudatosult benne, milyen közel vannak egymáshoz. Ebben a suta testhelyzetben, előrenyúlva várta, hogy csöngeni kezdjen a telefon.

Végül recsegés hallatszott a vonalban, majd egy bosszús hang, amely francia akcentussal beszélt az angolt.

— Château Villette. Ki beszél?

— Robert Langdon vagyok — szólt bele Langdon, elterpeszkedve Sophie ölében. — Sir Leigh Teabing barátja. Szükségem van a segítségére.

— A gazdám alszik. És én is aludtam. Milyen ügyben keresi?

— Magánügyben. Ami őt is nagyon érdekelné.

— Akkor bizonyos vagyok abban, hogy holnap reggel örömmel fogadja a jelentkezését.

Langdon áthelyezte a súlypontját.

— Nagyon fontos.

— Akárcsak Sir Leigh éjszakai nyugalma. Ha ön a barátja, akkor tudnia kell, hogy gyenge az egészsége.

Sir Leigh Teabingnek járványos gyermekbénulása volt gyerekkorában, és most mankóval járt, de Langdon nagyon is elevennek és színesnek találta a legutóbbi ittjártakor, s a legkevésbé sem betegnek.

— Tegye meg, kérem, hogy közli vele, eddig feltáratlan, új információim vannak a Grálról. Amelyek nem várhatnak holnap reggelig.

Hosszú csend lett a vonalban.

Langdon és Sophie várt, a kocsis motorja hangosan zúgott.

Egy teljes perc múlt el.

Végül beleszólt valaki.

— Barátom, lefogadom, hogy ön itt is a harvardi időzónában él. — A hang friss volt és könnyed.

Langdon elvigyorodott, felismerve a brit kiejtést.

— Leigh, elnézését kérem, hogy ilyen lehetetlen időben felébresztettem.

— Az inasom azt mondja, hogy nem csupán Párizsban van, de a Grálról akar beszélni.

— Gondoltam, hogy ez ki fogja ugrasztani az ágyból.

— Megtörtént.

— Kinyitná a kaput egy régi barátnak?

— Azok, akik az igazságot keresik, többek, mint barátok. Testvérei egymásnak.

Langdon a szemét forgatva nézett Sophie-ra; ő már hozzászokott Teabing különös fordulataihoz.

— Valóban kinyitom a kaput —jelentette ki Teabing —, de először meg kell győződnöm arról, hogy igazhitűvel állok szemben. Becsületpróbának vetem alá. Válaszolnia kell három kérdésre.

Langdon felnyögött, és odasúgta Sophie-nak:

— Tartson ki. Mint említettem, nem akármilyen figura.

— Az első kérdés — folytatta Teabing dörgő hangon. — Kávészé vagy tea?

Langdon tudta, hogy Teabing mit gondol az amerikaiak kávézási szokásairól.

— Tea — válaszolta. — Earl Grey.

— Kitűnő. Második kérdés: tej vagy cukor?

Langdon habozott.

— *Tej* — súgta Sophie a fülébe. — Gondolom, a britek tejjel isszák.

— *Tej* — mondta Langdon.

Csend.

— Cukor?

Teabing nem válaszolt.

Várjunk csak! Langdonnak most eszébe jutott az a keserű ital, amelyet a legutóbbi látogatásakor felszolgáltak, és rájött, hogy ez beugratós kérdés.

— *Citrom!* —jelentette ki. — Earl Grey citrommal.

— Helyes. — Teabing végre jó kedvre derült. — És végül fel kell tennem a legsúlyosabb kérdést. — Teabing hatásszünetet tartott, majd ünnepélyes hangon folytatta: — Melyik évben verte meg harvardi evezős az Oxfordot Henleyben?

Langdonnak fogalma sem volt róla, de csak egyetlen okot tudott elképzelni, amiért ezt a kérdést feltették.

— Ilyen botrányos eset sohasem fordult elő.

A kapu feltárult.

— Ön igaz szívű barát. Beléphet.

Ötvenharmadik fejezet

— Monsieur Vernet! — A Zürichi Letéti Bank éjszakai menedzsere óriási megkönnyebbüléssel ismerte fel a bankelnök hangját a telefonban. — Hová ment el, uram? Itt van a rendőrség, és mindenki csak önre vár!

— Van egy kis problémám — mondta az elnök zaklatott hangon. — Azonnal szükségem van a segítségére.

Nem csak egy kis problémád van neked, gondolta a menedzser. A rendőrség szorosan körülzárta a bankot, és azzal fenyegetőznek, hogy az Ügyészségi Nyomozóhivatal kapitánya személyesen jelenik meg a bank által követelt házkutatási paranccsal.

— Miben segíthetek, uram?

— A hármas számú páncélozott kocsink. Meg kell találnom.

A menedzser mit sem értve ellenőrizte a menetrendet.

— Itt van. Odalent áll a rakodóban.

— Valójában nem. A kocsit ellopták az a két magánszemély, akiket a rendőrség keres.

— Micsoda? De hát hogyan hajtottak ki?

— Telefonon nem szeretnék részletekbe bocsátkozni, de olyan helyzet állt elő, ami rendkívül kellemetlen lehet a banknak.

— Mit óhajt tőlem, uram?

— Szeretném, ha aktiválná a kocsik helyzetmeghatározóját.

Az éjszakai menedzser a lokációs berendezésre függesztette a tekintetét a szoba túlsó végében. A páncélozott járművek legtöbbszöréhez hasonlóan a bank gépkocsiparkja is fel volt szerelve rádiókontroll-műszerrel, amit a bankból lehetett vezérelni. A menedzser eddig csak egyszer használta a vészhelyzet esetére fenntartott rendszert, amikor eltérítették az egyik páncélautót — akkor hibátlanul működött. Meghatározta a kocsik helyzetét, és automatikusan közölte a koordinátákat a hatósággal. Ma este azonban a menedzsernek az volt a benyomása, hogy a bankelnöknek nem ártana mérlegelnie ezt a dolgot.

— Uram, tisztában van azzal, hogy ha aktiválom a rendszert, akkor a jeltovábbító a hatóságoknak is elárulja, hogy problémánk akadt?

Vernet sokáig hallgatott.

— Igen, tudom. De csak tegye meg. Hármas kocsik. Tartom a vonalat. Abban a pillanatban tudni akarom annak a kocsinak a pontos helyzetét, amint megkapta a jelet.

— Máris, uram.

Harminc másodperc múlva és negyven kilométerre onnan, a páncélozott jármű alvázába rejtett parányi műszer működésbe lépett.

Ötvennegyedik fejezet

Miközben Langdon és Sophie megindult a páncélozott autóval a kanyargós, nyárfákkal szegélyezett bekötőúton, Sophie úgy érezte, hogy lassan kienged az izmaiban a feszültség. Megkönnyebbülést jelentett, hogy letérhettek az országútról, és kevés biztonságosabb helyet tudott elképzelni, mint ezt az elkerített magánbirtokot, amelyet egy barátságos külföldi lakott.

Rátértek a legyező alakú kocsifelhajtóra, és jobb felől megjelent előttük a Château Vilette. A háromszintes és legalább hatvan méter hosszú épület szürke kőhomlokzatát reflektorok világították meg. A durva kövel éles ellentétben állt a makulátlanul gondozott kert és az elegáns medence.

Odabent éppen most gyulladtak fel a fények.

Langdon nem a bejárat előtt parkolt le, hanem az örökzöldek mögé rejtett kis parkolóhelyen.

— Nem érdemes megkockáztatnunk, hogy valaki kiszúrja a kocsit az útról — mondta. — Vagy alkalmat adnunk Leigh-nek, hogy eltűnjön, miért éppen egy páncélozott roncsautóval érkezünk.

Sophie bólintott.

— És hová tegyük a cryptexet? Semmiképpen nem kéne itt hagynunk, de ha Leigh meglátja, természetesen tudni akarja majd, hogy mi az.

— Ne aggódjon — válaszolta Langdon, és kiszállva a kocsiból levette a zakóját. Ismét ráborította a ládikára, és úgy vette a karjába, mint egy csecsemőt.

Sophie kétkedve méregette.

— Nem az igazi.

— Teabing soha nem maga jön ajtót nyitni. Szereti előkészíteni a hatásos belépőjét. És mielőtt megjelenne köztünk, majd csak talállok egy jó rejtékhelyet. — Langdon szünetet tartott. — Ami azt illeti... jobb lesz, ha figyelmeztetem, mielőtt találkozik vele... Sir Leigh-nek sajátos humorérzéke van, amit az emberek időnként furcsának találnak.

Sophie viszont nem hitte, hogy ma este még történhet olyasmi, amit ő furcsállana.

A bejáratához vezető ösvény macskakövekkel volt kirakva. Egy tölgyből és cseresznyefából faragott ajtó elé kanyarodott, amelyen akkora rézkopogtató volt, mint egy grapefruit. Mielőtt Sophie bezörgethetett volna, feltárult előttük az ajtó.

Kimért és elegáns komornyik fogadta őket szmokingban, fehér csokornyakkendővel, amelyet épp most igazított meg. Ötven év körülinek tűnt. Mesterkélt arckifejezése és zord tekintete nem sok kétséget hagyott afelől, hogy nem örül az érkezésüknek.

— Sir Leigh hamarosan lejön — közölte erős francia akcentussal. — Öltözködik. Nem szívesen fogad látogatókat hálóingben. Elvehetem a zakóját? — És az összetekert tweedkabát után nyúlt Langdon karján.

— Köszönöm, inkább magamnál tartom.

— Ahogy óhajtja. Erre parancsoljanak.

A komornyik átkísérte őket egy pazar márvány előcsarnokon egy főúrián berendezett szalonba, amelynek puha megvilágítását rojtos ernyőjű viktoriánus lámpák adták. Régi korok illata érződött a levegőben, egyfajta királyi atmoszféra, amelyből ki lehetett venni a

pipadohány, a tealevelek, a cherry aromáját a kőépületből áradó, földi illatokkal keveredve. A szemközti falon, két fényes mellvért között, kőből rakott kandalló állt, akkora, hogy akár ökröt lehetett volna sütni benne. A komornyik odament, letérdelt és egy gyufával lángra lobbantotta az előre odakészített tölgyfahasábokat és a gyújtóst. A tűz gyorsan erőre kapott.

A férfi fölállt, megigazította a szmokingját.

— A gazdám azt üzeni, hogy érezzék magukat otthon. — Ezzel távozott, magára hagyva Langdont és Sophie-t.

Sophie eltöprengett, melyik antik bútordarabon foglaljon helyet: a reneszánsz bársonydíványon, a rusztikus saskarmos hintaszékben vagy a két kőpad egyikén, amelyek úgy festettek, mintha egy bizánci templomból származtak volna.

Langdon kicsomagolta a cryptexet a zakójából, odament a bársonypamlaghoz, és jó mélyen becsúszta alá a fadóbozt, hogy ne lehessen látni. Aztán kihúzogatta a tweedet, és visszabújta a zakóba, megigazgatta a hajtokát, és rámosolyogva Sophie-ra, helyet foglalt az elrejtett kincs fölött.

Sophie végre döntött. *Legyen akkor a dívány*, gondolta, és leült Langdon mellé.

Miközben a lángokat bámulta, élvezve a melegüket, Sophie-nak az ötlött eszébe, hogy a nagypjának kedvére lett volna ez a szoba. A sötét színű faburkolaton régi mesterművek sorakoztak, az egyikben egy Poussint ismert föl Sophie, a nagypja második legkedvesebb festőjét. A kandallópárkányról alabástrom Ízisz-szobor vigyázta a szalont.

Az egyiptomi istennő alatt, a tüztérben két, kőből faragott vízköpő szolgált tűzikutyaként, kitátott szájuk fényezetően tárta fel üreges torkukat. A vízköpők mindig megrémítették Sophie-t gyerekkorában; addig, amíg a nagypja ki nem gyógyította a félelméből. Egyszer, zivatar idején, fölvitte őt a Notre-Dame-székesegyház tetejére.

— Hercegnő, nézd csak meg ezeket az ostoba lényeket — mondta neki, rámutatva a vízköpő szobrokra, amelyek tátott szájjal nyelték magukba a vizet. — Hallod ezt a furcsa hangot a torkukban? — Sophie bólintott, és muszáj volt elmosolyodnia azon a gurgulázó hangon. — *Gargalizálnak* — mondta a nagypja. — Innen kapták a nevüket, amely hangutánzó szó: „gargoyle”. — Sophie soha többé nem félt tőlük.

A kedves emlék hatására fájdalom hasított belé, mert újra felidéződött a gyilkosság rettenete. *A nagypapa nincs többé*. A cryptexre gondolt a pamlag alatt, és azon tűnődött, vajon Leigh Teabingnek volna-e rá ötlete, hogyan lehetne kinyitni. Már ha egyáltalán megkérdezzük tőle. Sophie nagypjának utolsó üzenete az volt, hogy keresse meg Robert Langdont. De egy szóval sem említette, hogy valaki mást is bevonjanak. *El kellett rejtőznünk valahol*, — mondta magának Sophie, és elhatározta, hogy megbízik Robert ítéletében.

— Sir Robert! — bömbölte egy hang valahonnan a hátuk mögül. — Látom, egy hölgy az útitársa.

Langdon fölállt. Sophie is talpra ugrott. A hang a csigalépcső magasából jött, amely a második szintre vezetett. A lépcső tetején egy alak bontakozott ki az árnyékból, amelynek csak a körvonalait tudták kivenni.

— Jó estét — köszöntötte Langdon. — Sir Leigh, engedje meg, hogy bemutassam Sophie Neveu-nek.

— Részemről a megtiszteltetés. — Teabing belépett a fénykörbe.

— Köszönjük, hogy fogadott minket — mondta Sophie, aki most már látta, hogy a férfinak járógép van a lábán, és mankóra támaszkodik. Egyenként lépegetett lefelé a fokokon. — Tudjuk, hogy nagyon késő van.

— Annyira késő, drágám, hogy az már korán. — Teabing nevetett. — *Vaus n'étes pas Américaine?*

Sophie megrázta a fejét.

— *Parisienne.*

— Hibátlanul beszél angolul.

— Köszönöm. A Royal Hollowayben tanultam.

— Akkor már értem. — Teabing még lejjebb ereszkedett az árnyak közül. — Robert talán említette, hogy én meg a szomszédba jártam. Oxfordba. — Teabing sátáni mosollyal nézett Langdonra. — Persze a biztonság kedvéért a Harvardon is szereztem egy diplomát.

Vendéglátójuk leért a lépcső aljára, és Sophie semmivel sem találta lovagiasabbnak, mint mondjuk Elton Johnt. A pocakos, vörös képű Sir Leigh Teabingnek sűrű, vörös haja és derűs barna szeme volt, amellyel folyamatosan pislogott beszéd közben. Vasalt nadrágot viselt és kényelmes selyeminget mellénnyel. Az alumínium járógép ellenére méltóságteljes, egyenes tartása volt, amely nem annyira a tudatos erőfeszítés eredményének tűnt, mint inkább előkelő származásának.

Teabing a kezét nyújtotta Langdonnak.

— Robert, ön fogyott.

Langdon elvigyorodott.

— Ön viszont hízott.

Teabing szívélyesen nevetett, megveregetve kerek pocakját.

— Talált. Manapság egyedül a kulináris élvezeteknek adózom a földi gyönyörök közül. — Majd Sophie-hoz fordult, gyöngéden megfogta a kezét, kissé fejét hajtott, rálehelte a lány ujjaira, és elégedetten nézett rá. — Mylady.

Sophie Langdonra pillantott, nem tudva, hogy jó helyen jár-e vagy a bolondokházában.

A komornyik, aki beengedte őket, most megjelent a teáskészlettel, és elrendezte egy asztalon a kandalló mellett.

— Ő Rémy Legaludec — mutatta be Teabing —, a komornyikom.

A sovány inas mereven biccentett és távozott.

— Rémy lille-i — suttogta Teabing, mintha ez egy kellemetlen betegség lenne. — De isteni mártásokat csinál.

Langdon vidáman fordult a házigazdához:

— Hogyhogy nem Angliából hozta a személyzetet?

— Még csak az kéne! Senkinek nem kívánom, hogy angol szakácsa legyen, már ha nem francia adószedő az illető. — Sophie-ra pillantott. — *Pardonnez-moi, Mademoiselle Neveu.* Vegye tekintetbe, kérem, hogy a franciák iránti ellenérzésem csak a politikára és a futballra terjed ki. Az önök kormánya ellopja a pénzemet, a focistáik pedig nemrégiben megszégyenítő vereséget mértek ránk.

Sophie futó mosollyal reagált.

Teabing egy másodpercig rajta legeltette a szemét, azután Langdonra nézett.

— Történt valami? Mindketten megrendültnek tűnnek.

Langdon bólintott.

— Érdekes esténk volt, Leigh.

— Nem kétlem. Megjelennek az éjszaka kellős közepén, előzetes bejelentés nélkül a kapumnál, és a Grálról beszélnek. Vallják be, tényleg a Grálról van szó, vagy ezt csak azért mondták, mert tudják rólam, hogy ez az egyetlen dolog, amiért az éjszaka kellős közepén is hajlandó vagyok felkelni?

Mindkettő, gondolta Sophie, maga elé képzelve a pamlag alatt rejtőző cryptexet.

— Leigh — mondta Langdon —, a Sion-rendről szeretnék beszélni önnel.

Teabing kérdően vonta össze sűrű szemöldökét.

— Az őrzők. Tehát valóban a Grálról van szó. Azt mondják, hogy információik vannak?

Valami új, Robert?

— Talán. Nem tudjuk egészen biztosan. Határozottabb elképzelésünk lehetne róla, ha megtudhatnánk öntől néhány adatot.

Teabing megfenyegette az ujjával.

— A ravasz amerikai. Valamit valamiért. Rendben van. Állok szolgálatukra. Mire kíváncsiak?

Langdon sóhajtott.

— Azt reméltem, hogy lesz olyan kedves, és elmagyarázza Miss Neveu-nek a Szent Grál igazi mibenlétét.

Teabing döbrent képet vágott.

— Hát nem tudja?

Langdon megrázta a fejét.

Már-már obszcén mosoly terült el Teabing arcán.

— Robert, ön egy *szűzzel* állított be hozzám?

Langdon összerándult, és Sophie-ra sandított.

— A Grál szerelmesei szűznek nevezik azt, aki még soha sem hallotta a Grál igaz történetét.

Teabing lelkesen fordult Sophie-hoz.

— Mégis, mennyit tud, kedvesem?

Sophie gyorsan összefoglalta, amit Langdontól hallott — a Sion-rendet, a templomos lovagokat, a Sangreal-dokumentumokat és a Szent Grált, amelyről sokan azt állítják, hogy nem is kehely... hanem valami sokkal hatalmasabb.

— Ez *minden*? — Teabing megbotránkozva tekintett Langdonra. — Robert, én önt úriembernek tartottam. És lám, nem juttatta el a hölgyet a csúcspontra!

— Tudom, de úgy gondoltam, hogy majd ketten együtt... — Langdon láthatólag úgy döntött, hogy nem reagál a kétértelmű metaforára.

Teabing mélyen Sophie szemébe nézett.

— Ön egy Grál-szűz, drágám. Higgye el nekem, soha nem fogja elfelejteni a beavatást.

Ötvenötödik fejezet

A díványon ülve Langdon mellett Sophie teát ivott, teasüteményt evett, és jólesően fogadta a koffein és az étel áldásos hatását. Sir Leigh Teabing sután, de ragyogó arccal járt fel-alá a kandalló előtt, járógépe kopogott a köveken.

— A Szent Grál — kezdte papos hangon. — A legtöbb ember csak azt kérdezi, hogy hol van. Félek, hogy ez az a kérdés, amelyre sohasem fogom tudni megadni a választ. — Itt megfordult, és egyenesen Sophie-ra nézett. — Ám ennél sokkal lényegesebb kérdés: *mi a Szent Grál?*

Sophie érzékelte a társaságában lévő két férfi növekvő tudományos izgalmát.

— A Grál teljes megértéséhez — jelentette ki Teabing — először a *Bibliát* kell megértenünk. Mennyire ismeri az *Újtestamentumot*?

Sophie vállat vont.

— Semennyire. Egy olyan ember nevelt föl, aki Leonardo da Vincit imádta.

Teabing egyszerre tűnt megdöbbenetnek és elégedettnek.

— Egy felvilágosult elme. Remek! Akkor bizonyára tisztában van azzal, hogy Leonardo a Szent Grál titkának egyik őrzője volt. És utalásokat rejtett el róla a műveiben.

— Ezt már Robert is mondta.

— Ismeri Da Vinci nézeteit az *Újtestamentumról*?

— Sohasem hallottam róluk.

Teabing szeme élénken vándorolt végig a szoba túlsó végében álló könyvespolcon.

— Robert, megtenne valamit? Az alsó polcon. *La Storia di Leonardo*.

Langdon átvágott a báltermen, megtalálta a nagy művészeti albumot, és letette az asztalra kettejük közé. Teabing Sophie elé tolta a könyvet, felütötte a nehéz fedelet, és a borító belsejére mutatott, ahol idézetek sorakoztak.

— Da Vinci jegyzetfüzetéből származó érvek és spekulációk — mondta Teabing, rámutatva az egyik idézetre. — Azt hiszem, ezt témába vágónak fogja találni.

Sophie elolvasta a szöveget.

Sokan űzik a megtévesztést és a hamis csodákat, amelyekkel megcsalják a tudatlan sokaságot.

LEONARDO DA VINCI

— Íme egy másik — mondta Teabing, rámutatva a következőre.

A tudatlanság vakká tesz. Ó, nyomorult halandó, nyisd ki a szemed!

LEONARDO DA VINCI

Sophie kissé megborzongott.

— Da Vinci itt a *Bibliáról* beszél?

Teabing bólintott.

— Leonardónak a *Bibliával* kapcsolatos érzései közvetlenül összefüggenek a Szent Grállal. Da Vinci valójában megfestette az igazi Grált, mindjárt meg is mutatom önnek, de előbb a *Bibliáról* kell beszélnünk. — Teabing elmosolyodott.

— És minden, amit tudnia kell a *Bibliáról*, benne foglaltatik a nagy kánonjogász, Martyn Percy mondásában. — Teabing megköszönte a torkát és kijelentette: — A *Bibliát* nem a mennyországból kaptuk faxon.

— Tessék?

— A *Biblia emberi tennék*, drágám. Nem Istentől való. A *Biblia* nem a felhőkből hullott alá valamely csoda révén. Emberi alkotás. Történelmi feljegyzés egy zavaros időről, amely számtalan fordítás, kiegészítés és átdolgozás nyomán alakult ki. Soha nem létezett egyetlen, érvényes változata.

— Ertem.

— Jézus Krisztus bámulatos hatású történelmi figura volt, minden idők legrejtélyesebb és legihletettebb vezetője. A próféták megjósolta Messiásként királyokat buktatott meg, milliókat ösztönzött és új filozófiákat alapított. Salamon király és Dávid király egyenes ági leszármazottjaként Jézus joggal támasztott igényt a zsidók királyának trónjára. Érthető, hogy hívek ezrei örökítették meg az életét szerte az országban. — Teabing elhallgatott, ivott egy korty teát, majd visszahelyezte a csészét a kandallópárkánya. — Az *Újtestamentumhoz* több mint nyolcvan evangéliumot vettek számításba, de csak nagyon keveset választottak ki közülük: Mátét, Márkét, Lukácsét és Jánosét.

— Ki választotta ki ezeket az evangéliumokat? — kérdezte Sophie.

— Hát ez az! — tört ki Teabingból lelkesen. — A kereszténység alapvető iróniája! A *Bibliát*, amelyet ma ismerünk, a pogány római császár, Nagy Constantinus állította össze.

— Én úgy tudtam, hogy Constantinus keresztény volt — mondta Sophie.

— Bajosan — vetette oda Teabing. — Egész életében pogány volt, csak a halálos ágyán keresztelték meg, amikor már túl gyenge volt ahhoz, hogy tiltakozzon. Constantinus idejében Róma hivatalos vallása a napkultusz volt, a *Sol Invictus*, azaz a Legyőzhetetlen Nap imádata, és maga Constantinus volt a főpap. A császár legnagyobb szerencsétlenségére azonban Rómát egyre erősödő vallási felfordulás rázta meg. Három évszázaddal Jézus Krisztus keresztre feszítése után megsokszorozódtak a kereszténység hívei. A keresztények és a pogányok háborút vívtak egymással, és az összeütközés olyan méreteket öltött, hogy Róma kettészakításával fenyegetett. Constantinus úgy döntött, hogy tenni kell valamit. Kr. u. 325-ben elhatározta, hogy egyetlen vallás, a kereszténység alatt egyesíti Rómát. Sophie meg volt lepve.

— Miért választotta volna egy pogány császár a kereszténységet hivatalos vallásnak? Teabing felkacagott.

— Constantinus nagyon jó üzletember volt. Látta, hogy a kereszténység emelkedőben van, és egyszerűen a nyerő lóra tett. A történészek máig csodálják azt a ragyogó húzást, amellyel Constantinus áttérítette a napimádó pogányokat a kereszténységre. Beolvasztva a pogány szimbólumokat, jeles napokat és szertartásokat a térhódító keresztény hagyományba egyfajta hibrid vallást hozott létre, amely mindkét fél számára elfogadható volt.

— Transzmogrifikáció — mondta Langdon. — A pogány vallás elemeinek jelenléte a kereszténység szimbolikájában tagadhatatlan. Az egyiptomi napkorongból lett a katolikus szentek glóriája. A csodásan fogant fiát, Hóruszt dajkáló Ízisz ábrázolása nyomán születtek meg Szűz Mária és a kised modern képei. És a katolikus szertartásnak gyakorlatilag valamennyi eleme, a püspöksüveg, az oltár, a templomi ének, az Úrvacsora, az „Isten-evés”

aktusa, mind közvetlenül a korábbi pogány misztériumvallásokból származik. Teabing felnyögött.

— Sose hagyd, hogy egy szimbólumkutató elkezdje sorolni a keresztény ikonokat. A kereszténységben semmi sem eredeti. A Krisztus előtti Mithras, akit *Napistennek* vagy a *Világ Fényének* neveztek, december 25-én született, meghalt, sziklasírba temették, majd három nap múlva feltámadt. Mit ad isten, Ozirisznek, Adonisznak és Dionüszosznak szintén december 25-én van a születésnapja. Az újszülött Krisnát arannyal, tömjénnel és mirhával ajándékozták meg. Még a kereszténység heti ünnepnapját is a pogányoktól lopták.

— Mire gondolsz?

— Eredetileg — mondta Langdon — a zsidók a szabbatot, azaz a szombatot tisztelték meg, de Constantinus ezt megváltoztatta, hogy egybeessen a pogányok Nap-ünnepével. — Langdon vigyorogva elhallgatott. — A mai templomjárók többsége is a vasárnapi misét látogatja, miközben fogalma sincs arról, hogy a pogány napisten heti ünnepét, a vasárnapot tiszteli meg, aminek angol vagy német elnevezése máig őrzi a Nap nevét.

Sophie nem győzte kapkodni a fejét.

— És mindez a Grállal van összefüggésben?

— De még mennyire — mondta Teabing. — Figyeljen csak! A vallások összeolvasztása során Constantinusnak meg kellett erősítenie az új keresztény hagyományt, így került sor a niceai zsinat néven ismert híres ökumenikus tanácskozásra.

Sophie eddig csak annyit tudott erről, hogy ott született meg a niceai hitvallás.

— Ezen a zsinaton — folytatta Teabing — a kereszténység számos kérdését vitatták meg és bocsátották szavazásra, például a húsvét időpontját, a püspökök szerepét, a szentségek kiszolgáltatását és természetesen Jézus isteni voltát.

— Nem tudom követni. Isteni voltát?

— Drágám — mondta Teabing —, eddig a történelmi pillanatig Jézust halandó embernek tekintették a követői. Nagy és hatalmas prófétának, de *embernek*. Halandónak.

— Nem Isten fiának?

— Nem bizony — válaszolta Teabing. -Jézus „istenfiúsága” a niceai zsinaton merült föl, és ott is fogadták el.

— Várjon. Azt akarja mondani, hogy Jézus isteni mivolta egy szavazás eredménye volt?

— Méghozzá viszonylag szoros szavazásé — tette hozzá Teabing. — Ezzel együtt Krisztus isten voltának törvénybe iktatása sorsdöntő volt a Római Birodalom egységesítésében és az új vatikáni hatalom megalapozásában. Miután hivatalosan Isten fiává nyilvánították Jézust, Constantinus az emberi világ fölött álló istenséget teremtett Jézusból, akinek a hatalma megkérdőjelezhetetlen. Ezzel nemcsak a kereszténység pogány ellenfeleit iktatta ki, hanem azt is elérte, hogy Krisztus követői immár egy közbeiktatott szent csatorna, a római katolikus anyaszentegyház útján nyerhettek megváltást.

Sophie Langdonra pillantott, aki rábólintott az elhangzottakra.

— A hatalomról volt szó — folytatta Teabing. — Krisztus, mint a Messiás, létkérdés volt az egyház és az állam működéséhez. Számos tudós állítja, hogy az őskeresztény egyház lényegében ellopta Jézust eredeti híveitől, eltérítette emberi üzenetét, ráborítva az istenség megközelíthetetlené tévő palástját, és tette mindezt a saját hatalma kiterjesztéséért. Több könyvet is írtam a témában.

— Képzelem, milyen gyűlölködő leveleket kaphatott a jámbor keresztényektől.

— Miért kaptam volna? — vetette ellen Teabing. — A művelt keresztények nagy része jól ismeri egyháza történetét. Jézus valóban nagy és jelentős ember volt. Constantinus politikai

manőverei mit sem vonnak le Krisztus kivételes nagyságából. Senki nem állítja, hogy Jézus csaló volt, senki nem tagadja, hogy itt járt közöttünk és milliókat készítetett arra, hogy megváltoztassák az életüket. Mi csak annyit mondunk, hogy Constantinus kihasználta Krisztus hatalmas befolyását és jelentőségét. És közben megteremtette a kereszténység ma ismert változatát.

Sophie az előtte fekvő albumba tekintett, alig várva a folytatást és Da Vinci festményét a Szent Grálról.

— Most jön a csavar — Teabing egyre gyorsabban beszélt. — Mivel Constantinus évszázadokkal a halála után változtatta meg Jézus státusát, már dokumentumok ezrei léteztek Krisztus életéről, amelyekben halandó emberként írták meg az életét. Constantinus tudta, hogy a történelemtények újraírásához egy merész húzásra lesz szükség. És így következett el a kereszténység történetének legfontosabb pillanata. — Teabing hatásszünetet tartott, és Sophie-ra szögezte a tekintetét. — Constantinus megrendelt és finanszírozott egy olyan új *Bibliát*, amely kihagyta azokat az evangéliumokat, amelyek Krisztus emberi vonásait emelték ki, és feldúsította azokat az evangéliumokat, amelyek az istenségét hangsúlyozták. A korábbi evangéliumokat törvényen kívül helyezték, begyűjtötték és elégették.

— Érdekes adalék — tette hozzá Langdon —, hogy aki a betiltott evangéliumokat választotta Constantinus verziója ellenében, azt eretneknek bélyegezték. Az *eretnek* kifejezés ebben a korszakban született meg. A latin *haereticus* szó választást jelent. Azok, akik Krisztus eredeti történetét „választották”, lettek a világ első *eretnekei*.

— A történészek szerencséjére — vette át a szót Teabing — néhány evangélium, amelyet Constantinus meg akart semmisíteni, mégis megmaradt. A *Holt-tengeri tekercseket* az 1950-es években találták meg elrejtve a Júdeai-sivatagban, egy barlangban Kumrán mellett. A kopt tekercseket pedig 1945-ben Nag-Hammádiban. Ezek a dokumentumok nemcsak a Grál igazi történetét mondják el, hanem nagyon is emberinek mutatják be Krisztus alakját. A Vatikán persze, híven a félretájékoztató hagyományához, mindenáron meg akarta akadályozni a tekercsek napvilágra kerülését. És hogy miért? Ezek a tekercsek éles fényt vetnek a hamisításokra és koholmányokra, határozottan megerősítve, hogy a modern *Bibliát* emberek válogatták és szerkesztették, akiknek politikai céljaik voltak vele: elősegíteni Jézus Krisztus, az ember istenülését, és befolyását felhasználva megszilárdítani saját hatalmukat.

— Ezzel együtt — szólott közbe Langdon — egy percre se felejtjük el, hogy a modern egyház kísérletei ezen dokumentumok eltitkolására az általa teremtett Krisztusba vetett őszinte hitből fakadnak. A Vatikánban igazhitű emberek vannak, akik meg vannak győződve arról, hogy ezek az iratok hamis tanúságtételt képviselnek.

Teabing felkacagott, és leült Sophie-val szemben egy karosszékre.

— Mint láthatja, a mi professzorunk lágyabb szívvel ítéli meg Rómát, mint én. Akárhogy is, abban igaza van, hogy a mai klérus hamis tanúságtételnek hiszi ezeket a dokumentumokat. Ez érthető. Időtlen idők óta Constantinus *Bibliája* jelenti nekik az igazságot. Senki nem tudja olyan jól a betanult leckét, mint a betanító.

— Az a lényeg — mondta Langdon —, hogy valamennyien abban hiszünk, amiben az apáink.

— Az a lényeg — vágott vissza Teabing —, hogy szinte minden hazugság, amit apáink Krisztusról tanítottak nekünk. Akárcsak a Szent Grálról szóló történetek.

Sophie újra elolvasta a Da Vinci-idézetet:

A tudatlanság vakká tesz. Ó, nyomorult halandó, nyisd ki a szemed!

Teabing a könyvért nyúlt, és odalapozott a közepére.

— És végül, mielőtt megmutatnám önnek Da Vinci festményét a Szent Grálról, szeretném, ha vetne egy pillantást erre. — Egy színes reprodukciónál nyitotta ki az albumot, amely az egész oldalpárt betöltötte. — Bizonyára ismeri ezt a freskót.

Csak tréfál, ugye? Sophie a világ leghíresebb falfestményét látta maga előtt — az *Utolsó vacsorát* —, Leonardo da Vinci legendás freskóját, amelyet a milánói Santa Maria delle Grazie falára festett. A pusztuló kép Jézust és a tanítványokat ábrázolja abban a pillanatban, amikor Jézus kijelenti, hogy egyikük el fogja őt árulni.

— Igen, ismerem ezt a képet.

— Akkor talán hajlandó velem egy kisjátékra. Megtenné, hogy becsukja a szemét?

Sophie elbizonytalanodva lehunyta a szemét.

— Hol ül Jézus? — kérdezte Teabing.

— Középen.

— Úgy van. Mit tör meg, és mit eszik a tanítványaival?

— Kenyeret. *Ez nyilvánvaló.*

— Remek. És mit isznak?

— Bort. Bort ittak.

— Nagyszerű. Még egy utolsó kérdés: hány borospohár van az asztalon?

Sophie elhallgatott, felismerve, hogy ez egy beugratós kérdés. *És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan.*

— Egy kupa — mondta Sophie. — A kehely. *Krisztus kelyhe. A Szent Grál.* — Jézus egyetlen kehely bort adott tovább, mint a mai keresztények az úrvacsorán.

Teabing felsóhajtott.

— Nyissa ki a szemét.

Sophie kinyitotta. Teabing diadalmasan vigyorgott. Sophie lenézett a képre, és megdöbbenve látta, hogy az asztalnál mindenkinek saját borospohara van. Krisztusnak is. Tizenhárom kupa. Sőt nem is kupák, csak egyszerű, dísztelen üveg poharak. A képen nem volt semmiféle kehely. Nyoma sem látszott a Szent Grálnak.

Teabing kacsintott.

— Kissé különös, nem gondolja, miután úgy a *Biblia*, mint a közismert Grál-legenda úgy ünnepli ezt a pillanatot, mint a Szent Grál egyértelmű megjelenését. Furcsa, hogy Leonardo mintha megfélekedezett volna Krisztus kelyhének megfestéséről.

— A művészettörténészeknek is bizonyára feltűnt ez.

— Meg fog lepődni, ha elsorolom, milyen különös dolgokat festett meg Da Vinci ezen a képen, amelyeket a legtöbb tudós észre sem vett vagy egyszerűen nem hajlandó tudomásul venni. Ez a freskó valójában az igazi kulcs a Szent Grál rejtélyéhez. Da Vinci a nyílt színen ábrázolt mindent az *Utolsó vacsorában*.

Sophie mohón vizslatni kezdte a freskót.

— Ez a falikép árulja el nekünk, mi is az igazi Szent Grál?

— Nem *mi* — suttogta Teabing —, hanem *ki*. A Szent Grál nem egy tárgy. Hanem egy... *személy*.

Ötvenhatodik fejezet

Sophie hosszan bámult Teabingre, aztán Langdonhoz fordult.

— A Szent Grál egy személy?

Langdon bólintott.

— Egészen pontosan, egy nő. — Sophie üres tekintetén látszott, hogy semmit nem ért. Langdonnak eszébe jutott, hogy ő ugyanígy reagált, amikor először hallotta ezt a kijelentést. Előbb meg kellett értenie a Grál mögött álló *szimbólumrendszert*, hogy megvilágosodjon előtte a női vonatkozás.

Teabing nyilván ugyanerre a gondolatra jutott.

— Robert, talán most volna itt az ideje a szimbólumok tisztázásának. — Odament egy közeli sarokasztalhoz, előkeresett egy darab papírt, és Langdon elé tette.

Langdon kivette a tollat a zsebéből.

Sophie, ismeri a férfi és a nő mai ikonját? — És felvázolta a közismert > férfi- és + női szimbólumot.

— Hát persze — mondta Sophie.

— Ezek itt — magyarázta halkán Langdon — nem a férfi és a nő eredeti szimbólumai. Sokan tévesen azt feltételezik, hogy a férfijelkép a pajzsból és a lándzsából származik, míg a női a szépséget megmutató tükröt képviseli. Ám valójában ezek a szimbólumok Mars bolygó-isten és Vénusz/Venus bolygó-isten jelképeiből eredeztethetők. Míg az ősi szimbólumok sokkal egyszerűbbek. — Langdon lerajzolta az ikont a papírra.

— Ez itt az eredeti férfiszimbólum — mondta. — Egy kezdetleges phallosz.

— Igen lényegre törő — jegyezte meg Sophie.

— Valóban — tette hozzá Teabing.

Langdon folytatta.

— Ezt az ikont úgy nevezik, hogy a penge, ez jelképezi az agressziót és a férfiasságot. Tulajdonképpen pontosan ezt a stilizált phalloszt használják a katonai egyenruhákban a rangjelzésre.

— Úgy bizony — vigyorgott Teabing. — Minél több péniszed van, annál magasabb a rangod. A fiúk már csak ilyenek.

Langdon megrándult.

— Akkor folytatnám: a női szimbólum, talán nem lepi meg, éppen az ellenkezője. — És újabb ikont rajzolt a papírra. — Ezt pedig úgy nevezik: a *kehely*.

Sophie döbbenetesen nézett rá.

Langdon látta rajta, hogy kezdi már érteni a kapcsolatot.

— A kehely — folytatta — kupára vagy csónakra emlékeztet, de ami ennél is fontosabb: az asszonyi méhre. Ez a szimbólum a nőiességet, az anyaságot, a termékenységet képviseli. - Langdon most egyenesen Sophie-ra nézett. — A legenda azt mondja, hogy a Szent Grál egy kehely vagy kupa. De a Grál kehelyként való leírása valójában allegória, amely a Szent Grál igazi mibenlétének elrejtésére szolgál. Vagyis a legenda *metaforikusan* használja a kehely megnevezést valami sokkal jelentősebb dolog helyett.

— Egy nő helyett — mondta Sophie.

— Pontosan. — Langdon elmosolyodott. — A Grál a szó szoros értelmében a nőiség ősi szimbóluma és a *Szent Grál* így az istennőt és a női princípiumot képviseli, amely természetesen elveszett, miután az egyház gyakorlatilag kiirtotta. Az asszonyi erőt és az életadásra való képességet egykor mélységesen tisztelték, de mivel fenyegette az emelkedő és férfiak uralta egyházat, démonizálták és tisztátalannak bélyegezték. Az *ember*, és nem Isten volt az, aki megteremtette az „eredendő bűn” fogalmát, mely szerint Éva evett az almából, és romlásba döntötte az emberiséget. Az egykor szent, életadó nő immár ellenséggé vált.

— Hozzátennem — fuvolázta Teabing —, hogy az ősi vallások alapja az életadó nő eszméje volt. A gyermekszülést misztikusnak és hatalmasnak tekintették. Szomorú, hogy a keresztény filozófia úgy döntött, megfosztja a nőt teremtő hatalmától, és szembefordulva a biológiai igazsággal, a férfit tette meg Teremtőnek. A Genézisben az áll, hogy Évát Ádám oldalbordájából alkották. A nő a férfi leszármazottjává vált. És a bűnök edényévé. A Genézissel vette kezdetét az istennőtisztelet korának vége.

— A Grál — mondta Langdon — az elveszett istennő szimbóluma. Amikor megjelent a kereszténység, a régi pogány vallások nem adták meg egykönnyen magukat. A Grált kereső lovagokról szóló legendák valójában az elveszett szent nőiség utáni tilalmas kutatásokról beszélnek. A lovagok, akik azt állították, hogy „keresik a kelyhet”, voltaképpen virágnyelven fogalmaztak, hogy védjék magukat az egyháztól, amely alávetette a nőt, betiltotta az istennőkultuszt, megégette a hitetleneket, és törvényen kívül helyezte a szent nőiség pogány tiszteletét. Sophie a fejét ingatta.

— Bocsánat, de amikor azt mondta, hogy a Szent Grál egy személy, én azt hittem, hogy egy konkrét személyre gondol.

— Arra — mondta Langdon.

— És nem is akárcikire — tört ki Teabing izgatottan, és feltápáskodott. — Egy asszonyra, aki olyan hatalmas titkot hordott magában, amelynek fényre kerülése a kereszténység alapzatának aláásásával fenyegetett!

Sophie-n látszott, hogy teljesen az elbeszélés hatása alá került.

— És ez az asszony egy közismert történelmi személyiség?

— Abszolúte. — Teabing magához vette a mankóit, és a folyosó felé mutatott. — Ha átjönnek velem a dolgozószobámba, barátaim, boldogan prezentálnám önöknek azt a képet, amelyet Da Vinci festett róla.

Két helyiséggel arrébb, a konyhában Rémy Legaludéc némán állt a televíziókészülék előtt. A hírekben egy férfi és egy nő fotóját sugározták... ugyanazét a két emberét, akiknek Rémy csak az imént szolgálta fel a teát.

Ötvenhetedik fejezet

A Zürichi Letéti Bank előtti útelzárásnál álló Collet hadnagy azon tűnődött, miért tart ilyen sokáig Fachénak megérkeznie a házkutatási paranccsal. A bankárok nyilvánvalóan titkolnak valamit. Azt állították, hogy Langdon és Neveu korábban itt járt, de visszautasították őket, mert nem rendelkeztek a megfelelő bankszámlaszámmal.

Akkor viszont miért nem engednek be minket körülnézni?

Végre megszólalt Collet mobiltelefonja. A Louvre parancsnoki posztja jelentkezett.

— Megvan már a házkutatási parancs? — követelte Collet.

— Felejtse el a bankot — közölte vele az ügynök. — Most kaptuk az új tippet. Tudjuk, hogy hol rejtőzik most Langdon és Neveu.

Collet döbbenten rogyott le a kocsí motorháztetejére.

— Ugye csak tréfál?

— Van egy Párizs környéki címem. Valahol Versailles mellett.

— Faché kapitány tudja már?

— Még nem. Éppen egy fontos telefont intéz.

— Máris indulok. Mondja meg neki, amint szabad lesz, hogy várom a hívását.

— Collet leírta a címet, és bevágódott a kocsijába. Már eltávolodott a banktól, amikor eszébe jutott, hogy elfelejtette megkérdezni, *ki* adta a tippet az Ügyészségi Nyomozóhivatalnak Langdon hollétéről. Nem mintha számított volna. Collet áldotta a szerencséjét, amely alkalmat teremtett neki arra, hogy úrrá legyen a kételyein, és kijavítsa korábbi baklövéseit. Pályája legnagyobb jelentőségű letartóztatására készült.

Rádióon kapcsolatba lépett az őt követő öt kocsival.

— Semmi szirénázás, emberek. Langdon nem tudhatja meg, hogy jövünk.

Negyven kilométerre onnan fekete Audi hajtott végig egy vidéki úton, majd leparkolt az árnyékban, egy mező szélén. Silas kiszállt és szemügyre vette a hatalmas területet körbevevő kovácsoltvas kerítést. Végignézett a holdfényben fürdő, hosszú emelkedőn, amely a távoli kastélyhoz vezetett.

A földszint fényárban úszott. *Különös ezen az órán*, gondolta Silas mosolyogva. A Mestertől kapott információ nyilvánvalóan helytálló volt. *Nem távozom ebből a házból a zárókő nélkül*, fogadkozott Silas. *Nem okozok csalódást a püspöknek és a Mesternek*.

Silas ellenőrizte Heckler & Koch fegyverét, majd átdugta a rácsok között, és leejtette a birtok mohos talajára. Ezután megragadta a kerítés tetejét, felhúzta magát, és leugrott a túloldalon. A *cilicium* okozta fájdalomról tudomást sem véve, megkereste a pisztolyt és elindult a hosszú, füves lejtőn távoli célja felé.

Ötvennyolcadik fejezet

Sophie még csak hasonlót sem látott eddig Teabing „dolgozószobájához”. Hatszor vagy hétszer is nagyobb lehetett, mint a legtágasabb luxusirodák, és egy tudományos laboratórium, egy muzeális könyvtár meg egy házi bolhapiac ügyetlen keverékének látszott. Három mennyezeti csillár világította meg a lovag kutatóhelyét, míg a végtelennek tetsző kőpadlón szigetként sorakoztak a különféle könyvektől, tárgyaktól, műalkotásoktól és meglepően nagyszámú elektronikus berendezéstől — számítógépektől, vetítőktől, mikroszkópoktól, másológépektől és szkennerektől — roskadozó munkaasztalok.

— A báltermet alakítottam át — mondta Teabing ravasz képpel, mankóin kopogtatva. — Ritkán van alkalmam táncolni.

Sophie úgy érezte, mintha az egész éjszaka valamiféle szürkületi zónává változott volna át, amelyben semmi nem az, aminek látszik.

— Ez itt mind a munkájához kell?

— Az igazság megismerése lett életem szenvedélye — válaszolta Teabing. — És a Sangreal az én legkedvesebb szeretóm.

A Szent Grál egy asszony, gondolta Sophie, miközben összefüggéstelen gondolattöredékek kavarogtak a fejében, amelyeknek nem volt semmi értelmük.

— Azt mondta, van egy képe arról a nőről, akiről azt állítja, hogy ő a Szent Grál.

— Igen, de azt nem én állítom, hogy ő a Szent Grál. Hanem maga Krisztus.

— Melyik az a kép? — kérdezte Sophie végigpásztázva a falakat.

— Hnm... — Teabing úgy tett, mintha elfelejtette volna. — A Szent Grál. A Sangreal. A kehely. — Hirtelen sarkon fordult, és a szemközti falra mutatott. Az *Utolsó vacsora* huszonöt méter hosszú reprodukciója volt ott, ugyanazé a képe, amelyet Sophie az imént látott az albumban. — Íme!

Sophie bizonyos volt abban, hogy félreértett valamit.

— Hiszen ez ugyanaz a festmény, amelyet az előbb mutatott nekem!

Teabing rákacsintott.

— Tudom, de kinagyítva sokkal izgalmasabb. Nem gondolja?

Sophie segélykérően fordult Langdonhoz.

— Nem értem.

Langdon elmosolyodott.

— Nagyon úgy néz ki, hogy a Szent Grál valóban szerepel az *Utolsó vacsorán*. Leonardo kiemelt helyet adott neki.

— Várjon — mondta Sophie. — Azt mondták nekem, hogy a Szent Grál egy asszony. Az *Utolsó vacsora* viszont tizenhárom férfit ábrázol.

— Valóban? — vonta fel Teabing a szemöldökét. — Nézze csak meg közelebbről.

Sophie bizonytalanul elindult a kép felé, a tizenhárom alakot vizsgálgatva — középen Jézus Krisztust, és a hat-hat tanítványt tőle jobbra, illetve balra.

— Valamennyien férfiak — erősítette meg Sophie.

— Csakugyan? — kérdezte Teabing. — És mi a véleménye arról, aki a kitüntetett helyen, Jézus jobbán ül?

Sophie alaposan megvizsgálta a Jézustól közvetlenül jobbra ülő alakot. Ahogy az arcát és a testét tanulmányozta, nőtön-nőtt benne az álmélkodás. Annak a személynek dús vörös haja volt, finom formájú keze és telt keble. Minden kétséget kizáróan... nő volt.

— Hiszen ez egy nő! — kiáltott fel Sophie.

Teabing felnevetett.

— Talált, talált. Higgyen nekem, nem tévedés. Leonardo elég jó festő volt ahhoz, hogy különbséget tudjon tenni a nemek között.

Sophie nem tudta levenni a szemét a Krisztus mellett ülő nőről. Az *Utolsó vacsora* a feltételezések szerint tizenhárom férfit ábrázol. *De ki ez az asszony?* Noha Sophie számtalanszor látta már ezt a híres képet, még soha nem tűnt föl neki ez a kiáltó ellentmondás.

— Senki sem veszi észre — mondta Teabing. — Az itt látható jelenetről táplált előfeltevéseink annyira erősek, hogy agyunk elsiklik az ellentmondás fölött, és megcsalja a szemünket.

— Ezt a jelenséget nevezik *scitomának* — tette hozzá Langdon.

— Az agy gyakran reagál így az erőteljes szimbólumokra.

— Még egy okunk van arra, hogy ne fedezzük fel az asszonyt — mondta Teabing —, mégpedig az, hogy a képzőművészeti albumokban szereplő fotók nagy része még 1954 előtt készült, amikor a ráakódott szennyeződés rétegei láthatatlanná tették a kép részleteit, ráadásul a 18. században számos ügyetlen kísérlet történt a restaurálására. Csak mostanában sikerült visszaállítani Da Vinci eredeti festményét.

— A reprodukcióra mutatott. — És íme!

Sophie még közelebb ment a képhez. A Jézus jobbán ülő, gyönyörű vörös hajú nő fiatal volt és szelíd tekintetű, arckifejezése tartózkodó, kezét finoman összekulcsolta. *Ha volna az a nő, aki egy maga alááshatná az egyházat?*

— Ki ez az asszony? — kérdezte Sophie.

— Ő, drágám — válaszolta Teabing —, Mária Magdolna.

Sophie felkapta a fejét.

— A prostituált?

Teabing felhorkant, mintha személyesen sértené ez a szó.

— Magdolna soha nem volt prostituált. Ez a szerencsétlen félreértés az egyház besározókampányának a következménye. A régi egyház kénytelen volt befeketíteni Magdolnát, hogy elleplezze a veszélyes titkot... a Szent Grálként játszott szerepét.

— Szerepét?

— Mint említettem — magyarázta Teabing —, a korai egyháznak meg kellett győznie a világot arról, hogy Jézus, a halandó próféta *isteni* eredetű. Ezért azokat az evangéliumokat, amelyek Jézus életének emberi motívumait ismertették, kihagyták a *Bibliából*. De a régi szerkesztők legnagyobb szerencsétlenségére egy bizonyos, zavarba ejtően e világi téma újra meg újra visszatér az evangéliumokban. Mária Magdolna személye. — Teabing hatásszünetet tartott. — Nevezetesen, a Jézussal kötött házassága.

— Tessék? — Sophie szeme ide-oda járt Langdon és Teabing között.

— Ez történelmi tény — mondta Teabing —, és Da Vinci tökéletesen tisztában volt vele. Az *Utolsó vacsora* kompozíciójából szinte ordít, hogy Jézus és Magdolna egy pár.

Sophie újra megnézte a freskót.

— Figyelje meg, hogy Jézus és Magdolna öltözeke tükörképe egymásnak. Jézus vörös ruhát és kék köntöst visel; Mária Magdolna kék ruhát és vörös köntöst. *Jin és jang*.

— Ha a még különösebb részletek ingoványos talajára merészkedünk — folytatta Teabing — akkor feltűnhet, hogy Jézusnak és arájának a csípője érintkezik, míg a felsőtestük úgy hajol el egymástól, hogy egy tisztán kivehető negatív tér képződik közöttük.

Sophie-nak nem kellett megvárnia, hogy Teabing körülrajzolja neki a kontúrokat: azonnal meglátta azt a határozott V alakzatot a festmény fókuszpontjában. Ugyanaz a szimbólum volt, amellyel Langdon az imént vázolta fel a Grált, a kelyhet és a női méhet.

— Végezetül — mondta Teabing —, ha most nem emberekként, hanem kompozíciós elemekként vet egy pillantást Jézusra és Magdolnára, még egy nyilvánvaló alakzat fog a szemébe ötleni. — Szünetet tartott. — Az ábécé egy bizonyos betűje.

Sophie egyből meglátta. Az a betű szinte kiugrott a képből. Sophie egyszerre mást sem látott azon a betűn kívül. A festmény közepén egy hatalmas, hibátlanul megformált M betű rajzolódott ki.

— Túl tökéletes ahhoz, hogy véletlen egybeesés legyen, nem gondolja? — kérdezte Teabing.

Sophie el volt képedve.

— Mi akar ez lenni?

Teabing vállat vont.

— Az összeesküvés-elméletek rajongói erre azt válaszolnák, hogy a *Matrimonio*, azaz házasság vagy a *Mária Magdolna* rövidítése. De az igazat megvallva, senki sem tudja biztosan. Az egyetlen bizonyosság az, hogy ott valóban egy M betű. van elrejtve. Számtalan Grállal foglalkozó mű tartalmazza ezt az elrejtett M betűt, akár vízjelként, akár a kép alá festve, akár kompozíciós utalásként. A legnyilvánvalóbb példa az M-re a londoni Our Lady of Paris oltára, amelyet a Sion-rend egykori Nagymestere, Jean Cocteau tervezett. Sophie mérlegelte az információt.

— Elismerem, hogy érdekesek ezek a rejtett M-ek, bár feltételezem, azt azért senki nem állítja, hogy Jézus és Mária Magdolna házasságának bizonyítékai.

— Nem, nem — válaszolta Teabing, odalépve egy könyvkupachoz egy közeli asztalon. — Mint mondtam, Jézus és Mária Magdolna házassága történelmi tény. — Keresgélni kezdett a könyvek között. — Továbbá az, hogy Jézus házasember volt, sokkal logikusabb, mint a *Biblia* sugallta agglegény Jézus képe.

— Miért? — kérdezte Sophie.

— Mert Jézus zsidó volt — mondta Langdon, miközben Teabing tovább kereste a könyvet —, és a korabeli társadalmi szokás gyakorlatilag tiltotta, hogy egy zsidó férfi nőtlen legyen. A zsidó vallás elítélte a cölibátust, és arra kötelezte a férfit, hogy megfelelő feleséget keressen, azaz anyát a fiainak. Ha Jézus nőtlen volt, azt legalább az egyik evangéliumnak meg kellett volna említenie, és megpróbálni valamilyen magyarázattal szolgálni természetellenesnek számító agglegény állapotára.

Teabing egy hatalmas könyvet ásott elő a kupacból, és maga elé húzta az asztalon. A bőrkötésű album akkora volt, mint egy világatlasz. Ez állt a fedelén: *Gnosztikus evangéliumok*. Teabing felütötte, Langdon pedig csatlakozott hozzá Sophie-val. Sophie látta, hogy a könyvben fényképek vannak, amelyek úgy néztek ki, mint az ősi iratok — kézirásos szövegek kopott papiruszon — felnagyított fotokópiái. Nem ismerte fel a régi nyelvet, de az oldalpár másik felén nyomtatott fordítások álltak.

— Ezek itt a Nag-Hammádiban talált és a *Holt-tengeri tekercsek* másolatai, amelyekről korábban beszéltem — mondta Teabing. — A legkorábbi keresztény feljegyzések. Rendkívül

nyugtalanító módon eltérnek a *Bibliában* szereplő evangéliumoktól. — Teabing a könyv közepére lapozott, és rámutatott egy szakaszra. — Fülöp evangéliuma a legjobb kezdet.

Sophie elolvasta a szöveget:

És a Megváltó társa Mária Magdolna vala. Krisztus jobban szerette őt, mint valamennyi tanítványát és gyakorta szájon csókolta. A tanítványokat sértette ez, és kifejezték helytelenítésüket. Azt mondták neki: „Miért szereted őt jobban, mint bennünket?”

A szavak meglepték Sophie-t, de távolról sem győzték meg.

— Itt egy szó sincs a házasságukról.

— Éppen ellenkezőleg — mosolyodott el Teabing, rámutatva az első sorra. — Az arameus bármely szakértője elmondhatná önnek, hogy a *társ* szó akkoriban az arát jelentette.

Langdon helyeslően bólintott.

Sophie újra elolvasta az első sort. *És a Megváltó társa Mária Magdolna vala.*

Teabing lapozgatott a könyvben, és több további passzust mutatott meg, amelyek Sophie legnagyobb meglepetésére egyértelműen azt sugallták, hogy Magdolna és Jézus között szerelmi kapcsolat volt. Ahogy olvasta a szövegeket, Sophie-nak a gyerekkorából eszébe jutott egy haragos pap, aki a nagyapja ajtaján dörömbölt.

— Itt lakik Jacques Saunière? — kiabálta a pap, villámló tekintettel pillantva le Sophie-ra, aki ajtót nyitott neki. — Beszélni akarok veled arról a cikkről, amelyet megjelentetett. — A pap egy újságot lobogtatott a kezében.

Sophie odahívta a nagyapját, és a két férfi bement a dolgozószobába, becsukva maguk mögött az ajtót. *A nagyapám írt valamit az újságba?* Sophie azonnal szaladt a konyhába, és átlapozta a reggeli újságot. Egy cikk fölött a második oldalon megtalálta a nagyapja nevét. Elolvasta. Nem mindent értett belőle, de arról volt szó, hogy a francia kormány valami papok nyomására betiltott egy amerikai filmet, a *Krisztus utolsó megkísértését*, mert az szerepelt benne, hogy Jézusnak szexuális kapcsolata volt egy Mária Magdolna nevű nővel. A nagyapja azt írta a cikkben, hogy az egyház arrogáns, és hiba volt betiltani a filmet.

Nem csoda, hogy az a pap bedühöött, gondolta Sophie.

— Pornográfia! Szentségtörés! — kiabálta a pap, miközben kiment a dolgozószobából, és dülva-fülva tartott a kijárat felé. — Hogyan pártolhat ilyesmit? Ez az amerikai Martin Scorsese istengyalázó, és az egyház nem fogja megengedni, hogy teret kapjon Franciaországban! — A pap bevágta maga után az ajtót.

Amikor a nagyapja bejött a konyhába és meglátta Sophie-t az újsággal, felvonta a szemöldökét.

— Gyors voltál.

— Te úgy gondolod, hogy Jézusnak barátnője volt? — kérdezte Sophie.

— Nem, drágám, én csak azt mondtam, hogy ne az egyház akarja megszabni nekünk, mit nézhetünk és mit nem.

— De volt barátnője Jézusnak?

A nagyapja sokáig hallgatott.

— Nagy baj lenne, ha lett volna? — kérdezte végül.

Sophie gondolkozott, aztán vállat vont.

— Tőlem.

Sir Leigh Teabing még mindig beszélt:

— Nem fogom untatni azzal a megszámlálhatatlan mennyiségű utalással, ami Jézus és Magdolna kapcsolatára vonatkozik. A modern történészek az unalomig tárgyalják ezt a témát. Szeretnék viszont rámutatni a következőre. — Azzal odabökött egy másik szövegrészre. — Ez itt Mária Magdolna evangéliumából való.

Sophie-nak sejtelve sem volt arról, hogy Magdolnának is van evangéliuma. Elolvasta a szakaszt:

És Péter mondá: Valóban egy asszonnyal beszélt a Megváltó anélkül, hogy mi tudtuk volna? Mi nem számítunk, és mindenki őt fogja hallgatni? Jobban szereti őt nálunk?

És felelé Levi: Péter, te mindig is indulatos természetű voltál. Látom, most már úgy versengsz ezzel az asszonnyal, mint ellenfeleddel. Ha a Megváltó becsben tartja őt, ki vagy te, hogy megtagadhasd? A Megváltó nagyon jól ismeri őt. És azért szereti őt jobban, mint bennünket.

— Az asszony, akiről szó van — magyarázta Teabing —, Mária Magdolna. Péter féltékeny rá.

— Mert Jézus jobban szereti Máriát?

— Nem csak azért. Sokkal nagyobb tétek forogtak itt, mint az érzelmek. Az evangéliumoknak ezen a pontján Jézus már gyanította, hogy rövidesen elfogják és keresztre feszítik. Ezért utasításokat adott Mária Magdolnának, hogyan vezesse tovább az egyházat, ha ő már nem lesz. Mire Péter hangot adott az elégedetlenségének, mert nem akart másodhegedűs lenni egy nő mögött. Mondhatni, Péter szexista volt. Sophie megpróbálta követni az elmondottakat.

— Szent Péterről van szó. A szikláról, amelyre Jézus felépítette az ő anyaszentegyházát.

— Igen, kivéve egyetlen momentumot. A meghamisítatlan evangéliumok szerint nem Péter volt az, akinek Jézus utasításokat adott a keresztény egyház megalapítására. Hanem Mária Magdolna.

Sophie rámeredt.

— Azt mondja, hogy a keresztény egyházat egy nőnek kellett volna vezetnie?

— Ez volt a terv. Jézust bátran tekinthetjük az első feministának. Az volt a szándéka, hogy Mária Magdolna kezébe helyezi az egyháza jövőjét.

— És Péternek ez nem tetszett — vette át a szót Langdon, rámutatva az *Utolsó vacsorára*.

— Az ott Péter. Láthatja, hogy Da Vinci nagyon is tisztában volt azzal, hogyan érez Péter Mária Magdolna iránt.

Sophie ismét nem tudott megszólalni. A képen Péter fenyegetően hajol Mária Magdolna felé, és olyan mozdulatot tesz pengeszzerű kezével, mintha el akarná vágni a nyakát. Ugyanaz a fenyegető gesztus, ami a *Sziklás Madonnán* is látható!

— És még ez is — mondta Langdon, rámutatva a tanítványok csoportjára Péter mellett. — Kicsit különös, igaz?

Sophie odanézett, és egy kezét látott kiemelkedni a tanítványok csoportjából.

— Abban a kézben egy tör van?

— Igen. De még ennél is különösebb, hogy ha megszámlolja a karokat, azt fogja találni, hogy ez a kéz... nem tartozik senkihez. Nincs hozzá test. Személytelen.

Sophie kezdte úgy érezni, hogy ez már sok neki.

— Bocsánat, de még mindig nem értem, miért bizonyítaná mindez, hogy Mária Magdolna a Szent Grál.

— Aha! — kiáltott föl Teabing. — Itt van a kutya elásva! — Visszafordult az asztalhoz, elhúzott egy nagy ábrát, és kiterítette Sophie előtt az asztalon. — Kevesen tudják, hogy

Mária Magdolna, azonkívül, hogy Krisztus jobbkeze volt, önmagában is nagy hatalmat képviselt.

Sophie egy családfát látott a következő felirattal:

BENJÁMIN TÖRZSE

— Itt van Mária Magdolna — mondta Teabing egy pontra mutatva majdnem a genealógiai térkép tetején.

Sophie meg volt lepve.

— Magdolna Benjámint leszármazottja volt?

— Bizony — mondta Teabing. — Mária Magdolnában királyi vér csörgedezett.

— De én úgy tudtam, hogy Magdolna szegény volt.

Teabing megrázta a fejét.

— Magdolnát szajhának bélyegezték és kiközösítették, hogy megsemmisítsenek minden bizonyítékot az előkelő származására.

Sophie ismét Langdontól várt megerősítést, aki rábólintott. Sophie ezután visszafordult Teabinghez:

— De miért volt az érdekes a korai egyháznak, hogy Magdolna királyi származású-e? A brit lovag elmosolyodott.

— Drága gyermekem, az egyházat nem annyira Mária Magdolna királyi vére érdekelte, mint inkább a Krisztushoz fűződő kapcsolata, aki szintén királyi vér volt. Mint tudja, Máté evangéliuma elmondja, hogy Jézus Dávid nemzetségéből való. A zsidók királya, Salamon király leszármazottja. Házassági kötelékre lépve az erős Benjámintörzsszel, Jézus két királyi vérvonalat egyesített, olyan politikai szövetséget kovácsolva, amelynek alapján törvényes jogot formálhatott a trónra, visszaállítva a Salamon-ház királyságát.

Sophie érezte, hogy végre a lényegre tértek.

Teabing egyre izgatottabbnak tűnt.

— A Szent Grál legendája a királyi vérről szól. Amikor a legenda azt mondja, hogy „a kehely, amely felfogta Krisztus vérért”, valójában Mária Magdolnáról beszél, az asszonyi méhről, amely befogadta Jézus királyi vérért.

A szavak mintha visszhangot vertek volna a bálteremben, és előbb visszaverődtek a falakról, mintsem Sophie agya teljesen felfogta volna az értelmüket. Mária Magdolna befogadta Jézus Krisztus királyi vérért?

— De hogyan lehetett volna Krisztusnak vérvonala, ha csak nem...? — Sophie elhallgatott és Langdonra nézett.

Langdon kedvesen mosolygott.

— Hacsak nem születik gyermekük.

Sophie megkövülten állt.

— Jól figyeljen — jelentette ki Teabing —, ez a legnagyobb megtévesztés az emberi történelemben. Jézus nemcsak hogy házas volt, de apa is. Drágám, Mária Magdolna volt a megszentelt edény. Ő volt a kehely, amely Jézus Krisztus királyi vérért hordozta. Ő volt a méh, amely világra hozta az utódot, és a szőlőtöke, amelyből a szent gyümölcs szárbá szökkent.

Sophie érezte, hogy feláll a szőr a hátán.

— De hogyan lehetett ekkora titkot ennyi éven át elhallgatni?

—Egek! — kiáltott föl Teabing. — Szó sem volt elhallgatásról! Jézus Krisztus királyi vérvonala a tárgya minden idők legtartósabb legendájának: a Szent Grál históriájának. Magdolna történetét a háztetőkről kiabálták évszázadokon keresztül a legkülönbözőbb nyelveken és metaforákban. Ha nyitott szemmel jár, úton-útfélen ebbe a legendába ütközik.

—És a Sangreal-dokumentumok? — kérdezte Sophie. — Állítólag bizonyítékot tartalmaznak arra, hogy jézus királyi vérből származott.

— Úgy van.

— Tehát ez egész Szent Grál-legenda a királyi vérről szól?

—Szó szerint — felelte Teabing. — A *Sangreal* kifejezés a *San Grealból* vagy Szent Grálból ered. De legősibb formájában másképp választották el a *Sangreal* szót. — Teabing felírta egy darab papírra, és átnyújtotta Sophie-nak.

Sophie elolvasta, ami a papíron állt:

Sang Real

Sophie azonnal felismerte.

A *Sang Real* szó szerint azt jelenti: *királyi vér*.

Ötvenkilencedik fejezet

Az Opus Dei Lexington Avenue-i székházában, New Yorkban, a férfi recepciós meglepetten ismerte föl Aringarosa püspök hangját a telefonban. -Jó estét, uram.

— Érkezett üzenetem? — érdeklődött a püspök szokatlanul aggodalmas hangon.

— Igen, uram. Örülök is, hogy telefonált. Nem tudtam elérni a lakásán. Sürgős üzenetet kapott, úgy fél órával ezelőtt.

— Igen? — Aringarosa megkönnyebbüléssel nyugtázta a hírt. — Meghagyta a nevét a hívó?

— Nem, uram, csak a számát. — A recepciós bediktálta a számot.

— Harminchetes előhívó? Ha jól tudom, ez Franciaország.

— Igen, uram, párizsi szám. A hívó azt mondta, hogy azonnal jelentkezzen. Nagyon fontos ügyről van szó.

— Köszönöm. Vártam ezt a hívást. — Aringarosa gyorsan bontotta a vonalat.

Miközben a recepciós letette a telefont, azon töprengett, miért recsegett úgy a vonal Aringarosa hívásakor. A püspök előjegyzési naptára szerint New Yorkban tartózkodik a hétvégén, mégis úgy hangzott, mintha a világ túlsó végéről jelentkezne. A recepciós vállat vont. Aringarosa püspök végig furcsán viselkedett az utóbbi hónapokban.

A mobiltelefonom nem tudta fogadni a hívásokat, gondolta Aringarosa, miközben a Fiat a római Ciampino repülőtér kijárata felé közeledett. *A Mester megpróbált elérni.* Noha Aringarosa nyugtalankodott az elmulasztott hívás miatt, biztató jelnek tekintette, hogy a Mester elég magabiztos ahhoz, hogy közvetlenül az Opus Dei székházban keresse.

Jól alakulhattak ma este a dolgok Párizsban.

Miközben Aringarosa beütötte a megadott számot, izgatottan gondolt arra, hogy hamarosan Párizsban lesz. *Még hajnal előtt odaérek.* Aringarosát egy charterjárat várta Rómában, hogy megtegye vele a rövid utat Franciaországba. Utasszállító gépek nem közlekedtek ebben az időpontban, de ez, tekintettel a táska tartalmára, különben sem lett volna szerencsés megoldás.

A szám kicsöngött.

Egy női hang válaszolt.

— *Direction Centrale Police Judiciaire.*

Aringarosa elbizonytalanodott. Erre nem számított.

— Vagy úgy... üzenetet kaptam, hogy hívjam föl ezt a számot.

— *Qui éies-vous?* — kérdezte a nő.

Aringarosa nem tudta, hogy megmondhatja-e a nevét. *A francia Ügyészségi Nyomozóhivatal?*

— Megmondaná a nevét, monsieur? — ismételte a nő.

— Manuel Aringarosa püspök.

— *Un moment.* — Kattanás hallatszott a vonalban. Hosszú várakozás után egy férfi jelentkezett be, barátságatlan és aggodalmas hangon.

— Püspök úr, örülök, hogy végre elértem. Sok mindenről kell beszélnünk.

Hatvanadik fejezet

Sangreal... Sang Real... San Greal... királyi vér... Szent Grál.

Minden összekapcsolódott.

A Szent Grál Mária Magdolna... Jézus Krisztus királyi vérből származó utódjának anyja.

Sophie-t a bizonytalanság új hulláma öntötte el, ahogy ott állt a bálterem csendjében, Robert Langdonra szögezve a tekintetét. Minél több mozaikdarabot rakott ki elé ma este Langdon és Teabing, annál váratlanabb képet mutatott az ábra.

— Amint látja, drágám — mondta Teabing, és bicegve elindult az egyik könyvespolc felé —, nem Leonardo volt az egyetlen, aki megpróbálta közölni a világgal az igazságot a Szent Grálról.- Jézus Krisztus királyi vérvonaláról kimerítő krónikákat írtak a történészek. — Végigfuttatta az ujját a sok tucat könyv gerincén.

Sophie félrebillentette a fejét, és elolvasta a címeket:

A TEMPLOMOSOK TITK

A Krisztus valódi személyazonosságának őrei

NŐ, ALABÁSTROMKORSÓVAL

Mária Magdolna és a Szent Grál

AZ EVANGÉLIUMOK ISTENNŐJE

A szent nőiség visszaperlése

— Ez itt talán a legismertebb kötet — mondta Teabing leemelve egy kopott, keményfedelű könyvet a polcra, és odanyújtva Sophie-nak.

Ez állt a borítóján:

SZENT VÉR, SZENT GRÁL

A világszerte ünnepeelt bestseller

Sophie felkapta a fejét.

— Világhíres bestseller? Soha nem hallottam róla.

— Nagyon fiatal volt, amikor megjelent. De elég nagy port vert az ezerkilencszáznyolcvanas években. Az én ízlésem szerint a szerzők kétes engedményeket tesznek a hitnek elemzésük során, de a kiindulásuk kellőképp megalapozott, és mindenképpen a javukra írandó, hogy végre tudatosították a közvéleményben Krisztus származásának jelentőségét.

— Mi volt az egyházi reakció a könyvre?

— Természetesen dühöngtek. De ez várható volt. Végül is ez az a titok, amelyet a Vatikán a 4. század óta próbál eltemetni. Részben ezért indultak a keresztes hadjáratok. Az információk összegyűjtéséért és megsemmisítéséért. Az a fenyegetés, amelyet Mária Magdolna jelentett a korai keresztény vezetőkre, rendkívüli veszélyeket hordozott. Nem elég,

hogy Magdolna volt az a nő, akit Jézus az egyháza megalapítójának jelölt ki, de pusztán létével is bizonyíték volt arra, hogy az egyház újonnan megalkotott istensége halandó utódot nemzett. Az egyház védekezésül szajha hírére keltette, és elásta a bizonyítékokat a Krisztussal kötött házasságára, így verve vissza minden esetleges hivatkozást, hogy Krisztus halandó próféta volt és élő leszármazottai vannak.

Sophie Langdonra pillantott, aki bólintott.

— Sophie, mindezt komoly történelmi adatok támasztják alá.

— Elismerem — mondta Teabing —, hogy ezek az állítások rettenetesen hangzanak, de meg kell értenie az egyház erős indítékait, amelyek erre a hamisításra készítették. Nem élték volna túl, ha napvilágra kerül az igazság a leszármazottakról. Jézus gyermeke aláásta volna Krisztus istenségének meghatározó eszméjét, s ebből következően a keresztény egyházat, amely önmagát kiáltotta ki az egyedüli közvetítőnek, amin keresztül Isten megközelíthető, és bebocsátás nyerhető a mennyek országába.

— Az ötszirmú rózsa — mondta Sophie hirtelen odamutatva Teabing egyik könyvének gerincére. *Pontosan ugyanaz a forma, mint a rózsafa ládikán.*

Teabing Langdonra nézett és elvigyorodott.

— Jó szeme van. — Visszafordult Sophie-hoz. — Ez a Sion-rend szimbóluma a Grálra. Mária Magdolnára. Mivel a nevét tiltottá tette az egyház, számos titkos álnéven kezdték el emlegetni: a Kehely, a Szent Grál, a Rózsa. — Teabing szünetet tartott. — A Rózsa Vénusz ötágú csillagához és az irányt mutató szélrózsához kötődik.

— Apropos, a *rózsa* szó azonos a latinban, az angolban, a franciában, a németben, és számos más nyelvben — jegyezte meg Langdon.

Sophie kíváncsi pillantást vetett rá, de Teabing már vissz-sza is vette a szót.

— A rózsa mindig is kitüntetett szimbóluma volt a női szexualitásnak. A primitív istennőkultuszokban a rózsa öt szirma a nő életútjának öt állomását jelképezte: a születést, a menstruációt, az anyaságot, a menopauzát és a halált. A modern időkben a virágzó rózsa még látványosabban kapcsolódik a nőiséghez. — Teabing itt Robertre pillantott. — Talán a szimbólumkutatónk jobban el tudná magyarázni... Langdon habozott. Túl sokáig.

— Ó, egek! — tört ki Teabing. — Hogy ezek az amerikaiak milyen prűdek! Robert most azon vívódik, hogy a virágzó rózsa a női genitáliára emlékeztet, a virágok virágára, amelyen át az ember a világra jön. Ha látott már valaha Georgia O'Keeffe-festményt, akkor pontosan tudja, hogy miről beszélek.

— A lényeg — mondta Langdon a könyvespolc felé mutatva —, hogy ezek a könyvek mind ugyanazt a történelmi feltevést támasztják alá.

— Hogy Jézus apa volt — mondta Sophie még mindig bizonytalanul.

— Igen — felelte Teabing. — És hogy Mária Magdolna méhe fogadta be a királyi leszármazottat. A Sion-rend mind a mai napig istennőként, a Szent Grálként, a Rózsaként és Isteni Anyaként tiszteli Mária Magdolnát.

Sophie-nak újra eszébe villant a barlangi szertartás.

— A rend szerint — folytatta Teabing — Mária Magdolna állapotos volt a keresztre feszítés idején. Krisztus meg nem született magzatának biztonsága érdekében Magdolnának nem volt más választása, mint elmenekülni a Szentföldről. Jézus megbízható nagybátyja, Arimathei József segítségével Mária Magdolna titokban Franciaországba utazott, amelyet akkoriban Galliának neveztek. Itt biztonságos menedékre lelt a zsidó közösségen belül. Itt, francia földön adott életet egy kislánynak, aki a Sára nevet kapta.

Sophie felkapta a fejét.

— Még a gyermek nevét is tudják?

— Ez a legkevesebb. Zsidó támogatóik aprólékosan dokumentálták Magdolna és Sára életét. Ne felejtse el, hogy Magdolna gyermeke a zsidó királyok, Dávid és Salamon leszármazottja volt. Ez okból a franciaországi zsidók királyi fenségnek tekintették Magdolnát, és a királyok vérvonalának továbbvivőjeként tisztelték. A korszak számos tudósa örökölte meg Mária Magdolna francia földön töltött napjait, ideértve Sára születését és a rá következő családfát. Sophie elképedt.

Jézus Krisztusnak *családfája* van?

— Úgy bizony. Ez a Sangreal-dokumentumok egyik sarokköve. Krisztus korai leszármazottainak teljes genealógiája.

— De mire jó Krisztus vérvonalának dokumentált genealógiája? — kérdezte Sophie. — Ez nem bizonyíték. A történészek bizonyára nem tudják megerősíteni a hitelességét.

Teabing felkacagott.

— Ugyanúgy, ahogy a *Biblia* hitelességét sem.

— Vagyis?

— Vagyis a történelmet mindig a győztesek írják. Amikor két kultúra megütközik, a vesztes megsemmisül, és a győztes írja meg a történelemkönyveket. Amelyekben persze a saját ügyét ünnepli, az ellenfelét pedig becsméri. Ahogy Napóleon mondta: „A történelem nem más, mint egyezményes mese.” — Teabing elmosolyodott. — A történelem, természeténél fogva, mindig egyoldalú beszámoló.

Sophie ezt még sohasem gondolta így végig.

— A Sangreal-dokumentumok egyszerűen csak Krisztus történetének másik oldalát mondják el. Végül is pusztán hit és személyes megközelítés kérdése, hogy ki melyik oldalra áll, de legalább az információ megőrződött. A Sangreal-dokumentumok oldalak tízezrein tartalmazzák az adatokat. A szemtanúk beszámolóit a Sangreal-kincsről azt állítják, hogy négy hatalmas ládát töltött meg az anyag. Azokban a ládáknak őrizték „a legisztább iratok” néven tisztelt dokumentumokat: több ezer oldalnyi, Constantinus ideje előtt keletkezett, hamisítatlan szöveget, amelyet Krisztus első követői jegyeztek le, akik igaz emberként, tanítóként és prófétaként tekintettek rá. A híresztelések szerint a kincs részét képezi a legendás *Q-dokumentum* is, egy kézirat, amelyről még a Vatikán is elismeri, hogy valószínű a létezése. Állítólag Jézus tanításait tartalmazza, saját kezűleg lejegyezve.

— Ezt Krisztus maga írta?

— Persze — felelte Teabing. — Miért ne vezethetett volna krónikát Jézus a saját működéséről? A legtöbben így jártak el abban az időben. Egy másik lehetséges és robbanó erejű kincsnek vélik a *Magdolna-naplók* elnevezésű kéziratot, amelyben Mária Magdolna személyesen számol be Krisztussal való kapcsolatáról, a keresztre feszítésről, majd franciaországi életéről.

Sophie sokáig hallgatott.

— És ez a négy láda dokumentum volt az a kincs, amelyet megtaláltak a templomos lovagok Salamon szentélyének romjai alatt?

— Pontosan. Ezek az iratok tették olyan hatalmassá a lovagokat. Ezeket a dokumentumokat keresték a Grál-vadászok a történelem kezdete óta.

— De azt mondta, hogy a Szent Grál maga Mária Magdolna. Ha az emberek dokumentumok után kutatnak, akkor miért mondják azt, hogy a Szent Grált keresik?

Teabing ellágyult arckifejezéssel nézegette Sophie-t.

— Mert a Szent Grál rejtekhelyén van egy szarkofág is.

Odakint felüvöltött a szél a fák között.

Teabing most sokkal halkabban beszélt.

— A Szent Grál keresése szó szerint arra irányul, hogy letérdelhessenek Mária Magdolna földi maradványai előtt. Hogy imádkozhassanak a kiközösített, elveszett szent nőiség lába előtt.

Sophie-t hirtelen ámulat fogta el.

— A Szent Grál rejtekhelye valójában... egy sír?

Teabing barna szeme bepárasodott.

— Igen. Egy sír, amely Mária Magdolna testét és az élete igaz történetét elbeszélő dokumentumokat tartalmazza. A Szent Grál keresése lényegében mindig Magdolna keresését jelentette. A megbélyegzett királynőt, akit együtt temettek el a bizonyítékokkal, amelyek alátámasztják a családja jogos hatalmi igényeit.

Sophie várt egy pillanatig, amíg Teabing összeszedte magát. Még mindig sok mindent nem értett a nagypapjával kapcsolatban.

—A rend tagjai — szólalt meg végül — ennyi év óta vállalják a Sangreal-dokumentumok és Mária Magdolna sírjának védelmezését?

— Igen, de a testvériségnek van egy másik, még fontosabb kötelessége is: védelmezni magát a vérvonalat. Krisztus leszármazottai állandó veszélyben forogtak. A korai egyház attól félt, hogy ha megengedik a család növekedését, akkor Jézus és Magdolna titka előbb-utóbb napfényre kerül, amely a katolikus dogma alapjainak romba döntésével fenyegetett. Mert a dogma szerint az isteni Messiás soha nem nősült meg és nem érintkezett szexuálisan nőekkel.

— Teabing szünetet tartott. — Azonban Krisztus leszármazottai csöndesen, rejtőzködve tovább éltek Franciaországban, mígnem az 5. században egy merész lépéssel francia királyi vérrel keresztelték a vérvonalat, és létrejött a Meroving-ház néven ismert uralkodóház.

Ez meglepetésként érte Sophie-t. A Merovingokról minden francia diák tanul az iskolában.

— A Meroving-házat Párizsban alapították.

— Igen. Ez az egyik oka annak, hogy a Grál-legenda ilyen gazdag Franciaországban. A Vatikán számos itteni Grál-kutató missziója valójában titkon arra irányult, hogy kiiktassák a királyi vérvonal hordozóit. Hallott már Dagobert királyról?

Sophie halványan emlékezett a névre valami iskolai óráról.

— Dagobert volt az a Meroving király, igaz, akinek álmában kiszúrták a szemét?

— Úgy van. A Vatikán orgyilkosai tették, együttműködve Kis Pipinnel. A 7. század végén. Dagobert meggyilkolásával majdnem sikerült kiiktatni a Meroving-házat. Szerencsére Dagobert fia, Sigisbert titokban elmenekült, és továbbvitte a vérvonalat, amelyből később Godefroi de Bouillon is származott. Ő volt a Sion-rend megalapítója.

— Ugyanaz az ember — mondta Langdon —, aki elrendelte, hogy a templomos lovagok keressék meg a Sangreal-dokumentumokat Salamon temploma alatt, és így bizonyíthatóvá váljon, hogy a Merovingok Jézus Krisztus leszármazottai.

Teabing bólintott, és hatalmasat sóhajtott.

— A modern Sion-rendnek nagy jelentőségű küldetése van. És háromszoros feladata. A testvériségnek kell védelmeznie a Sangreal-dokumentumokat. Nekik kell védelmezniük Mária Magdolna sírját. És természetesen nekik kell óvniuk és védelmezniük Krisztus vérvonalát. A királyi Meroving-ház ama néhány tagját, akinek a mi korunkig sikerült fennmaradnia.

A szavak visszhangoztak a hatalmas térben, és Sophie különös vibrálást érzett, mintha csak a csontjaiban tudatosulna egy új igazság. *Jézus leszármazottai, akik ma is élnek.* Újra a nagypapa hangját hallotta suttogni a fülébe. *Hercegnő, el kell mondanom neked az igazat a családotról.*

Hideg borzongás járta át.

Királyi vér.

El sem tudta képzelni.

Princess Sophie.

— Sir Leigh? — A komornyik hangja szólalt meg recsegve a házitelefonból a falon, és Sophie megriadt. — Kijönne hozzám egy percre a konyhába?

Teabing megütközött a rosszkor jött alkalmatlankodáson. Odament az intercomhoz, és megnyomta a gombot. -Rémy, mint tudja, el vagyok foglalva a vendégeimmel. Ha szükségünk volna még valamire a konyhából ma este, majd kiszolgáljuk magunkat. Köszönöm, és jó éjszakát.

— Csak egy szóra, uram, mielőtt visszavonulok. Nagyon kérem.

Teabing felnyögött, és ismét megnyomta a gombot.

— De gyorsan mondja, Rémy.

— Ez belső ügy, uram, nem szeretném zavarni vele a vendégeket.

Teabing nem akart hinni a fülének.

— És nem várhat holnap reggelig?

— Nem, uram. Egy percig sem tart az egész.

Teabing a szemét forgatva nézett Langdonra és Sophie-ra.

— Néha eltűnődöm azon, hogy ki szolgál itt kit. — Újra megnyomta a gombot. — Már is ott vagyok, Rémy. És ha már úgyis megyek, ne vigyek önnek valamit?

— Csak szabadítson fel a nyomás alól, uram.

— Rémy, tisztában van vele, hogy egyedül a *steak au poivre* miatt tartom meg magam mellett?

— Már említette, uram. Már említette.

Hatvanegyedik fejezet

Princess Sophie.

Sophie ürességet érzett, miközben a távozó Teabing mankóinak kopogását hallgatta a folyosóról. Kábán fordult szembe Langdonnal az elhagyatott bálteremben. A férfi már előre rázta a fejét, mintha olvasott volna a gondolataiban.

— Nem, Sophie — suttogta, és bátorító pillantást vetett rá. — Nekem is megfordult ugyanez a fejemben, amikor megtudtam, hogy a nagyapja a rend tagja, és maga elmondta, hogy el akarta mesélni magának a családjá titkát. — Langdon kis időre elhallgatott. — De a Saunière nem Meroving név.

Sophie maga sem tudta, hogy megkönnyebbülést érez-e vagy csalódottságot. Langdon korábban futólag feltett neki néhány szokatlan kérdést az anyja leánykori nevééről. Chauvel. Most már értette.

— És a Chauvel? — kérdezte szorongva. Langdon ismét megrázta a fejét.

— Sajnálom. Tudom, hogy ez választ adhatott volna néhány kérdésre. A Merovingoknak csak két ága maradt fenn. Az ő családi nevük Plantard és Saint-Clair. Mindkét család elvonultan él, valószínűleg a rend védelme alatt.

Sophie némán elismételte magában a neveket, aztán ő is megrázta a fejét. Senki nem volt a családjában, akit Plantard-nak vagy Saint-Clairnek hívtak volna. Ólmos fáradtság tört rá. Rájött, hogy semmivel sincs közelebb az igazsághoz, amelyet a nagyapja fel akart fedni előtte, mint a Louvre-ban volt. Sophie azt kívánta, bárcsak szóba se hozta volna a családját a nagyapja ma délután. Régi sebeket tépett föl vele, amelyek ma ugyanolyan fájdalmasak, mint régen. *Meghaltak, Sophie. Nem jönnek vissza.* Eszébe jutott az anyja, aki esténként altatódalokat énekelt neki, az apja, aki a nyakában lovagoltatta, a nagyanyja és az öccse, ahogy rámosolygott ragyogó zöld szemével. Mindez nincs többé. Csak a nagyapja maradt meg neki.

És most ő is meghalt. Egyedül vagyok.

Sophie némán visszafordult az *Utolsó vacsorához*, és figyelmesen nézte Mária Magdolna vörös haját és szelíd tekintetét. Volt valami az asszony arckifejezésében, amely egy szeretett lény elvesztéséről mesélt. Sophie mélyen át-érezte.

— Robert? — szólalt meg halkán.

Langdon közelebb lépett.

— Tudom, hogy Leigh szerint a Grál története lépten nyomon felbukkan körülöttünk, de én csak ma este hallottam először.

Langdon úgy nézett rá, mintha arra készülne, hogy megnyugtatóan a vállára tegye a kezét, de aztán visszahúzódott.

— Korábban is hallotta már ezt a történetet, Sophie. Mindenki hallott már róla. Csak nem ismerjük föl, amikor halljuk.

— Nem értem.

— A Grál története mindenütt ott van, csak elrejtve. Amikor az egyház megtiltotta a kiközösített Mária Magdolna emlegetését, a históriája és jelentős szerepe titkosabb csatornába terelődött... metaforákban és szimbólumokban beszéltek róla.

— Hát persze. A művészetben.

Langdon az *Utolsó vacsorára* mutatott.

— Tökéletes példa. Korunk számos ismert képzőművészeti, irodalmi és zenei alkotása rejtetten Mária Magdolna és Jézus históriáját mondja el.

Langdon gyorsan megnevezte Sophie-nak Da Vinci, Botticeli, Poussin, Bernini, Mozart és Victor Hugo azon műveit, amelyek mind az elvesztett szent nőiség kereséséről regélnek. Olyan régi mondák, mint a *Sir Gawain és a Zöld Lovag*, az *Arthur király* vagy a *Csipkerózsika*, mindmind Grál-allegóriák. Victor Hugo *A párizsi Notre-Dame-ja* és Mozart *Varázsfuvolója* tele van szabadkőműves-szimbólumokkal és Grál-titkokkal.

— Ha egyszer felnyitja a szemét a Szent Grálra — mondta Langdon —, látni fogja, hogy ott van mindenütt. Festményekben. Zeneművekben. Könyvekben. Még a rajzfilmekben és a szórakoztató mozikban is.

Langdon felmutatta a Miki egeres óráját, és elmondta Sophie-nak, hogy Walt Disney annak szentelte egész életét, hogy az új nemzedékeknek továbbadja a Grál históriáját. Disney munkássága alapján „korunk Leonardo da Vincijének” nevezték. Mindkét férfiú több generációval megelőzte a saját korát, kivételes tehetségű művész volt, titkos társaságok tagja, és ami a legfontosabb: nagy tréfacsináló. Leonardóhoz hasonlóan Walt Disney is szeretett rejtett üzeneteket és szimbólumokat csempészni a műveibe. Egy szimbólumkutató számára egy korai Disney-film igazi aranybánya, tele utalásokkal és metaforákkal.

Disney rejtett üzeneteinek többsége a vallással, a pogány mítoszokkal és regékkel, a betiltott istennővel foglalkozik. Disney nem véletlenül mesélte újra *Hamupipőke*, *Csipkerózsika* és *Hófehérke* történetét — ezek mindegyike rejtetten a női princípiumra utal. De nem kell ahhoz szimbológusnak lenni, hogy valaki megértse: Hófehérke, aki kegyvesztetté válik, miután evett a mérgezett almából, egyértelműen Éva édenkertbeli bűnbeesésére céloz. Vagy hogy a *Csipkerózsika* hercegnője, akinek a nevében is ott van a Rózsa, és az erdő mélyén rejtik el, hogy megvédjék a gonosz boszorkánytól, nem más, mint a Grál-legenda gyerekeknek szóló változata.

Bár a Disneyt nagyvállalatnak tartják, alkalmazottaiból nem vették ki a játékos kedv, és művészei mind a mai napig élvezettel rejtenek el szimbólumokat a rajzfilmekben. Langdon sosem felejt el, hogy egyszer az egyik diákja elhozta DVD-n *Az Oroszlánkirályt*, és egy ponton megállítva a filmet, a kimerevített képen tisztán látható volt a SEX szó, amely táncoló porszemekből állt össze Szimba feje körül. Noha Langdon azt gyanította, hogy ez sokkal inkább egy animátor éretlen tréfája, mintsem felvilágosult utalás a pogány szexualitásra, annyit megtanult belőle, hogy ne becsülje alá a Disney cég szimbólumok elrejtésére való képességét. *A kis hableány* szintén elbűvölő szötte a spirituális jelképeknek, kivált az istennő vonatkozásában, ami távolról sem lehet véletlen.

Amikor Langdon először látta *A kis hableányt*, eltátotta a száját azon a felfedezésen, hogy az Ariel víz alatti otthonát díszítő festmény nem más, mint a 17. századi művész, Georges de la Tour *Bűnbánó Magdolnája* — amely híres tisztelgés a megbélyegzett Mária Magdolna előtt; igencsak odaillő dekoráció egy olyan filmben, amelynek kilencven perce kész gyűjteménye az Ízisz, Éva, Pisces halistennő és ismételten Mária Magdolna megszűnt kultuszára tett nyilvánvaló szimbolikus utalásoknak. A kis hableány neve, az Ariel is erőteljesen kötődik a szent nőiséghez, és Ézsaiás könyvében „az ostromlott Szent Város” szinonimájaként szerepel. Ahogy a kis hableány dús vörös haja sem lehetett pusztán véletlen egybeesés.

A folyosón ismét felhangzott Teabing mankóinak kopogása, aki ezúttal szokatlanul fürge léptekkel közeledett. Amikor házigazdájuk belépett a dolgozószobába, komor kifejezés ült az arcán.

— Jó lenne, ha kimagyarázná magát, Robert — mondta hidegen. — Nem járt el velem szemben becsületesen.

Hatvankettedik fejezet

— Gyanúba keverték, Leigh — mondta Langdon, próbálva megőrizni a nyugalmát.
Tudnia kell, hogy én soha nem ölnék meg senkit.

Teabing hangja nem lágyult meg.

— Robert, az ég szerelmére, benne van a televízióban! Nem tudta, hogy körözik?

— De igen.

— Akkor visszaélt a bizalmammal. El vagyok képedve, hogy ilyen kínos helyzetbe hozott. Idejön, és elkezdd összevissza beszélni a Grálról, hogy elrejtőzhessen az otthonomban.

— Én nem öltem meg .senkit.

— Jacques Saunière-t meggyilkolták, és a rendőrség azt állítja, hogy ön tette. —
Teabing bánatos arckifejezést öltött.

— Egy ilyen jelentős művészettörténész...

— Sir? — Lépett be most a komornyik, és keresztbe font karral megállt a dolgozószoba ajtajánál. — Kikísérjem őket?

— Majd én. — Teabing bicegve átvágott a báltermen, és kinyitott egy nagy franciaablakot, ami az oldalsó kertre nézett. — Kérem, üljenek be a kocsijukba és távozzanak.

Sophie meg sem mozdult.

— Információink vannak a *clef de voûte-ról. A rend zárókövéről.*

Teabing hosszú másodpercekig csak bámult rá megvető-en gúnyos tekintettel.

— Ezt a hazugságot a végső kétségbeesés mondatja önnel. Robert nagyon jól tudja, milyen régóta keresem.

— Igazat mondott — szólalt meg Langdon. — Ez volt az ok, amiért idejöttünk ma este. Hogy beszéljünk önnel a zárókörről.

A komornyik közbeavatkozott.

— Távozzanak, vagy hívom a rendőrséget.

— Leigh — suttogta Langdon —, tudjuk, hogy hol van.

Teabing meginogni látszott.

Rémy merev léptekkel elindult feléjük.

— Azonnal távozzanak! Vagy kénytelen leszek erőszakot...

— Rémy! — förmedt rá hirtelen Teabing a komornyikra. — Kimenne egy pillanatra?

A komornyiknak leesett az álla.

— Sir? Tiltakoznom kell. Ezek az emberek...

— Majd én elintézem. — Teabing a folyosóra mutatott. Pillanatnyi döbrent hallgatás után Rémy kivert kutyaként eloldalgott.

A hideg éjszakai levegő beáramlott a nyitott ajtón. Teabing visszafordult Sophie-hoz és Langdonhoz, az arckifejezése még mindig sötét volt.

— Ajánlom, hogy az igazat mondják. Mit tudnak a zárókörről?

A Teabing dolgozószobája előtti sűrű bokrok között Silas megmarkolta a pisztolyát, és belesett az üvegajtón. Másodpercekkel ezelőtt fejezte be a ház körbejárását, és fedezte fel Langdont meg a nőt, akik a hatalmas dolgozószobában beszélgettek. Mielőtt akcióba léphetett

volna, megjelent egy mankós férfi, kiabálni kezdett Langdonnal, kinyitotta az ajtót, és követelte, hogy távozzanak. *Aztán a nő megemlítette a zárókövet, és minden megváltozott. A kiabálás suttogásra változott. A hangulat megenyhült. És hamarosan becsukták az üvegajtót.*

Az árnyékban lapuló Silas most belesett az ablakon. *A zárókő itt van valahol a házban.* Silas érezte.

Az árnyékban maradva közelebb óvakodott az ablakhoz, mert tudni szeretne volna, miről beszélnek. Öt percet ad nekik. Ha addig nem árulják el, hogy hová rejtették a zárókövet, Silas bemegy, és erőszakkal fogja kiszedni belőlük.

A dolgozószobában Langdon jól érzékelte házigazdájuk zavarát.

— Nagymester? — hápogott Teabing Sophie-ra meredve. — Jacques Saunière?

Sophie bólintott, és látta a megrendülést Teabing tekintetében.

—De ön semmiképpen sem tudhatna erről!

— Jacques Saunière a nagyapám volt.

Teabing mankóستul hátratántorodott, és kérdő pillantást vetett Langdonra, aki biccentett. Teabing visszafordult Sophie-hoz.

— Miss Neveu, nem találok szavakat. Ha ez igaz, akkor fogadja őszinte részvéteimet. Be kell ismernem, hogy kutatásaim során összeállítottam különböző listákat olyan párizsi személyiségekről, akikről elképzelhető volt, hogy közülük van a rendhez. Számos más emberrel együtt Jacques Saunière is ott volt a listámon. De hogy ő lett volna a Nagymester? Ezt nehezem tudom elhinni. — Teabing egy pillanatra elhallgatott, majd megrázta a fejét. — De ennek az egésznek még így sincs semmi értelme. Még ha a nagyapja volt is a rend Nagymestere, és maga készítette el a zárókövet, akkor se mondta volna el önnek soha, hogy hol van. A zárókő megmutatja az utat a testvériség legnagyobb kincséhez. Unokája vagy sem, ön nincs feljogosítva ennek a tudásnak a birtoklására.

— Mr. Saunière haldoklott, amikor továbbadta az információt — mondta Langdon. — Igen korlátozottak voltak a lehetőségei.

— Nem volt szüksége lehetőségekre — érvelt Teabing. — Létezik még három másik *sénéchal*, aki szintén ismeri a titkot. Ez a rendszer szépsége. Az egyikből Nagymester lesz, és választanak egy új udvarmestert, akivel megosztják a zárókő titkát.

— Attól tartok, ön nem látta a teljes hírt — mondta Sophie. — A nagyapámon kívül még másik három jelentős párizsi személyiséget is meggyilkoltak ma éjjel. Mindhárom hasonló módon. A jelek szerint vallatásnak vetették alá őket.

Teabingnek leesett az álla.

— És úgy gondolják, hogy ők voltak...

— A három *sénéchal* — mondta Langdon.

— De hogyan? Valószínűtlen, hogy a gyilkos ki tudta volna deríteni a Sion-rend *mind a négy* legmagasabb rangú tagjának személyazonosságát! Nézzenek rám, én évtizedek óta kutatok utánuk, és mégsem tudok megnevezni egyetlen tagot sem! Felfoghatatlan számomra, hogy egyazon napon felderítsék mind a három *sénéchalt* meg a Nagymestert, és megöljék őket.

— Kétlem, hogy egyetlen nap alatt jutottak az információhoz — mondta Sophie. — Ez inkább egy jól megtervezett lefejezésnek tűnik. Ugyanezzel a módszerrel dolgozunk mi is a szervezett bűnözés ellen. Ha az Ügyészségi Nyomozóhivatal fel akar számolni egy bizonyos bűnbandát, akkor hónapokon át csöndben figyelik és lehallgatják őket, egyenként azonosítják a kulcsfigurákat, aztán ugyanabban a pillanatban, egyszerre csapnak le valamennyire.

Lefejezés. Vezetők nélkül a bandában káosz lesz, és további információk szivárognak ki. Lehetséges, hogy valaki csöndben figyelte a rendet, aztán lecsapott, abban a reményben, hogy a csúcsvezetők el fogják árulni a zárókő lelőhelyét.

Teabing nem tűnt úgy, mint aki meg van győzve.

— De a testvérek soha nem beszélnének. Felesküdték a titoktartásra. Még a halál torkában is.

— Pontosán — mondta Langdon. — Ami azt jelenti, hogy ha nem árulják el a titkot, és mindnyájukat megölik...

Teabing csak hápogni tudott.

— Akkor örökre elvesz a zárókő rejtekhelyének titka.

— És vele együtt — folytatta Langdon — a Szent Grál lelőhelye.

Teabing teste megroppanni látszott Langdon szavainak súlya alatt. Azután, mintha túl fáradt lenne ahhoz, hogy akár csak egy pillanatig is állva maradjon, lerogyott egy székbe, és kibámult az ablakon.

Sophie odament hozzá, és lágy hangon megszólalt:

— Figyelembe véve a nagyapám helyzetét, elképzelhetőnek tűnik, hogy végső kétségbeesésében olyasvalakinek próbálta meg továbbadni a titkot, aki nem tartozik a rendhez. Valakinek, akiről tudta, hogy benne megbízhat. Valakinek a családjából.

Teabing elsápadt.

— De az a valaki, aki képes volt erre a támadásra... aki a testvériség ennyi titkának tudott a nyomára jutni... — Elhallgatott, mintha egy új, félelmetes dolog ötlött volna eszébe. — Én csak egyetlen ilyen hatalmat ismerek. Ez a fajta beszivárgás csakis a rend legrégebbi ellenségétől indulhatott ki.

Langdon ránézett.

— Az egyháztól.

— Ki mástól? Róma évszázadok óta keresi a Grált.

Sophie kételkedett ebben.

— Csak nem gondolják, hogy az egyház ölette meg a nagyapámat?

— Nem ez lenne az első eset a történelemben — válaszolta Teabing —, hogy az egyház önvédelemből öl. A Szent Grálhoz kapcsolódó dokumentumok módfelett veszélyesek, és az egyház már nagyon régóta szeretné megsemmisíteni őket.

Langdon sem tudott megbarátkozni Teabingnek azzal a feltevésével, hogy az egyház gátlástalanul megölet embereket a dokumentumok megszerzéséért. Az új pápa és több bíboros ismeretében Langdon meg volt győződve arról, hogy ezek a mélyen spirituális emberek sohasem pártolnának orgyilkosságokat. *Nem számít, milyen nagy a tét.*

Sophie-nak mintha ugyanez járt volna a fejében.

— Az nem lehet, hogy olyan valaki ölte meg a rend vezetőit, akinek nincs köze az egyházhoz? Valaki, aki azt sem tudja, mi a Grál valójában? Krisztus Kelyhe végül is nagyon csábító érték. A kincsvadászok nemegyszer öltek már kisebb értékért is.

— Tapasztalataim szerint — mondta Teabing — az emberek jóval messzebbre képesek elmenni azért, amitől félnek, mint azért, aminek a megszerzésére vágynak. Én kétségbeesett lépésnek látom ezt a támadást a rend ellen.

— Leigh — fordult hozzá Langdon —, ez az érv ellentmondásos. Miért gyilkoltnák meg a katolikus egyház vezetői a rend tagjait olyan dokumentumok megszerzéséért és megsemmisítéséért, amelyeket hamis tanúságtételnek tartanak?

Teabing feikacagott.

— Ön elpuhult a Harvard elefántcsonttornyában, Robert. Igen, a római klérus szentül hisz a maga igazában, ebből következően a hitük minden viharral dacol, beleértve azon iratokat, amelyek tagadják mindazt, ami nekik oly drága. De mi van a világ többi részével? Mi van azokkal, akik nincsenek birtokában a tökéletes bizonyosságnak? Mi van azokkal, akik látva a világ kegyetlenségét, azt kérdik: hol van ilyenkor Isten? Azokkal, akik az egyház botrányai láttán azt kérdik: hát miféle emberek ezek? Azt állítják magukról, hogy Krisztus igazságát hirdetik, miközben hazudoznak, hogy megvédjék a saját papjaikat, akik gyermekeket rontanak meg? — Teabing szünetet tartott. — Mi lesz ezekkel az emberekkel, Robert, ha meggyőző tudományos bizonyítékot kapnak arra, hogy Krisztus történetének egyházi változata pontatlan, és minden idők legnagyobb históriája valójában nem más, mint a legnagyobb átverés?

Langdon nem válaszolt.

— Megmondom, mi lesz, ha a dokumentumok napvilágra kerülnek — folytatta Teabing. — A Vatikánnak olyan hitéleti válsággal kell szembenéznie, amilyenre egyszer sem volt példa kétezer éves történelme során.

Hosszú szünet után végül Sophie szólalt meg:

— De ha az egyház a felelős ezért a támadásért, akkor miért éppen most léptek? Ennyi év után? A rend titokban tartja a Sangreal-dokumentumokat. Vagyis nem jelentenek közvetlen veszélyt az egyházra nézve.

Teabing hatalmasat sóhajtott, és Langdonra nézett.

— Robert, feltételezem, hogy tisztában van a rend végső céljával.

Langdon érezte, hogy elakad a lélegzete erre a gondolatra.

— Igen.

— Miss Neveu — mondta Teabing —, az egyház és a rend között évek óta hallgatólagos megállapodás van. Arról van szó, hogy az egyház nem támadja a rendet, a rend pedig titokban tartja a Sangreal-dokumentumokat. — Teabing hatásszünetet tartott. — Ám a rend történetének mindig is része volt a titok leleplezésének terve. A történelem egy bizonyos dátumának eléréseével a testvériség megtöri a hallgatást, és végső diadalt arat azzal, hogy a világ tudomására hozza a San-greal-dokumentumok tartalmát, és közhírré teszi Jézus Krisztus igaz történetét.

Sophie némán bámulta Teabinget. Végül ő is leült.

— És úgy gondolja, hogy már közel van ez az időpont? És ezt az egyház is tudja?

— Csak találgatás — felelte Teabing —, de ez minden bizonnyal elég indok lenne az egyháznak arra, hogy lecsapjon a dokumentumokra, mielőtt még túl késő lenne.

Langdonnak kínos érzései támadtak, mert tudta, hogy van abban logika, amit Teabing mond.

— Gondolja, hogy az egyház valóban képes meggyőző bizonyítékot találni a rend által kitűzött dátumra?

— Miért is ne? Ha feltételezzük, hogy az egyház képes volt felderíteni a rend tagjainak személyazonosságát, akkor valószínűleg a terveikről is értesülhettek. És még ha nem ismerik is a pontos dátumot, a babonáikból következtetésekre juthatnak.

— A babonáikból? — kérdezte Sophie.

— Egy jóslat értelmében — válaszolta Teabing — jelenleg egy hatalmas változás korát éljük. Nemrég múlt el az ezredforduló, és vele véget ért a Pisces, a Halak kétezer évig tartó asztrológiai korszaka. Mint tudja, a hal Jézus egyik jelképe. Az asztrológiai szimbólumok bármelyik kutatója megmondhatja, hogy a Pisces eszméje szerint a magasabb hatalmaknak

kell közölniük az emberrel, mit tegyen, mert ő nem képes az önálló gondolkozásra. Ez volt a mély vallásos hit korszaka. Most azonban átléptünk az Aquarius, a Vízöntő korába, amelynek az a vezéreszméje, hogy az ember képes az igazság megismerésére és az önálló gondolkodásra. Ez óriási ideológiai váltás, és mi pontosan ezt éljük most.

Langdon megborzongott. Az asztrológiai jóslatok soha nem érdekelték, a maga részéről nem hitt bennük, de tudta, hogy az egyházon belül vannak olyanok, akik nagyon figyelnek erre.

— Az egyház a Napok Végének nevezi ezt az átmeneti korszakot.

Sophie kételkedve nézett rá.

— Ez ugyanaz, mint a világvége? Az Apokalipszis?

— Nem — válaszolta Langdon. — Ez közkeletű félreértés. Számos vallás említést tesz a Napok Végéről. Ez nem a világvégét jelenti, hanem inkább egy korszak végét, ezúttal a Halakét, amely Krisztus születésekor vette kezdetét, kétezer évig tartott, és a millennium idején fejeződött be. Most, hogy átléptünk a Vízöntő korszakába, elérkezett a Napok Vége.

— Több Grál-történész — tette hozzá Teabing — úgy vélekedik, hogy ha a rend valóban az igazság felfedését tervezi, szimbolikusan ez volna rá a megfelelő történelmi pillanat. A rend kutatói, köztük én magam is, arra számítottak, hogy a testvériség pontosan a millennium idejét fogja választani. De nem tették. Az igazsághoz tartozik, hogy a római naptár nem esik tökéletesen egybe az asztrológiai jelekkel, tehát lehet valamennyi időeltolódás. Azt nem tudom, hogy az egyház bennfentes információval rendelkezik-e a közeledő dátumról, vagy csak nyugtalanították az asztrológiai jóslatok. De ez nem is lényeges. Mindkét forgatókönyv egyformán magyarázatot adhat arra, mi motiválhatta az egyház megelőző csapását a rend ellen. — Teabing a homlokát ráncolta. — És higgyék el nekem, ha az egyház megtalálja a Szent Grált, meg fogja semmisíteni. A dokumentumokat és az áldott Mária Magdolna relikviáit is. — Elkomorult a tekintete. — És akkor, drágám, a Sangreal-dokumentumok pusztulásával minden bizonyíték elvész. Az egyház megnyerte korszakos háborúját a történelem újraírásáért. A múltat mindörökre eltörlik.

Sophie lassan előhúzta a kereszt alakú kulcsot a kardigánja zsebéből, és felmutatta Teabingnek.

Teabing elvette a kulcsot, és tanulmányozni kezdte.

— Istenem. A rend jelvénye. Honnan került ez önhöz?

— A nagyapám juttatta el nekem ma este, a halála előtt.

Teabing végigfuttatta az ujját a kereszt alakzaton.

— Egy templom kulcsa?

Sophie vett egy nagy levegőt.

— Ez a kulcs vezetett el a záróköhöz.

Teabing felkapta a fejét, az arcán hitetlenkedő kifejezés ült.

— Az lehetetlen! Melyik templomot hagytam ki? Franciaország valamennyi templomát átkutattam!

— Ez nem templomkulcs — mondta Sophie. — Egy svájci letéti bankhoz való.

Teabing izgatottsága azonnal lelohadt.

— A zárókö egy bankban van?

— Egy széfben — igazította ki Langdon.

— Egy bank széfjében? — Teabing hevesen rázta a fejét. — Az lehetetlen. A zárókönek mindenképpen a Rózsa jele alatt kell lennie.

— Ott is van — mondta Langdon. — Egy rózsafa dobozban, amelyen egy ötszirmú rózsá intarziája van.

Teabmget mintha villám sújtotta volna.

— Önök látták a zárókövet?

Sophie bólintott.

— Elmentünk a bankba.

Teabing gyötrő félelemmel a tekintetében lépett oda hozzájuk.

— Barátaim, tennünk kell valamit. A zárókő veszélyben van! Kötelességünk megvédeni. Mi van, ha másnak is van hozzá kulcsa? Ellophatta valamelyik meggyilkolt *sénéchaltól*. Ha az egyház kezébe kerül, és bejutnak a bankba, ahogyan önök is...

— Akkor túl későn fognak érkezni — mondta Sophie. — Már elhoztuk onnan a zárókövet.

— Micsoda? Önök elmozdították a zárókövet a rejtékhelyéről?

— Ne aggódjon — mondta Langdon. -Jól eldugtuk.

— Remélem is, hogy nagyon jól eldugták!

— Valójában — mondta Langdon, aki nem volt képes elnyomni a vigyorgását —, az attól függ, milyen gyakran porszívóznak a díványa alatt.

Odakint, a Château Vilette körül feltámadt a szél, és belekapott Silas csuhájába, aki az ablak közelében kuporgott. Noha nem sokat hallott a beszélgetésből, a *zárókő* szó többször is kihallatszott az ablakon.

Odabent van.

A Mester szavai elevenen éltek az emlékezetében. Hatolj be a Château Vilette-be. Szerezd meg a zárókövet. Ne bánts senkit.

Langdon és a többiek most váratlanul átmentek egy másik szobába, és lekapcsolták a villanyt. Silas úgy érezte magát, mint a zsákmányát becserkésző párduc; odalopózott az üvegajtóhoz. Láta, hogy nincs bezárva. Besurrant, és hangtalanul behúzta maga mögött az ajtót. Egy másik helyiségből tompa hangok szűrődtek át. Silas elővette a pisztolyt a zsebéből, kibiztosította, és óvatosan kilépett a folyosóra.

Hatvanharmadik fejezet

Collet hadnagy egyedül állt Leigh Teabing kocsifelhajtójának lábánál, és fölnézett a masszív épületre. *Elszigetelt. Sötét. Tökéletes búvóhely.* Collet figyelte, ahogy a fél tucat ügynök hangtalanul szétszóródik a kerítés mentén. Perceken belül felméri a terepet, és körülveszik a házat. Langdon nem is választhatott volna ideálisabb helyet Collet embereinek a meglepetésszerű támadásra.

Collet éppen fel akarta hívni Fachét, amikor megszólalt a telefonja.

Faché korántsem volt annyira elégedett a fejleményekkel, mint Collet gondolta volna.

— Miért nem értesített engem senki, hogy Langdon nyomára akadtunk?

— Éppen telefonált, uram, és...

— Pontosan hol van most, Collet hadnagy?

Collet megadta neki a címet.

— A birtok egy Teabing nevű brit állampolgáré. Langdon jó messzire eljött, és a járművel behajtott a biztonsági kapun, de nincs jele erőszakos behatolásnak, tehát valószínűsíthető, hogy Langdon ismeri a kastély lakóját.

— Odamegyek — mondta Faché. — Addig ne lépjenek. Személyesen irányítom az akciót.

Collet-nak megnyúlt a képe.

— De kapitány úr, az még húsz perc, mire ideér! Azonnal cselekednünk kell. Kiadtam a parancsot, hogy kerítsék be. Összesen nyolc emberrel vagyok itt. Négynek géppisztolya, négynek oldalfegyvere van.

— Várjanak meg!

— Kapitány úr, mi van, ha Langdon túsul ejtette a háziakat? Mi van, ha észrevesz bennünket, és úgy dönt, hogy gyalog szökik? Azonnal lépnünk kell! Az embereim elfoglalták az állásaikat, és készen állnak.

— Collet hadnagy, megvárja, amíg megérkezem, és addig nem lép akcióba. Ez parancs. — Faché bontotta a vonalat.

A megdöbben Collet hadnagy kikapcsolta a telefonját. *Mi az ördögnek kérte azt Faché, hogy várjunk?* Collet persze tudta a választ. Faché nemcsak a megérzéseiről volt híres, hanem roppant hiúságáról is. *Faché magának akarja a letartóztatás dicsőségét.* Miután minden televíziós csatornán leadatta az amerikai képét, Faché biztos akart lenni abban, hogy a saját képe is ugyanennyit fog szerepelni. Collet dolga mindössze annyi, hogy tartsa a frontot, amíg a főnök megérkezik és learatja a babérokat.

Ahogy ott ácsorgott, a hadnagynak beugrott egy másik magyarázat is a késlekedésre. *A kárenyhítés.* Ha az igazságszolgáltatásban halogatják egy gyanúsított letartóztatását, annak csak az lehet az oka, hogy kételyek merültek fel a bűnösségét illetően. *Faché talán már nincs meggyőződve arról, hogy Langdon az ő embere?* Ijesztő gondolat volt. Faché kapitány kezét-lábát törte ma este, hogy letartóztassa Langdont — szoros megfigyelés, Interpol, és most a televízió. Még a nagy Bezu Faché sem élhetné túl azt a politikai botrányt, hogy tévedésből mutogatott a televízióban egy jeles amerikai személyiséget, azt állítva róla, hogy gyilkos. Ha Faché azóta rájött, hogy hibát követett el, akkor tökéletesen logikus, hogy azt parancsolta

Collet-nak, ne mozduljon. Más se hiányozna még Fachénak, mint hogy Collet lerohanja egy ártatlan brit polgár magánbirtokát, és fegyverrel fenyegetse Langdont.

Ráadásul, ismerte föl Collet, ha Langdon ártatlan, akkor az megmagyarázza az eset legérthetlenebb pontját: miért segítette Sophie Neveu, az áldozat unokája az állítólagos gyilkos szökését? Hacsak Sophie nem tudta, hogy Langdont hamisan vádolják. Faché a legkülönbélebb magyarázatokat adta ma este Sophie furcsa viselkedésére, köztük azt, hogy Sophie mint Sauniére egyedüli örököse, rávette Langdont, aki a titkos szeretője, hogy ölje meg Sauniére-t az örökségért. Sauniére gyanút foghatott, és azért írta a rendőrségnek azt az üzenetet, hogy keressék meg Robert Langdont. Collet viszont szinte biztos volt abban, hogy valami másról van itt szó. Sophie Neveu egyáltalán nem az a típus volt, akiről ilyesmi elképzelhető.

— Hadnagy? — futott oda hozzá az egyik ügynök. — Találtunk egy kocsit.

Collet követte az ügynököt, aki olyan ötven méterre vezette a birtok bejáratától. Az út túlsó oldalán rámutatott egy sötét tömegre. Ott, a bozótban, szinte láthatatlanul, egy fekete Audi parkolt. A rendszáma alapján bérelt kocsit volt. Collet megérintette a motorháztetőt. *Még meleg.*

— Ezzel jöhetett ide Langdon — mondta Collet. — Hívják fel az autókölcsönzőt. Derítsék ki, hogy nem lopott-e.

— Igen, uram.

A kerítéstől egy másik ügynök integetett Collet-nak.

— Hadnagy úr, ezt nézze meg. — Azzal átadott neki egy éjjellátó készüléket. — Azt a facsoportot a kocsifelhajtó végénél.

Collet végignézett a dombháton az éjjellátó szemüveggel, és élesre állította a képet. Lassan kibontakoztak előtte a zöldes fényben fürdő alakzatok. Felismerte a kocsifelhajtó kanyarulatát, követte a szemével, míg oda nem érkezett a facsoporthoz. Alig akart hinni a szemének. Ott, elrejtőzve a növényzet között, egy páncélozott jármű állt. Egy ugyanolyan kocsit, amelyet korábban maga Collet engedett távozni a Zürichi Letéti Bankból. Collet azon imádkozott, hogy bárcsak ne volna ez több mint különös véletlen, de tudta, hogy nem lehet az.

— Nyilvánvaló — mondta az ügynök —, hogy ez az a jármű, amellyel Langdon és Neveu idejött a bankból.

Collet nem talált szavakat. Felidézte a páncélozott kocsit sofőrjét, akit megállított az útblokádnál. A Rolexet. A vezető türelmetlenségét. *És nem ellenőriztem a rakományát.*

Collet hitetlenkedve ébredt rá, hogy valaki a bankból hazudott az Ügyészségi Nyomozóhivatalnak Langdon és Sophie hollétéről, majd segített nekik megszökni. *De ki? És miért?* Collet azon tűnődött, hogy talán ez lehetett az ok, amiért Faché azt parancsolta neki, hogy ne tegyen lépéseket. Faché rájöhött, hogy mások is benne vannak az ügyben, nem csak Langdon és Sophie. *És ha Langdon és Neveu a páncélozott autóval érkezett, akkor kié az Audi?*

Több száz mérfölddel délre egy Beechcraft Baron 58-as chartergép tartott észak felé a Tírrén-tenger fölött. A nyugodt légkör dacára Aringarosa püspök készenlétben tartotta a papírzacskót, attól félve, hogy bármelyik pillanatban rosszul lehet. A párizsi beszélgetés egyáltalán nem úgy zajlott le, ahogy képzelte.

Egyedül ülve a kis kabinban, Aringarosa az aranygyűrűt csavargatta az ujján, és megpróbált úrrá lenni a félelem és a kétségbeesés mindent elsöprő érzésén. *Párizsban a*

lehető legrosszabbul alakultak a dolgok. Lehunyva szemét Aringarosa azért imádkozott, hogy Bezu Fachénak sikerüljön egyenesbe hozni az ügyet.

Hatvannegyedik fejezet

Teabing a díványon ült, ölében a faládikával, és csodálattal nézegette a fedelén a gyönyörű rózsarátétet. *Ez életem legkülönösebb és legvarázslatosabb éjszakája.*

— Emelje föl a fedelet — suttogta Sophie, aki mellette állt Langdonnak

Teabing mosolygott. Ne *sürgessenek*. Több mint egy évtizedet töltött el már a zárókő keresésével, és most minden ízében ki akarta élvezni a nagy pillanatot. Végigfuttatta tenyerét a fa fedőlapon, kitapintva a rózsaintarzia domborulatát.

— A Rózsa — suttogta. *A Rózsa, aki Magdolna, aki a Szent Grál. A szélrózsa, amely utadon vezet.* Teabing szédült. Éveken keresztül járta Franciaország katedrálisait és templomait, fizetett a bejutásért és a kivételes elbánásért; több száz boltívet vizsgált végig a rózsablakok alatt, a rejtjeles zárókövet keresve. *La clef de voûte* — egy kőkulcs a Rózsa jele alatt.

Teabing lassan kicsatolta és fölemelte a ládika fedelét.

Ahogy a szeme befogadta a tartalmát, azonnal tudta, hogy ez csak a zárókő lehet. Egy kőhenger feküdt előtte, amely betűkkel telerótt, egymáshoz kapcsolódó kőkorongokból állt. A tárgy meglepően ismerősnek tetszett.

— Da Vinci vázlatai alapján készült — mondta Sophie. — A nagyapám időtöltésből ilyeneken dolgozott.

Hát persze, ébredt rá Teabing. Ismerte a vázlatokat és föl-jegyzéseket. A Szent Grál felfedezésének kulcsa ebben a kőben van.

Teabing kiemelte a nehéz cryptexet a dobozból, és óvatosan forgatta a kezében. Bár sejtelve sem volt arról, hogyan kell felnyitni a hengert, érezte, hogy bele van zárva a sorsa. A kudarcok pillanataiban Teabing gyakran feltette magának a kérdést, vajon lesz-e eredménye egy életen át tartó kutatásának. Ám most mindörökre megszabadult a kételyektől. Az ősi szavakat vélte hallani... a Grál-legenda megalapozását:

Vous ne trouvez pas le Saint-Graal, c'est le Saint-Graal qui vous trouve.

Nem te találod meg a Szent Grált, hanem a Szent Grál talál meg téged.

És ma este, hihetetlen módon, a Szent Grál megtalálásának kulcsa egyszerűen besétált az ajtaján.

Miközben Sophie leült Teabing mellé, és az ecetről, a tárcsákról meg a lehetséges jelszavakról beszélgettek, Langdon odament a ládikával egy jól megvilágított asztalhoz, hogy alaposabban szemügyre vehesse Langdonnak az járt a fejében, amit Teabingtől hallott

A Grál kulcsa a Rózsa jele alatt rejtőzik.

Langdon a fény felé tartotta a fadobozt, és megvizsgálta az intarziás rózsaszimbólumot. Noha művészettörténeti szakterületébe nem tartoztak bele az asztalosmunkák és az intarziás bútorok, felidéződött benne a Madrid melletti spanyol kolostor híres kazettás mennyezete, ahol három évszázaddal az építés után lepotyogtak a fatáblák, és napvilágra kerültek azok a szent szövegek, amelyeket a szerzetesek írtak a vakolatra.

Langdon újra megnézte a rózsát.

A Rózsa alatt.

Sub Rosa.

Titok.

A háta mögül, a folyosóról behallatszó csattanásra Langdon megfordult. Nem látott mást, csak árnyékokat. Bizonyára Teabing komornyikja járt arra. Langdon visszafordult a ládikához. Végigsimította ujjával az intarzia finom körvonalait, azon tűnődve, vajon ki lehet-e emelni a rózsát, de az illesztés tökéletes volt. Úgy vélte, hogy még egy borotvapenge sem férne be a rózsaintarzia és a nagy pontossággal kifaragott mélyedés szélé közé, amelybe beillesztették.

Felnyitva a dobozt, belülről is megvizsgálta a fedelet. Sima volt. De ahogy testhelyzetet változtatott, a fény rávetült valamire, ami egy aprócska lyuknak tűnt a fedél belsején, pontosan középen. Langdon lecsukta a fedelet, és fölülről is megszemlélte a rózsarátétet. Nem látott lyukat.

Nem fűródott át.

Letette a ládikát az asztalra, majd körülnézett a szobában: észrevett egy iratköteget, gemkapoccsal összefogva. Magához vette a gemkapcsot, visszament a dobozhoz, felnyitotta, és újra megvizsgálta a lyukat. Óvatosan kiegyenesítette a gemkapcsot, és egyik végét beledugta a lyukba. Kissé megnyomta. Jóformán semmilyen erőfeszítést sem igényelt. Hallotta, hogy valami halkán koppan az asztalon. Langdon lecsukta a fedelet, hogy megnézze, mi az. Egy kis fadarab volt, mint egy kirakójáték egy eleme. A farózsa kiugrott a fedélből, és az asztalra esett.

Langdon elakadt lélegzettel bámulta az üres helyet a doboztetőn, ahol a rózsza volt: gyönyörű, szabályos kézírással a fába vésvé, négy sornyi szöveget látott egy ismeretlen nyelven.

Az írásjelek halványan a szemita írásra emlékeztetnek, gondolta Langdon, de mégsem ismerem fel a nyelvet!

Hirtelen mozgás ragadta meg a figyelmét a háta mögött.

A semmiből egy ütés sújtott le a fejére, és Langdon térdre esett.

Estében úgy rémlett neki, mintha egy sápadt kísértet tornyosulna fölötte, fegyverrel a kezében. Aztán minden elsötétült.

Hatvanötödik fejezet

Sophie Neveu, jóllehet az igazságszolgáltatásban dolgozott, még soha nem járt úgy, hogy fegyvert fogtak volna rá. Egészen ma estig. Szinte felfoghatatlanul, a pisztolyt, amelynek csövével most szembenézett, egy hatalmas, fehér hajú albínó halvány keze markolta. A férfi rámeresztette piros szemét, amelyből valami félelmetes, testetlen fenyegetés sugárzott. Kötéllel megkötött vászoncsuhájában egy középkori szerzetesre emlékeztetett. Sophie el sem tudta képzelni, ki lehet, ám egyszerre nagyobb tisztelettel gondolt Teabing azon gyanújára, hogy az egyház állhat az egész ügy mögött.

— Tudják, hogy miért jöttem — mondta a szerzetes tompa hangon.

Sophie és Teabing a díványon ült, föltartott kézzel, ahogy a támadójuk megparancsolta. Langdon nyögdecselve feküdt a padlón. A szerzetes szeme azonnal megakadt a zárókövön Teabing ölében.

Teabing hangja elszántan csengett.

— Soha nem fogja tudni kinyitni.

— Nagyon okos Mesterem van — felelte a szerzetes közelebb araszolva, miközben hol Teabingre, hol Sophie-ra szegezte a pisztolyát.

Sophie azon tűnődött, vajon hol lehet Teabing komornyikja. *Hát nem hallotta meg Robert zuhanását?*

— Ki a Mestere? — kérdezte Teabing. — Talán megegyezhetünk vele.

— A Grálnak nincs pénzben megfizethető ára. — Az albínó egyre közeledett.

— Ön vérzik — jegyezte meg Teabing halkán, a szerzetes jobb bokájára mutatva, amelyet pirosra festett a lábszárán végigcsorgó vér. — És sántít.

— Akárcsak ön — válaszolta a szerzetes a fémmankókra utalva Teabing mellett. — Most pedig adja ide a zárókövet.

— Ön ismeri a zárókövet? — kérdezte Teabing meglepett hangon.

— Ne törődjön azzal, hogy én mit ismerek. Lassan álljon föl, és nyújtsa ide nekem.

— Nehézkesen állok fel.

— Tudom. Annál jobb. Nem szeretném, ha valaki hirtelen mozdulattal próbálkozna.

Teabing átfűzte a jobb kezét az egyik mankón, és a baljába vette a zárókövet.

Feltápáskodott, kiegyenesedett, bal kezében tartva a nehéz hengert, miközben jobbójával bizonytalanul kapaszkodott a mankóba.

A szerzetes már csak néhány lépésnyire volt tőle, és egyenesen Teabing fejére célzott a fegyverrel. Sophie figyelt, és tehetetlennek érezte magát. A szerzetes a hengerért nyúlt.

— Nem fog sikerrel járni — mondta Teabing. — Csak az arra érdemesek nyithatják fel ezt a követ.

Egyedül Isten ítélheti meg, ki az érdemes, gondolta Silas.

— Jó nehéz — mondta a mankós férfi, akinek már erősen reszketett a karja. — Ha nem veszi el gyorsan, attól félek, hogy el fogom ejteni! — A férfi veszélyesen megingott.

Silas fürgén előrelépett, hogy átvegye a követ, de közben a mankós ember elveszítette az egyensúlyát. A mankó kicsúszott alóla, a férfi pedig lassan jobbra dőlt. *Ne!* Silas a kő után

vetette magát, s közben leengedte a pisztolyt. De a zárókő hirtelen eltávolodott tőle. Ahogy a férfi a jobb oldalára zuhant, a bal keze hátralendült, és a henger a pamlagra pottyant a tenyeréből. Ugyanabban a pillanatban mintha felgyorsult volna a karja alól kicsúszó fémmankó, és széles ívet írva le a levegőben, eltalálta Silas lábát.

Silas csillagokat látott szörnyű fájdalmában, hiszen a mankó pontosan a *ciliciumnak* vágódott, amelynek szögesdrótja mélyen belehasított már amúgy is felsebzett húsába. Az ösz-szegörnyedő Silas térdre esett, amitől a vezeklőöv még mélyebbre hatolt a sebben. A pisztoly fülsiketítő dörrenéssel elsült, és a golyó ártalmatlanul a padlóba fúródott, miközben Silas a földre zuhant. Mielőtt még fölkaphatta volna a fegyvert, hogy lőjön vele, a nő lába pontosan az álla alatt landolt.

A kocsifelhajtó lenti végében Collet meghallotta a pisztolylövést. A tompa pukkanás pánikot keltett benne. Faché még nem érkezett meg, és Collet már feladta a reményt, hogy ma este bármilyen személyes sikert érhet el Langdon elfogásával. De Collet megkeserüli, ha Faché sértett hiúsága miatt a minisztérium szégyen táblájára kerül a neve, rendőri kötelezettség elmulasztása miatt.

Fegyvert süttöttek el egy magánháiban! Te meg ott ácsorogtál a kocsifelhajtó végén?

Collet tudta, hogy az észrevétlen bekerítés esélye már rég elillant. Azt is tudta, hogy ha még egyetlen másodpercig tétlenkedik, holnap reggelre befellegzik az egész pályafutásának. A vaskaput megszemlélve, elhatározásra szánta el magát.

— Hozzanak kötelet, és döntsék ki.

Az elkábult Langdon agyába valahonnan távolról hatolt el a pisztolylövés hangja. Hallotta a fájdalmas sikoltást is. A sajátját? Mintha egy légkalapáccsal sújtottak volna a koponyájára. Valahol a közelben emberek beszélgettek.

— Hol az ördögben volt? — kiabálta Teabing.

A komornyik besietett.

— Mi történt? Jaj, istenem! Ki ez? Hívom a rendőrséget!

— A rohadt életbe! Nem hívjuk a rendőrséget. Tegye hasznossá magát, és hozzon nekünk valamit, amivel megköthetjük ezt a szörnyeteget.

— És egy kis jeget! — szólt utána Sophie.

Langdon ismét elkábult. Még több hang. Mozgás. Most már a díványon ült. Sophie egy jéggel töltött zacskót szorított a fejéhez. Sajgott a koponyája. Ahogy Langdon látása végre tisztulni kezdett, arra eszmélt, hogy egy testet bámul a padlón, *Vizióim vannak?* Egy hatalmas termetű albínó szerzetes feküdt a padlón, kipeckelt szájjal. Az álla fölhasadt, és a jobb combjánál vér áztatta a csuháját. A jelek szerint ő is most kezdett magához térni.

Langdon Sophie-hoz fordult.

— Ki ez? Mi... történt?

Teabing odabicegett hozzá.

— Önt megmentette egy lovag, aki az Acme Ortopédia Excaliburjével hadakozik.

Micsoda? Langdon megpróbált felülni.

Sophie keze reszketett, de érintése gyöngéd volt.

— Várjon még egy percet, Robert.

— Attól tartok — mondta Teabing —, hogy az imént sikerült bemutatnom az ön társaságában lévő hölgynek szerencsétlen állapotom egyik előnyét. Úgy tűnik, a magamfajtat mindenki alábecsüli.

A díványon ülő Langdon lenézett a szerzetesre, és megpróbálta kitalálni, mi történhetett.

— *Ciliciumot* visel — magyarázta Teabing.

— Hogy mit?

Teabing egy szögesdróttal körbefont, véres bőrövre mutatott, ami a padlón hevert.

— Vezeklőövet. A combja körül volt. Igyekeztem pontosan megcélozni.

Langdon a fejét dörzsölte. Tudta, mi az a vezeklőöv.

— De ön hogyan... honnan tudhatta?

Teabing elvigyorodott.

— A kereszténység a szakterületem, Robert, és vannak bizonyos szekták, amelyek kívül hordják a szívüket. — Mankójával rámutatott a szerzetes csuháján kiütözött vérfoltra. — Mint ez is.

— Az Opus Dei — suttogta Langdon, felidézve egy neves bostoni üzletemberekből álló csoportot, amelynek Opus Dei-tagságát a közelmúltban adta hírül a sajtó. Elborzadt munkatársaik hamisan és nyilvánosan azzal vádolták meg őket, hogy vezeklőövet hordanak kifogástalan, háromrészes öltönyük alatt. Mint az Opus Dei számos tagja, ezek az üzletemberek is különleges, „létszám fölötti” pozícióval rendelkeztek a szervezetben, és egyáltalán nem gyakorolták a test sanyargatását. Hithű katolikusok voltak, odaadó családapák és a közösség mélyen elkötelezett tagjai. Nem meglepő, hogy a média csak felületesen foglalkozott a férfiak mély hitével, hogy aztán gyorsan rátérjen a szekta szigorúbban tartott „közrendű” tagjaira, amellyel sokkal jobban lehetett sokkolni a közvéleményt.

Teabing alaposan megnézte magának a véres övet.

— De miért akarja megtalálni az Opus Dei a Szent Grált?

Langdon túl kába volt ahhoz, hogy ezen gondolkodjon.

— Robert — mondta Sophie meglátva a faládikót. — Mi ez? — És fölmutatta a fedélből eltávolított kis rózsaintarziát.

— Ez takarta el a doboz fedelébe vésett szöveget. Azt hiszem, a szövegből megtudhatjuk, hogyan kell felnyitni a zárókövet.

Mielőtt még Sophie vagy Teabing válaszolhatott volna, szirénázó rendőrkocsik kék fényei özönlöttek felfelé a dombon, és megindultak a kanyargós bekötőúton.

Teabing felvonta a szemöldökét.

— Barátaim, úgy tűnik, döntést kell hoznunk. Méghozzá gyorsan.

Hatvanhatodik fejezet

Collet és ügynökei kivont fegyverrel rontottak be Sir Leigh Teabing házának bejárati ajtaján. Szétszóródva megkezdték a szobák átkutatását a földszinten. A nappali szoba padlóján megtalálták a golyó ütötte lyukat, a küzdelem nyomait és némi vért, egy furcsa, szögekkel kivert övet és egy félig elhasznált tekercs ragasztószalagot. De a földszinten nem volt egy lélek sem.

Collet már éppen részekre akarta osztani a csapatot, hogy kutassák át az alagsort és a ház mögötti területet, amikor hangokat hallott a felső szintről.

— Odafent vannak!

Collet és emberei fölrohantak a széles lépcsőn, és helyiségről helyiségre átfésülték a hatalmas ház emeletét: a sötét hálósobákat és a folyosókat végigjárva közeledtek a hangok forrása felé. Mintha egy végtelenül hosszú folyosó utolsó hálósobájából jött volna a hang. Az ügynökök végiglopóztak a folyosón, felváltva biztosítva a lehetséges kijáratokat.

Az utolsó szobához érve Collet látta, hogy tárva-nyitva van az ajtaja. A hangok hirtelen elhallgattak, és furcsa morgás zaja váltotta fel őket, mintha beindítottak volna egy motort.

Collet fölemelt fegyverével adta meg a jelet. Némán körbefogták az ajtót; Collet megtalálta a villanykapcsolót, és lámpát gyújtott. Beugorva a szobába, szorosan a háta mögött az embereivel. Collet elkiáltotta magát és célzott ... a semmire.

Egy üres, használaton kívüli vendégszobában találták magukat.

Az ágy mellett, a falon egy fekete műszerdobozból beindított gépkocsimotor dörgő hangja hallatszott. Collet másutt is látott már ilyen panelt a házban. Egy intercom rendszer. Odarohant. A kapcsolótáblán vagy egy tucat, felcímkézett gomb volt:

DOLGOZÓSZOBA... KONYHA... MOSODA... PINCE...

De honnan az ördögből hallom az autót?

FŐHÁLÓ... TÉLIKERT... PAJTA... KÖNYVTÁR...

A pajta! Collet pillanatok alatt odalent volt, rohant a fekete ajtó felé, magával ragadva az ügynökeket is. Átvágtak a ház mögötti pázsiton és kifulladásra megérkeztek egy szürke, öreg pajta elé. Még mielőtt beléptek volna, Collet már hallotta is egy elhúzó gépkocsi zaját. Fegyvert rántott, berontott és felkapcsolta a villanyt.

A pajta jobb oldala kezdetleges műhelynek volt berendezve — fűnyírók, földművelő gépek, kerti eszközök. Nem messze a falon, a házi telefon már ismerős fekete doboza. Az egyik gomb bekapcsolva és vételre állítva:

VENDÉGSZOBA II.

Collet dühösen fordult vissza. *Ezek felcsaltak minket az emeletre az intercommal!* Átvizsgálva a pajta másik felét, lóállások hosszú sorát látták. Lovak azonban nem voltak.

Minden arra vallott, hogy a ház ura másfajta lóerőt részesít előnyben: az állásokat lenyűgöző gépkocsi-kollekció töltötte meg. Az autóparkhoz tartozott egy fekete Ferrari, egy eredeti Rolls-Royce, egy antik Aston Martin sportkupé és egy vadonatúj Porsche 356-os.

Az utolsó állás üres volt.

Collet odafutott, és olajnyomokat fedezett fel a földön. *Nem hagyhatják el a birtokot.* A kocsifelhajtót és a kaput minden eshetőségre felkészülve két járóautó barikádozta el.

— Uram? — Az egyik ügynök végigmutatott az állások során.

A pajta hátsó, felhúzható kapuja nyitva állt, és egy sötét, sáros, hepehupás mezei útra nyílt, amely a pajta mögött beleveszett az éjszakába. Collet az ajtóhoz rohant, és a sötétséget fürkészte. Nem látott mást, mint egy erdő halvány körvonalait a távolban. Nem fedezett fel reflektorokat. Ezt az erdős völgyet valószínűleg keresztbe-kasui szabdalják a térképeken nem jelölt földutak és vadászösvények, de Collet biztos volt benne, hogy a szökevények nem juthatnak messzire.

— Küldje szét az embereket a környéken! Valószínűleg elakadnak valahol a közelben. Ezek a kényes sportkocsik nem bírják a nehéz terepet.

— Hogyan, uram? — Az ügynök egy közeli táblára mutatott a falon, amelyen különféle kulcscsomók lógtak. A kulcsok fölötti címkék ismerős neveket hirdettek.

DAIMLER... ROLLS-ROYCE... ASTON MARTIN... PORSCHE...

Az utolsó szög üres volt.

Amikor Collet elolvasta a fölé ragasztott címkét, tudta, hogy nagy bajban van.

Hatvanhetedik fejezet

A Java Black Pearl típusú Range Rover négykerék-meghajtású volt, standard sebességváltóval, nagy teljesítményű polipropilén lámpákkal, hátsó reflektorokkal felszerelve; a kormánykerék angol módra a jobb oldalon.

Langdon örült, hogy nem neki kell vezetnie.

Rémy, Teabing komornyikja, gazdája utasításait követve remekül manőverezett a járművel a Château Villecte mögötti holdfényes mezőkön. Lekapcsolt reflektorokkal áthaladtak egy dimbes-dombos nyílt terepen, és most egy hosszú lejtőn ereszkedtek lefelé, egyre távolabb kerülve a birtoktól. A távolban már látszott az a szabálytalan erdős terület, amerre tartottak.

Langdon, ölében a zárókővel, megfordult az utasülésen, a hátul ülő Teabing és Sophie felé.

— Hogy van a feje, Robert? — érdeklődött Sophie aggódalmas hangon.

Langdon fájdalmas mosolyt erőltetett az arcára.

— Köszönöm, már jobban. — Valójában borzalmasan hasogatott.

A Sophie mellett ülő Teabing hátrapillantott a megkötozött és kipeckelt szájú szerzetesre, aki a hátsó ülés mögötti raktérben feküdt. Teabing az ölében tartotta a szerzetes piszcolyát, és egészen úgy festett, mint egy régi fénykép egy brit szafari vadászról, aki a zsákmányával pózol.

— Nagyon örülök, hogy beugrott hozzám ma este, Robert — mondta Teabing, és úgy vigyorgott, mint aki évek óta nem mulatott ilyen jól.

— Sajnálom, hogy belekevertem ebbe az ügybe, Leigh.

— Miket beszél, hiszen másra sem vártam egész életemben, mint hogy belekeveredhesek. — Teabing kibámult a szélvédőn Langdon válla fölött egy hosszú sövény sor árnyékai közé. Előrehajolva megveregette Rémy vállát. — Vigyázzon, semmi féklámpa. A vészféket használja, ha szükséges. Hajtsunk be egy darabon az erdőbe. Ne kockáztassuk, hogy meglátnak minket a házból.

Rémy lassított, és átkormányozta a Range Rovert a sövény egyik nyílásán. Ahogy a jármű rátért egy növényzettel benőtt ösvényre, a fák koronája szinte azonnal elfogta előlük a holdfényt.

Az orromig sem látok, gondolta Langdon, és meregette a szemét, hogy meg tudja különböztetni az előtte mozgó alakzatokat. Koromsötét volt. Ágak súrolták a kocsí bal oldalát, mire Rémy az ellenkező irányba kormányozott. Többé-kevésbé egyenesbe hozva a volánt, mintegy harminc métert haladhattak.

— Remekül csinálja, Rémy — mondta Teabing. — Itt most már elég lesz. Robert, megnyomná azt a kis kék gombot a szellőző alatt? Látja?

Langdon megtalálta a gombot és megnyomta.

Tompa sárga fény terült szét előttük az ösvényen, láthatóvá téve az utat két oldalról szegélyező sűrű aljnövényzetet. *Ködlámpák*, ismerte fel Langdon. Éppen elég fényt adtak ahhoz, hogy lássák az ösvényt, viszont már elég mélyen jártak bent az erdőben, hogy ne árulhassa el őket.

— Nos, Rémy — fuvolázta Teabing boldogan —, most már van világítás. A kezébe helyezzük az életünket.

— Hová megyünk? — kérdezte Sophie.

— Ez a csapás úgy három kilométerre visz be az erdőbe — válaszolta Teabing. — Keresztülvág a birtokon, azután elkanyarodik északra. Feltéve, hogy nem akad az utunkba patak vagy kidőlt fa, az ötös országúton fogunk épségben kilyukadni.

Épségben. Langdon feje ezt nem mondhatta el magáról. Lenézett az ölébe, ahol a zárókő biztonságosan lapult a fadobozában. A fedélbe, visszahelyezték a rózsaintarziát, és hiába szagatott olyan fájdalmasan a feje, Langdon alig várta, hogy újra kiemelhesse a rózsát, és alaposabban is megvizsgálhassa a fedélbe vésett szöveget. Kikattintotta a ládikó zárját, és már éppen fel akarta nyitni, amikor Teabing hátulról a vállára tette a kezét,

— Türelem, Robert — mondta Teabing. — Hepehupás az út, és sötét is van. Isten mentsen meg attól, hogy összetörjön valamit. Ha lámpafényben nem ismerte fel azt a nyelvet, akkor sötétben sem fog többre jutni. Koncentráljunk most arra, hogy egy darabban maradjunk, rendben? Hamarosan bőven lesz, időnk szemügyre venni.

Langdon tudta, hogy Teabingnek igaza van. Bólintott, és visszakattintotta a zárat.

A szerzetes a raktérben felnyögött, és megpróbált kiszabadulni kötelékeiből. Hirtelen vadul rugdalózni kezdett.

Teabing megfordult, és rászégezte a pisztolyt az üléstámla felett.

— El sem tudom képzelni, mire föl panaszkodik, uram. Betört az otthonomba, és csúnya ütést helyezett el egy kedves barátom koponyáján. Minden jogom meglenne arra, hogy itt helyben lelőjem, és hagyjam megrohadni a holttestét a fák között.

A szerzetes elcsendesedett.

— Biztos benne, hogy magunkkal kell vinnünk? — kérdezte Langdon.

— De még mennyire! — kiáltott fel Teabing. — Önt gyilkosságért körözik, Robert. Ez a gazember a szabadságának záloga. A rendőrség annyira keresi önt, hogy képesek voltak követni a házamba.

— Az én hibám — mondta Sophie. — A páncélozott autóban valószínűleg jeladó volt.

— Nem ez az érdekes — közölte Teabing. — Az nem lep meg, hogy a rendőrség megtalálta önöket, az viszont nagyon is meglep, hogy ez az Opus Dei-s fickó tudta, hová kell jönnie. Mindabból, amit elmeséltek nekem, el se tudom képzelni, hogyan követhette önöket a házamig, hacsak nincs kapcsolata az Ügyészségi Nyomozóhivatalon vagy a Zürichi Letéti Bankon belül.

Langdon megrágt a magában a dolgot. Bezu Faché határozottan arra törekedett, hogy bűnbakot találjon a ma esti gyilkosságokhoz. Vernet pedig meglehetősen váratlanul fordult ellenük, bár figyelembe véve azt, hogy Langdont négy gyilkossággal vádolják, a bankár színeváltozása eléggé érthetőnek tűnt.

— Eza szerzetes nem egyedül dolgozik, Robert — mondta Teabing —, és amíg ki nem derítjük, hogy ki áll az egész mögött, mind a ketten veszélyben vannak. A jó hír az, barátaim, hogy most mi vagyunk erőfölényben. Ez a szörnyeteg itt a hátam mögött, rendelkezik információkkal, és akárki mozgatja is a szálakat, most ugyancsak ideges lehet.

Rémy gyorsított, mivel már biztosabban navigált az ösvényen. Áthajtottak néhány vízmosáson, megmásztak egy kisebb kaptatót, és ismét elkezdtek lefelé ereszkedni.

— Robert, volna olyan szíves ideadni azt a telefont? — mutatott Teabing a kocsitelefonra a műszerfalon. Langdon odanyújtotta neki, és Teabing feltárcsázott egy számot. Nagyon hosszan várt, mire valaki jelentkezett.

— Richárd? Fölébresztettem? Hát persze. Ostoba kérdés. Elnézését kérem. Van itt egy kis problémánk. Nem érzem jól magam. Át kell ugranom Rémyvel a szigetekre az orvosomhoz.

Nos, igazság szerint most rögtön. Bocsánat, hogy nem értesítettem időben. Fel tudná készíteni Elizabethet úgy húsz perc alatt? Tudom, de tegye meg, amit lehet. Viszlát nemsokára. — Azzal bontotta a vonalat.

— Elizabeth? — kérdezte Langdon.

— A repülőgépem. Kész vagyonba kerül a tartása, azért adtam neki királynői nevet.

Langdon egész felsőtestével hátrafordult és rámeredt.

— Hát mit képzelt? — közölte Teabing. — Csak nem arra számítottak, hogy Franciaországban maradhatnak, miközben az egész Ügyészségi Nyomozóhivatal önöket hajku-rássa? London sokkal biztonságosabb.

Sophie is Teabinghez fordult.

— Gondolja, hogy elhagyhatjuk az országot?

— Barátaim, én jóval befolyásosabb vagyok a civilizált világban, mint itt, Franciaországban. Továbbá a Grálról azt tartják, hogy Nagy-Britanniában van. Ha felnyitjuk a zárókövet, bizonyos vagyok abban, hogy egy térképet találunk benne, amelyből kiderül, hogy jó irányt választottunk.

— Nagy kockázatot vállal — mondta Sophie — azzal, hogy segít nekünk. Nem szerez vele barátokat a francia rendőrségnél.

Teabing megvetően legyintett.

— Végeztem Franciaországgal. Azért költöztem ide, hogy megkeressem a zárókövet. Ennek a munkának már vége. Azt se bánom, ha sosem látom többé viszont a Château Villette-et.

Sophie hangjában bizonytalanság érződött.

— Hogyan jutunk át a reptéri biztonsági ellenőrzésen?

Teabing felkacagott.

— Le Bourget-ből szállok fel. Ez egy kereskedelmi repülőtér, nem messze innen. Idegbajt kapok a francia orvosoktól, inkább rendszeresen hazarepülök Angliába kezelésre. Mindkét reptéren előjogokat élvezek, persze busás fizetség fejében. Amint a levegőben vagyunk, eldönthetik, hogy odakéressünk-e valakit a leszállóhelyre az amerikai követségről, vagy sem.

Langdon egyszerre már nem akart senkivel találkozni a követségről. Nem tudott másra gondolni, csakis a záróköre, a bevéselt szavakra, amelyek talán elvezetnek a Szent Grálhoz. Azon tűnődött, vajon Teabingnek igaza van-e Nagy-Britanniát illetően. Azt el kellett ismernie, hogy a legtöbb modern legenda valahol az Egyesült Királyságban helyezi el a Grált. Arthur király Grál-mítoszokban gazdag szigetén, Avalonon, amelyet manapság az angliai Glastonburyben vélnek felfedezni. Bárhol van is a Grál, Langdon sohasem gondolta volna, hogy egyszer még keresni fogja. *A Sangrea-dokumentumok. Jézus Krisztus igaz története. Mária Magdolna sírja.* Hirtelen úgy érezte, mintha egy másik világba sodorta volna a mai este... mintha egy buborék zárulna köré, amelyen a való világ nem tud áthatolni.

— Sir? — szólalt meg Rémy. — Valóban úgy tervezi, hogy örökre visszatér Angliába?

— Rémy, fölösleges aggódnia — nyugtatta meg Teabing. — Pusztán az, hogy visszatelepszem a királynő földjére, nem indokolja, hogy további napjaimon főtt marhán és tört krumplin rágódjak. Arra számítottam, hogy velem tart. Úgy tervezem, hogy veszek egy szép udvarházat Devonshire-ben, és haladéktalanul magunk után hozatjuk minden ingóságunkat. Kalandos lesz, Rémy. Én mondom, kalandos!

Langdon önkéntelenül elmosolyodott. Miközben Teabing a dicsőséges angliai hazatéréséről szötte a terveket, Langdon azon kapta magát, hogy átragadt rá a brit lovag lelkesedése.

Üres tekintettel bámult ki az ablakon, az elhaladó fákat figyelve, amelyek kísértetiesen sápadtnak tündek a ködlámpák sárga fényében. A befelé fordított oldaltükröt elferdítették a nekicsapódó faágak, és Langdon meglátta benne a hátsó ülésen csöndesen gubbasztó Sophie tükörképét. Hosszan nézte, és a maga számára is váratlanul, egyre elégedettebb lett a látvánnyal. A túl mozgalmasra sikeredett este ellenére Langdon hálás volt a sorsnak, hogy ilyen remek társa akadt.

Jó pár perc elteltével, mintha hirtelen megérezte volna, hogy őt nézi, Sophie eiőrehajolt, a vállára tette a kezét, és futólag megmasszírozta.

— Jól van?

— Igen — válaszolta Langdon. — Többé-kevésbé.

Sophie visszadőlt az ülésre, és Langdon csöndes mosolyt látott megjelenni az ajkán. Aztán arra eszmélt, hogy ő is vigyorog.

A Range Rover rakterében fekvő Silas csak nehezen tudott lélegezni. A karját hátrafeszítették, és erősen a bokájához kötözték zsineggel és ragasztószalaggal. Minden rázkódásra fájdalom nyilallt kicsavarodott vállába. De legalább a *ciliciumot* eltávolították a fogva tartói. Mivel kipeckelt száján át nem tudott levegőt venni, az orrán keresztül lélegzett, de az egyre jobban eldugult a raktér porától. Köhögni kezdett.

— Azt hiszem, fuldoklik — mondta a francia sofőr aggodalmas hangon.

A brit férfi, aki leütötte Silast a mankójával, most megfordult, áthajolt az üléstámla fölött, és felvont szemöldökkel, hidegen nézett Silasra.

— Szerencséje, hogy mi, britek nem a barátok, hanem az ellenségek iránt tanúsított együttérzés alapján ítéljük meg az ember civilizációs fokát. — A férfi hátranyúlt, megragadta és egyetlen gyors mozdulattal letépte a ragasztószalagot Silas szájáról.

Silas úgy érezte, mintha lángra kapott volna az ajka, de a tüdejébe áramló levegő isteni ajándék volt.

— Kinek dolgozik? — kérdezte a brit.

— Isten munkáját végzem — vágott vissza Silas, és fájdalom hasított az állkapcsába, ahol a nő megrúgta.

— Az Opus Deihez tartozik — mondta a férfi. Nem kérdés volt.

— Fogalma sincs arról, hogy ki vagyok.

— Mit akar az Opus Dei a zárókövel?

Silasnak nem állt szándékában válaszolni. A zárókö a szükséges láncszem a Szent Grálhoz, a Szent Grál pedig a hit megvédelmezésének kulcsa.

Isten munkáját végzem. Az Út veszélyben van.

A Range Rover hátuljában kötelékeivel küzdő Silas attól félt a legjobban, hogy mindörökre kudarcba fullasztotta a Mester és a püspök vállalkozását. Még arra sem volt módja, hogy kapcsolatba lépjen velük, és megmondja nekik, hogy rosszul alakultak a dolgok. *A zárókö a fogyatartóimnál van! Meg fogják szerezni előlünk a Szent Grált!* Silas imádkozott a jótékony sötétben. A testi fájdalmak csak még hevesebbé tették könyörgéseit.

Tégy csodát, Uram! Csodára van szükségem. Silasnak fogalma sem volt arról, hogy néhány óra múlva valóban csodában lesz része.

— Robert? — Sophie még mindig őt figyelte. — Olyan furcsán néz. Mire gondol?

Langdon a lányra nézett, és rájött, hogy megfeszíti az állkapcsát, és hevesen ver a szíve. *Lehetséges az, hogy ilyen egyszerű a magyarázat?*

— Szeretném elkérni a mobiltelefonját, Sophie.

— Most?

— Azt hiszem, kigondoltam valamit.

— Mit?

— Egy perc múlva megmondom.

Sophie riadtnak tűnt.

—Nem hiszem, hogy Faché lehallgatja, de a biztonság kedvéért ne beszéljen tovább egy percnél.

— Hogy kell hívni az Egyesült Államokat?

— Csak akkor hívhatja, ha a hívott vállalja a költségeket.

A tengerentúli hívások nincsenek benne a díjsomagomban.

Langdon beütött egy nullát, tudva, hogy a következő hatvan másodperc választ adhat arra a kérdésre, amely egész éjszaka nyugtalanította.

Hatvannyolcadik fejezet

Jonas Faukman szerkesztő New Yorkban éppen aludni tért, amikor megszólalt a telefonja. *Kicsit késő van már a telefonáláshoz*, morogta, miközben fölemelte a kagylót. Egy telefonkezelő szólt bele.

— Robert Langdon keresi, vállalja a hívás díját?

Az elképedt Jonas villanyt gyújtott.

— Hogyan? Persze, oké.

Kattant a vonal.

— Jonas?

— Robert? Felébresztettél és még én fizessek érte?

— Bocsáss meg, Jonas — mondta Langdon. — Nagyon rövid leszek. De tényleg tudnom kell. A kéziratról van szó, amit átadtam neked. Véletlenül nem...

— Robert, ne haragudj, tudom, hogy azt ígértem, hogy ezen a héten elküldöm a levonatokat, de el vagyok úszva. Jövő hétfőn. Esküszötn.

— Nem a levonatok miatt aggodom. De tudnom kell, hogy nem adtál-e ki belőle példányt a hirdetőknél anélkül, hogy szóltál volna nekem.

Faukman tétovázott. Langdon legújabb kézírata — az istennőkultuszok történetének feldolgozása — számos szövegrészt tartalmazott Mária Magdolnáról, amelyre sokan felvonhatták a szemöldöküket. Noha az anyagot alaposan dokumentálták és már mások is foglalkoztak a témával, Faukman nem akarta addig kinyomatni a szakmai példányokat Langdon könyvéből, amíg nem szerez ajánlást néhány komoly történésztől és művészeti szakembertől. Jonas kiválasztott tíz nagy nevet a szakmából, és elküldte nekik a kritikus szakaszokat egy udvarias levél kíséretében, amelyben azt kérte, hogy legyenek szívesek egy rövid méltatást írni a borítóra. Faukman tapasztalatai szerint a legtöbben általában kapva kaptak a lehetőségen, hogy nyomtatásban láthatják viszont a nevüket.

— Jonas? — erősködött Langdon. — Odaadtad a kéziratomat, igaz?

Faukman a homlokát ráncolta, pontosan érzékelve, hogy Langdon nem örül neki,

— A könyved már kész volt, Robert, és én meg akartalak lepni néhány híres ember méltatásával.

Szünet.

— A Louvre kurátorának is küldtél Párizsba?

— Hát mit gondoltál? A kéziratodban számtalan helyen hivatkozol a Louvre gyűjteményére, a könyveire az irodalomjegyzékben, és annak a fickónak komoly befolyása van a külföldi eladásokra. Saunière-t nem lehetett kihagyni.

Hosszú csönd következett a vonal túlsó végén.

— Mikor küldted el neki?

— Úgy egy hónappal ezelőtt. Azt is megemlítettem, hogy nemsokára Párizsba utazol, és javasoltam neki, hogy találkozzatok. Felhívott egyáltalán? — Faukman elhallgatott, és megdörzsölte a szemét. — Várjunk csak, neked nem ezen a héten kellene Párizsban lenned?

— Párizsban vagyok.

Faukman felült az ágyban.

— És most egy párizsi hívást fizettetsz velem?

— Vond le a szerzői jogdíjamból, Jonas. Hallottál azóta Saunière-ről? Tetszett neki a kézirat?

— Nem tudom. Nem jelzett vissza semmit.

— Nos, ne aggódj. Most le kell tennem, de ez sok mindent megmagyarázott. Köszönöm.

— Robert...

De Langdon már nem volt a vonalban. Faukman letette a telefont, és hitetlenkedve rázta meg a fejét. *Szerzők*, gondolta. *Még a normálisabbja is sült bolond.*

A Range Roverben Leigh Teabingból kipukkadt a nevetés.

— Robert, tényleg könyvet írt egy titkos társaságról, és a kiadója ugyanannak a titkos társaságnak küldött belőle példányt?

Langdon magába roskadt.

— A jelek szerint.

— Kegyetlen egybeesés, barátom.

Ennek semmi köze a véletlen egybeeséshez, ezt Langdon pontosan tudta. Megkérni Jacques Saunière-t, hogy méltasson egy istennőkultuszról szóló könyvet, az olyan volt, mint Tiger Woodsnak küldeni meg egy golfkönyvet. Ráadásul borítékolni lehetett volna, hogy az istennők imádatáról szóló bármilyen kéziratban szerepelni fog a Sion-rend.

— Íme az egymillió dolláros kérdés — mondta Teabing még mindig vihogva. — Kedvezően ítélték meg önt a Sion-rendben, vagy nem?

Langdon tisztán értette, mire céloz Teabing. Számos történész vitatta, miért kell a rendnek még mindig titokban tartania a Sangreal-dokumentumokat. Egyesek úgy vélték, hogy már réges-rég a világ elé kellett volna tárni az információkat.

— Én nem ítékeztem a rend tetteiről.

— A hallgatás is egyfajta vélemény.

Langdon megvonta a vállát. Teabing nyilván azt a nézetet képviseli, hogy hozzák nyilvánosságra az iratokat.

— Én csak ismertettem a rend történetét, mai istennőimádó társaságként jellemezve őket, akik a Grál és az ősi dokumentumok megőrzésére esküdtek fel.

Sophie ránézett.

— Említette a zárókövet is?

Langdon összerezte. Említette. Nem is egyszer.

— Írtam az állítólagos zárókőről, annak példájaként, hogy milyen messzire tud elmenni a rend a Sangreal-dokumentumok védelmében.

Sophie meglepettnek tűnt.

— Gondolom, ez megmagyarázza a nagyapám üzenetét, hogy keressem meg Robert Langdont.

Langdon érezte, hogy valami másnak is kellett lennie abban a kéziratban, ami fölkelte Saunière érdeklődését, de ezt a témát szívesebben tárgyalta volna meg Sophie-val akkor, amikor kettesben vannak.

— Tehát — mondta Sophie —, maga hazudott Faché kapitánynak.

— Micsoda? — képedt el Langdon.

— Azt mondta neki, hogy semmilyen kapcsolatban nem állt a nagyapámmal.

— Mert nem álltam! A kiadóm küldte el neki a kéziratot.

— Gondolja végig, Robert. Ha Faché kapitány nem találta meg a borítékot, amelyben a kiadó elküldte a kéziratot, akkor arra a következtetésre kellett jutnia, hogy maga postázta neki. — Sophie szünetet tartott. — Vagy ami még rosszabb, személyesen adta át, azután meg letagadta.

Amikor a Range Rover megérkezett a Le Bourget repülőtérre, Rémy egy kisebb hangárhoz hajtott a terület túlsó végében. Közeledtükre egy zilált férfi sietett ki a hangárból gyűrött gyakorlóruhában, integetett és kitérte a hatalmas, rozsdás fémkaput, amely mögött egy karcsú, fehér gép tűnt fel.

Langdon megbámulta a ragyogó légi járművet.

— Ő volna Elizabeth?

Teabing vigyorgott.

— A csatorna királynője.

A terepszín ruhás férfi hozzájuk futott, hunyorogva lépve be a reflektorok fénykörébe.

— Mindjárt készen leszünk, uram — mondta brit akcentussal. — Elnézést a késedelemért, de meglepetésszerűen telefonált, és... — hirtelen elhallgatott, ahogy mindenki kiszállt a kocsiból. Előbb Sophie-t és Langdont nézte, aztán Teabinghez fordult.

— Nekem és a társaimnak sürgős üzleti ügyünk van Londonban — közölte Teabing. — Nincs vesztegetni való időnk. Kérem, fejezzék be a készülődést, hogy azonnal indulhassunk. — Miközben Teabing beszélt, elővette a pisztolyt a kocsiból, és átadta Langdonnak.

A pilóta kiguvadt szemmel meredt a fegyverre. Közelebb ment Teabinghez és suttogva mondta:

— A legmélyebb tisztelettel, sir, de az én diplomáciai repülési engedélyem kizárólag önre és a komornyikjára érvényes. Nem vihetem el a vendégeit.

— Richard — mondta Teabing meleg mosollyal —, kétezer font sterling meg egy töltött pisztoly mondatja velem, hogy mégiscsak elviheti a vendégeimet. — Majd a Range Rover raktere felé intett. — Meg azt a szerencsétlen fickót ott hátul.

Hatvankilencedik fejezet

A Hawker 731-es két Garrett TFE—731 motorja feldübörgött, gyomorszorító erővel szakítva el a gépet a földtől. Odakint, az ablakon túl elképesztő sebességgel távolodott a Le Bourget repülőtér.

Szökésben vagyok az országból, gondolta Sophie, miközben teste belepréselődött a bőrülésbe. Eddig a pillanatig azt hihette, hogy a Fachéval üzött macska-egér játék valahogy igazolható lesz a minisztérium előtt. *Egy ártatlan embert próbáltam megvédeni. A nagyapám végakarátát szerettem volna teljesíteni.* De Sophie tudta, hogy most bezárult előtte ez a lehetőség. Iratok nélkül elhagyja az országot, egy körözött férfi társaságában, ráadásul egy összekötözött tússzal. Ha eddig belül maradt is „az ésszerűség határán”, most átlépte. *Jóformán hangsebességgel.*

Sophie a kabin elülső részében ült Langdonnal és Teabínggel. Plüss forgószékeiket a padlóba süllyesztett síneken lehetett mozgatni egy keményfa asztal körül. Akár egy mini tárgyalóterem. De a méltóságteljes környezet sem tudta feledtetni a dolgok távolról sem méltóságteljes állását a gép hátsó részében, ahol egy külön ülőhelyen a mosdó közelében Teabing komornyikja, Rémy ült pisztollyal a kezben, mogorván teljesítve Teabing parancsát, hogy őrizze a véres szerzetest, aki összekötözve feküdt a lábánál, mint egy poggyász.

— Mielőtt a zárókőre fordítanánk figyelmünket — mondta Teabing —, azon tűnődöm, megengedik-e, hogy szóljak néhány szót. — Körülményesnek tűnt, mint egy apa, aki a gyerekeit leckézteti. — Barátaim, tisztában vagyok vele, hogy én csak vendég vagyok ezen az utazáson, és nagy megtiszteltetésnek tekintem. Mégis, mint olyan valaki, aki a Grál kutatásának szentelte az életét, kötelességemnek érzem figyelmeztetni önöket, hogy olyan útra készülnek lépni, ahonnan nincs visszafordulás, tekintet nélkül a veszélyekre. — Most Sophie-hoz fordult. — Miss Neveu, a nagyapja abban a reményben adta át önnek a cryptextet, hogy életben tartja a Szent Grál titkát.

— Igen.

— Érthető, ha úgy érzi, követnie kell az utat, akárhová vezet is.

Sophie bólintott, noha egy másik indíték is mozgatta, amely még mindig nem hagyta nyugodni. *Az igazság a családomról.* Langdon megnyugtató szavai ellenére, amelyek szerint a zárókőnek semmi köze a múltjához, Sophie a szíve mélyén még mindig úgy érezte, hogy ez a rejtély valamilyen módon összefonódik a személyes életével, mintha a cryptex, amelyet a nagyapja saját kezűleg készített, megpróbálna beszélni hozzá, és egyfajta megoldást nyújtani arra az ürességre, amitől oly régóta, szenvedett.

— A nagyapja és három másik ember is meghalt ma este — folytatta Teabing —, mégpedig azért, hogy megvédjék a zárókövet az egyháztól. Az Opus Dei nagyon közel került ahhoz, hogy megkaparintsa. Remélem, megértik, hogy ez kivételes felelősséget ró önökre. Önöknek adták tovább a fáklyát. A kétezer éven át lobogó lángot, amelynek nemszabad kialudnia. A fáklya nem kerülhet rossz kezekbe. — Teabing szünetet tartott, és a rózsafa dobozra pillantott. — Tudatában vagyok annak, hogy önnek nem volt választási lehetősége ebben az ügyben, Miss Neveu, de tekintettel a tét nagyságára, vagy vállalja a teljes felelősséget... vagy ráruházza ezt a felelősséget valaki másra.

— A nagyapám nekem adta a cryptexet. Biztos vagyok abban, hogy úgy gondolta, vállalni tudom a felelősséget.

Teabing lelkesnek tűnt, de még nem volt meggyőzve.

— Helyes. Az erős akarat nagyon fontos. És mégis, kíváncsi vagyok, megértette-e, hogy ha sikerül felnyitni a cryptexet, akkor egy sokkal nagyobb próbatétel következik.

— Mire gondol?

— Drágám, képzelje el, hogy egyszer csak a kezében van egy térkép, amely megmutatja a Szent Grál lelőhelyét. Abban a pillanatban birtokába jut egy olyan igazságnak, amely mindörökre megváltoztathatja a történelmet. Egy olyan igazság őrzője lesz, amelyet az emberiség évszázadok óta keres. Aki a birtokába jut, azt sokan tisztelni fogják, míg mások gyűlölni. Az a kérdés, hogy megvan-e önben a kellő erő ehhez a vállalkozáshoz.

Sophie sokáig hallgatott.

— Nem vagyok meggyőződve arról, hogy ezt a döntést nekem kell meghoznom.

Teabing felvonta a szemöldökét.

— Hogyan? Ha nem a zárókő birtokosának, akkor kinek?

— A testvériségnek, amely hosszú időn át sikerrel védelmezte a titkot.

— A rendnek? — Úgy tűnt, hogy Teabing kételkedik ebben. — De hogyan? A testvériség ma este széthullott. *Lefejezték*, ahogy olyan találóan megfogalmazta. Hogy valamilyen módszerrel lehallgatták-e őket, vagy egy kém furakodott a soraikba, azt már soha nem fogjuk megtudni, de tény, hogy valaki rájuk állt, és kiderítette a négy vezető személyazonosságát. Ezen a ponton én már nem bízék meg senkiben, aki a testvériség nevében jelentkezik.

— Akkor mit javasol? — kérdezte Langdon.

— Robert, ön ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy a rend nem azért védelmezte az igazságot évszázadokon át, hogy az örökkévalóságig porosodjon valahol. A megfelelő történelmi pillanatot várták a titok napvilágra hozásáig. Azt az időt, amikor a világ már képes lesz szembenézni az igazsággal.

— És úgy véli, hogy elérkezett az a pillanat? — kérdezte Langdon.

— Abszolúte. De hiszen ez nyilvánvaló. Minden történelmi jelzés a helyére került, és ha a rendnek nem állt szándékában mihamarabb nyilvánosságra hozni a titkot, akkor miért támadt ellenük az egyház?

— A szerzetes még nem fedte fel előttünk a szándékait — érvelt Sophie.

— A szerzetes szándéka azonos az egyház szándékával — válaszolta Teabing. — Megsemmisíteni a dokumentumokat, amelyek lelepleznék a nagy csalást. Az egyház ma este közelebb jutott céljához, mint eddig bármikor, és a rend önbe helyezte a bizalmát, Miss Neveu. A Szent Grál megmentésének feladata nyilvánvalóan magában foglalja a rend végső óhajának megvalósítását: a világ elé tárni az igazságot.

Langdon közbeavatkozott:

— Leigh, azt kérni valakitől, hogy döntsön, meglehetősen súlyos teher annak, aki csak egy órával ezelőtt értesült arról, hogy egyáltalán léteznek a Sangreal-dokumentumok.

Teabing felsóhajtott. Elnézést kérek az erőszakoskodásért, Miss Neveu. Én persze mindig is úgy gondoltam, hogy ezeket a dokumentumokat nyilvánosságra kell hozni, de a döntés végül is az öné. Én pusztán csak fontosnak tartottam, hogy már most elkezdjen gondolkozni azon, mi történik, ha sikerül felnyitni a zárókövet.

— Uraim — mondta Sophie határozott hangon. — Hogy önöket idézzem: „Nem te találod meg a Grált, hanem a Szent Grál talál meg téged.” Bízom abban, hogy a Grál nem ok nélkül talált meg engem, és amikor eljön az ideje, tudni fogom, hogy mit kell tennem.

A két férfi bámulattal nézett rá.

— Akkor hát — mondta Sophie a rózsafa ládikára mutatva —, lássunk hozzá.

Hetvenedik fejezet

A Château Viliette szalonjában állva Collet hadnagy csüggedten bámulta a haldokló tüzet. Faché kapitány az imént érkezett meg, és most a szomszéd szobában üvöltözött a telefonba, megpróbálva összehangolni az eltűnt Range Rover megtalálására tett, eddig kudarcba fulladt kísérleteket.

Most már akárhol lehetnek, gondolta Collet.

Miután megszegte Faché határozott parancsát, és másodszor is nyomát vesztette Langdonnak, Collet hálás volt azért, hogy a helyszínelők megtalálták a golyó ütötte lyukat a padlóban, ami legalább megerősíti Collet állítását, hogy lövést hallottak a házból. Fachének azonban sötét volt a kedve, és Collet pontosan érzékelte, hogy amint elült a vihar, meg fogja kapni a magáét.

Sajnos a házban rögzített nyomokról kiderült, hogy nem adnak magyarázatot a történetekre, sem arra, hogy kik voltak a résztvevők. A fekete Audit odakint hamis néven, hamis hitelkártyával bérelték, és a kocsiban talált ujjlenyomatok nem szerepeltek az Interpol adatbázisában.

Újabb ügynök sietett be a nappaliba, és türelmetlenül kérdezte:

— Hol van Faché kapitány?

Collet éppen csak felpillantott, aztán tovább bámult az izzó parázsra.

— Telefonál.

— Már befejeztem — csattant fel Faché, berontva a szalonba. — Mit tudott meg?

— Uram, a központ most kapott hírt André Vernet-ről a Zürichi Letéti Bankból.

Személyesen önnel szeretne beszélni. Megváltoztatta a sztoriját — mondta az ügynök.

— Igen? — kérdezte Faché.

Collet erre már felkapta a fejét.

— Vernet beismeri, hogy Langdon és Neveu ott járt a bankban ma este.

— Ezt nélküle is tudtuk — mondta Faché. — De miért hazudott Vernet?

— Azt mondja, hogy csak önnel hajlandó beszélni, de megígérte, hogy maradéktalanul együttműködik.

— És mit kér cserébe?

— Hogy a bank neve ne szerepeljen a sajtóban, és hogy segítsünk neki visszaszerezni valamit, ami a bank tulajdona.

Ez úgy hangzik, mintha Langdon és Neveu ellopott volna valamit Saunière letétjéből.

— Micsoda? — tört ki Collet. — De hát hogyan?

Fachének a szeme se rebtent, továbbra is a második ügynökre fordította figyelmét.

— Mit loptak el?

— Vernet nem részletezte, de úgy tűnt, hogy bármire hajlandó, csak hogy visszakapja.

Collet megpróbálta elképzelni, hogyan történhetett ez meg. Langdon és Neveu talán fegyvert szegezett az egyik alkalmazottra? Vagy kényszerítették Vernet-t, hogy nyissa ki Saunière széfjét, és segítsen nekik megszökni a páncélozott autóval? Kézenfekvő magyarázat volt, Collet mégis nehezen tudta elhinni, hogy Neveu képes lenne ilyesmire.

Most egy másik ügynök kiáltott át Fachének a konyhából.

— Kapitány úr! Átnéztem Mr. Teabing gyors hívásra beprogramozott számait, és most beszéltem a Le Bourget repülőtérrel. Rossz híreim vannak.

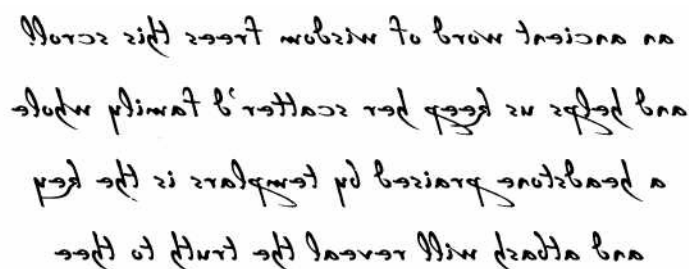
Harminc másodperccel később Faché felszedelőzködött és távozni készült a Château Villette-ből. Az imént megtudta, hogy Teabing magánhangárt tartott fenn a közeli Le Bourget repülőtéren, és mintegy fél órával ezelőtt felszállt a gépe.

A repülőtéri alkalmazott azt állította, fogalma sincs, kik ültek a gépen és mi az útirány. Váratlanul történt az indulás és a járatot nem regisztrálták. Súlyos törvénysértés, még egy kis repülőtér esetében is. Faché biztos volt abban, hogy megfelelő nyomásgyakorlással megkapja a válaszokat a kérdéseire.

— Collet hadnagy! — vetette oda Faché az ajtó felé tartva. — Nincs más választásom, mint a maga felügyeletére bízni az itteni helyszínelést. A változatosság kedvéért próbáljon meg egyszer hibátlanul elintézni valamit.

Hetvenegyedik fejezet

Amint a Hawker beállt repülési magasságra, Anglia felé fordítva orrát, Langdon kiemelte a rózsafa ládikát az öléből, ahol a felszállás ideje alatt oltalmazta. Ahogy lehelyezte a dobozt az asztalra, Sophie és Teabing feszült várakozással hajolt előre. Kikattintva a fedél zárját, Langdon nem a cryptex betűkkel telerótt korongjaira fordította figyelmét, hanem a dobozfedél belső lapján található apró lyukra. Tolla hegyével óvatosan eltávolította a rózsarátetet a fedélről, mire feltűnt a bevésett szöveg. *Sub Rosa*, mormolta, azt remélve, hogy friss szemmel nézve talán értelmet nyernek a bevésett szavak. Langdon teljes erőből összpontosítva tanulmányozni kezdte a különös szöveget.

Hosszú másodpercek múltán érezte, hogy visszatér a korábbi frusztrációja.

— Leigh, egyszerűen nem tudom hova tenni.

Az asztal túloldalán ülő Sophie nem láthatta a szöveget, de meglepte, hogy Langdon nem képes azonnal felismerni a nyelvet. *A nagyapám ismert egy olyan nyelvet, amelyet még egy szimbólumkutató sem tud azonosítani?* Sophie gyorsan rájött, hogy ebben nincs semmi meglepő. Nem ez lenne az első titok, amit Jacques Saunière nem osztott meg az unokájával.

Sophie-val szemben Teabing már tükön ült: alig várta, hogy végre megláthassa a szöveget, remegett az izgalomtól, és előrehajolva próbált elkapni egy pillantást, de Langdon még mindig a ládika fölé görnyedt.

— Nem tudom — suttogta Langdon feszülten. — Az első tippem az volt, hogy valami sémi nyelv, de most már nem vagyok benne biztos. Először is, ha sémi, akkor miért nincs benne *punktuáció*.

— Valószínűleg ősi a szöveg — vetette föl Teabing.

— *Punktuáció?* — kérdezett rá Sophie.

Teabing nem vette le a szemét a ládikáról, úgy válaszolt.

— A legtöbb modern sémi ábécében nincsenek magánhangzók, hanem pontozást használnak. Apró pontokat és vesszőket a mássalhangzók alatt vagy fölött, amelyek a hozzájuk kapcsolódó magánhangzót jelölik. De történelmileg *punktuáció* viszonylag modern nyelvi jelenség.

Langdon még mindig a szöveg fölé hajolt.

— Esetleg szefárd átírás?

Teabing nem bírta tovább.

— Megengedi? — Odanyúlt, megragadta a dobozt, és maga felé húzta. Semmi kétség, hogy Langdon jól ismeri a szokásos régi nyelveket, a görögöt, a latint, az újlatint, de az a futó pillantás, amelyet Teabing *erre* a nyelvre vetett, azt a benyomást keltette benne, hogy ez itt sokkal speciálisabb, talán *rasi* írás, vagy a *Tóra* héber ábécéje, a STA"М.

Teabing vett egy nagy levegőt, és legeltetni kezdte a szemét a bevésésen. Hosszú ideig nem szólt egy szót sem. Ahogy múltak a másodpercek, úgy ingott meg a magabiztossága.

— Meg vagyok döbbenve — mondta végül. — Soha nem találkoztam még csak hasonló nyelvvel sem!

Langdon magába roskadt.

— Megnézhetem? — kérdezte Sophie.

Teabing úgy tett, mintha nem hallotta volna.

— Robert, olyasmit mondott, hogy az volt a benyomása, találkozott már ilyesmivel.

Langdon bosszúsnak tűnt.

— Azt hittem. De nem vagyok benne biztos. Valahogy ismerősnek tűnik az íráskép.

— Leigh? — fordult hozzá ismét Sophie, aki láthatólag rosszul tűrte, hogy kihagyják a társalgásból. — Vethetnék én is egy pillantást a nagyapám dobozára?

— Hát persze, drágám — mondta Teabing, és odatolta neki a ládikát. Nem akarta őt lekicsinyelni, de kétségtelen, hogy Sophie Neveu nem tartozott a klubhoz. Ha egy brit királyi történész és egy harvardi szimbológus nem boldogul ezzel a nyelvvel...

— Aha — mondta Sophie, miután gyorsan megvizsgálta a dobozt, — Gondolhattam volna.

Teabing és Langdon egyszerre fordult felé kérdő tekintettel.

— Mit kellett volna gondolnia?

Sophie vállat vont.

— Azt, hogy a nagyapám ezt a nyelvet alkalmazza.

— Azt akarja mondani, hogy el tudja olvasni a szöveget? — kérdezte Teabing.

— Még hozzá könnyedén — csilingelte Sophie, láthatóan élvezve a helyzetet. — Még csak hatéves voltam, amikor a nagyapám megtanított erre a nyelvre. Folyékonyan használom. — Áthajolt az asztalon, és megrovó pillantással méregette Teabinget. — Az igazat megvallva, sir, miután ön brit alattvaló, némileg meg vagyok lepve, hogy nem ismerte fel.

Langdonnak egy szemvillanás alatt beugrott.

Nem csoda, hogy olyan átkozottul ismerősnek tűnt az a szöveg!

Sok-sok évvel ezelőtt Langdon részt vett a harvardi Fogg Múzeum egy jeles eseményén. A Harvardon végzett Bill Gates hazalátogatott az alma materba, hogy kölcsönadja a múzeumnak egyik felbecsülhetetlen értékű szerzeményét — tizennyolc papírlapot, amelyet nemrég vásárolt Armand Hammer vagyonának árverésén.

A nyertes licit 30,8 millió dollár volt. Csinos összeg.

A lapok szerzője pedig *nem* más, mint Leonardo da Vinci.

Az a tizennyolc főlíás, amelyet híres tulajdonosa, Leicester grófja után manapság *Leicester-kódexnek* neveznek, maradt fenn mindössze Leonardo da Vinci egyik leglenyűgözőbb vázlatfüzetéből: a tanulmányok és rajzok Da Vinci progresszív elméleteit ismertették a csillagászat, a földtan, a régészet és a hidrológia tárgykörében.

Langdon sosem felejtí el a reakcióját, amikor hosszas sorban állás után végre megszemlélhette a felbecsülhetetlen kincset. Teljesen puff lett. A lapok olvashatatlanok voltak. Noha csodálatosan épen maradtak és gyönyörű kézírással, bíborszín tintával íródtak a krémszínű papírra, a kódex csupa krikzkraksznak tűnt. Langdon először azt hitte, azért nem

tudja elolvasni, mert Da Vinci archaikus olasz nyelven írta. De alaposabb tanulmányozás után rá kellett jönnie, hogy nem ismer fel egyetlen olasz szót, de még egy betűt sem.

— Próbálja ezzel, uram — suttogta egy professzor asszony, aki mellette állt a tárlónál. És rámutatott egy kis kézitükörrre, amely láncon a tárlóhoz volt rögzítve. Langdon fogta a tükröt, és most abban nézte meg a szöveget.

Azonnal minden világossá vált.

Langdon annyira türelmetlenül várta, hogy találkozhasson az egyik legnagyobb gondolkodó eszméivel, hogy valamiről megfeledkezett: Da Vinci számos művészi képessége között ott volt az is, hogy tudott tükörírással írni, ami gyakorlatilag olvashatatlaná tette a szöveget mindenki más számára. A történészek még vitatják, hogy csupán azért használta-e, hogy elszórakoztassa magát, vagy azért, hogy a válla fölött leselkedők ne lohassák el az ötleteit, de ez részletkérdés. Da Vinci azt tette, amihez kedve volt.

Sophie titkos mosollyal nyugtázta, hogy Robert megértette, mire gondol.

— Elolvashatom az első néhány szót. Angolul van.

Teabing még mindig hüledezett.

— Mi folyik itt?

— Fordított szöveg — mondta Langdon. — Szükségünk van hozzá egy tükörrre.

— Nincs — ellenkezett Sophie. — Fogadni mernék, hogy elég vékony ez a falemez. — Fölemelte a rózsafa dobozt, egy falikar fényéhez tartotta és a fedél túlsó oldaláról kezdte el kibetűzni a szavakat. A nagyapja valójában nem tudott tükörírással írni, ezért csalt egy kicsit: leírta *szabályosan*, azután átfordította a papírt, és tintával lemásolta a lenyomatot. Sophie arra tippelt, hogy egy falemezbe égette bele *a szabályos szöveget*, aztán koronggal papírvékonyra csiszolta, hogy a lemez másik oldaláról is látható legyen a szöveg. Majd egyszerűen megfordította, és úgy illesztette be a fedélbe.

Ahogy Sophie közelebb tartotta a doboztetöt a fényhez, rögtön látta, hogy igaza van. A fény sugar áthatolt a vékony farétegen, és a szöveg megfordult.

És azonnal olvashatóvá vált.

— Angolul van — motyogta Teabing, és lehajtotta a fejét szégyenében. — A saját anyanyelvemen.

A gép hátuljában Rémy Legaludec feszülten hallgatózott, de a motorok zaja jóformán érthetlenné tette a társalgást. Rémynek nem tetszett a dolgok ma esti alakulása. Egyáltalán nem tetszett. Lenézett a megkötözött szerzetesre a lába előtt. A férfi most tökéletesen mozdulatlanul feküdt, mintha megadta volna magát. Vagy talán némán imádkozott a szabadulásért.

Hetvenkettedik fejezet

Négyezer ötszáz méter magasan a levegőben Robert Langdon úgy érezte, hogy az anyagi világ megszűnik létezni: minden gondolata Saunière tükörképes verse körül forgott, amely megjelent előtte a dobozfedélen átragyogó fényben.

*an ancient word of wisdom frees this scroll
and helps us keep her scatter'd family whole
a headstone praised by templars is the key
and atbash will reveal the truth to thee*

Sophie gyorsan papírt és ceruzát keresett, s lemásolta a szöveget. Amikor elkészült, mindhárman olvasni kezdték. Olyan volt, akár valami archeológiai keresztrejtvény... egy fejtörő, amely azt ígérte, hogy rávezeti őket a cryptex felnyitásának titkára. Langdon lassan olvasta a verset.

An ancient word of wisdom frees this scroll / and helps us keep her scatter'd family whole / a headstone praised by templars is the key / and atbash will reveal the truth to thee.

A bölcsességre ősi szót ha lelsz / és egybeforr a szétszakadt család / a templomos fejkő legyen a jel / az atbashban az ősi igazság.

Mielőtt Langdon egyáltalán fontolóra vehette volna, milyen ősi jelszóra utalhat a vers, valami még alapvetőbb, jól ismert érzés kerítette hatalmába... ráismert a versmértékre.

Jambikus pentameter.

Langdon gyakran találkozott ezzel a versmértékkal az évek során, miközben Európa titkos társaságai után kutatott, mint például tavaly, a Vatikán titkos archívumában. Évszázadokon át a jambikus pentameter különösen kedvelt versmértéke volt olyan nagy szerzőknek szerte a világban, mint az ókori görög Arkhilokhosz, Shakespeare, Milton, Chaucer vagy Voltaire — a mérész lelkeknek, akik abban a versmértékben fogalmazták meg társadalombírálatukat, amelynek a régi korokban sokan misztikus sajátságokat tulajdonítottak. A jambikus pentameter mély pogány gyökerekre nyúlik vissza.

Jambusok. A hangsúlyos és hangsúlytalan szótagok szabályos váltakozása. Jin és jang. Erőegyensúly. Öt szótagos egységekbe rendezve. Pentameter. Venus és a szent nőiség pentagrammája.

— Hiszen ez itt pentameter! — tört ki Teabing, Langdonhoz fordulva. — A vers pedig angolul van! *La lingua pura!*

Langdon bólintott. A rend, mint megannyi európai titkos társaság, amely szemben állt az egyházzal, évszázadok óta az angolt tekintette az egyetlen *tiszta* európai nyelvnek. A franciával, a spanyollal és az ollasszal ellentétben, amelyek a latinból — a Vatikán nyelvéből — származtak, az angol nyelvészeti távol állt Róma propagandagépezetétől, ezért szent,

titkos nyelvéné vált azon társaságoknak, amelyek elég műveltek voltak ahhoz, hogy el tudják sajátítani.

— Ez a vers — áradozott Teabing — nemcsak a Grálra utal, hanem a templomos lovagokra és Mária Magdolna szétszakított családjára is! Mi mást kívánhatunk még?

— A jelszót — válaszolta Sophie, és újra belemélyedt a versbe. — Úgy hangzik, mintha a bölcsességet jelölő valamilyen ősi szóra volna szükségünk.

— Abrakadabra? — vetette fel Teabing sűrűn pislogva.

Egy ötbetűs szóra, gondolta Langdon azon tűnődve, hogy milyen elképesztő számú olyan ősi szó van, amely a bölcsességre utal. Csak győzzenek választani a misztikus ráolvasásokból, az asztrológiai jóslatokból, a titkos társaságok be-avatószövegeiből, a boszorkányok varázsigéiből, az egyiptomi átkokból és pogány mantrákból. A sor végtelennek tűnt.

— A jelszó — mondta Sophie — a vers szerint a templomosokkal is kapcsolatban áll. Hangosan felolvasta az idevágó szövegrészt: „A templomos fejkő legyen a jel...”

— Leigh — szólalt meg Langdon —, ön a templomosszakértő. Nincs valamilyen ötlete? Teabing sokáig hallgatott, majd nagyot sóhajtott.

— Nos, a fejkő utalhat valamilyen síremlékre is. Lehetséges, hogy arról a sírkőről van szó, amelyet a templomosok Magdolna sírjára állítottak, de ezzel nem sokra megyünk, mert fogalmunk sincs, hol lehet a sír.

— Az utolsó sor — mondta Sophie — arra utal, hogy az *atbash* vezet el az igazsághoz. *Atbash...* én már hallottam ezt a szót.

— Nem vagyok meglepve — válaszolta Langdon. — Valószínűleg a kriptográfiai tanulmányai során találkozott vele. Az *atbash* az egyik legrégebbi titkosírás.

Hát persze, gondolta Sophie. *A híres héber kódolási eljárás.*

Az *atbash*-kód valóban szerepelt Sophie kriptográfiai tanulmányainak korai szakaszában. Ez a titkosírás még Kr. e. 500-ra megy vissza, és ma az egyszerű behelyettesítő kódok alapesetként oktatják. Az *atbash* titkosírás közkeletű formájában a huszonkét betűből álló héber ábécén alapszik. Az első betűt az utolsóval, a másodikat az utolsóelőttivel kell felcserélni, és így tovább.

— Az *atbash* tökéletesen ideillik — mondta Teabing. — A *Kabbala*, a *Holt-tengeri tekercsek*, de még az *Ótestamentum* is tele van *atbash*-kóddal írt szövegekkel. A zsidó tudósok és misztikusok mind a mai napig találnak rejtett jelentéseket az *atbash* alkalmazásával. A rend valószínűleg szintén felhasználta tanításai részeként.

— Az egyetlen probléma — közölte Langdon —, hogy nincs olyan szövegünk, amelyen megpróbálkozhatnánk vele.

Teabing felsóhajtott.

— Kell lennie valamilyen kódolt kifejezésnek a fejkőre. Meg kell találnunk a templomosok fejkövéét.

Az atbashban az ősi igazság, gondolta Sophie. *De nem tudjuk mire alkalmazni.*

Három perc elteltével Teabing nagyot fújt tehetetlen mérgében, és megrázta a fejét.

— Brátaim, holtpontra jutottam. Hadd töprengjek ezen, amíg szerzek némi harapnivalót, és megnézem Rémyt a vendégünkkel. — Teabing felállt, és elindult a gép hátuljába.

Sophie tompán bámult utána, és szörnyen fáradtnak érezte magát.

Az ablakon túl csak a pirkadat előtti, egyiptomi sötétséget lehetett látni. Sophie-t mintha kivetették volna az ürbe, és fogalma sem volt, hol fog földet érni. A nagyapja rejtvényein nőtt fel, és most nem tudott szabadulni attól a nyugtalanító érzéstől, hogy ez a vers valami olyan információt is tartalmaz, amelyre eddig még nem gondoltak.

Többről van itt szó, mondta magának. Zseniálisan elrejtették... de akkor is ott van.

Az a félelem sem hagyta nyugodni, hogy amit majd végül a cryptexben találnak, nem csak egy egyszerű térkép lesz a Szent Grálhoz. Teabing és Langdon magabiztos állítása ellenére, mely szerint az igazság ott van a márványhengerben, Sophie éppen elég kincsvadászatot élt már át a nagyapja mellett, hogy tudja: Jacques Saunière nem adja ki olyan könnyen a titkait.

Hetvenharmadik fejezet

A Le Bourget repülőtér éjszakai forgalomirányítója az üres radarernyő előtt szundikált, amikor az Ügyészségi Nyomozóhivatal kapitánya gyakorlatilag rátörte az ajtót.

— eabing gépe — tajtékozott Bezu Faché, amikor beviharzott a kis irányítótoronyba. — Hová ment?

A repülésirányító először csak motyogott valamit, erőtlen kísérletet téve arra, hogy megvédje brit ügyfelük — a repülőtér egyik legnagyobb tiszteletben álló kliensének — magánügyeit. De szégyenletes kudarcot vallott.

— Oké — mondta Faché. — Letartóztatom, amiért engedélyezte egy magángép felszállását a repülési terv regisztrációja nélkül. — Faché intett az egyik emberének, aki már hozta is a bilincseket, és a forgalomirányító pánikba esett. Eszébe jutottak azok az újságcikkek, amelyek azt tárgyalták, vajon nemzeti hős-e a rendőrkapitány vagy biztonsági kockázat. Most megkapta a választ a kérdésre.

— Várjon! — nyüszített fel a repülésirányító a bilincs láttán. — Mindent elmondok, amit tudok. Sir Leigh Teabing rendszeresen utazik Londonba orvosi kezelésre. Saját hangárja van a Biggin Hill kereskedelmi repülőtéren, Kentben. London külterületén.

Faché egy mozdulattal hátraparancsolta a rendőrt a bilincssel.

— Ma este is Biggin Hillben száll le?

— Nem tudom — vallotta be a forgalomirányító. — A gép a szokásos menetirányban távozott, és az utolsó radarjelzés arra utalt, hogy az Egyesült Királyságba tart. Nagyon valószínű, hogy Biggin Hill a cél.

— Mások is vannak vele a fedélzeten?

— Esküszöm, uram, fogalmam sincs róla. Az ügyfeleink egyenesen a saját hangárjukhoz hajtanak, és azt rakodnak be, amit akarnak. Az utasok ellenőrzése a fogadó repülőtér vámtisztjeinek a feladata.

Faché megnézte az óráját, majd a terminál előtt szétszórtan parkoló repülőgépeket pásztázta.

— Ha Biggin Hillbe mennek, mennyi idő múlva érnek földet?

A repülésirányító keresgéltni kezdett a papírjai között.

— Rövid út. A gép földet érése úgy... hat harminc körül várható.

Faché a homlokát ráncolva fordult az egyik emberéhez.

— Szerezzen itt egy gépet. Londonba megyek. És lépjen kapcsolatba a kenti rendőrséggel. A helyiekkel, a brit MI5 szóba sem jöhet. Nem akarom, hogy híre menjen. Mondja meg a kentieknek, hogy engedjék leszállni Teabing gépét. Aztán vegyék körül a leszállópályán. Senki sem hagyhatja el a gépet, amíg meg nem érkezem.

Hetvennegyedik fejezet

— Nagyon csöndben van — mondta Langdon a Hawker kabinjában ülve Sophie-nak.

— Csak fáradt vagyok — válaszolta Sophie. — És az a vers. Nem is tudom.

Langdon ugyanezt érezte. A motorok zümmögése és a gyengéd ringatás delejesen álmosító hatású volt, és még mindig lüktetett a feje a szerzetes ütése nyomán. Teabing még nem tért vissza a gép hátuljából, és Langdon úgy döntött, kihasználja az időt, amíg kettesben van Sophie-val, hogy elmondjon neki valamit, ami egész este foglalkoztatta. — Azt hiszem, valamennyire tudom az okát, miért hozott össze bennünket a nagyapja. Azt hiszem, van valami, amiről szerette volna, ha elmagyarázom magának.

— A Szent Grál és Mária Magdolna története nem elég ok? Langdon maga sem tudta, hogyan folytassa.

— A maguk eltávolodása... Amiért tíz évig nem beszélt a nagyapjával. Azt hiszem, a nagyapja azt remélte, hogy én el tudom igazítani a dolgot, ha megmagyarázom azt, ami maguk közé állt.

Sophie fészkelődött az ülésben.

— Én egy szót se szóltam arról, ami eltávolított bennünket.

Langdon figyelmesen nézte.

— Valamilyen szexuális rítusnak volt a tanúja, igaz? Sophie összerezett.

— Honnan tudja?

— Sophie, azt mondta nekem, hogy látott valamit, amiből rájött, hogy a nagyapja egy titkos társaság tagja. És bármit látott is, az annyira kiborította, hogy azóta szóba sem állt vele. Én meglehetősen sokat tudok a titkos társaságokról. Nem kell ahhoz egy Da Vinci agya, hogy kitaláljam, mit látott.

Sophie rámeredt.

— Tavasszal történt? — kérdezte Langdon. — Valamikor a napforduló idején? Március közepén?

Sophie kinézett az ablakon.

— Tavaszi szünetem volt az egyetemen. És néhány nappal korábban érkeztem haza.

— Nem akar róla beszélni?

— Inkább nem. — Sophie hirtelen visszafordult Langdonhoz, tekintete tele volt érzelmekkel. — Nem tudom, hogy mit láttam.

— Férfiak és nők voltak jelen?

Sophie rövid habozás után bólintott.

— Feketébe, illetve fehérbe öltözve?

Sophie megtörölte a szemét, azután igent intett a fejével; úgy tűnt, kezd oldódni benne a feszültség.

— A nők fehér fátyolszövet ruhát viseltek... és aranycipőt. Aranygömböt tartottak a kezükben. A férfiak fekete tógában és fekete cipőben voltak.

Langdonnak nehezebbé esett elfojtania az érzelmeit, miközben alig mert hinni a fülének. Sophie Neveu tudtán kívül egy kétezer éves, szent szertartásnak volt a tanúja.

— Álarcuk is volt? — kérdezte, visszafogva a hangját. — Androgün álarcuk?

— Igen. Mindenkinek ugyanolyan álarcá volt. A nőknek fehér, a férfiaknak fekete.

Langdon olvasott már leírásokat erről a szertartásról, és tisztában volt misztikus gyökereivel.

— Hierosz gamosz a neve — mondta halkán. — Több mint kétezer évre megy vissza. Az egyiptomi papok és papnők rendszeresen ezzel ünnepelték a női termékenységet. — Elhallgatott és közelebb hajolt Sophie-hoz. — Ha úgy volt szemtanúja a hierosz gamosznak, hogy nem készítették föl rá és nem értette a jelentését, el tudom képzelni, mennyire megrázó lehetett.

Sophie nem szólt rá semmit.

— A hierosz gamosz görög eredetű — folytatta Langdon. — Azt jelenti: *szent nász*.

— Az a szertartás, amit én láttam, nem nász volt. -A nász *egyesülést jelent*, Sophie.

— Szexuális értelemben, ugye?

— Nem.

— Nem? — kérdezett vissza Sophie, le nem véve róla zöld szemét.

Langdon visszakozott.

— Nos... igen, bizonyos tekintetben, de nem úgy, ahogy azt manapság értelmezzük. — Langdon elmagyarázta, hogy amit Sophie látott, az valószínűleg úgy festett, mint egy szexuális rítus, de a hierosz gamosznak semmi köze az erotikához. Az egy spirituális szertartás. Történelmi értelemben a közösülés az az aktus, amelyen keresztül a férfi és a nő befogadja Istent. Az ókoriak azt tartották, hogy a férfi spirituálisan nem lehet teljes addig, amíg testileg meg nem ismeri a szent nőiséget. A nővel való fizikai egyesülés az egyedüli mód arra, hogy a férfi spirituálisan kiegészüljön, ésvégül eljusson a *gnósziszhöz* — az isteni tudáshoz. Ízisz korszaka óta a szexuális rítusokat tartották az egyetlen hídnak, amely átvezetheti az embert a földről az égbe. — A nővel való egyesülés révén — mondta Langdon — érheti el a férfi azt a betetőző pillanatot, amikor az elméje tökéletesen kiürül, és megláthatja Istent. Sophie kételkedve nézett rá.

— Az orgazmus mint ima?

Langdon bizonytalanul vállat vont, holott Sophie-nak lényegében igaza volt. Fiziológiai értelemben a férfi orgazmusát a másodperc törtrészig tartó gondolatnélküliség kíséri. Rövid mentális vákuum. Az igazság pillanata, amelyben egy villanásra megláthatja Istent. A meditáló guruk a gondolkodás megszűnésének hasonló állapotába jutnak el szex nélkül, és a nirvánát gyakran jellemzik úgy, mint végtelen spirituális orgazmust.

— Sophie — mondta Langdon halkán —, ne felejtse el, hogy a régiek teljesen ellentétes nézőpontból tekintettek a szexre, mint mi. A nemiség új életet teremt, ami a legnagyobb csoda, és csodákra csak az istenek képesek. A nőt szentté, istenivé avatta az a képessége, hogy életet tud világra hozni a méhéből. A közösülést az emberi szellem két felének, a férfi- és a női szellemnek az egyesüléseként tisztelték, amelynek révén a férfi spirituálisan teljessé válik, és találkozik Istennel. Amit maga látott, annak nem a szex volt a lényege, hanem a spiritualitás. A hierosz gamosz szertartása nem perverzió. Hanem a legszentebb rítus.

Langdon szavai telibe találtak. Sophie egész este érzékelhetően feszült volt, de most először Langdon azt látta, hogy repedezni kezd a magára erőltetett máz. Sophie könnyezett, és a ruhájába törölte a szemét.

Langdon hagyott neki egy kis időt. Tisztában volt azzal, hogy a szex mint Istenhez vezető út első hallásra zavarba ejtő gondolat. Langdon zsidó diákjai mindig megdermedtek, amikor először beszélt nekik a rituális szex szerepéről a korai zsidó hagyományban. És *mindezt magában a templomban*. A régi zsidók azt tartották, hogy a Szentek Szentje Salamon

templomában nemcsak Istennek ad otthont, hanem vele egyenrangú női társának, Sekinah-nak is. A spirituális beteljesülést kereső férfiak a templomba jöttek felkeresni a papnőket — más néven *hierodulae* —, szeretkeztek velük, és a fizikai egyesülés révén átérték az isteni egyesülést. A zsidó tetragrammaton, a JHVH — Isten szent neve — valójában a Jahvéból ered, amely a maskulin Jah és Éva prehéber neve, a *Havah* androgün fizikai egyesítése.

— A korai egyház szemében — magyarázta Langdon nyugodt hangon — az emberiség azon gyakorlata, hogy a nemiség révén közvetlen kapcsolatba lép Istennel, súlyos fenyegetést jelentett a katolikus hatalmi berendezkedésre nézve. Ugyanis kimaradt belőle az egyház, amely azt állította magáról, hogy ő az egyedüli közvetítő Isten és ember között. Nyilvánvaló okokból mindent megtettek azért, hogy démonizálják a szexet, és undorító; bűnös tevékenységnek bélyegezzék. Más jelentős vallások ugyanezt tették.

Sophie hallgatott, de Langdon érezte, hogy egyre jobban megérti a nagyapját. Érdekes módon Langdon ugyanígy érvelt nemrég az egyik óráján.

— Nem találják meglepőnek a szexhez való problematikus viszonyunkat? — kérdezte a hallgatókat. — Ősi kulturális örökségünk és fiziológiánk is arra vall, hogy a szex természetes, kitüntetett út a spirituális beteljesüléshez, ám a modern vallás szégyenletesnek állítja be, és arra tanít bennünket, hogy féljünk szexuális készleteseinktől, mert azok az ördögtől valók.

Langdon úgy döntött, inkább nem sokkolja a diákjait azzal, hogy szerte a világban több mint egy tucat titkos társaság — köztük komoly befolyással rendelkezők — mind a mai napig űzi a szexuális szertartások gyakorlatát, ébren tartva az ősi hagyományt. A Tom Cruise játszottá figura pontosan ezzel szembeáll a *Tágra zárt szemekben*, amikor bejut a manhattani csúcstelít zárt körébe, ahol egy hierosz gamosz rítusnak lesz részese. Sajnos a filmesek pontatlanul ábrázolták a részleteket, de a lényeg benne volt — egy titkos társaság, amely a szexuális egyesülés csodáját ünnepli.

— Langdon professzor — szólalt meg reménykedő hangon egy fiatalember a hátsó sorban. — Azt mondja, hogy templomba járás helyett többet kéne szexelnünk?

Langdon elvigyorodott, de nem állt szándékában ráharapni a csalira. A harvardi partikról hallottak alapján ezek a srácok már így is épp eleget szexelnek.

— Uraim — mondta, tudván, hogy ingoványos talajon jár —, megengedik, hogy javasoljak valamit? Én nem propagálom a házasság előtti szexet, de nem is vagyok olyan naiv, hogy szűzi angyalkáknak képzeljem önöket, viszont adnék egy tanácsot a nemi élettel kapcsolatban.

A fiúk várakozón hajoltak előre, és feszülten figyeltek.

— Ha legközelebb összejönnek egy nővel, vizsgálják meg a szívüket, vajon képesek-e misztikus, spirituális tevékenységként közeledni a szexhez. Próbálják megkeresni magukban azt az isteni szikrát, amelyet a férfi csak a szent nőiséggel való egyesülése révén lobbanthat lángra.

A nők az előadóteremben mindentudóan mosolyogtak és bólogattak.

A fiúk vihogtak és izetlen vicceket sütöttek el egymás között.

Langdon felsóhajtott. Ezek az egyetemisták még csak gyerekek.

Sophie hideget érzett a homlokán, ahogy nekinyomta a repülőgép ablakának, és üres tekintettel bámult ki a semmibe, miközben megpróbálta feldolgozni azt, amit az imént Langdon elmondott neki. Egyszerre megbánás fogta el. *Tíz év*. Maga elé képzelte a felbontatlan levelek hegyét, amelyeket a nagyapja küldött. *Mindent elmondok Robertnek*. Anélkül hogy elfordult volna az ablaktól, Sophie beszélni kezdett. Halkan. Félelemmel telve.

Miközben felidézte, hogy mi történt azon az éjszakán, úgy érezte, mintha visszasodródna az időben... ott áll a fák között a nagyapja normandiai kastélya előtt... értetlenül járkál az üres házban... meghallja odalentről a hangokat... azután megtalálja a rejtékajtót. Fokként leóvakodik a kőlépcsőkön és leér az alagsori barlangba. Szinte érezte a földszagot a levegőben. Hideg volt és könnyű. Március volt. Rejték helyéről, a lépcső árnyékából figyelte a hajladozó és kántáló idegeneket a gyertyák reszkető lángjainak narancsszínű fényében.

Álmodom, mondta magának Sophie. Ez csak egy álom. Mi is lehetne más?

A férfiak és a nők öltözéke szédítően váltakozott: fekete, fehér, fekete, fehér. A nők gyönyörű fátyolszövege meglebbent, ahogy a fejük fölé emelték a jobb kezükben tartott aranygömböt, és egyszerre kiáltották:

— *Veled voltam a kezdetekkor, mindannak hajnalán, ami szent, és napfelkelte előtt világra hoztalak méhemből.*

A nők leengedték az aranygömböket, és mindenki előre-hátra hajlongott, mintha transzban lenne. Hódoltak valami előtt a kör közepén.

Mit nézhetnek?

A hangok most felgyorsultak. Erősebbek lettek. Még gyorsabbak.

— *Az asszony, akit magadévá teszel, a szerelem!* — kiáltották a nők, és újra fölemelték az aranygömböket.

A férfiak így válaszoltak:

— *Az asszony az örökkévalóságban lakozik!*

A kántálás újra felerősödött. Felgyorsult. Mennydörgéssé dagadt. A résztvevők előreléptek és letérdeltek.

Abban a pillanatban Sophie végre meglátta, ami eddig rejtve maradt előtte.

Egy alacsony, díszes oltáron, a kör közepén egy fekvő férfit. Meztelenül, hanyatt feküdt, és fekete álarc volt rajta. Sophie azonnal felismerte a testét és az anyajegyét a vállán. Kis híján felkiáltott. *Nagyapa!* Már önmagában ez a látvány is mélységesen megrázta volna, de sokkal többről volt szó.

A nagyapján egy fehér álarcot viselő, meztelen nő lovagolt, dús, ezüstszínű haja a hátát csapkodta. A teste távolról sem volt tökéletes, inkább megereszkedett, és a kántálás ritmusára mozogva szeretkezett Sophie nagyapjával.

Sophie el akart fordulni, el akart futni, de nem tudott. A barlang kőfalai köré záródtak, miközben a kántálás a tetőfokára hágott. A résztvevők köre immár szinte énekelt, a hangok örült crescendóvá fokozódtak. Váratlan felmorajlással mintha az egész barlang egyetlen csúcspontban robbant volna ki. Sophie nem kapott levegőt. Hirtelen rájött, hogy hangtalanul zokog. Megfordult és némán felvonszolta magát a lépcsőn, ki a házból, és reszketve hajtott vissza Párizsba.

Hetvenötödik fejezet

A chartergép éppen Monaco pislogó fényei fölött húzott el, amikor Aringarosa befejezte Fachéval az aznap esti második telefonbeszélgetést. Magához vette a papírzacskót, de még a rosszulléthez is túl üresnek érezte magát.

Csak legyen már vége!

Faché legfrissebb hírei szinte felfoghatatlanok voltak, noha a ma esti események közül csaknem valamennyi értelmetlenné tűnt. *Mi folyik itt? Minden kiszabadult az ellenőrzésük alól. Mibe rángattam bele Silast? Mibe keveredtem én magam?*

Aringarosa remegő lábakkal odament a pilótafülkéhez.

— Útirányt kell változtatnom.

A pilóta nevetve nézett vissza rá a válla fölött.

— Ugye csak tréfál?

— Nem. Azonnal Londonba kell mennem.

— Atyám, ez itt egy chartergép, nem taxi.

— Természetesen megfizetem a pluszköltségeket. Mennyi lesz? London csak egy órával hosszabb út északnak, jóformán a repülés irányát sem kell megváltoztatni hozzá, tehát...

— Ez nem pénzkérdés, atyám, vannak itt más szempontok is.

— Tízezer euró. Most rögtön.

A pilóta megfordult, szeme tágra nyílt a döbbenettől.

— Mennyit mondott? Miféle pap az, aki ennyi készpénzt hord magával?

Aringarosa visszatért a fekete aktatáskához, kinyitotta és kivette belőle az egyik kötvényt. Odaadta a pilótának.

— Mi ez? — kérdezte a pilóta.

— Egy tízezer eurós kötvény a Vatikáni Bank terhére.

A pilóta gyanakodva méregette.

— Ugyanolyan, mint a készpénz.

— Csak a készpénz ugyanolyan, mint a készpénz — közölte a pilóta, visszaadva a kötvényt.

Aringarosa gyengeséget érzett, neki kellett támaszkodnia a pilótafülke ajtajának.

— Ez most élet-halál kérdése. Segítenie kell nekem. Londonba kell mennem.

A pilótának megakadt a szeme a püspök gyűrűjén.

— Igazi gyémántok?

Aringarosa a gyűrűre nézett.

— Ezt nem adhatom magának.

A pilóta vállai vont, megfordult és kifelé bámult a szélvédőn.

Aringarosát mélységes szomorúság járta át. Ismét a gyűrűjére nézett. Minden, amit a gyűrű képviselt, most elveszni látszott a püspök számára. Hosszú másodpercek múltán lehúzta az ujjáról, és óvatosan letette a műszerfalra.

Aringarosa elhagyta a pilótafülkét, és visszaroskadt az ülésébe. Tizenöt másodperccel később érezte, hogy a pilóta néhány fokkal elfordul észak felé.

De ez nem változtatott azon, hogy Aringarosa dicsőségesnek hitt pillanata immár romokban hevert.

Pedig szent ügyként indult. Ragyogóan kifundált tervként. S most úgy omlott össze, mint egy kártyavár... és még sehol sem látszott a vége.

Hetvenhatodik fejezet

Langdon látta, hogy Sophie még mindig meg van rendülve a hierosz gamoszon átélt emlékek felidézésétől. Ami Langdont illeti, elképesztették a hallottak. Sophie nemcsak hogy egy tökéletesen kivitelezett szertartásnak volt szemtanúja, hanem a saját nagyapja játszotta benne a főszerepet... a Sion-rend Nagymestere. Jó társaságba került. *Da Vinci, Botticelli, Isaac Newton, Victor Hugo, Jean Cocteau... Jacques Saunière.*

— Nem tudom, mi mást mondhatnék még — szólalt meg halkán. Langdon.

Sophie szeme most sötétzöld volt, tele könnyekkel.

— A saját lányaként nevelt föl.

Langdon tudta, milyen érzés született meg Sophie-ban, miközben beszélgettek. A megbánás. Távoli és mély volt. Sophie Neveu szakított a nagyapjával, aki most új megvilágításban jelent meg előtte.

Odakint gyorsan közeledett a hajnal, bíbor csíkja már felfénylett a keleti égbolton. De a föld még fekete volt odalent.

— Nem éhesek, drágáim? — csatlakozott hozzájuk Teabing több doboz Coca-Colával és sós keksszel. Nem győzött mentegőzni a szerény választék miatt, amelyet letett eléjük. — Barátaim, a szerzetes még mindig nem beszél — közölte —, de adhatunk még neki egy kis időt. Beleharapott egy kekszbe, és ismét tanulmányozni kezdte a verset. — Nos, édesem, haladtak valamit? — Sophie-ra nézett. — Mit akart ezzel értésünkre adni a nagyapja? Hol az ördögben lehet az a fejkő? A templomosok fejköve.

Sophie nem válaszolt, csak a fejét rázta.

Miközben Teabing újra belemélyedt a költeménybe, Langdon kinyitott egy doboz kólát, és az ablak felé fordult; agyában egymást kergették a titkos szertartások képei és a feltöretlen kódok. *A templomos fejkő legyen a jel.* A kóla meleg volt.

Az éjszaka felszakadozó fátyla gyorsan semmivé foszlott, és miközben Langdon az átalakulást figyelte, megpillantotta odalent a hullámzó óceánt. *A Csatorna.* Már nem vagyunk messze.

Langdon azt remélte, hogy a nappali fény számára is megvilágosodást hoz majd, de minél világosabb lett odakint, annál távolibbnak érezte magától az igazságot. A jambikus pentametert és a kántálást hallgatta önmagában, a hierosz gamosz és a szent rítusok összehangolódtak a repülőgép mormolásával.

A templomosok fejköve.

A gép már ismét a szárazföld fölött repült, amikor az eszébe villant valami. Langdon letette az üres kólásdobozt.

— Nem fogják elhinni — mondta a többiekhez fordulva. — Rájöttem, melyik lehet a templomosok fejköve.

Teabing szeme elkerekedett.

— Ön tudja, hol van a fejkő?

Langdon mosolygott.

— Azt nem tudom, hogy hol van. De azt igen, hogy micsoda.

Sophie közelebb hajolt, hogy jobban halljon.

— Azt hiszem, hogy a fejkő a szó szoros értelmében egy kőből faragott fejre utal — magyarázta Langdon, újra átélve a tudományos áttörés jól ismert izgalmát. — És nem sírkőre.

— Egy kőfejre? — kérdezte Teabing.

Sophie is értetlenül nézett rá.

— Leigh — mondta Langdon —, az inkvizíció idején az egyház mindenféle eretnekséggel vádolta meg a templomos lovagokat, igaz?

— Úgy van. Hamis vádakot koholtak ellenük. Szodómia, a kereszt levizelése, sátánimádás, és így tovább, hosszú a lista.

— És azon a listán szerepelt a *hamis bálványok* imádása is, igaz? Nevezetesen, az egyház azzal vádolta a templomosokat, hogy titkos szertartásokat mutattak be egy faragott kőfej előtt... egy pogány istenség szobra... — Baphomet! — kiáltott fel Teabing. — Az ég szerelmére, Robert, önnek igaza van! A templomosok fejköve!

Langdon gyorsan elmagyarázta Sophie-nak, hogy Baphomet pogány termékenységisten volt, akihez a nemzés teremtő ereje kötődött. Baphometet kos- vagy bakfejjel ábrázolták, amely a termékenység és a nemzőerő általános szimbóluma. A templomosok úgy hódoltak Baphometnek, hogy körbeállták a kőből faragott fejet, és imádságokat kántáltak.

— Baphomet — ismételte Teabing. — A ceremóniát a szexuális egyesülés teremtő hatalmának szentelték, de Kelemen pápának mindenkit sikerült meggyőznie arról, hogy Baphomet feje valójában ördögfej. A pápa templomosok elleni vádjában Baphomet feje kulcsszerepet játszott.

Langdon egyetértett. A ma Sátánként ismert kétszarvú ördög Baphometből eredeztethető, na meg az egyház azon kísérleteiből, hogy a gonosz szimbólumaként bélyegezze meg a kétszarvú termékenységistent. Az egyház szemmel láthatólag sikerrel járt, bár nem teljesen. Az amerikai hálaadás hagyományos ünnepi asztalán máig helyet kap a termékenységet jelképező szarv. A *cornucopia*, avagy „bőségsszarv" Baphomet termékenységének adózik, és egészen Zeuszig vezethető vissza, akit egy kecske szoptatott, amelynek letört szarva mágikus módon megtelt gyümölcsökkel. Baphomet a csoportképeken is feltűnik, ha valamelyik tréfacsináló két ujjával a szarvak V jelét mutatja barátja feje mögött; noha a viccelődők közül nem sokan tudják, hogy valójában arra utalnak a gúnyosnak szánt gesztussal, hogy a megviccelt áldozat bővelkedik spermában.

— Igen, igen — hadarta Teabing izgatottan. — Baphomet lesz az, amire a vers utal. A templomosok fejköve.

— Oké — mondta Sophie —, de ha Baphomet a templomosok fejköve, akkor ez újabb kérdést vet föl. — A cryptex korongjaira mutatott. — A Baphomet nyolc betűs. De nekünk egy ötbetűs szó kell.

Teabing szélesen vigyorgott.

— Drágám, itt lép be a képbe az atbash-kód.

Hetvenhetedik fejezet

Langdon le volt nyugőzve. Teabing épp az imént fejezte be a teljes huszonkét betűs héber ábécé — az *álef*bét — leírását. Mindezt emlékezetből, és bár a héber írásjegyek helyett a római megfelelőket használta, hibátlan kiejtéssel olvasta vissza őket.

ABGDHVZChTYKLMNSzOPCKRST

— *Álef, Bét, Gimel, Dalet, Hé, Váv, Zájin, Het, Tet, Jod, Káf, Lamed, Mem, Nun, Számeh, Ájin, Pé, Cadi, Kof, Rés, Sin és Táv.* — Tebing teátrálisan megtörölte a homlokát, és belefogott a magyarázatba. — A hivatalos héber írásmód nem tünteti fel a magánhangzókat. Ezért ha a héber ábécével írják le a *Baphomet* szót, az átíráskor eltűnik három betű, és ami marad...

— Az öt betű — vágta rá Sophie izgatottan. Teabing bólintott, és folytatta az írást.

— Oké, íme a Baphomet pontos átírata héber betűkkel. A tisztánlátás kedvéért a hiányzó magánhangzókat is jelöltem.

B a P V o M e T

— Persze nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a héberben ellenkező irányban, jobbról balra írnak, de az atbash minden további nélkül alkalmazhatjuk így is. Ezután már csak annyit teendőnk marad, hogy az eredeti ábécével párban, ellenkező irányban is leírva a teljes ábécét, létrehozzuk a helyettesítő kódot.

— Van erre könnyebb megoldás is — jegyezte meg Sophie, átvéve a tollat Teabingtól. — Valamennyi tükröző behelyettesítésen alapuló titkosírássra alkalmazható, így az atbashra is. Ez egy kis trükk, amit a Royal Hollowayben tanultunk. — Sophie leírta az ábécé első felét szabályosan, balról jobbra, azután aláírta a második felét jobbról balra. — A titkosíráselemzésben ezt hívják „félbehajtnak”. Fele olyan bonyolult és kétszer olyan áttekinthető.

A	B	G	D	H	V	Z	Ch	T	Y	K
T	S	R	K	C	P	O	Sz	N	M	L

Teabing megszemlélte a művét és elvigyrodott.

— Igaza van. Örömmel látom, hogy a fiúk ott a Hollowayben jól végzik a munkájukat.

Sophie behelyettesítő mátrixát nézve Langdon fokozódó izgalmat érzett; eszébe jutott, hogy a régi tudósok hasonló lelkesültséget érezhettek, amikor először alkalmazták az atbash-kódot a híres *Sésak rejtélyének* megfejtésére. Az egyháztudósok hosszú éveken át értetlenül álltak a *Bibliában* emlegetett *Sésak* városnév előtt. Ilyen város nem szerepelt egyetlen térképen sem, Jeremiás könyvében viszont újra meg újra előkerült: Sésak királya, Sésak városa, Sésak népe. Végül az egyik tudós megpróbálkozott az atbash-kóddal, és döbbenetes

eredményre jutott. A desifírozás felfedte, hogy Sésak valójában *kódozt* szó egy másik, jól ismert város nevéből. A megfejtés maga egyszerű volt.

Sósak héberül a következőképpen íródik: S-S-K.

S-S-K a behelyettesítő mátrixot alkalmazva B-B-L lesz.

B-B-L héberül így hangzik: *Bábel*.

Sésak rejtélyes városa nem más, mint Bábel városa. A felfedezés lázas *Biblia-kutatásokat* indított el. Heteken belül számos más atbash-kódszót találtak az *Ótestamentumban*, és rengeteg olyan jelentésre bukkantak, amelyről a tudósoknak addig sejtelmük sem volt.

— Közeledünk a megoldáshoz — suttogta Langdon, aki képtelen volt leplezni izgatottságát.

— Máris meglesz — mondta Teabing. Sophie-ra nézett és elmosolyodott. — Elkészült? Sophie bólintott.

— Oké, Baphomet héberül, magánhangzók nélkül így fest: *B-P-V-M-T*. Most vesszük az ön behelyettesítő mátrixát, átírjuk a betűket, és megkapjuk az ötbetűs jelszót.

Langdonnak felgyorsult a szívverése. *B-P-V-M-T*. Ebben a pillanatban besütött a nap az ablakon. Langdon Sophie behelyettesítő mátrixát nézve lassan elkezdte a dekódolást: *B* helyett *S*... *P* helyett *V*...

Teabing úgy vigyorgott, mint egy kölyök a karácsonyfa alatt.

— És az atbash-kód szerint... — Hirtelen elhallgatott. — Te jó ég! — Falfehér lett az arca. Langdon felkapta a fejét.

— Mi a baj? — kérdezte Sophie. — Ezt nem fogják elhinni. — Teabing Sophie-ra pillantott. — Különösen ön nem.

— Mit akar ezzel mondani? — suttogta Sophie. — Ez... zseniális — válaszolta Teabing. — Egyszerűen zseniális! — Teabing leírta a papírra is. — Dobpergést kérek. Íme a jelszó. — Azzal megmutatta nekik, mit írt le.

S-V-P-Y-A

Sophie megütközött. — Mi ez?

Langdon sem ismerte fel.

Teabing hangja remegett az ámulattól.

— Ez itt, barátaim, nem más, mint egy ősi szó a bölcsességre.

Langdon ismét elolvasta a betűket. *A bölcsességre ősi szót ha lelsz...* Abban a pillanatban beugrott. Erre végképp nem számított,

— Egy ősi szó a bölcsességre!

Teabing nevetett.

— A szó szoros értelmében!

Sophie megnézte a betűket, majd a tárcsát. Azonnal felismerte, hogy Langdon és Teabing nem vettek figyelembe valamit.

— Várjanak! Ez nem lehet a jelszó! — vetette ellen. — A cryptex tárcsáján nincsen Sz. A hagyományos római ábécét használja. — *Olvassa ki a szót* — biztatta Langdon. — És két dologra ügyeljen. A héberben az S hang írásjele S-nek és Sz-nek is ejthető, a hangsúlytól függően. Ahogyan a P is ejthető F-nek.

— *SVFYA?* — gondolta Sophie megzavarodva.

— Ez egy lángelme! — toldotta meg Teabing. — A Vav betű gyakran szerepel az O hang helyett!

Sophie újra megnézte a betűket és megpróbálta őket kiejteni.

— S... o... f... y... a. — Meghallva a saját hangján, alig tudott hinni a fülének. — Sophia? Szófiának kell ejteni?

Langdon lelkesen bólogatott.

— Igen! *Sophie* szó szerint azt jelenti görögül: *bölcsesség*.

A maga nevének a gyökere. Sophie, „a bölcsesség szavából” származik.

Sophie egyszerre mélységesen átérezte a nagyapja hiányát. *Az én nevemmel kódolta a rend zárókövét.* Gombóc keletkezett a torkában. Minden tökéletesen összeállt. De ahogy visszafordította tekintetét a cryptex ötbetűs tárcsáira, ráébredt, hogy még mindig van egy probléma.

— De várjanak csak... hiszen a Sophia szó hatbetűs.

Teabing arcáról nem hervadt le a mosoly.

— Nézze meg újra a verset. A nagyapja azt írta: A bölcsességre *ősi* szót.

— És?

Teabing rákacsintott.

— Az ógörögben így írták a bölcsesség szót: S-O-F-I-A.

Hetvennyolcadik fejezet

Sophie-t heves izgalom kerítette hatalmába, ahogy a kezébe vette a cryptexet, és elkezdte beállítani a tárcsákon a betűket. *A bölcsességre ősi szót ha lelsz...* Langdon és Teabing visszatartott lélegzettel figyelte. S... O... F...

— Óvatosan — intette Teabing. — Csak nagyon óvatosan.

... I... A

Sophie beállította az utolsó betűt is.

— Oké — suttogta, fölpillantva a többiekre. — Akkor most megpróbálom széthúzni.

— Gondoljon az ecetre — suttogta Langdon félelemtől reszkető hangon. — Legyen óvatos.

Sophie tudta, hogy ha ez is egy ugyanolyan cryptex, mint amilyenekkel gyerekkorában dolga volt, csak annyit kell tennie, hogy megfogja a henger két végét közvetlenül a tárcsák alatt, húzni kezdi, és közben lassú, határozott ellenirányú nyomást alkalmaz. Ha a tárcsákat helyesen, a megfelelő jelszó szerint állították be, akkor a henger egyik vége leemelhető, mint egy lencsevédő sapka, és ő belenyúlhat az üregbe, hogy kivegye az összetekert papiruszt, melyet az ecetes fiola köré csavartak. Ám ha a beállított jelszó *hibás*, akkor a Sophie által alkalmazott nyomóerő egy belül elhelyezett reteszre fog hatni, amely leereszkedik az üregbe, nekinyomódik az üvegfiolának, és ha Sophie tovább erőlteti, akkor az lesz a vége, hogy összetörik az üveg.

Finoman húzd, mondta magának.

Teabing és Langdon közelebb hajolt, amikor Sophie a tenyerébe fogta a henger két végét. A jelszó desiffrálásának izgalmai közepette Sophie csaknem meglepedkezett arról, hogy mit is találhatnak odabent. *Ez itt a rend záróköve*. Teabing szerint egy Szent Grálhoz elvezető térképet tartalmaz, amely megmutatja Mária Magdolna sírjának és a San-greal-kincsnek a rejtekhelyét... a titkos kincset, amely felfedi a végső igazságot.

Sophie tehát jól megmarkolta a hengert, és még egyszer ellenőrizte, hogy megfelelően állították-e be a betűket. Aztán lassan húzni kezdte. Nem történt semmi. Kicsivel több erő adott bele. A kőhenger egyszerre csak úgy csúszott szét, akár egy olajozottan működő teleszkóp. A súlyos kő zárósapka kisiklott a tenyeréből. Langdon és Teabing majdnem felugrott izgalomban: Sophie szíve vadul kalapált, miközben letette a zárósapkát az asztalra, és felállította a hengert, hogy belekukucskálhasson.

Egy tekercs!

Belesve az üregbe Sophie látta, hogy az összetekert papír egy henger alakú tárgy köré van csavarva — az ecetes fiola köré, ahogy gondolta. Ám furcsa módon a kémcső köré tekert anyag nem a szokásos finom papirusz volt, hanem pergamen. *Különös*, gondolta, *hiszen az ecet nem oldja a báránybőr pergament*. Újra megnézte a tekercs belsejét, és rájött, hogy nem is egy ecetes fiola van odabent. Hanem valami egészen más.

— Mi a baj? — kérdezte Teabing. — Vegye ki a tekercsét!

Sophie a homlokát ráncolva fogta meg az összetekert pergament azzal a tárggyal együtt, amely köré felcsavarták, és kihúzta az üregből.

— Ez nem papirusz — mondta Teabing. — Túl nehéz.

— Tudom. Bélés.

— Mihez? Az ecetes fiolához?

— Nem. — Sophie kigöngyölitette a tekercset, és megmutatta, hogy mi van benne. —
Ehhez.

Amikor Langdon meglátta a pergamenből kikerült tárgyat, elkedvetlenedett.

— Jaj nekünk — mondta Teabing panaszosan. — Az ön nagyapja könyörtelen építész volt.

Langdon döbbenten bámult. *Úgy tűnik, Saunière-nek eszében sem volt megkönnyíteni a dolgunkat.* Az asztalon egy második cryptex feküdt. Kisebb. Fekete ónixból készült. Ezt rejtették el az elsőben. Saunière szenvedélye a dualizmus iránt. *Két cryptex.* Minden párban van. *Kettős kódok. Férfi és nő. Fekete a fehérben. A fehérből világra jön a fekete.*

Minden férfi a nőtől származik.

Fehér — nő.

Fekete -férfi.

Langdon odanyúlt, és fölemelte a kisebbik cryptexet. Ugyanolyannak tűnt, mint az első, csak fele akkora volt és fekete. Hallotta a már ismerős kotyogást is. Az ecetes fiola, amelynek a hangját hallották, nyilvánvalóan a kisebb cryptexben van.

— Nos, Robert — mondta Teabing átadva neki a pergament. — Örömmel fogja hallani, hogy legalább a jó irányba tartunk.

Langdon megvizsgálta a vastag pergamenívet. Ékes kézírással egy újabb négysoros vers állt rajta. Szintén kódolt szöveggel, de Langdonnak elég volt elolvasnia az első sort, hogy felismerje: Teabing helyesen döntött, amikor Nagy-Britanniába hozta őket. Az első sorban ugyanis ez állt: *In London lies a knight a Pope intened.*

LONDONBAN EGY LOVAG, PÁPA TETTE SÍRBA.

A vers további része egyértelműen arra utalt, hogy a második cryptex felnyitásához szükséges jelszó megtalálásához egy lovag sírját kell felkeresni valahol a városban.

Langdon izgatottan fordult Teabinghez.

— Van valami elképzelése arról, ki lehet az a lovag, akire a vers hivatkozik?

Teabing vigyorgott.

— A leghalványabb sem. De azt pontosan tudom, hogy melyik kriptában kell keresnünk.

Ugyanabban a pillanatban, tizenöt mérfölddel előttük, a kenti rendőrség hat kocsija indult meg az esőáztatta utcákon a Biggin Hill-i kereskedelmi repülőtér felé.

Hetvenkilencedik fejezet

Collet hadnagy kivett magának egy üveg Perrier-t Teabing hűtőszekrényéből, és visszament vele a szalonba. Ahelyett hogy elkísérhette volna Fachét Londonba, ahol az akció zajlik, itt kellett maradnia őrizni a helyszínelőket, akik birtokukba vették az egész Château Villette-et.

Az eddig talált bizonyítékok értékelhetetlenek voltak: egyetlen golyó a padlóban; egy darab papír ábrákkal, valamint a *penge* és a *kehely* szóval; egy szögekkel kivert, véres öv, amelyről a technikusok azt mondták Collet-nak, hogy az Opus Dei elnevezésű, konzervatív katolikus csoporthoz köthető, amely körül nagy port vertek fel nemrégiben, amikor egy hírműsor ismertette a Párizsban alkalmazott erőszakos toborzómódszereiket.

Collet felsóhajtott. *Kivételes szerencse kell ahhoz, hogy bármit is kihámozzunk ebből az értelmetlen zagyvalékból.*

Végighaladva egy pazar folyosón, Collet belépett a hatalmas bálterem-dolgozószobába, ahol a helyszínelők vezetője éppen az ujjlenyomatok levételével foglalatoskodott. Kövér férfi volt, nadrágtartóban.

— Van valami? — érdeklődött Collet.

A technikus megrázta a fejét.

— Semmi új. Több ujjlenyomat azonos azokkal, amiket a ház többi részében találtunk.

Collet a két lepecsételt, bizonyítékokat tartalmazó zacskóra mutatott az asztalon.

— És ezek?

A férfi vállat vont.

— A szokásos. Mindent összeszedtem, amit furcsának találtam.

Collet beljebb lépett. *Furcsának?*

— Különös figura ez a brit — mondta a technikus. — Ezt nézze meg.

Kiválasztotta az egyik bizonyítékos zacskót, és odanyújtotta Collet-nak.

A fénykép egy gótikus székesegyház főbejáratát ábrázolta a hagyományos, mélyen benyúló boltívvel, amely fokozatosan egyre szűkülő nyílással vezetett a kis fakapuhoz.

Collet megnézte a képet, majd visszafordult a helyszínelőhöz.

— Mi ebben a furcsa?

— Fordítsa meg.

A fotó hátulján Collet angolul írt feljegyzést talált, amely úgy jellemezte a katedrális hosszú, üreges hajóját, mint titkos pogány hódolatot a női méh előtt. Ez valóban furcsa volt. A székesegyház kapujáról adott leírás azonban még jobban elképesztette.

— Várjunk csak! Ez úgy gondolja, hogy egy katedrális bejárata valójában a női...

A technikus bólintott.

— Hozzávéve a behúzódo, labiális domborulatokat és egy szép kis ötszirmú klitoriszt az ajtó fölött. — Felsóhajtott. — Az embernek kedve támad tőle templomba menni.

Collet megfogta a második bizonyítékos zacskót. Az áttetsző műanyagon keresztül valamilyen régi, díszes irat nagyméretű fotókópiáját látta. A fejlécen ez állt:

Les Dossiers Secrets — Number 4° Im¹ 249

— Ez meg mi? — kérdezte Collet.

— Fogalmam sincs. Egy csomó erről készült fénymásolat van a házban, gondoltam, elteszek egyet.

Collet tanulmányozni kezdte a dokumentumot.

PRIEURE DE SION — LES NAUTONIERS/ GRAND MASTERS

JEAN DE GLSORS	1188-1220
MARIE DE SAINT-CLAIR	1220-1266
GUILLAUME DE GISORS	1266-1307
EDOUARD DE BAR	1307-1336
JEANNE DE BAR	1336-1351
JEAN DE SAINT-CLAIR	1351-1366
BLANCE D'EVREUX	1366-1398
NICOLAS FLAMEL	1398-1418
RENE D'ANJOU	1418-1480
IOLANDE DE BAR	1480-1483
SANDRO BOTTICELLI	1483-1510
LEONARDO DA VINCI	1510-1519
CONNETABLE DE BOURBON	1519-1527
FERDINAND DE GONZAQUE	1527-1575
LOUIS DE NEVERS	1575-1595
ROBERT FLUDD	1595-1637
J. VALENTIN ANDREA	1637-1654
ROBERT BOYLE	1654-1691
ISAAC NEWTON	1691-1727
CHARLES RADCLYFFE	1727-1746
CHARLES DE LORRAINE	1746-1780
MAXIMILIAN DE LORRAINE	1780-1801
CHARLES NODIER	1801-1844
VICTOR HUGO	1844-1885
CLAUDE DEBUSSY	1885-1918
JEAN COCTEAU	1918-1963

— *Prieuré de Sion?* — tűnődött Collet.

— Hadnagy? — dugta be a fejét az ajtón az egyik ügynök. — A diszpécsernek sürgős hívása van Faché kapitány számára, de nem tudják elérni. Átveszi?

Collet visszaindult a konyhába, hogy fogadja a hívást. André Vernet volt az.

A bankár kifinomult hanghordozása sem tudta leplezni a feszültséget a hangjában.

— Faché kapitány mintha azt mondta volna, hogy fel fog hívni, de mostanáig még nem jelentkezett.

— A kapitány jelenleg nagyon elfoglalt — válaszolta Collet. — Segíthetek valamiben?

— Biztosítottak arról, hogy folyamatos tájékoztatást fogok kapni az ügy állásáról.

Collet egy pillanatra azt hitte, felismeri a férfi hangját, de igazából nem tudta hová tenni.

— Monsieur Vernet, jelenleg én irányítom a párizsi nyomozást. Collet hadnagy vagyok.

Hosszú hallgatás a vonalban.

— Hadnagy, hívnak egy másik vonalon. Bocsásson meg, kérem. Majd később újra jelentkezem. — És letette.

Collet másodpercekig csak állt ott a kagylóval a kezében. Aztán derengeni kezdett a dolog. *Tudom már, honnan volt ismerős a hangja!* A felfedezéstől leesett az álla.

A páncélozott kocsifőnöke.

A hamis Rolex órájával.

Collet most már értette, miért szakította meg olyan gyorsan a bankár a beszélgetést. Vernet emlékezett Collet hadnagy nevére — így hívták azt a rendőrt, akinek szemérmetlenül hazudott ma este.

Collet azon töprengett, milyen következtetésekhez vezethet ez a különös fejlemény. *Vernet is benne van.* Ösztöne azt súgta, hogy fel kéne hívnia Fachét. De érezte, hogy még a saját javára fordíthatja ezt a szerencsés felfedezést.

Azonnal felhívta az Interpolt, és azt kérte, hogy szedjenek össze minden létező információt a Zürichi Letéti Bankról és elnökéről, André Vernet-ről.

Nyolcvanadik fejezet

— Csatolják be az öveket, kérem — jelentette be Teabing pilótája, ahogy a Hawker 731-es aláereszkedett a reggeli pára ködébe. — Öt percen belül földet érünk.

Teabinget elfogta a hazatérés öröme, amikor megpillantotta az ereszkedő gép alatt elterülő kenti hegyeket. Ma reggel különösen szívet melengetőnek tűnt szülőföldjének harmatos tavaszi zöldje. *Franciaországi időzésem ezennel véget ért. Győzedelmesen térek vissza Angliába. Megkerült a zárókő. Az persze még mindig kérdéses volt, hogy végül is hová vezet, őket a zárókő. Valahová az Egyesült Királyságban.* Hogy pontosan hová, arról Teabingnek sejtelve sem volt, de már ízlelgette a dicsőséget.

Miközben Langdon és Sophie nézelődött, Teabing fölállt és odament a kabin túlsó végébe, ahol félrehúzott egy burkolólapot a falon, amely egy széfet rejtett. Beállította a kombinációt, kinyitotta a széfet, és kivett belőle két útlevelet.

— Az iratok Rémynek és nekem — mondta. Majd magához vett egy vastag, ötvenfontosokból álló bankjegyköteget. — Ezek pedig az önök iratai.

Sophie gyanakodva nézett rá.

— Megvesztegetés? — Kreatív diplomácia. A kereskedelmi repülőterek engedélyeznek bizonyos könnyítéseket. Egy brit vámtiszt fog várni minket a saját hangáromnál, és fel akar majd jönni a gépre. De ahelyett, hogy fölengedném, azt fogom mondani neki, hogy egy francia hírességgel utazom, aki nem szeretné, ha kitudódna, hogy Angliában van... és felajánlom a tisztnek ezt a kis borraivalót, cserébe a diszkréciójáért.

Langdon elképedten bámult rá.

— És a vámtiszt elfogadja?

— Akárkitől nem fogadná el, de az itteniek mind ismernek engem. Az ég szerelmére, én nem vagyok fegyverkereskedő. Brit lovag vagyok. — Teabing elmosolyodott. — Ez biztosít némi előjogot.

Rémy közeledett feléjük a Heckler & Koch pisztollyal a kezében.

— Mit óhajt tőlem, sir?

Teabing a komornyikra pillantott.

— Azt szeretném, ha fönnmaradna a gépen a vendégünkkel, amíg vissza nem térünk. Nem cipelhetjük magunkkal Londonon át.

Sophie aggódalmas tekintetet vetett rá.

— Leigh, komolyan attól tartok, hogy a francia rendőrség megtalálja a gépét, még mielőtt visszaérnénk.

Teabing nevetett.

— Igen, képzelje csak el a meglepődésüket, ha fölszállnak és megtalálják Rémyt.

Sophie-t inkább a lovag hozzáállása lepte meg.

— Leigh, ön egy összekötözött tússzal lépte át az országhatárt. Ez nem tréfadolog.

— Az ügyvédek sem tréfálnak. — A szerzetes felé bökött a gép hátsó felében. — Az a vadállat betört a házamba, és kishíján megölt. Ez tény, amelyet Rémy meg fog erősíteni.

— De ön megkötözte és Londonba repült vele! — mondta Langdon.

Teabing felemelte a jobb kezét, mintha esküt tenne a tárgyalóteremben.

— Bíró úr, nézze el egy különöc öreg lovagnak, hogy esztelenül elfogult a brit igazságszolgáltatás javára. Tudom, — hogy értesítenem kellett volna a francia hatóságokat, de én sznob vagyok, és nem bízom meg azokban a *laissez-faire* stílusú franciákban, hogy korrektül járnak el. Ez az ember kishíján meggyilkolt. Igen, meggondolatlan döntést hoztam, amikor arra kényszerítettem a komornyikomat, hogy segítsen nekem erőszakkal Angliába hozni ezt az embert, de erős stressz hatása alatt álltam. Mea culpa. Mea culpa.

Langdon hitetlenkedve bámult rá.

— Az ön esetében talán működni fog.

— Sir? — szólta hátra a gép pilótája.

— A torony most közölte rádión, hogy valami technikai problémájuk adódott az ön hangárja közelében, és azt kérik, hogy egyenesen a terminál előtt tegyem le a gépet.

Teabing több mint egy évtizede repkedett már Biggin Hillbe, de ilyesmi még soha nem fordult elő.

— Megmondták, hogy miféle probléma adódott?

— A repülésirányító elég homályosan beszélt. Valami gázszivárgás a töltőállomáson. Azt kérték, hogy parkoljak le a terminál előtt, és további értesítésig mindenki maradjon a fedélzeten. Biztonsági óvintézkedés. Nem szállhatunk le a gépről, amíg nem kapunk rá engedélyt a repülőtéri hatóságoktól.

Teabing kétkedve fogadta a hírt. *Pokoli egy gázszivárgás lehet.* A töltőállomás jó fél mérföldre volt a hangárjuktól. Rémy is aggodalmasnak tűnt.

— Sir, ez igen különösen hangzik.

Teabing Sophie-hoz és Langdonhoz fordult.

— Barátaim, az a kellemetlen gyanúm támadt, hogy üdvözlő bizottság vár ránk odalent.

Langdon felsóhajtott.

— Attól tartok, hogy Faché szerint még mindig én vagyok az ő embere.

— Akár ezért — mondta Sophie —, akár azért, mert már túl messzire ment ahhoz, hogy beismerhetné a tévedését.

Teabing oda sem figyelt. Faché agyberendezkedésétől függetlenül, itt gyorsan kellett cselekedni. *Ne veszítsd szem elől a végső célt. Ami a Grál. Már közel járunk hozzá.* Alattuk a gép egy kattanással kibocsátotta a kerekeket a leszálláshoz.

— Leigh — mondta Langdon mélységes megbánással a hangjában —, én jelentkezem, és törvényes úton próbálom megoldani ezt a helyzetet. Ön maradjon ki ebből.

— Az ég szerelmére, Robert! — hessegette el Teabing. — Ön tényleg azt hiszi, hogy a többiek szabadon távozhatnak? Én hoztam át önt illegálisan. Miss Neveu segítette megszökni a Louvre-ból, és egy összekötözött ember van velünk a gép hátuljában. Most már elvégeztetett! Mindannyian nyakig vagyunk az ügyben.

— Nem próbálkozhatnánk egy másik repülőtéren? — vetette föl Sophie.

Teabing megrázta a fejét.

— Ha most újra felszállunk, mire leszállási engedélyt kapnánk valahová, ott már tankokkal várnanak minket.

Sophie magába roskadt.

Teabing érzékelte, ha el akarják halasztani az összeütközést a brit hatóságokkal, hogy elég időt nyerjenek megtalálni a Grált, akkor merészen kell cselekedni.

— Adjanak nekem egy percet — mondta, és bicegve megindult a pilótafülke felé.

— Mire készül? — kérdezte Langdon.

— Üzleti tárgyalásra — mondta Teabing, azon töprengve, mennyibe kerülhet rábeszélnie a pilótáját egy merőben szabálytalan manőver végrehajtására.

Nyolcvanegyedik fejezet

A Hawker leszálláshoz készülődik.

Simon Edwards — a Biggin Hill repülőtér szolgálatvezetője — fel-alá járkált az irányítótoronyban, ideges pillantásokat vetve az esőáztatta leszállópályára. A legkevésbé sem számított arra, hogy álmából ébresztik szombaton kora reggel, de még ennél is rosszabbul esett neki az, hogy egyik legjövendelmzőbb ügyfelük, Sir Leigh Teabing letartóztatása ügyében rendelték ide, aki nemcsak a saját hangár fenntartásáért fizet, hanem rendszeres és gyakori landolásai és felszállásai után is. A repülőtér általában előre tudja, hogy mikor érkezik, és szigorú protokoll szerint fogadja. Teabing szerette, ha olajozottan mennek a dolgok. A személyes megrendelésre készült Jaguar limuzin teletankolva, ragyogó tisztán várt rá saját hangárjában, az aznapi *London Timesszal* a hátsó ülésen. A hangárban egy vámtiszt fogadta a gépet, hogy ellenőrizze a kötelező iratokat és a poggyászt. A vámosok alkalmanként nagyobb összegeket kaptak Teabingtól, hogy szemet hunyjanak bizonyos ártatlan élvezeti cikkek — elsősorban luxusélmiszerek, éti csiga, egy kellőképpen érett és kezeletlen Roquefort sajt, különböző gyümölcsök — behozatala felett. A vámszabályok jó része amúgy is abszurd volt, és ha a Biggin Hill nem lett volna készséges az ügyfeleivel, valamelyik rivális repülőtér boldogan átvette volna őket. Teabing itt mindent megkapott, amit csak kért, és az alkalmazottak sem jártak rosszul.

Edwards feszült idegekkel figyelte a közeledő gépet. Azon tűnődött, vajon nem a költekezési mániája keverte-e valamiképpen bajba Teabinget; úgy tűnt, a francia hatóságok mindenáron rá akarják tenni a kezüket. Edwardsszal egyelőre nem közölték, hogy mi a vád, de nyilvánvaló, hogy súlyos dolgokról lehet szó. A francia hatóságok kérésére a kenti rendőrség megparancsolta a Biggin Hill-i repülésirányítónak, hogy rádión lépjen kapcsolatba a Hawker pilótájával és az ügyfél privát hangárja helyett közvetlenül a terminál elé érkeztesse a gépet. A pilóta beleegyezett, valószínűleg elhitte a légből kapott mesét a gázszivárgásról.

Noha a brit rendőrök általában nem viselnek fegyvert, a helyzet súlyossága miatt ezúttal felfegyverzett egységet rendeltek ki. Most nyolc pisztolyos rendőr várakozik odabent az épületben, felkészülve arra a pillanatra, amikor a repülőgép motorjai leállnak. Amint ez megtörténik, a leszállópálya személyzete ékeket helyez a repülőgép kerekei alá, hogy ne tudjanak elmozdulni. Ekkor színre lépnek a rendőrök, és a fedélzeten tartják az utasokat, amíg meg nem érkezik a francia rendőrség, hogy átvegye az ügyet.

A Hawker már alacsonyan szállt az égen, egy magasságban a jobb felől álló fák csúcsával. Simon Edwards lement a kifutó betonjára, hogy onnan figyelje a landolást. A kenti rendőrség készenlétben volt, éppen csak látótávolságon kívül, a reptéri alkalmazott már bakokkal a kézben várta a gépet. Távolabb, a leszállópályán a Hawker orra megrezzent, ahogy a kerekek páragomolyt keltve megérintették a betont. A gép lassított, jobbról balra fordult a terminál előtt, fehér törzse ragyogott a nedvességtől. De ahelyett hogy lefékezett és a terminál elé kanyarodott volna, szép nyugodtan túlhaladt a gypsáv mellett, és folytatta útját Teabing távoli hangárja felé.

A rendőrök előugrottak és Edwardsra meredtek.

— Nem azt mondta, hogy a pilóta beleegyezett a terminál előtti landolásba?

Edwards maga sem értette a dolgot.

— Arról volt szó!

Másodpercekkel később Edwards bezúfolódott egy rendőrautóba, amely a távoli hangár felé száguldott a betonon át. A járőkocsik még jó ötszáz méterre voltak, midőn Teabing Hawkere szépen begördült a privát hangárba, és eltűnt szem elől. Amikor a járőkocsik végre odaértek és lefékeztek a hangár nyitott kapuja előtt, a rendőrök kivont fegyverrel ugrottak ki.

Edwards is kiszállt.

Fülsiketítő volt a zaj.

A Hawker motorjai még zúgtak, ahogy a gép légszavarjai utolsókat fordultak, miközben a Hawker orral a kapu felé helyezkedett el, készen a következő felszállásra. Amikor a gép befejezte a 180 fokos fordulatot és a hangár kapuja felé gördült, Edwards megpillantotta a pilóta arcát, amelyen érthető meglepetés és félelem tükröződött a rendőrautók blokádja láttán.

A pilóta végleg leállította a gépet, és kikapcsolta a motorokat. A rendőrök berontottak és körülvették a Hawkert. Edwards csatlakozott a kenti főfelügyelőhöz, aki elindult a gép ajtaja felé. Hosszú másodpercek múlva az ajtó feltárult.

Leigh Teabing jelent meg a magasban, várva, hogy az elektronika lassan leengedje a lépcsőt. Ahogy föntről végignézett a rászegeződő fegyvereken, megtámaszkodott a mankóján, és megvakarta a fejét.

— Simon, én nyertem meg a rendőrségi lottófőnyereményt, amíg távol voltam? — A hangja inkább csodálkozásról, mint aggodalomról árulkodott.

Simon Edwards előrelépett, és megköszöri a torkát.

— Jó reggelt, sir. Elnézést kérek az alkalmatlankodásért. Gázszivárgás van, és a pilótája megígérte, hogy a terminál előtt fog leszállni.

— Igen, igen, nos, én mondtam neki, hogy mégis jöjjön csak ide. Késésben vagyok egy megbeszélésről. Fizetek ezért a hangárért, és az a szöveg a gázszivárgás veszélyeiről túlzott elővigyázatosságnak tűnt.

— Attól tartok, hogy kissé váratlanul szállt le nálunk, sir.

— Tudom. Eltértem a szokásos menetrendemtől. Köztünk szólva, ez az új kezelés okozza a problémát. Gondoltam, átugrom egy kis finomhangolásra.

A rendőrök összenéztek. Edwardsnak csomóba rándult a gyomra.

— Jól tette, sir.

— Sir — lépett most előre a kenti főfelügyelő. — Arra kell kérnem, hogy körülbelül még egy fél óráig maradjon a fedélzeten.

Teabing nem tűnt jókedvűnek, miközben lefelé araszolt a lépcsőn.

— Attól tartok, hogy ez lehetetlen. Előjegyzett orvosi kezelése van. — Leérkezett a betonra. — Nem engedhetem meg magamnak, hogy lemaradjak róla.

A főfelügyelő úgy helyezkedett, hogy elállja az útját, és Teabing ne távolodhasson el a géptől.

— A francia Ügyészségi Nyomozóhivatal utasítására vagyok itt. Azt állítják, hogy ön körözött személyeket szállított a repülőgépén. Teabing hosszan bámult a főfelügyelőre, azután nevetésben tört ki.

— Ez egy olyan kandi kamera program? Igazán vicces.

A főfelügyelő meg se rezzent.

— Ez nagyon is komoly, sir. A francia rendőrség azt állítja, hogy feltehetően egy túszer is van a gépen.

Teabing komornyikja, Rémy jelent meg az ajtóban, a lépcső tetején.

— Ez a túszer csak én lehetek: pontosan ilyen érzés neki dolgozni, bár Sir Leigh azt állítja, hogy bármikor szabadon távozhatok. — Rémy megnézte az óráját. — Uram, tényleg kifutottunk az időből. — A Jaguar limuzin felé intett a hangár túlsó végében. A hatalmas automobil ébenfekete volt, fustszínű ablaküvegekkel és fehér abroncsokkal. — Hozom a kocsit. — És Rémy elindult lefelé a lépcsőn.

— Attól tartok, hogy nem engedhetem el önöket — mondta a főfelügyelő. — Kérem, menjenek vissza a gépre. Mindketten. A francia rendőrség képviselői rövidesen megérkeznek.

Teabing most Simon Edwardshoz fordult.

— Simon, az ég szerelmére, hiszen ez nevetséges! Senki nem volt rajtunk kívül a fedélzeten. Csak a szokásos csapat: Rémy, a pilótánk és én. Próbáljon már meg közvetíteni. Menjen föl körülnézni, és győződjön meg róla, hogy senki sincs a gépen.

Edwards tudta, hogy most csapdába esett.

— Igen, sir. Megnézhetem.

— Egy frászt! — jelentette ki a kenti főfelügyelő, nyilván elég jól ismerve ahhoz a kereskedelmi repülőtereket, hogy azt gyanítsa: Simon Edwards képes lenne hazudni a gépen tartózkodókról, hogy megtartsa ügyfélként Teabinget Biggin Hillben.

— Majd magam nézem meg.

Teabing megrázta a fejét.

— Nem, felügyelő. Ez a gép magánterület, és ha nincs házkutatási parancsa, akkor maradjon távol tőle. Én egy ésszerű javaslatot tettem. Mr. Edwards elvégezheti az ellenőrzést.

— Szó sem lehet róla.

Teabing modora jegessé vált.

— Felügyelő, attól tartok, nincs időm itt játszodozni magával. Késésben vagyok, tehát távozom. Ha önnek olyan fontos, hogy megállítson, akkor kénytelen lesz lelőni. — Ezzel Teabing és Rémy faképnél hagyta a főfelügyelőt, és elindult a hangárban a limuzin felé.

A kenti főfelügyelő megvetést érzett Leigh Teabing iránt, amikor a férfi bicegve megkerülte. Az előjogokkal születettek azt hiszik, hogy a törvény felett állnak.

Hát nem. A főfelügyelő megfordult, és Teabing hátára célzott:

— Állj vagy lövök!

— Rajta — mondta Teabing anélkül, hogy lassított vagy akár csak visszanézett volna. — Az ügyvédek pástétomot csinálnak a heréből reggelire. És ha föl mer menni a gépemre házkutatási parancs nélkül, a lépét is megsütik.

A főfelügyelőre nem tett különösebb hatást a dolog: hozzá volt szokva a hatalmi játszmákhoz. Elméletileg Teabingnek igaza volt, a rendőrségnek valóban házkutatási parancsra van szüksége ahhoz, hogy fölmenjen a gépe fedélzetére, de mivel a járat Franciaországból érkezett, és mivel a tekintélyes Bezu Faché adta a felhatalmazást, a kenti főfelügyelő biztos volt abban, hogy a karrierjét jobban szolgálja, ha kideríti, mi van azon a gépen, amit Teabing a jelek szerint annyira titokban akar tartani.

— Állítsák meg őket — adta ki a parancsot a főfelügyelő. — Én átkutatom a gépet.

Az emberei előretartott pisztollyal megindultak, és elzárták Teabing meg a komornyik útját a limuzinhoz. Teabing most már megfordult.

— Felügyelő, utoljára figyelmeztetem. Eszébe ne jusson fölmenni arra a gépre. Meg fogja bánni.

A főfelügyelő tudomást sem véve a fenyegetésről előkapta a pisztolyát, és föltrappolt a lépcsőn. Az ajtóhoz érve belesett. Egy pillanattal később pedig belépett a kabinba. *Mi az ördög ez?*

A láthatóan megrémült pilótán kívül, aki a fülkéjében ült, a gép üres volt. Semmi nyoma emberi jelenlétnek. Gyorsan ellenőrizte a mosdót, az üléseket, a poggyásztartót, de egyikben sem búj el senki... nem hogy több személy, de egy szál sem.

Mit képzelt ez a Bezu Faché? Úgy tűnt, hogy Leigh Teabing igazat mondott.

A kenti főfelügyelő egyedül volt az elhagyott kabinban, és nagyokat nyelt. *A francba.* Vörös arccal ment vissza a lépcsőhöz, és letekintett a hangárba, oda, ahol Leigh Teabing és a komornyikja állt a limuzinnál, a fegyverek keresztútjában.

— Engedjék el őket — rendelkezett a felügyelő. – Téves riasztást kaptunk.

Teabing szeme fenyegetően villant meg.

— Számíthat egy telefonhívásra az ügyvédeimtől. És a jövőbeli mihez tartás végett: a francia rendőrségben nem lehet megbízni.

Teabing komornyikja kinyitotta a hosszú limuzin hátsó ajtaját, és besegítette mozgássérült gazdáját az ülésre. Majd az inas előrement, bemászott a kormánykerék mögé, és indított. A rendőrök szétugrottak, ahogy a Jaguar kisüvített a hangárból.

— Jól csinálta, kedves barátom — fuvolázta Teabing a hátsó ülésről, miközben a limuzin nagy sebességgel hajtott kifelé a repülőtérről. Most a tágas és gyéren megvilágított belső tér felé fordította a tekintetét:

— Kényelmesen utaznak?

Langdon kurtán biccentett. Még mindig ott kuporgott Sophie-val a kocsipadlóján, a megköztözött és kipeckelt szájú albínó mellett.

Másodpercekkel korábban, ahogy a Hawker begördült az üres hangárba, és egy fél fordulatot téve megállt, Rémy kinyitotta az ajtót. Miközben a rendőrök gyorsan közeledtek, Langdon és Sophie levonszolta a szerzetest a lépcsőn, és földet érve behúzta a limuzin mögé, ahonnan nem lehetett látni. Ekkor a gép motorjai újra felbőgtek, folytatta a fordulatot, ami éppen akkor fejeződött be, amikor a rendőrautók lefékeztek a hangár előtt.

Most, hogy már Kent felé száguldott velük a limuzin, Langdon és Sophie hátramászott a hosszú utastérben, otthagya a szerzetest a padlón. Elhelyezkedtek Teabinggel szemben a széles ülésen. A brit lovag csibészes mosollyal üdvözölte őket, és kinyitotta a limuzin bárszékényét.

— Szolgálhatok egy itallal? Kis harapnivaló? Chips? Mogyoró? Tonik?

Sophie és Langdon a fejét rázta.

Teabing vigyorgott és becsukta a bárszékényét.

— Nos hát, ennek a lovagnak a sírja...

Nyolcvankettedik fejezet

— A Fleet Streeten? — kérdezte Langdon Teabinget méregetve a limuzin hátsó ülésén. *A Fleet Streeten van egy kripta?* Ez idáig Leigh tréfásan kitért a magyarázat elől, hogy hol található meg a „lovag sírját”, amely a vers szerint megadja a jelszót a második cryptex felnyitásához.

Teabing vigyorgott és Sophie-hoz fordult.

— Miss Neveu, mutassa meg, kérem, még egyszer a harvardi srácnak azt a verset.

Sophie a zsebébe nyúlt, és elővette a pergamenbe csavart fekete cryptexet. Közösén úgy döntöttek, hogy a repülőgép széfjében hagyják a rózsafa ládikát és a nagyobbik cryptexet, hogy csak azt vigyék magukkal, ami feltétlenül szükséges: a sokkal könnyebb és diszkrétebb fekete cryptexet. Sophie most kigöngyölte a pergamenből, és átadta az ívet Langdonnak.

Noha Langdon már többször is elolvasta a költeményt a gép fedélzetén, képtelen volt bármilyen konkrét helyre következtetni belőle. Most, ahogy ismét elolvasta a szavakat, lassan és gondosan mérlegelve őket, azt remélte, hogy lent a földön a vers ritmusa világosabban felfedi előtte a jelentését.

*In London lies a knight a Pope intened. His labor's fruit a Holy wrath
incurred. You seek the orb that ought be on his tomb. It speaks of Rosy flesh
and seeded womb*

Londonban egy lovag, Pápa tette sírba. Munkája gyümölcset szent harag torolta. Sírján keress gömböt, noha úgysem leled. A Rózsa méhének titkát súgja neked.

A nyelvezete egyszerűnek tűnt. Van egy lovag, akit Londonban temettek el. Ez a lovag olyasmin fáradozott, amivel magára haragította az egyházat. A sírjáról hiányzik egy gömb, aminek pedig ott kellene lennie. A vers végi utalás — *A Rózsa méhének titkát súgja neked* — egyértelműen Mária Magdolnához, a Rózsához kötődik, aki Jézus magját hordta a méhében.

A vers kétségtelen szókimondása ellenére Langdonnak fogalma sem volt arról, ki lehet ez a lovag, és hol van eltemetve. Ráadásul úgy hangzott, hogy ha megtalálják a sírját, akkor ott olyasmit kell keresniük, ami hiányzik. *Sírján keress gömböt, noha úgysem leled.*

— Nincs ötlete? — kérdezte csalódottan Teabing, de Langdon úgy érezte, hogy a királyi történész inkább élvezi, hogy egy lépéssel előtte jár. — Miss Neveu?

Sophie a fejét rázta.

— Mihez is kezdenének nélkülem? — mondta Teabing. — Hát jó, akkor majd én rávezetem önöket. Valójában roppant egyszerű. Az első sor adja a kulcsot. Felolvasná, kérem?

Langdon hangosan felolvasta: „Londonban egy lovag, Pápa tette sírba.”

— Pontosan. Egy lovag, akit egy „pápa” tett sírba. — Kérdőn nézett Langdonra. — Mond ez önnek valamit?

Langdon vállat vont.

— Egy lovag, akit egy pápa temetett el? Egy lovag, akinek egy pápa volt jelen a temetésén?

Teabing hangosan felnevetett.

— Hát ez jó. Az örök optimista, Robert. Nézze csak meg még egyszer. Ez a lovag nyilvánvalóan olyat tett, amely kiváltotta az egyház szent haragját. Gondolja végig. Vegye tekintetbe az egyház és a templomos lovagok viszonyát. Egy lovag, akit egy „pápa” tett sírba.

— Egy lovag, akit *megölt* a pápa? — kérdezte Sophie.

Teabing elmosolyodott, és megveregette Sophie térdét.

— Helyes a bögés, drágám. Egy lovag, akit egy pápa sírba tett. Vagyis megölt.

Langdon felidézte a templomosok elleni hírhedt hadjáratot 1307-ben — a szerencsétlen péntek tizenharmadikát —, amikor Kelemen pápa több száz templomos lovagot ölt meg és tett sírba.

— De rengeteg olyan lovagnak kell lennie, akit valamelyik pápa öletett meg.

— Nem olyan sok az! — mondta Teabing. — Sokakat máglyán égettek el, és a hamvaikat minden teketória nélkül a Tiberis folyóba szórták. De ez a vers egy sírról beszél. Egy londoni sírról. És nem sok olyan lovag van, akit Londonban temettek el. — Teabing elhallgatott, azt lesve, hogy dereng-e már Langdonnak valami. — Robert, az ég szerelmére! Azt a londoni templomot a rend katonai szárnya építette. Maguk a templomos lovagok!

— A Temple Church? — Langdonnak elakadt a lélegzete. — Annak kriptája is van?

— Tíz igencsak félelmetes síremléssel.

Langdon voltaképpen még sohasem járt a Temple szentélyében, noha a rendet kutatva számos utalást talált rá. Egykor itt volt a templomos/Sion-rendi tevékenység angliai központja; Salamon templomáról kapta a nevét, ahonnan a templomosok neve is származott, akárcsak a Sangreal-dokumentumok, amelyeknek római befolyásukat köszönhatték. Se szeri, se száma nem volt a történeteknek, melyek szerint a lovagok különös, titkos szertartásokat mutattak be a Temple szintúgy különös szentélyében.

— És a Temple-szentély a Fleet Streeten van?

— Valamivel beljebb, az Inner Temple Lane-en — mosolyodott el ravaszul Teabing. — Kicsit meg akartam önt izzasztani, mielőtt megadom a választ.

— Köszönöm.

— Egyikük sem járt még ott soha?

Sophie és Langdon egyszerre intett nemet.

— Nem vagyok meglepve — közölte Teabing. — A templomot ma már elrejtik a magasabb épületek. Alig néhányan tudnak róla. Baljóslatú, ősrégi hely az. Lényegében pogány alapzatú.

Sophie csodálkozva nézett rá.

— Pogány?

— Panteon jellegű — magyarázta Teabing. — Az épület kör alakú. A templomosok nem alkalmazták a hagyományos kereszt alaprajzot, hanem egy tökéletesen kerek templomot emeltek a Nap tiszteletére. — Teabing ördögien táncoltatta a szemöldökét. — Ezzel is fügét mutattak a fiúknak Rómában. Ezzel az erővel Stonehenge újjáélesztését is választhatták volna, ami nincs messze Londontól.

Sophie Teabinget fürkészte.

— És mi a helyzet a vers további részével?

A történész arcáról leolvadt a derű.

— Abban nem vagyok biztos. Elég talányos. Alaposan meg kell vizsgálnunk mind a tíz sírt. Ha szerencsénk van, akkor az egyikről kiderül, hogy hiányzik róla egy gömb.

Langdon most ébredt csak rá, milyen közel járnak. Ha a hiányzó gömb felfedi a jelszót, akkor ki tudják nyitni a második cryptexet. De azt már elképzelni is nehezen tudta, hogy mit találhatnak benne.

Langdon újra megnézte a verset. Olyan volt, mint valami ősi szőrejtvény. *Egy ötbetűs szó, ami a Grálra utal?* A repülőgépen minden kézenfekvő jelszót kipróbáltak — GREAT, GRAAL, VENUS, MARIA, JESUS, SARAH —, de egyikre sem nyílt ki a henger. *Mert ezek túlságosan is kézenfekvők.* Nyilvánvalóan léteznek még más ötbetűs szavak, amelyek a Rózsa megtermékenyített méhére utalnak. Ám az a tény, hogy egy igazi Grál-szakértőnek, Leigh Teabingnek sem ugrott be ez a szó, azt jelentette Langdon számára, hogy nem közkeletű Grál-hivatkozást kell keresniük.

— Sir Leigh! — szólt hátra Rémy a válla fölött. A komornyik a visszapillantó tükörből figyelte őket a sofőrülést el választó nyitott ablakon át. — Azt mondja, hogy a Fleet Street a Blackfriars híd mellett van?

— Igen, menjen a Victoria Embankmenten.

— Elnézést, de nem tudom, melyik az. Többnyire csak a kórházba szoktunk menni.

Teabing színpadiasan meregette a szemét Sophie-nak és Langdonnak, majd felnyögött:

— Esküszöm, néha úgy érzem magam, mint egy szárazdajka. Bocsássanak meg egy pillanatra. Szolgálják ki magukat itallal és harapnivalóval. — Otthagyta őket, és ügyetlenül előremászott az ablakhoz, hogy beszéljen Rémyvel.

Sophie most Langdonhoz fordult, a hangját suttogóra fogta.

— Robert, senki nem tudja rólunk, hogy Angliában vagyunk.

Langdon rájött, hogy igaza van. A kenti rendőrség azt fogja mondani Fachénak, hogy a repülőgép üres volt, amiből Faché csak arra következtethet, hogy ők még mindig Franciaországban vannak. *Láthatatlanok vagyunk.* Leigh ügyes húzása rengeteg időhöz juttatta őket.

— Faché nem adja fel egykönnyen — mondta Sophie. — Ahhoz túl sok energiát fektetett a letartóztatásába.

Langdon megpróbált nem gondolni Fachéra. Sophie megígérte, hogy amint ennek vége, minden lehetőséget megtesz Langdon tisztázása érdekében, de Langdon egyre inkább attól tartott, hogy ez már nem számít. Nem *lehetetlen, hogy Faché is benne van.* Noha Langdon elképzelni sem tudta, hogy az Ügyészségi Nyomozóhivatalnak bármi köze legyen a Szent Grálhoz, túl sok volt már a véletlen egybeesés ahhoz, hogy ne tekintse Fachét esetleges bűntársnak. *Faché vallásos, és nagyon igyekszik a nyakamba varrni ezeket a gyilkosságokat.* Bár lehet, hogy Sophie-nak van igaza, aki azzal érvelt, hogy Faché egyszerűen csak túlbuzgó. Végére is súlyos bizonyítékok szólnak Langdon ellen. Nem elég, hogy odaírták a nevét a Louvre padlójára és Saunière előjegyzési naptárába, de olyan színben tűnt fel, hogy hazudott a kéziratát illetően, és a tetejébe még meg is szökött. *Sophie javaslatára.*

— Robert, sajnálom, hogy ennyire belerángattam magát — mondta Sophie, Langdon térdére téve a kezét. — De nagyon örülök, hogy velem van.

A kijelentés inkább gyakorlatiasnak hangzott, mint romantikusnak, Langdon mégis úgy érezte, hogy kölcsönös vonzalom támadt közöttük. Fáradt mosollyal fordult Sophie-hoz.

— Sokkal jobban mulatnék, ha kialhatnám magam.

Sophie sokáig hallgatott.

— A nagyapám azt kérte, hogy bízzak magában — mondta végül. — Örülök, hogy megfogadtam a tanácsát.

— A nagyapja még csak nem is ismert engem.

— Ennek ellenére úgy gondolom, hogy helyeselte volna mindazt, amit ma este tett. Segített nekem megtalálni a zárókövet, elmagyarázta a Sangrealt, értelmezte a szertartást, amit az alagsorban láttam. — Sophie szünetet tartott. — Valahogy évek óta nem éreztem magam ilyen közel a nagyapámhoz, mint ma este. Tudom, hogy ez boldoggá tenné.

A messzeségben már kirajzolódtak előttük London körvonalai a hajnali párában. A horizontot egykor uraló Big Bent és Tower Bridge-et mára felváltotta a Millennium Eye — egy kolosszális, ultramodern vaskerék, amelynek százötven méteres magasából lélegzetelállító kilátás nyílt a városra. Langdon egyszer megkísérelte a dolgot, de a „megtekintő kapszulák” túlságosan is emlékeztettek egy lezárt szarkofágra, ezért úgy döntött, hogy inkább megmarad talajszinten, és a Temze szellős partjáról élvezzi a panorámát.

Langdon szorítást érzett a térdén, ami visszatérítette a jelenbe. Sophie zöld szeme szegeződött rá.

— Mit gondol, mit tegyünk a Sangreal-dokumentumokkal, ha egyáltalán megtaláljuk őket? — suttogta.

— Az nem számít, hogy én mit gondolok — mondta Langdon. — A nagyapja magának adta át a cryptexet, és azt kell tennie, amit a megérzése sug. Magának kell kitalálnia, mi lehetett a nagyapja szándéka.

— De érdekel a véleménye. Maga nyilvánvalóan írt valamit abban a kéziratban, ami arra készítette a nagyapámat, hogy megbízzon az ítéletében. Magánmegbeszélést tervezett magával. Ez ritka eset.

— Talán csak azt akarta közölni velem, hogy mekkorát tévedtem.

— Miért mondta volna nekem, hogy keressen meg magát, ha nem rokonszenvezett volna az elgondolásaival? Melyik elképzelést támogatta a könyvében? Hogy kerüljenek napvilágra a Sangreal-dokumentumok, vagy hogy maradjanak elrejtve?

— Egyiket sem. Nem ítékeztem ebben a kérdésben. A kézirat a szent nőiség szimbólumaival foglalkozik, az ikonográfia történetét követi végig. Az fel sem merülhetett, hogy tudom, hol van elrejtve a Grál, vagy mit gondolok a nyilvánosságra hozásáról.

— De mégiscsak írt róla egy könyvet, tehát nyilván úgy érzi, hogy fel kellene tárni.

— Óriási különbség van a között, hogy felállítunk egy hipotézist Krisztus alternatív történetéről, vagy... — Langdon itt elhallgatott.

— Vagy?

— Vagy a világ elé tárunk több ezer ősi dokumentumot, amelyek tudományos bizonyítékkal szolgálnak arra, hogy az *Új testamentum* hamis tanúságtétel.

— De maga azt mondta, hogy az *Újtestamentum* koholmányokon alapul.

Langdon elmosolyodott.

— Sophie, a világon *minden* hit koholmányon alapul. Ez a hit meghatározása: elfogadni azt, amit igaznak gondolunk, de nem lehet bizonyítani. Minden vallás metaforákban, allegóriákban és túlzásokban beszél Istenről, az ókori egyiptomiaktól a mai vasárnapi iskoláig. A metaforák arra kellene, hogy segítsenek az agyunknak feldolgozni a feldolgozhatatlant. A probléma ott kezdődik, amikor szó szerint elhisszük a metaforákat.

— Tehát maga azt pártolja, hogy a Sangreal-dokumentumok örökre rejtve maradjanak?

— Történész vagyok. Ellenzem a dokumentumok elpusztítását, és örülnék annak, ha az egyháztudósok több információ birtokában értékelhetnék Jézus Krisztus kivételes életét.

— Maga mindkét oldal mellett érvel.

— Igen? A *Biblia* a földkerekség millióinak ad alapvető támpontot, hasonlóképpen a *Koránhoz*, a *Tórához* vagy a páli *Kánonhoz*, amely más vallások híveinek vezérlő kalauza. Ha maga meg én olyan dokumentumok birtokába jutunk, amelyek ellentmondanak az iszlám hit, a zsidó hit, a buddhista hit, a pogány hit szent történeteinek, akkor mit tennénk? Kiállnánk és közölnénk a buddhistákkal, hogy Buddha nem lótuszvirágból született, és erre bizonyítékaink vannak? Vagy hogy nem szó szerint kell értelmezni azt, hogy Mária szűzként fogant meg Jézussal? Azok, akik helyesen értelmezik a hitüket, úgyis tudják, hogy ezek a történetek metaforikusak.

Sophie szkeptikusnak tűnt.

— A barátaim, akik hithű keresztények, határozottan hisznek abban, hogy Krisztus szó szerint járt a vízen, szó szerint borrá változtatta a vizet, és szó szerint egy szűztől született.

— Pontosan erről beszélek — mondta Langdon. — A vallásos allegóriák már részévé váltak a valóság szövetének. És millióknak segítenek abban, hogy megtalálják a helyüket ebben a valóságban, és jobb emberekké váljanak.

— De ha egyszer ez a valóság hamis...

Langdon elnevette magát.

— Nem hamisabb, mint annak a matematikai kriptográfusnak a valósága, aki hisz az imaginárius „i” számban, mivel segítségére van a kódok feltörésében.

Sophie a homlokát ráncolta.

— Ez nem fair.

Egy ideig hallgattak.

— Mit is kérdezett? — szólalt meg végre Langdon.

— Nem emlékszem.

Langdon elmosolyodott.

— Ez mindig beválik.

Nyolcvanharmadik fejezet

Langdon Miki egeres karórája csaknem hét harmincat mutatott, amikor az Inner Temple Lane-en Sophie és Teabing társaságában kiszállt a limuzinból. Épületek útvesztőjén keresztüljutottak el egy kis udvarba, amely körbefogta a templomot. A nyerskőből rakott falak ragyogtak az esőben, és galambok burukkoltak odafent a magasban.

London középkori Temple negyedének temploma teljes egészében caeni kőből készült. A drámai hatású, kör alakú építmény félelmetes homlokzattal, egy központi fiatoronnyal és az egyik oldalon kiöblösödő hajóval rendelkezik; sokkal inkább katonai erősségre emlékeztet, mint szentélyre. 1185. február 10-én szentelte föl Heraclius jeruzsálemi pátriárka. A Temple átvészelte nyolc évszázad politikai viharait, a nagy londoni tűzvészt, az első világháborút, de 1940-ben súlyos kárt tettek benne a Luftwaffe gyújtóbombái. A háború után eredeti, komor fenségében állították helyre.

A kör egyszerűsége, gondolta Langdon, aki első ízben csodálhatta meg az épületet. A puritán, egyszerű architektúra inkább a római Angyalvár zordságára emlékeztetett, mint a Pantheon klasszikus alakzatára. A jobb oldalon kitüremkedő zömök toldalék sajnálatosan lerontotta a látványt, de még az sem tudta elkendőzni az épület eredendően pogány jellegét.

— Szombat kora reggel van — mondta Teabing a bejárat felé bicegve —, így azt hiszem, nem kell istentiszteletre számítanunk.

A templom bejárata mélyen behúzódó falfülke volt, amelybe a hatalmas fakapu illeszkedett. Az ajtótól balra egy tökéletesen ide nem illő hirdetőtábla lógott a nyitvatartási idővel és az istentisztelet felsorolásával.

Teabing a homlokát ráncolva tanulmányozta a táblát.

— Még órákig nem engedik be az érdeklődőket. — Megpróbálkozott az ajtóval. Zárva volt. A fához tapasztotta a fiilét és hallgatózott. Egy másodperc múlva kiegyenesedett, és úgy mutatott a hirdetőtáblára, mint akinek már kész terve van: — Robert, nézze csak meg, ki vezeti ezen a héten az istentiszteletet.

Odabent a templomban a ministránsfiú már csaknem végzett a térdeplők porszívózásával, amikor meghallotta, hogy kopogtatnak az ajtón. Nem vett róla tudomást. Harvey Knowles atyának saját kulcsa volt, és különben is órák múlva érkezik. Csak valami kíváncsi turista vagy koldus lehet a kopogtató. *Nem tudsz olvasni?* A tábláról világosan kiderül, hogy szombaton kilenc harminckor nyit a templom. A ministránsfiú folytatta a munkáját.

Ám a kopogtatás váratlanul erőteljes dörömbölésre váltott, mintha valaki egy fémrúddal verné az ajtót. A fiatalember kikapcsolta a porszívót, és mérgesen odamasírozott az ajtóhoz. Elhúzta a reteszt és kinyitotta. Három ember állt a bejáratban. *Turisták*, morogta.

— Kilenc harminckor nyitunk.

A testes férfi, aki a vezetőjüknek tűnt, fémmankóira támaszkodva előrelépett.

— Sir Leigh Teabing vagyok — mondta előkelő angolszász hanghordozással. — Minden bizonnyal tud róla, hogy a Negyedik Mr. és Mrs. Christopher Wrent kísértem ide. — Félreállt az útból, és tiszteletteljes gesztussal a társaságában lévő vonzó párra mutatott. A nőnek

szépen metszett arca és dús burgundi vörös haja volt. A magas, sötét hajú férfi valahonnan ismerősnek rémlett a ministránsfiúnak.

De fogalma sem volt, hogy most mit tegyen. Sir Christopher Wren a Temple Church leghíresebb támogatója volt. Ő tette lehetővé az újjáépítést a nagy tűzvész pusztításai után. Viszont ő a 18. század elején meghalt.

— Hmm... nagy megtiszteltetés találkozni önökkel.

A mankós férfi felvonta a szemöldökét.

— Még jó, hogy nem kereskedelemmel foglalkozik, fiatalember. Ez nem volt valami meggyőző. Hol van Knowles atya?

— Szombat van. Csak később érkezik.

A nyomorék férfi egyre rosszallóbban nézett.

— Ez a hála. Megígérte, hogy itt lesz, de úgy látszik, nélküle kell elintéznem. Nem maradunk sokáig.

A ministránsfiú nem mozdult az ajtóból.

— Elnézést, de hol nem maradnak sokáig?

A látogató szeme most összeszűkül, és előrehajolva suttogott, mintha meg akarná kímélni a jelenlévőket.

— Fiatalember, maga nyilvánvalóan új itt. Sir Christopher Wren leszármazottai minden évben hoznak egy csipetnyit a nagy ember hamvaiból, hogy szétszórják a szentélyben. Az elhunyt rendelkezett így a végakaratóban. Senki sem lelkesedik különösebben érte, de hát mit lehessen tenni?

A ministránsfiú itt volt már néhány éve, de még sohasem hallott erről a szokásról.

— Jobb lenne, ha várának kilenc harmincig. A templom még nem nyitott ki, és én se végeztem még a porszívózással.

A mankós férfi tekintete haragosan megvillant.

— Fiatalember, az, hogy maga egyáltalán itt lehet, kizárólag annak az úriembernek köszönhető, aki most ott van a hölgy zsebében.

— Tessék?

— Mrs. Wren — mondta a mankós férfi —, volna olyan kedves megmutatni ennek a pimasz fiatalembernek az urnát a hamvakkal?

A nő tétozott egy pillanattal, azután, mintha transzból ébredne, belenyúlt a kardigánja zsebébe, és elővett egy kis hengert, ami valamilyen védőanyagba volt tekerve.

— Tessék, látja? — csattant fel a mankós férfi. — És most vagy tiszteletben tartja a végrendeletet, és lehetővé teszi, hogy szétszórjuk a hamvakat a szentélyben, vagy közölni fogom Knowles atyával, hogyan bánt velünk.

A ministránsfiú elbizonytalanodott, hiszen jól ismerte Knowles atyát, aki roppant komolyan vette a templom tradícióit... és, ami ennél is fontosabb, csúnyán ki tudott jönni a béketűréséből, ha bármi olyan történt, ami nem vetett jó fényt eme ősi és tiszteletre méltó kegyhelyre. Knowles atya talán csak elfelejtette, hogy jönnek ezek a családtagok. Ha így van, akkor sokkal kockázatosabb elküldeni, mint beengedni őket. *Végül is azt mondták, hogy csak egy percig tart. Kinek ártanak vele?*

Amikor a ministránsfiú félreállt, hogy bebocsássa a három embert, esküdni mert volna, hogy Mr. és Mrs. Wren legalább olyan zavarban van, mint ő. A tanácstalan fiatalember visszatért a munkájához, de a szeme sarkából figyelte őket.

Langdon nem állta meg mosolygás nélkül, miközben mindhárman behatoltak a templomba.

— Leigh — suttogta —, ön túlságosan jól hazudik.

Teabing rákacsintott.

— Oxfordi színjátszó kör. Még ma is emlegetik a Július Caesaromat. Bizonyos vagyok abban, hogy még soha senki nem adta elő a harmadik felvonás első jelenetét akkora átéléssel.

Langdon felkapta a fejét.

— De hiszen Caesar addigra már *halott* volt!

Teabing elvigyorodott.

— Ez igaz, de zuhanás közben elszakadt a tógám, és úgy feküdtem ott fél óráig, hogy kilógott a nemi szervem.

Langdon csettintett. *Hát, azt megnéztem volna.*

Ahogy a csapat átvágott a szögletes szárnyépületen a templom fő teréhez vezető boltív felé, Langdon döbbenetesen mérte fel a szentély dísztelen komorságát. Noha az oltár elrendezése a keresztény kápolnákéra emlékeztetett, a berendezés kopár volt és rideg, nyoma sem volt a hagyományos díszítményeknek.

— Milyen sivár — suttogta.

Teabing halkán nevetett.

— Anglikán egyház. Az anglikánok édesítés nélkül isszák ki a keserű poharat. Semmi sem vonja el a figyelmüket a nyomorúságuktól.

Sophie a hatalmas átjáróra mutatott, amely a kör alakú tempiomrészbe vezetett.

— Olyan, akár egy erőd — suttogta.

Langdon egyetértett vele. A falak még belülről is szokatlanul robusztusnak tündek.

— A templomos lovagok harcosok voltak — emlékeztette őket Teabing, miközben fémharkókóinak kopogása visszhangot vert az üres térben. — Vallásos-katonai rend. A templomaik egyben várként és bankként is működtek.

— Bankként? — kérdezte Sophie Leigh-re pillantva.

— De még mennyire! A templomosok találták fel a modern bankrendszer elvét. Az európai uraknak veszélyes volt arannyal utazni, ezért a templomosok lehetővé tették, hogy beadják az aranyukat a legközelebbi templomba, majd bárhol Európában kivegyék egy *másik* templomból. Ehhez csak a megfelelő iratokkal kellett rendelkezni. — Teabing kacsintott. — És megfizetni némi kezelési költséget. Ez volt az ATM elődje. — Teabing egy festett üvegablakra mutatott, amelyen egy vörös lovon ülő, fehér ruhás lovagot világított meg a felhőkön áttörő nap. — Alanus Marcel — mondta Teabing. — A Temple Nagymestere az ezerkétszázas évek elején. Ő és az utódai viselték a Primus Baro Angiae címét a Parlamentben.

Langdon meglepődött.

— A Birodalom Első Bárója?

Teabing bólintott.

— A Temple Nagymestere egyesek szerint nagyobb befolyással rendelkezett, mint maga a király. — Amikor odaértek a kör alakú szentély elé, Teabing hátranézett a ministránsfiúra, aki tőlük jó messzire porszívózott. — Tudja — súgta oda Teabing Sophie-nak —, azt beszélük, hogy egy éjszakára itt rejtették el a Szent Grált, miközben a templomosok egyik helyről a másikkra költöztették. El tudja képzelni a négy ládat a Sangreal-dokumentumokkal és Mária Magdolna szarkofágjával, ahogy itt állnak? Én libabőrös leszek a gondolattól.

Langdon is lúdbőrzött, amikor belépett a körkörös szentélybe. Felmérte tekintetével a világos színű kőfalak görbületét, szemügyre vette a faragott vízköpőket, démonokat és szörnyeket, a fájdalomtól eltorzult emberi arcokat, amelyek mind befelé fordultak. A faragványok alatt egyetlen ívelt körpad futott végig a teljes fal mentén.

— Körszínház — suttogta Langdon.

Teabing fölemelte az egyik mankóját, és a helyiség túlsó végébe mutatott, tőlük jobbra. Langdon követte a tekintetével.

Tíz kőlovag.

Öt bal felől, öt jobb felől.

A padlóból kiemelkedve, békés pózban feküdtek az életnagyságú, faragott alakok. A lovagokat teljes páncélzatban ábrázolták, pajzzsal és karddal, s a síremlékek azt a kényelmetlen érzést keltették Langdonban, mintha valaki gipsszel öntötte volna ki a lovagokat, miközben aludtak. A kőfigurákat alaposan megviselte az idő, mégis mindegyik egyedi volt — más és más volt a vértzetük, más és más helyzetben volt a kezük és a lábuk, különböztek az arcvonásaik és a címerük a pajzson.

Londonban egy lovag, Pápa tette sírba...

Langdont szédülés fogta el, ahogy beljebb hatolt a körkörös térben.

Ez lesz az a hely.

Nyolcvannegyedik fejezet

Rémy Legaludec behajtott egy koszos sikátorba a Temple Church közelében, és a hatalmas szemetes konténerek takarásában leállította a limuzint. Levette a gyújtást, és körülnézett. Sehol senki. Kiszállt a kocsiból, hátrament és bemászott a limuzin utasterébe a szerzeteshez.

A Rémy jelenlétét megérező szerzetes visszatért az imádság révületéből, és a komornyikra emelte piros szemét, amelyben inkább kíváncsiság, mint félelem tükröződött. Rémyre egész este lenyűgöző hatást tett az összekötözött férfinak az a képessége, hogy megőrizze a nyugalomát. Egy ideig még hányta-vetette magát a Range Roverben, de aztán úgy tűnt, mint aki elfogadja a sorsát, és egy magasabb hatalom kezébe helyezi magát.

Rémy meglazította a csokornyakkendőjét, és kigombolta magas, keményített, hegyes gallérját; úgy érezte, mintha évek óta most először lélegezne szabadon. Kitöltött magának egy pohár Smirnoff vodkát a limuzin bárjából. Egy hajtásra megitta, majd újratöltött.

Hamarosan a magam ura leszek.

Szemrevételezte a bársekreényt, és megtalálva a borosüveg nyitóját, kipattintotta az éles pengét. Ezzel a késsel szokták levágni az ólompecsétet a palackok dugójáról, de ezen a reggelen sokkal drámaibb szerepet kapott. Rémy szembefordult Silasszal, és fölemelte a csillogó pengét.

A piros szempárban most már megjelent a félelem.

Rémy elmosolyodott, és megindult a limuzin hátsó része felé. A szerzetes, kötelékeivel küzdve, megpróbált visszahúzódn.

— Maradj nyugton — suttogta Rémy, és közelebb hajolt a pengével.

Silas el sem merte hinni, hogy Isten megmentette. Még a kötelékei okozta fájdalmat is spirituális gyakorlatként fogadta, mert az elszorított tagjaiban lüktető fájdalom arra a szenvedésre emlékeztette, amelyet Krisztusnak kellett elviselnie. *Egész éjszaka imádkoztam a szabadulásért.* Most, ahogy a kés közeledett hozzá, Silas lehunyta a szemét.

Éles fájdalom hasított a vállába. Felkiáltott, és elképzelni sem tudta, hogy itt fog meghalni, ennek a limuzinnak a hátuljában, védekezésre képtelenül. *Isten munkáját végeztem. A Mester azt ígérte, hogy oltalmazni fog.*

Silas égető forróságot érzett szétterjedni a hátában és a vállában, szinte látta saját kiömlő vérét. Most a combjába hasított bele a fájdalom, és érezte, ahogy közeledik az öntudatvesztés jól ismert élménye — a test védekezőmechanizmusa a fizikai fájdalommal szemben.

Az égető hőség immár valamennyi izmát átjárta. Silas még jobban összeszorította a szemét: megfogadta, hogy élete utolsó képeként nem a gyilkosa látványát viszi magával a halálba. Helyette a fiatal Aringarosa püspököt látta maga előtt Spanyolországban, a kis templomnál állva... annál a templomnál, amelyet a saját kezükkel építettek föl Silas-szal. *Ott kezdődött az életem.*

Silas úgy érezte, mintha lángolna a teste.

— Igyál egy kortyot — suttogta a szmokingos férfi francia akcentussal. — Attól gyorsabban helyreáll a vérkeringésed.

Silas meglepődve nyitotta fel a szemét. Egy homályos alak hajolt fölé egy pohár folyadékkal a kezében. A kocsi padlóján egy csomó szétvágott ragasztószalag feküdt a vértelen kés mellett.

— Idd meg ezt — ismételte a férfi. — Fájhatnak az izmaid, ahogy visszatér beléjük a vér.

Silas most azt érezte, hogy az égető lüktetés szűrő viszketéssé alakul át. A vodkának rémes íze volt, de hálásan megitta. A sors jó adag balszerencsével sújtotta ma éjjel, de Isten egyetlen csodás fordulattal egy csapásra mindent megváltoztatott.

Isten mégsem váltott meg.

Silas tudta, hogyan nevezné Aringarosa azt, ami történt.

Isteni beavatkozás.

— Már korábban szerettelek volna kiszabadítani — mentegetőzött a komornyik —, de lehetetlen volt. Előbb a rendőrség érkezett meg a Château Villette-be, aztán ott voltak a Biggin Hill-i repülőtéren is, így csak most adódott rá alkalom. Értesz engem, ugye, Silas?

Silas rémülten hőkölt hátra.

— Honnan tudja a nevemet?

A komornyik elmosolyodott.

Silas felült, masszírozni kezdte merev izmait, és az érzelmeivel küzdött, amelyekben hitetlenség, hála és zavarodottság keveredett.

— Maga... maga a Mester?

Rémy megrázta a fejét, jót nevetve a feltételezésen.

— Bárcsak akkora hatalmam lenne. Nem, nem én vagyok a Mester. De őt szolgálom, ahogyan te is. És a Mester elismerően beszélt rólad. Én Rémy vagyok.

Silas el volt képedve.

— Nem értem. Ha a Mesternek dolgozik, akkor miért a maga házába vitte Langdon a zárókövet?

— Az nem az én házam. Hanem a világ legnevesebb Grál történészéé, Sir Leigh Teabingé.

— De maga is ott él. Igazán furcsa véletlen...

Rémy mosolygott: láthatóan neki nem okozott problémát az a véletlen egybeesés, hogy Langdon éppen abban a házban keresett menedéket.

— Mindez teljesen kiszámítható volt. Robert Langdon hozzájutott a záróköhöz, és segítségre volt szüksége. Mi lett volna logikusabb választás, mint Leigh Teabing otthona? Ahol én pontosan azért tartózkodom, mert a Mester így akarta. — Rémy szünetet tartott. — Mit gondolsz, honnan tud olyan sokat a Mester a Grálról?

Silasnak lassan derengeni kezdett a dolog, és nem győzött álmélnokni. A Mester felbérelt egy inast, aki szabadon hozzáférhet Sir Leigh Teabing kutatási eredményeihez. Ragyogó terv volt.

— Még sok mindenről kell beszélnem neked — mondta Rémy, átadva Silasnak a töltött Heckler & Koch pisztolyt. Aztán előrenyúlt a belső ablakon át, és kivett a kesztyűtartóból egy kis revolvert, ami elfért a tenyerében. — De előbb még el kell végeznünk egy munkát.

Faché kapitány kiszállt a repülőgépből Biggin Hillben, és hitetlenkedve hallgatta a kenti főfelügyelő beszámolóját a Teabing hangárjában történekről.

— Személyesen kutattam át a gépet — állította a felügyelő —, és senki sem volt odabent. — Dölyfös hanghordozással folytatta. — És meg kell mondanom, hogy ha Sir Leigh Teabing beperel, akkor én...

— Kihallgatta a pilótát?

— Természetesen nem. Ő francia, így erre nem volt felhatalmazásom.

— Vigyen oda a géphez.

A hangárba érkezve Fachének csupán hatvan másodpercre volt szüksége ahhoz, hogy felfedezzen egy oda nem illő vérfoltot a kövezeten, annak a helynek a közelében, ahol a limuzin parkolt. Faché odament a repülőgéphez, és dörömbölni kezdett a fémtörzsön.

— A francia Ügyészségi Nyomozóhivatal kapitánya vagyok. Nyissa ki az ajtót!

A rémült pilóta kinyitotta az ajtót, és leengedte a lépcsőt.

Faché felkapaszkodott. Három perccel később, a fegyvere segítségével, teljes vallomáshoz jutott, beleértve a pontos leírást az összekötözött albínó szerzetesről. Megtudta továbbá, hogy a pilóta látta Langdont és Sophie-t, akik hátrahagytak valamit Teabing széfjében: egy faládikát. Noha a pilóta azt állította, hogy nem tudja, mi volt a dobozban, azt elismerte, hogy Langdon egész úton csak ezzel a tárgy-gyal foglalkozott.

— Nyissa ki a széfet! — követelte Faché.

A pilóta elszörnyedt.

— De én nem ismerem a kombinációt.

— Az bizony kár. Már éppen arra gondoltam, hogy mégsem vonatom be a repülőgép-vezetői engedélyét.

A pilóta a kezét tördelte.

— Ismerek pár embert az itteni karbantartóknál. Talán meg lehetne fújni...

— Fél órát adok.

A pilóta rávetette magát a rádióra.

Faché a gép hátuljába ment, és töltött magának egy nagy pohár italt. Korán volt még, de mivel egy szemhunyaszt sem aludt, ezt bajosan lehetett volna délelőtti ivásnak tekinteni. Leült egy plüss karosszékbe, lehunyta a szemét, és megpróbálta rendezni a gondolatait. *Sokba kerül nekem a kenti rendőrség melléfogása.* Azóta már mindenki a fekete Jaguar limuzint keresi.

Megszólalt a telefonja, és Faché azt kívánta, bár lenne egy pillanatnyi nyugalma.

— *Allo?*

— Útban vagyok Londonba. — Aringarosa püspök volt az. — Egy órán belül ott leszek.

Faché kiegyenesedett.

— Azt hittem, hogy Párizsba tart.

— Nagyon aggódom. Megváltoztattam a terveimet.

— Nem kellett volna.

— Megtalálta Silast?

— Nem. A fogvatartói kicsúsztak a rendőrök markából, mielőtt ideértem volna.

Aringarosát elöntötte a méreg.

— Azt ígérte nekem, hogy megállítja a gépet!

Faché lehalkította a hangját.

— Püspök úr, tekintettel az ön kényes helyzetére, azt ajánlom, hogy ne feszítse tovább a húrt. Amint lehetséges, megfogom találni Silast és a többieket is. Hová érkezik?

— Egy pillanat. — Aringarosa letakarta a tenyerével a telefont, majd újra a füléhez emelte.

— A pilóta megpróbál leszállási engedélyt kérni Heathrow-ban. Én vagyok az egyetlen utasa, de nem volt előre bejelentve, hogy útvonalat változtatunk.

— Mondja meg neki, hogy jöjjön a kenti Biggin Hill kereskedelmi repülőtérre. Szerzek neki leszállási engedélyt. Én már nem leszek itt, amikor ön leszáll, de elintézem, hogy itt várja egy kocsi.

— Köszönöm.

— Ahogy az első beszélgetésünkben jeleztem, püspök úr, nem ön az egyetlen, aki most közel áll ahhoz, hogy mindent elveszítsen.

Nyolcvanötödik fejezet

Sírján keress gömböt, noha úgysem leled.

A faragott lovagok mindegyike a hátán feküdt, míg a fejük egy-egy szögletes kőpárnán nyugodott. Sophie gerincén végigfutott a hideg. A vers utalása a „gömbre” felidézte benne mindazt, amit a barlangban látott azon az éjszakán.

Hierosz gamosz. A gömbök.

Sophie azon tűnődött, vajon ebben a szentélyben is mutattak-e be olyan szertartásokat. A körkörös alaprajz nagyon is megfelelt a pogány rítusoknak. Az ívelt paddal közrefogott középső tér a csupasz padlóval. *Körszínház*, ahogy Langdon nevezte. Sophie elképzelte ugyanezt a helyet éjjel, tele álarcos emberekkel, akik kántálnak a fáklyák fényénél, és mindannyian a „szent nászt” figyelik a terem közepén.

Kiűzte a képet a fejéből, s Langdont meg Teabinget követve elindult a lovagok első csoportja felé. Annak ellenére, hogy Teabing azt kérte, aprólékosan vizsgáljanak meg mindent, Sophie-t hajtotta a türelmetlenség, és a bal oldali öt lovaghoz sietett.

Már az első síremlékeknél felfigyelt az egyezésekre és az eltérésekre. Mindegyik lovag a hátán feküdt, de míg hárman egyenesen kinyújtották a lábukat, ketten keresztbe tették. Sajnos semmi nem utalt arra, hogy ennek a különbségnek bármi köze lenne a hiányzó gömbhöz. Szemügyre véve az öltözéküket Sophie-nak feltűnt, hogy két lovag tunikát visel a páncélja fölött, míg a másik három bokáig érő köntöst. De ez sem segített semmit. Sophie most a fennmaradt egyetlen jól látható eltérésre összpontosított: a lovagok kéztartására. Két lovag a kardját markolta, kettő imádkozott, egy pedig kinyújtotta a kezét a teste mellett. Sophie némi vizsgálódás után vállat vont, eldöntve, hogy itt ugyan nincs nyoma hiányzó gömbnek.

Megérezve a cryptex súlyát a kardigánja zsebében, átpillantott Langdonra és Teabingre. A férfiak lassan haladtak, még mindig csak a harmadik lovagnál jártak, és láthatólag eddig ők sem voltak szerencsésebbek. Sophie-nak nem volt kedve várni, elfordult tőlük, és megindult a lovagok második csoportja felé.

Ahogy átvágott az üres téren, halkán mormolta magában a verset, amelyet olyan sokszor olvasott el, hogy már kívülről tudta.

Londonban egy lovag, Pápa tette sírba. Munkája gyümölcsét szent harag torolta. Sírján keress gömböt, noha úgysem leled. A Rózsa méhének titkát súgja neked.

Amikor Sophie odaért a lovagok második csoportjához, úgy találta, hogy az nagyon hasonló az elsőhöz. Mindegyik páncélban és karddal feküdt, különböző testtartásban.

Mindegyik, kivéve a tizedik, az utolsó lovagot.

Odasietett, és közléről is megnézte.

Se párna. Se páncél. Se tunika. Se kard.

— Robert! Leigh! — hívta őket, kiáltása visszhangzott a teremben. — Innen valami hiányzik.

Mindkét férfi felkapta a fejét, és azonnal elindultak Sophie felé.

— Egy gömb? — kérdezte izgatottan Teabing. A mankói gyors ritmusra kopogtak a kövön, ahogy Sophie-hoz igyekezett. — Onnan hiányzik a gömb?

— Nem egészen — mondta Sophie, miközben homlokráncolva nézte a tizedik sírkövet. — Innen mintha egy egész lovag hiányozna.

Mellé érve a két férfi zavartan bámulta az utolsó síremléket. Ez egy lezárt kőkoporsó volt — lovag nélkül. A szarkofág trapéz alakú volt, lefelé keskenyedett, fölfelé szélesedett és csúcsos tetővel zárult.

— Ezt a lovagot miért nem faragták ki? — kérdezte Langdon.

— Lenyűgöző — mondta Teabing az állát simogatva. — Erről a különlegességről megfeledeztem. Évek óta nem jártam itt.

— Ez a koporsó — mondta Sophie — úgy fest, mintha ugyanakkor készítette volna ugyanaz a szobrász, mint a többi kilencet. De akkor ez a lovag miért a koporsóban van, és miért nem a tetején?

Teabing a fejét rázta. — Ez a templom egyik titka. Legjobb tudomásom szerint még soha senki nem talált rá magyarázatot.

— Hello! — hallatszott a ministránsfiú hangja, aki zavart arc kifejezéssel közeledett feléjük. — Ne vegyék sértésnek, de önök azt mondták nekem, hogy csak szétszórják a hamvakat, és most mintha inkább a látnivalókat néznék.

Teabing rosszállóan nézett a fiúra, majd Langdonhoz fordult.

— Mr. Wren, úgy látom, hogy a családja nagylelkűsége ma már nem érdemel annyi időt, mint régen. Akkor talán jobb lenne elővenni a hamvakat, és elintézni a dolgot. — Teabing most Sophie-hoz intézte a szavait. — Mrs. Wren?

Sophie vette a lapot, és kiemelte a zsebéből a pergamenbe tekert cryptexet.

— Nos hát — mondta éles hangon Teabing a ministráns — fiúnak —, magunkra hagyna minket egy kis időre?

A ministránsfiú nem mozdult. Langdont nézte merően.

— Ismerősnek tűnik.

Teabing felcsattant.

— Talán azért, mert Mr. Wren minden évben eljön ide. *Vagy talán, rémült meg Sophie, mert látta Langdont a televízióban a tavalyi vatikáni eset kapcsán.*

— Még sohasem találkoztam Mr. Wrennel -jelentette ki a ministránsfiú.

— Téved — mondta Langdon udvariasan. — Én úgy emlékszem, hogy tavaly futólag láttuk egymást. Knowles atya elmulasztott hivatalosan bemutatni minket egymásnak, de én felismertem az arcát, amikor bejöttünk. Elismerem, hogy mi most betolakodtunk ide, de szeretném, ha adna nekünk még néhány percet, hiszen messziről utaztam ide, hogy szétszórjam a hamvakat a síremlékek között. — Langdon Teabinget megszegyenítő meggyőző erővel adta elő a mondandóját.

De a ministránsfiú arcán egyre erősebb kétség látszott.

— Ezek nem sírok.

— Tessék? — kérdezte Langdon.

— Már hogyan volnának sírok — erősködött Teabing. — Miről beszél?

A ministránsfiú csak a fejét rázta.

— A sírban holttest van. Ezek alatt a kövek alatt nincsenek holttestek.

— Hiszen ez egy kripta! — mondta Teabing.

— Csak az elavult történelemlékek szerint. Kriptának hitték, de az 1950-es renováláskor kiderült, hogy szó sincs róla. — A fiú most ismét Langdonhoz fordult. — És

úgy gondolom, Mr. Wrennek *tudnia kellene* erről. Tekintve, hogy az ő családja fedezte fel a dolgot.

Kínos csend következett.

Amelyet a toldaléképületben kicsapódó ajtó zaja tört meg.

— Ez Knowles atya lesz — mondta Teabing. — Nem nézné meg?

A mimstránsfiú gyanakodva nézett rá, de azért elindult a bejárat felé, magára hagyva Langdont, Sophie-t és Teabinget, akik komoran bámultak egymásra.

— Leigh — suttogta Langdon —, itt nincsenek holttestek? Miről beszélt ez a fiú?

Teabing zavartnak tűnt.

— Nem tudom. Én mindig azt hittem... de hát csakis ez a hely lehet az. Ennek így semmi értelme!

— Láthatnám még egyszer azt a verset? — kérdezte Langdon.

Sophie kivette a cryptexet a zsebéből, és óvatosan átadta neki.

Langdon kitekerte a pergamenből, és a kezébe vette a cryptexet, miközben a költeményt tanulmányozta.

— Igen, a vers határozottan egy sírra utal. Nem pedig jelképes sírra.

— Nem lehet, hogy a vers téved? — kérdezte Teabing. — Lehet, hogy Jacques Saunière is elkövette ugyanazt a hibát, mint én?

Langdon fontolóra vette a dolgot, aztán megrázta a fejét.

— Leigh, ön mondta. Ezt a szentélyt a templomosok építették, a rend katonai ágazata. Valami azt súgja nekem, hogy a Sion-rend Nagymesterének pontosan kellett tudnia, hogy eltemettek-e itt lovagokat, vagy sem.

Teabing tanácsalannak tűnt.

— De ez a hely tökéletesen megfelel a szempontjainknak. — Visszafordult a lovagokhoz. — Bizonyára elnéztünk valamit.

A mellékszárnyba érkező ministránsfiú meglepve látta, hogy nincs ott senki.

— Knowles atya? — *Biztos vagyok benne, hogy hallottam az ajtónyitást*, gondolta, és elindult az ajtó felé.

Az ajtó közelében egy sovány, szmokingos férfi állt, a fejét vakarta és elveszettnek tűnt. A ministránsfiú bosszúsán felszisszent, mert rájött, hogy elfelejtette bezárni az ajtót, amikor beengedte a többieket. Most besétált ez a szárnalmas alak az utcáról, és a külsejéből ítélve valami esküvő után fog érdeklődni.

— Elnézést — szólította meg kikerülve egy nagy oszlopot —, de zárva vagyunk.

A ministránsfiú ruhasuhogást hallott a háta mögül, de mire megfordulhatott volna, valaki elkapta a nyakát, és egy erőteljes kéz tapadt a szájára, beléfojtva a sikoltást. A szájára tapadó kéz hófehér volt és a fiú alkoholszagot érzett.

A szmokingos férfi szép nyugodtan elővett egy nagyon kis revolvert, amelyet egyenesen a ministránsfiú halántékának szögezett.

A ministránsfiú forróságot érzett az ágyékában, és rájött, hogy bevizelt.

— Most nagyon figyelj — suttogta a szmokingos férfi. — Szó nélkül kimész ebből a templomból, és elkezdesz rohanni. Meg ne állj. Világos?

A fiú bólintott, már amennyire a szájára szoruló kéz engedte.

— Ha szólni mersz a rendőrségnek... — A szmokingos ember a homlokához nyomta a fegyvert. — Megtalállak.

Legközelebb a fiú arra eszmélt, hogy odakint van a külső udvaron, és megfogadta magában, hogy addig szalad, ameddig csak a lába bírja.

Nyolcvanhatodik fejezet

Silas kísértetként, hangtalanul lopakodott a célpont háta mögé. Sophie Neveu túl későn érezte meg a közeledtét. Mire megfordulhatott volna, Silas már a gerincének nyomta a pisztolycsövet, másik kezével átkarolta és hatalmas mellkasához rántotta. Sophie felkiáltott meglepetésében. Teabing és Langdon egyszerre fordult meg, és döbbsent, rémült tekintettel szemlélte a látványt.

— Mi ez? — hörögte Teabing. — Mit csinált Rémyvel?

— Ön csak azzal törődjön — mondta Silas hideg nyugalommal —, hogy bánthatlanul távozhassak innen a zárókövel. — Ez a mentőakció, ahogy Rémy elmagyarázta, egyszerű volt és tiszta: *Menj be a templomba, szerezd meg a zárókövet, és sétálj ki. Semmi gyilkolás, semmi küzdelem.*

Silas erősen tartotta Sophie-t, miközben a mellkasáról a derekára vándorolt a keze, és mélyen belenyúlt a nő zsebébe. Saját alkoholszagú leheletén át érezte hajának finom illatát.

— Hol van? — suttogta. *A zárókö a nő zsebében volt. Hova lett?*

— Itt van — zendült meg Langdon mély hangja a templom távolabbi végéből.

Silas arrafelé fordult, és látta, hogy Langdon maga előtt tartja a fekete cryptexet, előre-hátra hajladozva vele, akár a lomha bikát provokáló matador.

— T egye le — parancsolta Silas.

— Engedje távozni Sophie-t és Leigh-t a templomból — válaszolta Langdon. — Aztán majd kettesben elrendezzük a dolgot.

Silas ellökte magától Sophie-t, és Langdonra szegezve a fegyverét, elindult felé.

— Ne jöjjön közelebb — mondta Langdon. — Egy lépést se, amíg el nem hagyták az épületet.

— Nincs abban a helyzetben, hogy feltételeket szabjon.

— Ez nem így van — mondta Langdon, és magasan a feje fölé emelte a cryptexet. — Nem fogok habozni, hogy a földhöz vágjam és összetörjem a benne lévő fiolát.

Noha Silas látszólag nem vette komolyan a fenyegetést, valójában félelem hasított belé. Ez váratlan fordulat volt. Langdon fejére célzott a pisztollyal és a hangja ugyanolyan határozott volt, mint a keze.

— Soha nem tenné meg, hogy összetöri a zárókövet. Ugyanúgy meg akarja találni a Grált, mint én.

— Téved. Ön jobban akarja. Már bebizonyította, hogy akár ölni is hajlandó érte.

Negyvenlépésnyire onnan, a szárnyépületnek a boltívhez legközelebbi padja mögül kilesve, Rémy Legaludéc egyre inkább pánikba esett. Az akció nem úgy alakult, ahogy eltervezték, és még ebből a távolságból is láthatta, hogy Silas elbizonytalanodik, nem tudja, hogyan oldhatná meg a helyzetet. A Mester utasítására Rémy megtiltotta Silasnak, hogy elsüsse a fegyverét.

— Engedje elmenni őket — követelte újra Langdon, magasan a feje fölött tartva a cryptexet, és farkasszemet nézve a pisztoly csövével.

A szerzetes piros szemében tehetetlen düh jelent meg, és Rémy rettegni kezdett, hogy Silas lelőheti a cryptexet tartó Langdont. *A cryptex nem eshet le!*

A cryptex volt Rémy biztosítéka a szabadságra és a gazdagságra. Egy éve Rémy még nem volt több, mint egy ötvenöt éves komornyik, aki a Château Viliette falai között élt, és kiszolgálta a nyomorék, elviselhetetlen Sir Leigh Teabing szeszélyeit. Aztán kapott egy visszautasíthatatlan ajánlatot. Rémy kapcsolata Sir Leigh Teabinggel — a világ legnevesebb Grálkutatójával — mindazt megadhatta Rémynek, amiről valaha is álmodott. És azóta minden pillanat, amelyet a Château Villette-ben töltött, közelebb vitte ehhez a kivételes eseményhez.

Már a küszöbön vagyok, mondta magának Rémy, miközben meredten bámult befelé a szentélybe, és a zárókövet tartó Langdonra. Ha Langdon leejti, akkor minden elveszett.

Beavatkozzak? A Mester szigorúan megtiltotta neki, hogy mutakozzon. Rémy volt az egyetlen, aki azonosítani tudta a Mestert.

— Biztos abban, hogy Silasnak kell végrehajtania ezt a feladatot? — kérdezte Rémy a Mestertől alig fél órával ezelőtt, amikor utasításokat kapott a zárókő megszerzésére. — Én is képes vagyok rá.

A Mester nem engedett.

— Silas jól szolgált minket, amikor a rend négy tagjához küldtük. Meg fogja szerezni a zárókövet. Maga maradjon távol. Ha meglátnák, akkor likvidálnunk kéne őket, és már eddig is túl sok volt a gyilkolásból. Ne mutakozzon előttük. Nem láthatják meg az arcát.

De az arcom úgyis megfog változni, gondolta Rémy. *Abból a pénzből, amit ígért nekem, teljesen új emberré változhatok.* A plasztikai sebészet még az ujjlenyomatokat is képes megváltoztatni, mondta neki a Mester. Hamarosan szabad lesz — és egy felismerhetetlenül új, vonzó arccal fog sütkérezni a napon.

— Értettem — mondta Rémy. — Láthatatlanul fogom segíteni Silast.

— Csak hogy tudja, Rémy — mondta neki a Mester —, a keresett sír nem a Temple Churchben van. Nincs mitől tartania. Rossz helyen kutatnak.

Rémy meg volt döbbenve.

— És ön tudja, hogy hol van az igazi sír?

— Hát persze. Később majd elmondom. Pillanatnyilag gyorsan kell cselekedni. Ha a többiek rájönnek a sír valódi helyére, és távoznak, még mielőtt megszereztük volna a cryptexet, örökre elveszítjük a Grált.

Rémyt egyáltalán nem érdekelte a Grál, azon túl, hogy a Mester addig nem fizet neki, amíg meg nem találja. Rémy mindannyiszor megsédült, amikor arra a pénzre gondolt, amely hamarosan a markában lesz. *Húszmillió euró egyharmad része. Bőven elég arra, hogy mindörökre eltűnjek innen.* Rémy lelki szemeivel már látta a Côte d'Azur tengerparti városait, ahol élete hátralévő napjait kívánta eltölteni, élvezve a napfényt.

Most azonban itt, a Temple Churchben, miközben Langdon a cryptex összetörésével fenyegetőzött, veszélybe került Rémy boldog jövője. Képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy hajszálnyira a céltől mindent elveszítsen. Rémy merész lépésre szánta el magát. A kezében tartott revolver egy könnyen elrejtendő, kiskaliberű Medusa volt, de közvetlen közélről nagyon is halálos.

Rémy kilépett az árnyékból, és a körkörös szentélyben egyenesen Teabing fejének szegezte a fegyvert.

— Öregfiú, régóta vártam már erre a pillanatra.

Sir Leigh Teabing szíve kis híján megállt, amikor azt látta, hogy Rémy pisztolyt szegez rá. *Mit csinál ez?* Teabing felismerte saját kis Medusa revolverét, amelyet biztonsági okokból a limuzin kesztyűtartójában őrzött.

— Rémy? — kérdezte a megrendült Teabing. — Mi akar ez lenni?

Langdon és Sophie ugyanolyan döbbenettel meredtek rá.

Rémy megkerülte Teabinget, és a hátába nyomta a pisztoly csövét, fönt a bal oldalon, pontosan a szíve magasságában.

Teabing érezte, hogy a rémülettől összeszorulnak az izmai.

— Rémy, én nem...

— Leegyszerűsíttem a dolgot — csattant fel Rémy, farkasszemet nézve Langdonnal Teabing válla felett. — Tegye le a zárókövet, vagy meghúzó a ravaszt.

Langdon pillanatnyilag tehetetlennek tűnt.

— Önnek semmit sem ér a zárókő — dadogta. — Még csak ki sem tudná nyitni.

— Arrogáns bolondok — vetette oda Rémy. — Hát észre sem vették, hogy végig hallgatóztam ma este, miközben azokról a versekről tárgyaltak? Mindazt, amit hallottam, továbbadtam másoknak. Azoknak, akik többet tudnak, mint önök. Hiszen még csak nem is a megfelelő helyen keresik! A kérdéses sír egészen máshol van!

Teabing pánikba esett. *Miket beszél ez?*

— Mihez akar kezdeni a Grállal? — kérdezte Langdon. — Meg akarja semmisíteni? Még a Napok Vége előtt?

Rémy a szerzeteshez fordult.

— Silas, vedd el a zárókövet Mr. Langdontól.

Ahogy a szerzetes előrelépett, Langdon hátrált, még magasabbra emelve a cryptexet, és látszott rajta, hogy bármelyik pillanatban képes a földhöz vágni.

— Inkább összetöröm — mondta Langdon —, mint hogy rossz kezekbe kerüljön.

Teabing most már végképp pánikba esett. Érezte, hogy a szeme láttára foszlik semmivé egész életműve. Minden álma megghiúsulással fenyegetett.

— Robert, ne! — kiáltott fel Teabing. — Ne tegye! A Grált tartja a kezében! Rémy sosem lenne képes lelőni engem. Már tíz éve ismerjük egymást...

Rémy megcélozta a mennyezetet, és elsütötte a Medusát. Hatalmas volt a dörrenés egy ilyen kis fegyverhez képest; a lövés mennydörgésként visszhangzott a kőfalak között.

Mindenki megdermedt.

— Nincs kedvem játszodozni — jelentette ki Rémy. — A következő a hátába megy. Vedd el a zárókövet, Silas.

Langdon vonakodva odanyújtotta a cryptexet. Silas előrelépett és átvette, piros szemében a kielégült bosszúvágy csillogott. Csuhája zsebébe csúsztatva a zárókövet, Silas hátrálni kezdett, még mindig sakkban tartva Langdont és Sophie-t a fegyverével.

— Hadd menjen — mondta Langdon.

— Mr. Teabinget is elvisszük kocsikázni — mondta Rémy, továbbra is a gazdája hátába nyomva a revolvert. — Ha értesítik a rendőrséget, Teabing meghal. Ha megpróbálnak közbeavatkozni, akkor is meghal. Világos?

— Vigyenek el engem — követelte Langdon, a hangja remegett az indulattól. — Engedjék el Leigh-t.

Rémy felnevetett.

— Nem jó ötlet. Mi már olyan régóta vagyunk együtt. Egyébként is, még hasznunkra lehet.

Most Silas vette át Langdon és Sophie szemmel tartását, miközben Rémy a kijárat felé vonszolta Teabinget, aki maga után húzta mankóit a kövezeten.

Sophie bizonytalan hangon szólalt meg.

— Kinek dolgoznak?

A kérdés vigyort csalt a távozó Rémy arcára,

— Meg volna lepve, ha tudná, Mademoiselle Neveu.

Nyolcvanhetedik fejezet

A Château Viliette szalonjában kihúlt a kandalló, de Collet mégis előtte járkálva olvasta el az Interpoltól érkezett faxokat.

Csupa olyan értesülést, amire egyáltalán nem számított.

André Vernet, a hivatalos adatok szerint, mintapolgár. Nincs nyilvántartva a rendőrségnél — még egy tilosban parkolás miatt sem. Az előkészítő iskola után a Sorbonne-ra járt, ahol *cum laude* diplomázott nemzetközi pénzügyből. Az Interpol szerint Vernet neve időről időre megjelent az újságokban, de mindig pozitívan írtak róla. Az ő segítségével tervezték meg a Zürichi Letéti Bank biztonsági rendszerét, amely vezető szerepet eredményezett a banknak az elektronikus biztonság ultramodern világában. Vernet hitelkártya-egyenlege elárulta, hogy rajong a művészeti könyvekért, a drága borokért és a klasszikus zenéért — főleg Brahmsért —, amelyet egy különleges, még évekkel ezelőtt vásárolt hifi-berendezésen hallgat.

Ez nulla, sóhajtott fel Collet.

Az egyedüli használható adat az Interpoltól egy sorozat ujjlenyomat azonosítása volt, amely minden bizonnyal Teabing inasától származott. A helyszínelők főnöke egy kényelmes karosszékből ülve olvasta el a jelentést.

Collet odaszólt neki.

— Van valami érdekes?

A technikus vállat vont.

— Rémy Legaludec ujjlenyomatai. Piti vétségekért körözik. Semmi komoly. Úgy néz ki, hogy azért rúgták ki az egyetemről, mert átkötötte a kábeleket, hogy ingyen telefonálhasson... később volt valami kisebb lopási ügye. Nem fizetett ki egy kórházi számlát, egy gégemetszés után a traumatológián. — A technikus vigyorogva pillantott Collet hadnagyra. — Mogyoróallergiája van.

Collet bólintott, felidézve egy rendőrségi vizsgálatot egy étteremben, amely elmulasztotta feltüntetni az étlapon, hogy a chili mogyoróvajjal készül. Egy gyanútlan vendég ott halt meg az asztalnál allergiás sokkban, az első falat után.

— Legaludec valószínűleg azért költözött be ide, hogy elkerülje a felelősségre vonást. — A technikust láthatóan mulattatta a dolog. — Ma este elpártolt tőle a szerencse.

Collet sóhajtott.

— Rendben van, juttassa el ezeket Faché kapitánynak.

A technikus már indult kifelé, amikor egy ügynök rontott be a szalonba.

— Hadnagy úr! Találtunk valamit a pajtában!

Az ügynök feszült arckifejezéséből Collet csak egy dologra tudott gondolni.

— Egy holttestet.

— Nem, uram. Valami még... — A nyomozó tétovázott — még szokatlanabbat.

Collet megdörzsölte a szemét és elindult az ügynök után a pajtába. Ahogy beléptek a dohos, barlangszerű térbe, az ügynök a helyiség közepe felé mutatott, ahol a fejük felett hosszan elnyúló szénapadlásnak támasztva egy falétra emelkedett a magasba.

— Az a létra eddig nem volt ott —jegyezte meg Collet.

— Nem, uram. Én állítottam fel. Az ujjlenyomatokat vettük le a Rolls-Royce körül, amikor megláttam ezt a létrát a földön. Nem is törődtem volna vele, ha fel nem tűnik, milyen megviseltek és sárosak a fokai. Látszott rajta, hogy rendszeresen használják. A szénapadlás magassága pontosan megfelelt a hosszának, ezért odatámasztottam és fölmásztam, hogy körülnézzek.

Collet végighordozta tekintetét a létrán, egészen az ásító szénapadlásig. *Valaki rendszeresen felmászott oda?* Idelentről nézve a szénapadlás érdektelennek tűnt, igaz viszont, hogy a nagyobbik része láthatatlan volt.

Most a helyszínelők egyik embere jelent meg a létra tetejénél és letekintett.

— Ezt mindenképpen látnia kell, hadnagy úr – mondta Collet-nak, és hátrafelé mutatott gumikesztyűs kezével.

Collet fáradtan bólintott, odament a létrához, és megragadta az egyik fokot. A létra öreg volt, és ahogy fölfelé kapaszkodott rajta, egyre keskenyebb lett. Collet már majdnem felért, amikor kis híján elvétette az egyik fokot. Megszédült, ahogy lenézett a pajtára. Összeszedve magát tovább kapaszkodott, és végül fölért a tetejére. A fönt álló ügynök lehajolt és a kezét nyújtotta. Collet megfogta, és ügyetlenül feltornászta magát a padlásra.

— Ott van — mondta a technikus a makulátlanul tiszta szénapadlás mélye felé mutatva. — Csak egyféle ujjlenyomatot találtunk idefent. Hamarosan megkapjuk az azonosítást.

Collet a távolabbi fal felé bámult hunyorogva a gyér fényben. *Mi a fene ez? A tulsó fal mentén egy csúcstechnikával felszerelt számítógépes munkaállomás volt —* duplaprocesszoros toronnyal, sík képernyős monitorral, több meghajtóval, hangfalakkal és egy sokcsatornás audiokonzollal, amelynek saját energiaellátása volt.

Mi az ördögért akarna valaki éppen itt dolgozni? Collet közelebb ment a felszereléshez.

— Megvizsgálták már a rendszert?

— Ez egy lehallgatóállomás.

Collet ledöbbsent.

— Lehallgatás?

Az ügynök bólintott.

— Méghozzá igen fejlett technikával. — Egy hosszú tervezőasztalra mutatott, amelyen elektronikus műszerek, kézikönyvek, eszközök, kábelek, forrasztópákák és mindenféle alkatrészek sorakoztak. — Az illető nyilvánvalóan értette a dolgát. A műszerek egy része korszerűbb, mint a mieink. Miniatűr mikrofonok, napelemes újratöltő egységek, nagy teljesítményű memóriák. Még a legújabb nanomeghajtókból is akad néhány.

Collet csak bámult.

— Ez egy komplett rendszer — mondta az ügynök, Collet kezébe adva egy eszközt, ami nem volt nagyobb egy zsebszámológépnél. A szerkentyűből egy harminccentis kábel lógott ki, a végén egy levélbélyeg méretű, ostyavékony ezüsthóliával. — Az alapja egy nagy teljesítményű, merevlemezes hangfelvevő rendszer, újratölthető elemekkel. Az a fólia a kábel végén egy mikrofon és egy napelemes újratöltő egység kombinációja.

Collet jól ismerte az eszközt. Ezek a fóliaszerű, fotocellás mikrofonok jelentős áttörést hoztak pár évvel ezelőtt. Ma már el lehet helyezni egy merevlemezes felvevőt például egy lámpa rnögé, a mikrofon pedig a megfelelő formára hajlítva és azonos színűre festve beleolvad a környezetbe. Ha a mikrofont olyan helyre teszik, ahol naponta néhány óráig napfény éri, a fotocellák folyamatosan újratöltik a rendszert. Az ilyen poloskák bármennyig képesek lehallgatni.

— Milyen a vételi módszer? — kérdezte Collet.

Az ügynök egy foglalatba helyezett kábelre bökött a számítógép háta mögött, amely fölfutott a falon, és egy lyukon át a pajta tetejére.

— Egyszerű rádióhullám. Egy kis antennával a tetőn.

Collet tudta, hogy ezeket a felvevőrendszereket általában irodákban helyezik el; hangra indulnak, hogy takarékoskodjanak a tárhellyel. Napközben rögzítik a beszélgetéseket, és éjszaka tömörített formában továbbítják a hangfájlokat, hogy elkerüljék a leleplezést. A tartalom továbbítása után a merevlemez törli magát, és felkészül arra, hogy másnap ugyanott folytassa, ahol abbahagyta.

Collet tekintete egy polcra vándorolt, amelyen több száz hangkazetta volt föltornyozva, mindegyiken címke a dátummal és számsorokkal. *Nagyon szorgalmas volt itt valaki.*

Visszafordult az ügynökhöz.

— Van fogalma arról, hogy kit hallgattak le?

— Nos, hadnagy úr — mondta az ügynök a számítógéphez lépve és elindítva az egyik programot. — Ez a legfurcsább az egészben...

Nyolcvannyolcadik fejezet

Langdon mélységesen kimerültnak érezte magát, ahogy Sophie-val átugrotta a korlátot a Temple metróállomáson, és nekivágott az alagutak és peronok labirintusának. Büntudat gyötörte.

Én kevertem bele Leigh-t, és ezzel szörnyű veszélybe sodortam.

Rémy lelepleződése megrázó élmény volt, de sok mindent megmagyarázott. Akárki vadászott is a Grálra, belső segítséget kellett igénybe vennie. *Ugyanazért környékezték meg Teabinget, mint én.* Az idők során mindig is mágnesként vonzották a tolvajokat és a tudósokat azok a személyek, akik tudtak valamit a Grálról. Annak a felismerésnek, hogy Teabing már régóta célponttá vált, csökkentenie kellett volna Langdon büntudatát, amiért belekeverte a dologba. De nem csökkentette. *Meg kell találnunk Leigh-t, és segítenünk neki. Azonnal.*

Langdon követte Sophie-t a nyugati kerület és a Circle Line peronjára, ahol Sophie egy pénzes telefonfülkéhez sietett, hogy felhívja a rendőrséget, mit sem törődve Rémy fenyegetőzésével. Langdon leült egy közeli padra, és átadta magát a lelkifurdalásnak.

— Azzal segíthetünk a legjobban Leigh-nek — magyarázta Sophie tárcsázás közben —, ha haladéktalanul bevonjuk a londoni rendőrséget. Bízson bennem.

Langdon kezdetben nem értett egyet az ötlettel, de miközben terveket szövögettek, Sophie elképzelése egyre logikusabbnak tűnt. Teabing pillanatnyilag biztonságban van. Még ha Rémy és a társai tudják is, hol van a lovag sírja, szükségük lehet Teabing segítségére a gömbre való utalás megfejtésében. Langdont az aggasztotta, hogy mi lesz a Grál-térkép megtalálása után. *Attól a pillanattól Leigh hatalmas tehertétellé válik számukra.*

Ha Langdon bármilyen esélyt akart arra, hogy segíthessen Leigh-nek, vagy valaha is viszontlássa a zárókövet, akkor kulcsfontosságú, hogy ő találja meg elsőnek a sírt. *Rémynek sajnos jelentős előnye van.*

Rémy lassítása Sophie feladata lett.

Az igazi sír megtalálása pedig Langdoné.

Sophie a londoni rendőrség célpontjává fogja tenni Rémyt és Silast, ami arra kényszeríti őket, hogy elrejtőzzenek, különben — és ez lenne a legjobb megoldás — a rendőrök kezére jutnak. Langdon terve kevesebb sikerrel biztatott: elmegy a földalattal a közeli King's College-ba, amelynek híres számítógépes teológiai adatbázisa van. *A legbiztosabb kutatási segédeszköz, így emlegették Langdonnak. Azonnali választ ad minden vallástörténeti kérdésre.* Langdon kíváncsi volt, mit mond az adatbázis „egy lovagról, akit egy pápa tett sírba”.

Felállt a padról, és fel-alá járkálva várta a metró érkezését.

A telefonáló Sophie-t végre kapcsolták a londoni rendőrséghez.

— Snow Hill körzet — mondta az operátor. — Milyen ügyben telefonál?

— Emberrablást szeretnék bejelenteni. — Sophie tudta, hogy rövidebbre kell fognia.

— Szabad a nevét?

Sophie habozott.

— Sophie Neveu ügynök, francia Ügyészségi Nyomozóhivatal.

A közlés megtette a kívánt hatást.

— Máris kapcsolok önnek egy nyomozót, asszonyom.

Miközben Sophie a kapcsolásra várt, azon tűnődött, vajon a rendőrség elhiszi-e egyáltalán a Teabing elrablóirol adandó személyleírását. *Egy szmokingos férfi*. Létezik-e ennél könnyebben azonosítható gyanúsított? És még ha Rémy átöltözik is, egy albinó szerzetes társaságában van. *Lehetetlen eltéveszteni*. Ráadásul velük van egy tús, tehát nem vehetik igénybe a tömegközlekedést. Sophie kíváncsi lett volna, hány Jaguar limuzin lehet Londonban.

Ám a nyomozó csak nem akart a telefonhoz jönni. *Gyerünk már!* Kattogást és zúgást hallott a vonalban, mintha átkapcsolnák valahová.

Tizenöt másodperc telt el.

Végre megszólalt egy férfi.

— Neveu ügynök?

A megdöbbsent Sophie azonnal ráismert a pattogó hanghordozásra.

— Neveu ügynök — kiabálta Bezu Faché. — Hol a pokolban van?

Sophie szóhoz sem tudott jutni. Faché kapitány nyilván megkérte a londoni rendőrség diszpécserét, hogy azonnal értesítse, ha Sophie telefonál.

— Figyeljen — mondta Faché francia nyelvre váltva. — Szörnyű hibát követtem el ma este. Robert Langdon ártatlan. Minden vádat ejtettünk ellene. Ezzel együtt mindketten veszélyben vannak. Ide kell jönniük.

Sophie-nak leesett az álla. Fogalma sem volt, hogy mit válaszoljon. Faché nem az az ember, aki bármiért is bocsánatot szokott kérni.

— Nem mondta el nekem — folytatta Faché —, hogy Jacques Saunière a nagyapja volt. Hajlandó vagyok a legteljesebb mértékben szemet hunyni a tegnapi esti fuggelmsértése fölött, amelyet az önt ért súlyos csapás számlájára írok. Pillanatnyilag azonban jelentkezniük kell Langdonnal a legközelebbi londoni rendőrőrsön, hogy védelmet kapjanak.

Tudja, hogy Londonban vagyok? Mennyit tudhat Faché? Sophie egy gép zúgását hallotta a vonalban.

— Kapitány, ön lenyomoztatja a hívásomat?

Faché hangja keményre váltott.

— Együtt kell működnie velem, Neveu ügynök. Mindketten sokat veszíthetünk ebben az ügyben. Próbálom enyhíteni a kárt. Tegnapi este rossz döntéseket hoztam, és ha a tévedéseim egy amerikai professzor és a nyomozóhivatal egyik kriptográfusának halálához vezetnek, akkor vége a karrieremnek.

Meleg szél zúdult a peronra, jelezve, hogy közeledik a szerelvény. Sophie mindenképpen el akarta érni. Langdonnak láthatólag ugyanez volt a szándéka; összeszedte magát és elindult Sophie felé.

— Egy Rémy Legaludec nevű férfit kell elkapnia — mondta Sophie. — Ő Teabing inasa. Az imént túsul ejtette Teabinget a Temple Churchben és...

— Neveu ügynök! — üvöltötte Faché, miközben a szerelvény bedübörgött az állomásra. — Erről nem tárgyalhatunk nyilvános vonalon. Azonnal jelentkezzenek Langdonnal. A saját érdekükben! Ez parancs!

Sophie letette, és felnyomakodott Langdonnal a vonatra.

Nyolcvankilencedik fejezet

Teabing Hawker gépének makulátlanul tiszta kabinját most acélforgács borította, és sűrített levegőtől meg propángáztól szaglott. Bezu Faché mindenkit elküldött; egyedül ült az italával és a Teabing széfjében talált nehéz faládikával.

Végigfuttatta az ujjait a rózsaberakáson, majd felemelte a díszes tetőt. Egy köhengert talált odabent, betűkkel teleírt tárcsákkal. Az öt tárcsa úgy volt beállítva, hogy a betűk a SOFIA szót adják ki. Faché hosszan bámulta a szót, azután kiemelte a hengert kipárnázott nyugvóhelyéről, és töviről hegyire megvizsgálta. Majd lassan széthúzta a két végénél fogva, és felnyitotta az egyik zárósapkát. A henger üres volt.

Faché visszatette a ládikába, és ködös tekintettel nézett ki a gép ablakán a hangárba, a Sophie-val nemrég folytatott rövid beszélgetésén tűnődve. És azokon az információkon, amelyeket a Chateau Villette-ben a helyszínelőktől kapott. Álmodozásából a telefon csengése riasztotta föl.

Az Ügyészségi Nyomozóhivatalból keresték. A diszpécser nem győzött mentegetőzni: a Zürichi Letéti Bank elnöke mindenáron beszélni akar vele, és noha számtalanszor a tudtára adták, hogy a kapitány hivatalból Londonban tartózkodik, újra meg újra telefonál. Faché mogorván közölte a diszpécserrel, hogy kapcsolja a hívást.

— Monsieur Vernet — mondta Faché, mielőtt a férfi szóhoz juthatott volna. — Sajnálom, hogy nem hívhattam vissza már korábban, de nem értem rá. Ahogy megígértem önnek, a bank neve nem szerepel a sajtóban. Akkor mégis, mi aggasztja ennyire?

Vernet hangja szorongásról árulkodott, miközben előadta, hogy Langdon és Sophie elhozott egy kis faládikát a bankból, aztán rávették őt, hogy segítsen nekik megszökni.

— De amikor meghallottam a rádióban, hogy körözött bűnözőkről van szó — mondta Vernet —, leállítottam a kocsit, és visszaköveteltem a dobozt, mire ők megtámadtak és ellopták a kocsit.

— Ön tehát a faládika miatt aggódik — mondta Faché, a rózsaintarziát nézegetve a fedélen, amelyet most óvatosan újra felnyitott, hogy szemügyre vegye a fehér hengert. — Megtudja mondani, mi volt abban a dobozban?

— A tartalma lényegtelen — válaszolta Vernet. — Én csakis a bank hírneve miatt aggódom. Nálunk még sohasem történt rablás. *Soha*. Tönkremegyünk, ha az ügyfelem érdekében nem tudom visszaszerezni azt a tárgyat.

— Azt mondja, hogy Neveu ügynök és Robert Langdon tudta a jelszót, és a birtokukban volt a kulcs is. Akkor miért állítja, hogy ellopták a dobozt?

— Embereket gyilkoltak meg ma este. Köztük Sophie Neveu nagypajját. Nyilvánvaló, hogy nem tisztességes úton jutottak hozzá a kulcshoz és a jelszóhoz.

— Monsieur Vernet, az embereim ellenőrizték az ön múltját és érdeklődési körét. Kétség nem fér hozzá, hogy ön kivételesen kulturált és finom ember. Minden okom megvan feltételezni, hogy becsületes is. Akárcsak én. És én, mint az Ügyészségi Nyomozóhivatal parancsnoka, szavamat adom önnek, hogy a ládikája, akárcsak a bank jó hírneve, a legteljesebb biztonságban van.

Kilencvenedik fejezet

Odafönt, a Château Viliette szénapadlásán Collet elképed-ten bámulta a számítógép monitorját.

— Ez a rendszer mindezeket a helyeket lehallgatja?

— Igen — válaszolta az ügynök. — És úgy tűnik, hogy már több mint egy éve gyűjtik az adatokat.

Collet szó nélkül olvasta a listát.

COLBERT SOSTAQUE — Conseil Constitutionnel, elnök

JEAN CHAFFÉE — Musée du Jeu de Paume, kurátor

EDOUARD DESROCHERS — Mitterrand Könyvtár, vezető archivátor

JACQUES SAUNIÈRE — Musée du Louvre, kurátor

MICHEL BRETON — DAS (francia titkosszolgálat), parancsnok

Az ügynök odamutatott a képernyőre.

— A négyes a legaggasztóbb.

Collet tompán bólintott. Természetesen azonnal feltűnt neki. *Jacques Saunière-t lehallgatták. Újra megnézte a lista többi tételét. Hogyan sikerült nekik bepoloskázni ezeket a fontos embereket?*

— Meghallgatta már valamelyik hangfájlt?

— Néhányat igen. Itt van az egyik legfrissebb. — Az ügynök megnyomott néhány billentyűt a számítógépen. A hangszórók életre keltek. — *Capitaine, un agent du Département Cryptographie est arrivé.*

Collet nem akart hinni a fülének.

— Hiszen ez én vagyok! Ez az én hangom! — Felidézte, ahogy ott ült Saunière íróasztalánál, és a rádió értesítette a Nagy Galériában tartózkodó Fachét Sophie Neveu érkezéséről.

Az ügynök bólintott.

— A ma esti nyomozásunkat a Louvre-ban jórészt lehallgathatták, már ha érdekelt valakit.

— Beszölt már a Louvre-ba, hogy keressék meg a poloskát?

— Nincs rá szükség. Pontosan tudom, hogy hol van. — Az ügynök odament egy nagy kupac régi feljegyzéshez és vázlatához a munkasztalon. Kiválasztott egy lapot, és odanyújtotta a hadnagynak. — Ismerős?

Collet el volt képedve. Egy ősrégi, sematikus ábra fotókópiáját tartotta a kezében, amely egy kezdetleges gépet ábrázolt. Nem tudta elolvasni a kézzel írt olasz nyelvű feliratot, de anélkül is rájött, hogy mi ez. Egy aprólékosan kidolgozott, középkori francia lovag modellje.

A lovag Saunière íróasztalán!

Collet tekintete most a lap szélére vándorolt, ahová valaki piros filctollal feljegyzett valamit a fotókópiára. A szöveget franciául írták, és arra nézve tartalmazott ötleteket, hogy hogyan lehetne a legjobbban elhelyezni a lehallgatóeszközt a lovagban.

Kilencvenegyedik fejezet

Silas a Temple Church közelében leparkolt Jaguar limuzin utasterében ült. Nyirkosnak érezte a tenyerét, ahogy a zárókövet fogta, azt várva, hogy Rémy végezzen Teabing szájának kipeckelésével, és megkötözze a csomagtartóban talált zsinaggal.

Rémy végre előremászott a limuzin hátsó részéből, megkerülte a kocsit, és beült a volán mögé Silas mellé.

— Sikerült? — kérdezte Silas.

Rémy vihogott, és letörölve magáról az esővizet, hátrapillantott a nyitott belső ablakon át Leigh Teabingre, aki csak formátlan tömegnek látszott a limuzin hátuljának homályában.

— Ne félj, nem fog megszökni.

Silas meghallotta Teabing elfojtott kiáltásait, és rájött, hogy Rémy a maradék ragasztószalaggal tömte be a száját.

— *Ferme ta gueule!* — szólt hátra Rémy a válla felett Teabingnek. Majd megnyomott egy gombot a bonyolult műszerfalon. A háta mögött becsukódott az opálüveg ablak, amely leválasztotta tőlük a limuzin utasterét. Teabing eltűnt szem elől, és a hangja is elnémult. Rémy most Silasra pillantott. — Épp elég sokáig hallgattam a szájalmas nyavalygását.

Percekkel később, miközben a Jaguar limuzin már nagy sebességgel haladt az utcákon, megszólalt Silas mobiltelefonja. *A Mester lesz az.* Izgatottan haliózott bele.

— Silas — hallotta a Mester ismerős francia akcentusát. — Nagy megkönnyebbülés, hogy hallom a hangodat. Ez azt jelenti, hogy biztonságban vagy.

Silas legalább annyira fellélegzett, hogy a Mester jelentkezett. Órák óta nem beszélt vele, és persze az akció is alaposan félresiklott. Most végre, úgy tűnt, hogy jó irányba terelődtek a dolgok.

— Megvan a zárókő.

— Ez nagyszerű hír — mondta neki a Mester. — Rémy veled van?

Silas meglepődött, hogy a Mester Rémy nevét említi.

— Igen. Rémy szabadított ki.

— Mert azt parancsoltam neki. Sajnálom, hogy ilyen sokáig fogságban tartottak.

— A fizikai kényelmetlenség nem számít. Az a fő, hogy a miénk a zárókő.

— Igen. Azonnal hozzátok ide nekem. Igyekeznünk kell.

Silas alig várta, hogy szemtől szembe láthassa a Mestert.

— Igen, uram. Nagy megtiszteltetés ez nekem.

— Silas, azt szeretném, ha Rémy hozná el nekem.

Rémy? Silas elszontyolodott. Mindazok után, amiket a Mesterért tett, azt remélte, hogy személyesen adhatja át neki a díjat. *A Mester többre tartja Rémyt?*

— Érzem a csalódottságodat — mondta a Mester —, ami elárulja nekem, hogy nem értetted meg a lényegét. — Suttogóra fogta a hangját. — El kell hinned nekem, hogy szívesebben venném át tőled a zárókövet... inkább Isten gyermekétől, mint egy bűnözőtől, de rajta kell tartanom a szemem Rémyen. Megszegte a parancsaimat, és súlyos hibát követett el, amellyel kockára tette a küldetésünket.

Silas borzongva pillantott Rémyre. Teabing elrablása nem szerepelt a tervben, és a sorsáról való döntés új problémát vetett fel.

— Mi ketten Isten emberei vagyunk — suttogta a Mester. — Minket nem téríthetnek el a célunktól. — Baljós csend következett a vonalban. — Pusztán ez okból, arra fogom kérni Rémyt, hogy ő hozza el nekem a zárókövet. Érted már?

Silas ingerültséget érzékelt a Mester hangjában, és meglepte, hogy a férfi nem mutat több megértést. *Elkerülhetetlen, hogy meglássam az arcát*, gondolta Silas. *Rémy azt tette, amit tennie kellett. Megmentettük a zárókövet.*

— Értem — nyögte ki Silas.

— Helyes. A saját biztonságod érdekében azonnal el kell tűnnöd az utcáról. A rendőrség hamarosan körözni fogja a limuzint, és nem akarom, hogy elkapjanak. Az Opus Deinek Londonban is van szálláshelye, igaz?

— Hogyne.

— És ott befogadnak?

— Mint testvérüket.

— Akkor menj oda, és tűnj el szem elől. Azonnal hívni foglak, amint a kezemben lesz a zárókö, és elintézttem a felmerült problémát.

— Ön Londonban van?

— Tedd, amit mondtam, és minden rendben lesz.

— Igen, uram.

A Mester sóhajtott egy nagyot, mintha mélységesen sajnálná, amit most tennie kell.

— Ideje, hogy beszéljek Rémyvel.

Silas átadta Rémynek a telefont, érezve, hogy Rémy Legaludecnek ez lesz az utolsó fogadott telefonhívása.

Miközben Rémy átvette a telefont, tudta, hogy ennek a szerencsétlen, torzszülött szerzetesnek sejtelve sincsen arról, milyen sors vár rá most, hogy megtette a kötelességét.

A Mester felhasznált téged, Silas.

A püspököd pedig csak egy báb.

Rémy nem győzte csodálni a Mester meggyőzőerejét. Aringarosa püspök tökéletesen megbízott benne. Elvakította a saját kétségbeesése. *Aringarosa túlságosan szeretett volna hinni.* Noha Rémy nem kedvelte különösebben a Mestert, büszke volt arra, hogy elnyerte a bizalmát, és segítségére lehetett. *Megszolgáltam a jutalmamat.*

— Nagyon figyeljen — mondta a Mester. — Vigye el Silast az Opus Dei szálláshelyére, de néhány utcával arrébb tegye ki. Aztán hajtson a St. James Parkba. A Parlament és a Big Ben mellett van. Parkoljon le a limuzinnal a lovas testőrség gyakorlóterénél. Ott majd mindent megbeszélünk.

És ezzel megszakította a kapcsolatot.

Kilencvenkettedik fejezet

A King's College — amelyet IV. György király alapított 1829-ben — teológiai és vallástudományi könyvtára a Korona adományozta ingatlanon kapott helyet, közvetlenül a Parlament mellett. A King's College egyháztudományi részlege nemcsak 150 éves oktatási és kutatási tapasztalattal dicsekedhet, hanem a rendszeres teológia 1982-ben létrehozott kutatóintézetével is, amely a világ egyik legteljesebb és technikailag legfejlettebb vallástörténeti könyvtárának ad otthont.

Langdon még akkor is szédelgett, amikor Sophie-val bejöttek az esőről, és beléptek a könyvtárba. A fő kutatóterem olyan volt, amilyennek Langdon leírta — egy impozáns, nyolcszögletű terem, középen egy hatalmas kerek asztallal, amely mellett Arthur király és lovagjai is otthonosan érezték volna magukat, amennyiben nem zavarta volna őket a tizenkét számítógépes munkaállomás. A terem tulsó végében egy könyvtáros éppen most töltötte meg a kannát teával, és készült letelepedni napi munkájához.

— Szép jó reggelt — köszöntötte őket kellemes brit akcentussal, és otthagya a teáját, elindult feléjük. — Segíthetek valamiben?

— Köszönöm — válaszolta Langdon. — A nevem...

— Robert Langdon — előzte meg a hölgy és kedves mosolyt villantott rá. — Tudom, hogy kicsoda.

Langdon egy pillanatig már attól félt, Hogy Faché az angol televízióban is bemutatta a képét, de a könyvtárosnő mosolya egészen másra utalt, Langdon máig nem tudott hozzászokni a hírneve okozta váratlan helyzetekhez. De azt meg kell hagyni, hogy ha valaki méltán ismerhette föl, az éppen a vallástudományok tájékoztató könyvtárosa volt.

— Pamela Gettum vagyok — nyújtotta a kezét a könyvtárosnő. Üde, értelmes arca és kellemes hangja volt. Vastag, szarukeretes szemüvege a nyakában lógott.

— Örvendek — mondta Langdon. — Bemutatom a társamat, Sophie Neveu-t.

A két nő üdvözölte egymást, majd Gettum ismét Langdonhoz fordult.

— Nem számítottam az érkezésére.

— Én sem. Ha nem okozunk túl nagy gondot, szívesen vennénk a segítségét. Néhány információra volna szükségünk.

Gettum mintha elbizonytalanodott volna.

— Rendes körülmények között előzetes kérés és bejelentkezés után fogadunk csak látogatókat, kivéve természetesen azt az esetet, ha ön a College egy tagjának a vendége.

Langdon megrázta a fejét.

— Attól tartok, hogy bejelentés nélkül érkeztünk. Egy barátom melegen ajánlotta önöket. Sir Leigh Teabing. — Langdon önkéntelenül is elkomorult, amikor kimondta a nevét. — A brit királyi történész.

Gettum erre már felderült, és elnevette magát.

— Hát persze, ismerem!. Különleges figura. Megszállott! Akárhányszor idejön, mindig ugyanazt keresi. Grál, Grál és Grál. Fogadok, hogy előbb hal meg, mint hogy feladná a kutatást. — Rájuk kacsintott. — Akinek van rá ideje meg pénze, az megengedheti magának az efféle bájos luxust, nem igaz? A mi emberünk igazi Don Quijote.

— Van rá esély, hogy segítsen nekünk? — kérdezte Sophie. — Nagyon fontos lenne. Gettum végignézett a néptelen könyvtáron, aztán újra rájuk kacsintott.

— Nos, azt nehezen állíthatnám, hogy pillanatnyilag túlságosan el vagyok foglalva, ugyebár? Amennyiben bejelentkeznek, senkit nem zavarhat, ha a segítségükre leszek. Mit is keresnek?

— Szeretnénk megtalálni egy londoni sírt.

Gettum kétkedve nézett rájuk.

— Több mint húszezer van belőlük a városban. Nem lehetne egy kicsit pontosítani?

— Ez egy lovag sírja. A nevét nem tudjuk.

— Egy lovag. Ez már lényegesen szűkíti a keresést. Ebből már nem lehet olyan sok.

— Nincs túl sok információnk a lovagról, akit keresünk — mondta Sophie —, de ennyit tudunk. — Elővett egy darab papírt, amelyre csak a vers első két sorát írta föl.

Mivel vonakodtak megmutatni az egész verset egy kívülállónak, Langdon és Sophie eldöntötték, hogy csupán az első két sort adják meg, amelyben a lovagról van szó. *Osztott rejtjelezés*, mondta erre Sophie. Amikor egy titkosszolgálat olyan kódot fog el, amely érzékeny adatokat tartalmaz, több kriptográfus kezd el dolgozni a kód egy-egy meghatározott részén. Így amikor megfejtik, egyikük sem lesz birtokában a teljes, deszifrozott üzenetnek.

Jelen esetben valószínűleg fölösleges volt ez az elővigyázatosság; amennyiben a könyvtárosnő megismeri a teljes verset, azonosítja a lovag sírját, és tudja, mit jelent a hiányzó gömb, akkor sem megy semmire az információkkal a cryptex nélkül.

Gettum látta a sürgetést a neves amerikai tudós szemében, mintha élet-halál kérdése volna annak a bizonyos sírnak a gyors megtalálása. A társaságában lévő zöld szemű nő szintén aggodalmasnak tűnt.

A mit sem értő Gettum föltette a szemüvegét, és megvizsgálta a papírt, amelyet átadtak neki.

*Londonban egy lovag, Pápa tette sírba
Munkája gyümölcsét szent harag torolta.*

A könyvtárosnő a látogatókra pillantott.

— Mi ez? Valami harvardi kincsvadászat?

Langdon nevetése kényszeredettnek hangzott.

— Igen, valami olyasmi.

Gettum elhallgatott, megérezve, hogy nem akarják elmondani neki a hátteret. Ennek ellenére felébredt a kíváncsisága, és azon kapta magát, hogy elmélyülten tanulmányozza a verset. — A szöveg szerint ez a lovag valami Istennek nem tetsző dolgot tett, ám egy pápa mégis személyesen vállalta, hogy eltemeti Londonban.

Langdon bólintott.

— Eszébe jut erről valami?

Gettum elindult az egyik munkaállomás felé.

— Így kapásból semmi, de nézzük meg, mi derül ki az adatbázisból.

Az utóbbi két évtizedben a King's College Teológiai Kutatóintézetét olyan fordítógépekkel szerelték fel, amelyek hatalmas mennyiségű szöveget — több tucat nyelven kiadott vallási enciklopédiákat, egyházi életrajzokat, szent szövegeket, történeti munkákat, vatikáni leveleket, egyházi személyek naplóit, mindent, ami a spiritualitás témakörébe sorolható —

digitalizáltak és katalogizáltak, és ehhez járult még egy optikai karakterfelismerő szoftver is. Mivel a roppant méretű gyűjtemény most már inkább bitek és byte-ok alakjában volt elérhető, mintsem fizikai oldalakon, sokkal könnyebbé vált az adatok lehívása és kezelése.

Letelepedve az egyik munkaállomáshoz, Gettum a papírdarabot nézve dolgozni kezdett a billentyűzeten.

— Kezdetnek lefuttathatnánk egy közvetlen keresést néhány nyilvánvaló kulcsszóval, aztán meglátjuk, mi történik.

— Köszönjük.

Gettum begépelte néhány szót:

LONDON, LOVAG, PÁPA

Ahogy rákattintott a KERESÉS gombra, szinte hallotta, amint felzúgnak odalent a nagy gépek, amelyek 500 MB/sec sebességgel futtatták az adatokat.

— Most azt kértem a rendszertől, hogy mutassa meg azokat a dokumentumokat, amelyek teljes szövegében szerepel ez a három kulcsszó. Több eredményünk lesz, mint amennyit szeretnénk, de kezdetnek megfelel.

A képernyőn már meg is jelentek az első találatok.

Pápai portrék. Sir Joshua, Reynolds arcképgyűjteménye. London University Press.

Gettum a fejét rázta.

— Nyilvánvalóan nem ezt keressük. A következőhöz görgetett.

The London Writings of Alexander Pope by G. Wilson Knight

A könyvtárosnő erre is csak a fejét rázta.

Ahogy a rendszer rákapcsolt, egyre gyorsabban érkeztek az eredmények. Szövegek tucatjai jelentek meg, közülük számos a 18. századi brit szerzőhöz, Alexander Pope-hoz kapcsolódott, akinek vallásellenes, az eposzt ironizáló költészete számos utalást tartalmazott lovagokra és Londonra.

Gettum gyors pillantást vetett a számsorra a képernyő alján. A számítógép, az eddigi találatok számát megszorozva a még átnézendő adatbázis százalékos arányával, kalkulálni tudta, hogy körülbelül milyen mennyiségű információ várható még. Úgy tűnt, hogy ez a mostani keresés eszelős mennyiségű találatot fog hozni.

Az összes találat becsült száma: 2692

— Tovább kell finomítanunk a keresési szempontokat — mondta Gettum, leállítva a programot. — Ez minden információ, amit a sírról tudnak? Nincs még valami, amivel továbbléphetnénk?

Langdon bizonytalan tekintettel pillantott Sophie Neveu-re.

Ez nem egy kincsvadászat, jött rá Gettum. Hallott egyet s mást Robert Langdon tavalyi kalandjáról Rómában. Ez az amerikai beléphetett a világ legjobban őrzött könyvtárába — a

Vatikán titkos archívumaiba. A könyvtárosnő azon tűnődött, vajon miféle titkok birtokába juthatott Langdon, és ez a mostani kétségbeesett kutatása egy rejtélyes londoni sír után a Vatikánban szerzett információival állhat-e kapcsolatban. Gettum elég régóta dolgozott már könyvtárosként ahhoz, hogy tudja: mi hozza Londonba azokat, akik lovagok után kutatnak. *A Grál.*

Gettum elmosolyodott, és megigazította a szemüvegét.

— Önök Leigh Teabing barátai, Angliában vannak és egy lovag után érdeklődnek. — Összekulcsolta a kezét. — Ebből azt kell feltételeznem, hogy a Grált keresik.

Langdon és Sophie elképedt pillantást váltott egymással. Gettum elnevette magát.

— Barátaim, ez a könyvtár a Grál-kutatók bázisa. Leigh Teabing is köztük van. Bár annyi shillingem lenne, ahány keresést lefuttattam a Rózsa, Mária Magdolna, a Sangreal, a Meroving, a Sion-rend és a többi kulcsszóval. Mindenki imádja az összeesküvés-elméleteket. — Levette a szemüvegét, és rájuk szegezte a tekintetét. — Több információra van szükségem.

Gettum jól érzekelte a beállott csendben, ahogy a látogatók titoktartási vágya semmivé foszlik a türelmetlenül várt gyors eredmény kívánalmának súlya alatt.

— Tessék — tört ki Sophie Neveu. — Itt van minden, amit tudunk. — Kölcsönkérte Langdon tollát, és leírva a maradék két sort is, átnyújtotta Gettumnak.

Sírián keress gömböt, noha úgysem leled.

A Rózsa méhének titkát súgja neked.

Gettum titokban elmosolyodott. *Hát persze, hogy a Grál,* gondolta a Rózsára és a női méhre tett utalást látva.

— Segíthetek önöknek — mondta, feltekintve a papírból. — Megkérdezhetném, hol találták ezt a verset? És miért keresik azt a gömböt?

— Megkérdezheti — válaszolta Langdon barátságos mosollyal —, de ez egy hosszú történet, és nekünk nagyon kevés az időnk. — Ez úgy hangzott, mint ugyanaz udvarias formában, hogy „semmi közöd hozzá”.

— Örökre az adósai leszünk, Pamela — mondta Langdon —, ha megtalálja nekünk, ki ez a lovag és hol temették el.

— Rendben van — mondta Gettum, és visszafordult a billentyűzethez. — Menjünk tovább. Ha ez egy Grállal kapcsolatos téma, akkor kereszthivatkozásként hozzávehetjük a Grál kulcsszavait. Hozzáteszek még egy közelítési paramétert, és kiiktatom a címek súlyozását. Ez most azokra a szövegben előforduló kulcsszavakra fogja korlátozni a találatokat, amelyek egy Grállal kapcsolatos szó *közelében* találhatóak.

Keresés:

LOVAG, LONDON, PÁPA, SÍR

100 szó közelségben:

GRÁL, RÓZSA, SANGREAL, KEHELY

— Mennyi ideig fog ez tartani? — kérdezte Sophie.

— Pár száz terabyte többszörös kereszthivatkozási mezővel? — Gettum szeme felcsillant, ahogy rákattintott a KERESÉS gombra. — Mintegy tizenöt percig.

Langdon és Sophie nem szólt semmit, de Gettun érezte, hogy számukra ez egy örökkévalóság.

— Teát? — kérdezte Gettun. Felállt és elindult a korábban bekészített kanna felé. — Leigh dicsérni szokta a teámat.

Kilencvenharmadik fejezet

Az Opus Dei londoni központja szerény téglapépület volt az Orme Court 5. szám alatt, amely a Kensington Gardens északi sétányára nézett. Silas még sohasem járt itt, de ahogy gyalogosan közeledett az épület felé, egyre erősebben érezte, hogy itt menedékre talál. Az eső ellenére Rémy némileg távolabb tette ki Silast, hogy a limuzinnal elkerülje a főútvonalakat. Silas nem bánta, hogy gyalogolnia kell. Az eső tisztára mos.

Rémy javaslatára Silas letörölte a fegyvert, és a rácson át bedobta egy szennyvízcsatornába. Örült, hogy megszabadulhat tőle. Könnyebbnek érezte magát. A lába még sajgott, hogy ilyen hosszú időn át össze volt kötözve, de Silas ennél nagyobb fájdalmat is elviselt már. Teabingre gondolt, aki ott maradt gúzsba kötve a limuzin hátuljában. A britnek most már minden bizonynal erős fájdalmai lehetnek.

— Mit fog csinálni velem? — kérdezte Silas Rémytől, miközben idehajtottak.

Rémy vállat vont.

— Ezt majd a Mester dönti el. — Baljós végérvényesség csendült ki a hangjából.

Ahogy Silas az Opus Dei központja felé haladt, még jobban rákezdedt az eső, átáztatva nehéz csuháját, amely kidörzsölte a sebeit. Arra készült, hogy maga mögött hagyja az utolsó huszonnégy órában elkövetett bűneit, és megtisztítja a lelkét. Munkája elvégeztetett.

Áthaladt egy kis udvaron, amely a bejárathoz vezetett. Silas nem lepődött meg, hogy nyitva találja az ajtót. Kinyitotta és belépett a puritán előtérbe. Tompított hangú elektromos csengő szólalt meg odafönt, ahogy Silas rálépett a szőnyegre. Az Opus Dei házaiban mindenütt ilyen csengő működött, hiszen a bentlakók a nap nagy részét a szobájukban imádkozva töltötték. Silas hallotta, hogy az emeleten megreccsen a fapadló.

Köpenyes férfi jött le a lépcsőn.

— Segíthetek? — Barátságos szeme mintha észre sem vette volna Silas megdöbbentő fizikai állapotát.

— Köszönöm. Silasnak hívnak. Az Opus Dei tagja vagyok.

— Amerikai?

Silas bólintott.

— Csak egy napra érkeztem a városba. Megpihenhetnék itt?

— Ilyet kár is kérdezni. Van két üres szoba a harmadik emeleten. Vigyek föl teát és kenyeret?

— Köszönöm. — Silas ki volt éhezve.

Fönt az emeleten megtalálta az egyablakos, szerény szobát, kibújt az átázott csuhából, és alsóneműben térdelt le, hogy imádkozzon. Hallotta, ahogy a házigazda feljön és letesz egy tálcát odakint, az ajtó mellett. Silas befejezte az imáját, megette az ételt, és lefeküdt aludni.

Három szinttel lejjebb megszólalt a telefon. Az az Opus Dei-tag vette fel a kagylót, aki Silast fogadta.

— A londoni rendőrségről beszélek — mondta a hívó. — Egy albinó szerzetest keresünk. Kaptunk egy tippet, hogy esetleg önöknél lehet. Látták őt?

A szolgálatos megdöbbent.

- Igen, itt van. Miért keresik?
- Ott van most önöknél?
- Igen, imádkozik az emeleten. De miért?
- Hagyja ott, ahol van — rendelkezett a hívó. — Ne szóljon senkinek egy szót sem. Máris küldöm a rendőröket.

Kilencvennegyedik fejezet

A St. James Park zöld sziget London közepén, nagy közpark a Westminster-, a Buckingham- és a St. James-palota mellett. Még VIII. Henrik kerítette be, és szarvasokat telepített ide, hogy vadászhasson, de ma már megnyitották a közönség előtt. Napos délutánokon a londoniak szívesen piknikeznek a füzek alatt, és etetik a tóban a pelikánokat, amelyeknek őseit még az orosz nagykövet ajándékozta II. Károlynak.

A Mester ma nem látott pelikánokat. Viszont a viharos idő idecsalta a sirályokat az óceánról. Tele volt velük a pázsit — fehér madarak százai fordultak ugyanabba az irányba, türelmesen viselve a nyirkos szelet. A reggeli köd dacára a parkból remek kilátás nyílt a Parlamentre és a Big Benre. Elnézve a lejtős pázsit felett, túl a kacsásztatón és a szomorúfüzek kecses sziluettjén, a Mester láthatta az égbe nyúló épületet, amely otthont adott a lovag sírjának — pontosan ezért rendelte erre a helyre Rémyt.

Ahogy a Mester megközelítette a leparkolt limuzin utasülésének ajtaját, Rémy odahajolt, és kitérta neki az ajtót. A Mester nem szállt be rögtön, hanem előbb ivott egy kortyot a nála lévő konyakosflaskából. Aztán megtörölte a száját, becsusszant Rémy mellé, és becsukta az ajtót.

Rémy úgy emelte föl a zárókövet, akár egy trófeát.

— Majdnem elveszítettük.

— Szép munkát végzett — mondta a Mester.

— Szép munkát végeztünk — válaszolta Rémy, belehelyezve a zárókövet a Mester türelmetlenül kinyújtott kezébe.

A Mester csodálattal bámulta és elmosolyodott.

— A fegyver? — kérdezte aztán. — Letörölte?

— Visszatettem a kesztyűtartóba, ahonnét kivettem.

— Remek. — A Mester újra meghúzta a laposüveget, majd átadta a flaskát Rémynek. — Igyunk a sikerünkre. Munkánk hamarosan véget ér.

Rémy hálásan fogadta el az üveget. A konyaknak sós íze volt, de Rémy azt se bánta. Immár igazi társak lettek a Mesterrel. Érezte, hogy ezennel magasabb szintre emelkedik az életben. *Soha többé nem leszek szolgáló.* Rémy kinézett a kacsásztatóra, és mintha fényévekre távolodott volna a Château Vilette-től.

Még egyszer belekortyolt a flaskába, és érezte, ahogy a konyak felforrósítja a vérét. A torkát égető hő azonban nagyon gyorsan kellemetlenné vált. Rémy meglazította a csokornyakkendőjét. Valami kaparta a torkát. Visszaadta a laposüveget a Mesternek.

— Azt hiszem, eleget ittam — nyögte ki gyenge hangon.

A Mester átvette a flaskát:

— Rémy, mint bizonyára tisztában van vele, maga az egyetlen, aki tudja, ki vagyok.

Rendkívüli bizalmat helyeztem magába.

— Igen — felelte Rémy, és még jobban megoldotta a nyakkendőt, mert úgy érezte, hogy láza van. — És a sírig megőrzöm az ön titkát.

A Mester sokáig hallgatott.

— Elhiszem — mondta végül. — Zsebre tette a flaskát és a zárókövet, majd benyúlt a kesztyűtartóba, és kivette az apró Medusa revolvert. Rémyt egy pillanatra elfogta a félelem, de a Mester becsúszta a fegyvert a nadrágzsebébe.

Mit csinál? Rémyt egyszerre kiverte a víz.

— Tudom, hogy szabadságot ígértem magának — mondta a Mester, sajnálkozással a hangjában. — De tekintettel a körülményekre, nem tehetek mást.

Rémy torkát egy földrengés erejével szorította el a duzzanat, odakapott és rázuhant a kormánykerékre; hányás ízét érezte egyre szűkülő nyelőcsövében. A sikoly tompa hör-gésként hagyta el a száját, annyi erő sem volt benne, hogy az autón kívülre hallatsszon a hangja. Rájött, hogy mi volt az a sós íz a konyakban.

Meggyilkoltak!

Rémy hitetlenkedve fordította arcát a Mester felé, aki nyugodtan ült mellette, és egyenesen kibámult a szélvédőn. Rémy látása elködösült, és fuldokolva kapkodta a levegőt. *Mindent megtettem érte, ami emberileg lehetséges! Hogy volt képes erre?* Vajon a Mester kezdettől fogva meg akarta-e ölni Rémyt, vagy csak a Temple Church-beli akciójával okozott csalódást neki? Ezt Rémy már sohasem fogja megtudni. Rettegés és düh kerítette hatalmába. Megpróbálta rávetni magát a Mesterre, de alig bírta mozdítani elmerevedő testét. *Én megbíztam benne!*

Rémy szerette volna fölemelni ökölbe szorított kezét, hogy rácsapjon a dudára, de eldőlt, mint a zsák, az oldalán feküdt a Mester mellett, és a torkát kaparásztta. Az eső még jobban rákezdett odakint. Rémy már semmit sem látott, de érezte, hogy oxigénhiányos agya még küzd tudata utolsó tiszta foszlányainak megőrzéséért. Ahogy lassan elsötétült előtte a világ, Rémy Legaludec esküdni mert volna arra, hogy a tenger halk csapkodását hallja a Rivierán.

A Mester kiszállt a limuzinból, és elégedetten állapította meg, hogy senki sem figyel rá. *Nem volt más választásom*, mondta magának, meglepetéssel konstatálva, hogy milyen csekély bünbánatot érez amiatt, amit elkövetett. *Rémy megpecsételte a saját sorsát.* A Mester végig tartott attól, hogy Rémyt likvidálni kell a küldetés végén, de amikor vakmerő akcióba kezdett a Temple Churchben, drámaian felgyorsította önnön végzetét. Robert Langdon váratlan megjelenése a Château Villette-ben egyszerre volt nem remélt szerencse és megoldandó probléma a Mesternek. Langdon egyenesen a hadműveleti központba szállította a zárókövet, ami egyfelől ugyan kellemes meglepetést jelentett, viszont nyakára hozta a rendőrséget. Rémy ujjlenyomataival tele volt a Château Villette, továbbá a pajtában berendezett lehallgatóállomás, ahol Rémy a titkos adatgyűjtést végezte. A Mester nem győzte dicsérni magát, hogy olyan elővigyázatosan távol tartotta magát Rémy ténykedéseitől. Senki sem gyanakodhatott a Mesterre, hacsak Rémy nem beszél, de emiatt nem kell többé aggódnia.

Már csak egy megoldandó ügy maradt, gondolta a Mester, miközben elindult a limuzin hátulja felé. *A rendőrség soha nem fog rájönni, hogy mi történt... és nincs élő szemtanú, aki elmondhatná nekik.* Körülnézett, hogy nem figyel-e valaki, aztán kinyitotta az ajtót, és bemászott a tágas utastérbe.

Percekkel később a Mester keresztülvágott a St. James Parkon. *Már csak két ember maradt. Langdon és Neveu.* Velük bonyolultabb a helyzet. De kezelhető. Pillanatnyilag azonban a cryptex volt a Mester legfőbb gondja.

Diadalmas tekintettel nézett végig a parkon, és már látta maga előtt a célt. *Londonban egy lovag, Pápa tette sírba.* Ahogy meghallotta a verset, a Mester rögtön tudta a választ. Ennek ellenére nem lepte meg, hogy a többieknek fogalmuk sem volt róla. *Tisztességtelen előnnyel*

indultam. Saunière beszélgetéseinek több hónapon át tartó lehallgatása során a rend Nagymestere időnként megemlítette ezt a híres lovagot, csaknem akkora tisztelettel beszélve róla, mint Da Vinciről. A vers lovagra tett utalása ezek után már pofonegyszerű volt — hála Saunière szellemének —, de még így is rejtély maradt, hogyan fogja felfedni a síremlék a végső jelszót.

Sírján keress gömböt, noha úgysem leled.

A Mesternek halványan rémlett néhány fotó a híres sírról, és különösen annak legszembetűnőbb jellegzetességéről. *Egy nagyszerű gömbről.* A hatalmas gömb a sír tetején majdnem akkora volt, mint maga a sír. A gömb jelenléte egyszerre volt bátorító és zavarba ejtő a Mesternek. Egyfelől olyan, akár egy jelzőkaró, másfelől viszont, a vers szerint, egy olyan gömbről van szó, amelynek csak *ott kellene lennie...* és nem arról, ami ott van. A Mester arra számított, hogy a sír megtekintése majd felfedi előtte a választ.

Az eső most még jobban szakadt, ezért mélyen besüllyesztette a cryptexet a jobb oldali zsebébe, hogy megvédje a nedvességtől. A parányi Medusa revolvert láthatatlanul szorongatta a baljában. Perceken belül belépett London egyik leghíresebb, kilencszáz éves épületének csendes szentélyébe.

Abban a pillanatban, amikor a Mester bement az esőről, Aringarosa püspök kilépett a szabad ég alá. A Biggin Hill-i kereskedelmi repülőtér esőáztatta betonjára szállt ki a gépből, összehúzva magán a reverendát a nyirkos hideg elől. Azt remélte, hogy maga Faché kapitány fogadja. Helyette egy fiatal brit rendőr sietett elé esernyővel.

— Aringarosa püspök? Faché kapitánynak el kellett mennie. Engem kért meg, hogy foglalkozzam önnel. Azt ajánlotta, hogy kísérem be a Scotland Yardra. Úgy véli, ott a legbiztonságosabb.

Legbiztonságosabb? Aringarosa lenézett a nehéz aktatáskára a kezében, amely tele volt a Vatikán kötvényeivel. Csaknem megfeledezett róla.

— Igen, köszönöm.

Aringarosa beszállt a rendőrautóba, azon tűnődve, vajon hol lehet most Silas. Percekkel később megkapta a választ a járőrközi recsegő rádiójából.

Orme Court 5.

Aringarosa azonnal felismerte a címet.

Az Opus Dei londoni központja.

A sofőrhez fordult.

— Azonnal vigyen oda!

Kilencvenötödik fejezet

Langdon nem vette le a szemét a számítógép monitoráról, mióta a keresés elkezdődött.

Öt perc. Mindössze két találat. Mindkettő érdektelen.

Elfogta a szorongás.

Pamela Gettum a szomszédos helyiségben volt. Langdon és Sophie okatlanul megkérdezte, hogy a Gettum felajánlotta tea mellé nem lehetne-e egy kis kávé is főzni, és a szomszédban pityegő mikrohullámú sütő hangjából ítélve Langdon arra tippelt, hogy kérésük némi Nescafé formájában meghallgatásra talál.

Végül a számítógép boldogan felcsipogott.

— Úgy hallom, újabb találatuk van — szólt ki Gettum. — Mi a címe?

Langdon a képernyőre meredt.

Grál-allegóriák a középkori irodalomban:

Értekezés a Sir Gawain és a Zöld Lovagról

— A Zöld Lovag allegóriája — válaszolta Langdon.

— Nem lesz jó — mondta Gettum. — Londonban nem sok mitológiai zöld szörnyeteget temettek el.

Langdon és Sophie türelmesen ült a monitor előtt, és további két értéktelen találat lett a jutalmuk. Amikor ismét jelzett a számítógép, elég váratlan ajánlással állt elő.

— Wagner operái? — hüledezett Sophie.

Gettum kilesett az ajtón, egy zacskó Nescaféval a kezében.

— Elég különös találatnak tűnik. Wagner talán lovag volt?

— Nem — mondta Langdon, akiben hirtelen felébredt a kíváncsiság. — Viszont ismert szabadkőműves. — *Mozarttal, Beethovennel, Shakespeare-rel, Gershwinnel, Houdinivel és Disneyvel együtt.* Köteteket írtak már a szabadkőművesek és a templomosok, a Sion-rend és a Szent Grál kapcsolatairól. — Szeretnék ebbe belenézni. Hogyan kaphatom meg a teljes szöveget?

— Nem lesz szüksége a teljes szövegre — szólt vissza Gettum. — Klikkeljen rá a hipertextre. Akkor a számítógép a szövegkörnyezetben jeleníti meg a kulcsszótalálatot, előtte egy preloggal és utána három posztloggal.

Langdonnak fogalma sem volt róla, hogy miről beszél, de tette, amit mondtak neki. Új ablak nyílt meg.

...mitológiai lovag, a neve Parsifal...

...metaforikus Grál-keresés, amely kétségtelenül

...a londoni Filharmonikusok Zenekara 1855-ben

...Rebecca Pope operaantológiája, a...

...Wagner sírja a németországi Bayreuthban...

— Egyik sem jó — mondta Langdon csalódottan. De közben nem győzött ámulni a rendszer egyszerű használatán. A szövegkörnyezettel együtt megmutatott kulcsszavak elégségesek voltak ahhoz, hogy eszébe idézzék, Wagner operája, a *Parsifal* hódolat Mária Magdolna és Jézus Krisztus vérvonala előtt, egy igazságkereső ifjú lovag történetébe ágyazva.

— Csak türelem — biztatta Gettum. — Ez játék a számokkal. Hagyjuk dolgozni a gépet.

A következő néhány percben a számítógép számos további Grál-utalást jelenített meg, köztük egy trubadúrokról — a híres francia vándor dalnokokról — szóló szöveget. Langdon tudta, hogy a trubadúrok Mária Magdolna egyházának utazó szolgálói, vagyis „miniszterei” voltak, akik a zene segítségével terjesztették a szent nőiség történetét a köznépi körében. A trubadúrok napjainkig éneklék dalaikat a „Miasszonyunk” — egy titokzatos és gyönyörű nő — érényeiről, akiért egész életükben rajonganak.

Langdon kíváncsian rákattintott a hipertextre, de nem jutott vele semmire.

A számítógép ismét hangjelzést adott.

LOVAGOK, FILKÓK, PÁPÁK ÉS ÖTSZÖGEK: A SZENT GRÁL TÖRTÉNETE A TAROTKÁRTYÁKON

— Nem meglepő — mondta Langdon Sophie-nak —, a kulcsszavaink egy része megegyezik egyes kártyalapok elnevezésével. — Az egérért nyúlt, hogy rákattintson egy hiperlinkre.

— Nem tudom, Sophie, említette-e valaha a nagyapja, amikor a tarottal játszottak, de ez egy „szókartya-katekizmus” az Elveszett Menyasszony történetéről és a gonosz egyházzól, amely leigázta.

Sophie hitetlenkedve bámult rá.

— Erről sejtelmem sem volt.

— Ez a lényeg. Egy metaforikus kártyajátékba foglalva a tanítást, a Grál hívei elrejtették üzenetüket az egyház éber tekintete elől. — Langdon gyakran tűnődött el azon, vajon hány mai kártyás tudja, hogy a négy „szín” — a pikk, a kör, a treff és a káró — mind a Grálhoz kapcsolódó szimbólumok, amelyek közvetlenül a tarot négy színére vezethetők vissza: a kardra, a kupára, a jogarra és az ötszögre.

A pikk a kard. A penge. A férfi.

A kör a kupa. A kehely. A nő.

A treff a jogar. A királyi vérvonal. A virágzó ág.

A káró az ötszög. Az istennő. A szent nőiség.

Négy perccel később, amikor Langdon már félni kezdett, hogy nem találják meg azt, amiért jöttek, a számítógép újabb találatot jelenített meg.

*A lángelme gravitációja:
Egy modern lovag életrajza*

— *A lángelme gravitációja?* — szólt oda Langdon Gettumnak. — Egy modern lovag életrajza?

Gettum kidugta a fejét az ajtón.

— Mennyire modern? Csak azt ne mondja, hogy Sir Rudy Giulianiról szól. Szerintem ez a találat egy kicsit félrement.

Langdonnak megvoltak a maga aggályai a frissiben lovaggá ütött Sir Mick Jaggerrel kapcsolatban is, de ez aligha volt megfelelő pillanat a lovaggá ütés jelenkori gyakorlatának megvitatására.

— Nézzünk bele. — Langdon lehívta a kulcsszavak szövegekörnyezetét.

*...méltóságos lovag, Sir Isaac Newton...
... és Londonban 1727-ben, amikor a ...
...a sírja, a Westminster-apátságban ...
... Alexander Pope, barátja, és pályatársa...*

— Úgy gondolom, hogy a „modern” viszonylagos megjelölés — fordult most Sophie Gettumhoz. — Ez egy régi könyv. Sir Isaac Newtonról.

Az ajtóban álló Gettum megrázta a fejét.

— Nem jó. Newtont a Westminster-apátságban temették el, az angol protestantizmus székhelyén. Kizárt dolog, hogy egy katolikus pápa is jelen volt. Tejszínhabbal? Cukorral?

Sophie bólintott. Gettum várt.

— Robert?

Langdonnak vadul kalapált a szíve. Elszakította a tekintetét a képernyőtől és felállt.

— Sir Isaac Newton a mi lovagunk.

Sophie ülve maradt.

— Miről beszél?

— Newtont Londonban temették el — mondta Langdon. — Munkája gyümölcse új tudományokat alapozott meg, amelyek kiváltották az egyház szent haragját. És a Sion-rend Nagymestere volt. Mi más kell még?

— Mi más? — mutatott rá Sophie a költeményre. — És mi a helyzet azzal, hogy egy „Pápa tette sírba”? Hallotta, mit mondott Ms. Gettum. Newtont nem temethette katolikus pápa.

Langdon megfogta az egeret.

— Ki beszél itt *katolikus pápáról*? — Rákattintott a „Pope” hiperlinkre, mire megjelent a teljes szövegrész.

*Sir Isaac Newton temetésén királyok és nemes urak
voltak jelen, a szertartást, Alexander Pope, barátja
és pályatársa vezette le, aki megrázó gyászbeszédet
mondott, mielőtt földet szórt volna a sírja.*

Langdon Sophie-ra nézett.

— A második találatra megkaptuk a nekünk kellő „Pápát”, — Szünetet tartott. — Vagyis Alexander Pope-ot.

Londonban egy lovag, Pápa tette sírba.

Sophie elképedt arccal állt föl.

Jacques Saunière, a kettős játszma mestere ezúttal is bebizonyította félelmetes szellemi erejét.

Kilencvenhatodik fejezet

Silas felriadt álmából.

Sejtelve sem volt, mi ébresztette föl, vagy hogy milyen sokáig aludt. *Álmodtam volna valamit?* Felülve a szalmazsákon hallgatta az Opus Dei-szállás csendes lélegzését, a nyugalmat, amelyet csak az alatta lévő szoba lakójának hangos imádkozása tört meg. De ezek az ismerős zajok a legkevésbé sem zavarták Silast.

Mégis, hirtelen és váratlanul nyugtalanság fogta el.

Felállt, és egy szál alsóneműben az ablakhoz ment. *Követtek volna?* Odalent az udvar néptelen volt, ugyanúgy, mint amikor ideérkezett. Hallgatózott. Csend. *Akkor miért érzem feszültnék magam?* Silas réges-rég megtanulta, hogy bíznia kell a megérzéseiben. Az intuíciója segítette túlélni a marseille-i utcákon gyerekkorában, még a börtön előtt... jóval azelőtt, hogy Aringarosa püspök keze alatt újjászületett volna. Kilesett az ablakon, és egy autót fedezett fel a sövény mögött. A kocsi tetején rendőrségi sziréna volt. A folyosón megreccsent egy padlódeszka. Zárnyelv kattanása hallatszott.

Silas ösztönösen cselekedett: keresztülrohant a szobán, és éppen akkor csusszant be az ajtó mögé, amikor valaki résnyire nyitotta. Berontott az első rendőr, előbb balra, azután jobbra célozva a pisztolyával az üresnek tűnő szobában. Mielőtt felfedezhette volna Silast, az albínó az ajtónak vetette a vállát, telibe találva a másodiknak érkező rendőrt.

Ahogy az első rendőr lövésre tartott fegyverrel megpördült, Silas elgáncsolta. A pisztoly elsült, a golyó pedig elrepült Silas feje felett, aki sípcsonton találta a rendőrt, kirántotta alóla a lábát, és a földre vitte, ahol nagyot koppant a feje. A másik rendőr feltápáskodott az ajtóban, de Silas az ágyékába nyomta a térdét, majd rávetette magát a folyosón vonagló testre.

A jóformán meztelen Silas lerohant a lépcsőn. Tudta, hogy elárulták, de ki tehetete? Amikor leért az előcsarnokba, még több rendőr rontott be az ajtón. Silas az ellenkező irányba szaladt, az épület mélye felé. *A nők bejárata. Minden Opus Dei-szállásnak van egy női bejárata.* Kanyargós, szűk folyosókon futott át, majd besurrant a konyhába, ide-oda kígyózott a megrémült dolgozók között, akik csak bámulták a szinte meztelen albínót, amint leveri az edényeket, az evőeszközt, majd kitör egy sötét folyosóra a kazánház mellett. Itt végre megpillantotta a keresett ajtót, amely fölött irányfény világított.

Teljes sebességgel vetette ki magát az ajtón a kinti esőbe, leugrott az alacsony padkáról, s nem vette észre az ellenkező irányból érkező rendőrt, csak amikor már késő volt. A két férfi összeütközött, Silas széles, meztelen válla hatalmas erővel vágódott neki a rendőr szegycsontjának. A járőr megtántorodott, Silas pedig ledöntötte a kövezetre. A rendőr pisztolya csattogva elszánkázott. Silas hallotta, hogy ordító emberek rohannak végig a folyosón. Oldalára hengeredve épp akkor sikerült megkaparintania a fegyvert, amikor a rendőrök kirohantak az utcára. Lövés dörrent a lépcsőről, és Silas égető fájdalmat érzett a bordái alatt. Feldühödve tüzet nyitott a három rendőrré, akiknek sebeiből vér fröcs-költ szét.

Sötét árnyék magasodott a háta mögött, mintha a semmiből termett volna elő. A haragos kézbe, amely megragadta Silas csupasz vállát, mintha maga az ördög ereje költözött volna. A férfi a fülébe üvöltött. *SILAS, NE!*

Silas hátrafordult és lőtt. Tekintetük összekapcsolódott. Silas elborzadva sikoltott föl, miközben Aringarosa püspök a földre zuhant.

Kilencvenhetedik fejezet

A Westminster-apátságban több mint háromezer ember van eltemetve vagy síremléssel megtisztelve. A monumentális kőépítményben királyok, államférfiak, tudósok, költők és muzikusok nyugszanak. A sírok zsúfolásig töltik a falfülkéket, alkóvokat; vannak köztük olyanok, amelyeknek pompája az uralkodói mauzóleumokéval vetekszik — például Angliai Erzsébet baldachinos szarkofágja, amely egy külön kápolnában áll — és olyanok, amelyeket csak a padló egy szerény kőlapja jelöl: az egykor belevéselt betűket már rég elkoptatta az a sok-sok láb, amely az évszázadok során a templom köveit taposta, és a látogató csak találgathat, vajon kinek a földi maradványait rejt.

A nagy európai katedrálisok, Amiens, Chartres vagy Canterbury székesegyházának stílusában tervezett Westminster apátság azonban se nem katedrális, se nem felekezeti templom. A minősítése *királyi birtok*, és közvetlenül a Korona alá tartozik. Azóta, hogy 1066-ban, karácsony napján itt koronázták meg Hódító Vilmost, megszámlálhatatlan királyi szertartás és állami aktus zajlott e káprázatos falak között — Hitvalló Edward kanonizációjától András herceg és Sarah Ferguson esküvőjén át V. Henrik, I. Erzsébet és Lady Diana temetéséig.

Ennek ellenére Robert Langdon pillanatnyilag nem mutatott érdeklődést az apátság patinás történelme iránt, egyetlen eseményt kivéve — a brit lovag, Sir Isaac Newton temetését.

Londonban egy lovag, Pápa tette sírba.

Langdon és Sophie sietős léptekkel vágott át a hatalmas portikuszon az északi kereszthajó irányába — közben biztonsági őrökkel találkozottak, akik udvariasan átterelték őket az apátság legújabb építményén, egy nagy, fémdetektoros kapun, amely ma már London legtöbb történelmi műemlékében megtalálható. Egyikük áthaladása közben sem szólalt meg a riasztó, így folytathatták útjukat a templom bejáratához.

Átlépve a Westminster-apátság küszöbét, Langdon úgy érezte, mintha hirtelen semmivé foszlott volna a külvilág. Megszűnt a forgalom zaja. Nem hallatszott többé az eső kopogása. Semmi, csak a fülsiketítő csönd, amely úgy verődött vissza a falak között, mintha az épület önmagának suttozna.

Langdon és Sophie szeme, mint szinte minden látogatóé, azonnal a magasba vándorolt, ahol az apátság roppant tere tátongott a fejük fölött. A szürke kőoszlopok óriásfenyökként emelkedtek és vesztek el odafönt az árnyékban, kecsesen hidalva át a szédítő távokat, mielőtt visszatértek volna a kőpadlóra. Előttük az északi hajó széles utcája úgy nyúlt el, akár egy mély szurdok, festett üvegablakok sziklaszirtjeivel szegélyezve. Amikor besüt a nap az ablakokon, prizmaszerű fényjátékot űz az apátság padlóján. Ma azonban az eső és a sötétség kísérteties aurát kölcsönzött a tágas térnek... annak mutatva, ami valójában: kriptának.

— Ez gyakorlatilag üres — suttogtá Sophie.

Langdon csalódottságot érzett. Azt remélte, hogy sokkal többen lesznek. *Jobban örültem volna, ha látogatottabb a hely.* Langdon nem szívesen részesült volna még egyszer olyan élményben, mint korábban az elhagyatott Temple Churchben. A népszerű turistalátványosságok nyújtotta biztonságos érzésre számított, de a jól megvilágított apátságban tolongó sokaság képe Langdonnak a nyári csúc szezonban szerzett emlékeiből

táplálkozott. Ez pedig egy esős, áprilisi reggel. A tömeg és a napfényben ragyogó színes üveglablakok helyett Langdon csak a végtelenbe nyúló, üres kőpadlót látta és a homályos, árnyas alkóvokat.

— Átjöttünk a fémdetektoron — figyelmeztette Sophie, aki pontosan érzékelte Langdon szorongását. — Ha van is idebent valaki, nem lehet nála fegyver.

Langdon bólintott, de továbbra is aggodalmasan tekintgetett körül. A londoni rendőrség társaságában szeretett volna érkezni, ám Sophie féelme, hogy ez Faché bevonását jelentené, meggátolta, hogy kapcsolatba lépjenek a hatóságokkal. *Vissza kell szerezniünk a cryptexet*, erősködött Sophie. *Az a kulcsa mindennek.*

Természetesen igaza volt.

Az a kulcsa Leigh életben maradásának.

Az a kulcsa a Szent Grál megtalálásának.

Az a kulcs ahhoz a személyhez, aki az egész ügy mögött áll.

Sajnos az volt az egyetlen esélyük a zárókő visszaszerzésére, hogy itt és most, Isaac Newton sírjánál sikerrel járnak. Akárkinél van is a cryptex, annak ide kell jönnie a sírhoz, hogy megoldja az utolsó rejtélyt, és hacsak le nem késték a találkozást, Sophie és Langdon arra készült, hogy megállítja az illetőt.

A bal oldali fal felé siettek, hogy elhagyhassák a nyílt térséget, és a pillérek sora mögött behúzódtak egy homályos oldalfolyosóra. Langdon képtelen volt megszabadulni a fogva tartott Leigh Teabing gyötrő képétől, aki valószínűleg a limuzin hátuljában fekszik összekötözve. Akárki is rendelte el a Sion-rend négy vezetőjének megölését, az illető nem habozna másokat is likvidálni, ha az útjában állnak. A sors kegyetlen ironiájának tetszett, hogy éppen Teabing — egy jelenkori brit lovag — esett túsul a saját honfitársa, Sir Isaac Newton után folyó kutatás során.

— Merre? — kérdezte Sophie körbetekintve.

Hol lehet a sír? Langdonnak fogalma sem volt róla.

— Keressünk egy idegenvezetőt, és kérdezzük meg.

Langdon jobb ötletnek tartotta annál, mintsem hogy elkezdjenek céltalanul bolyongani. A Westminster-apátság a mauzóleumok, oldalkápolnák és a falba süllyesztett sírkamrák kusza, beláthatatlan szövevénye. Akárcsak a Louvre Nagy Galériájának, egyetlen bejárata volt csak — az az ajtó, amelyen át bejöttek: belépni rajta egyszerű, de kitalálni szinte lehetetlen. *Kész turistacsapda*, mondta róla egyszer Langdon valamelyik pórul járt kollégája. Az építészeti hagyományt követve, az apátságnak hatalmas latin kereszt alaprajza volt. A templomok többségével ellentétben azonban oldalt nyílt a bejárata, nem pedig a szokásos templomvégi előcsarnokból a főhajó hátsó traktusában. Ráadásul az apátsághoz kerengők sora csatlakozott. Egyetlen rossz lépés egy helytelenül megválasztott boltíven át, és a látogató már el is tévedt a magas falakkal körülvett külső folyosók labirintusában.

— Az idegenvezetők bíborszínű köntöst viselnek — mondta Langdon, elindulva a templom közepe felé. A magas, aranyozott oltárra tekintve a déli hajó túlsó végében Langdon számos embert látott négykézlábra ereszkedve. A földön görnyedő zarándokok látványa meglehetősen gyakori volt a Költők sarkában, amely pedig távolról sem volt olyan szent hely, mint ahogyan ez a kép sugallta. *Turisták fényesítik a sírokat.*

— Egy idegenvezetőt sem látok — mondta Sophie. — Talán egyedül is megtalálhatjuk azt a sírt.

Langdon szó nélkül beljebb vezette pár lépéssel az apátság közepére, azután jobbra mutatott.

Sophie az ámulattól felszisszenve tekintett végig az apátság főhajóján, ahol az épület teljes nagyságát be lehetett látni.

— Ó — sóhajtott fel. — Szerintem is keressünk egy idegenvezetőt.

Ugyanabban a pillanatban, száz méterrel beljebb a hajóban, elrejtőzve a karzat rácsa mögött, magányos látogató állt Sir Isaac Newton fenséges sírja előtt. A Mester már tíz perce tanulmányozta a síremléket.

Newton sírját egy masszív, fekete márványszarkofág alkotta, rajta Sir Isaac Newton kifaragott alakjával, aki klasszikus öltözékét viselve büszkén támaszkodott saját könyveinek — *Az istenségről, Kronológia, Optika, A természetfilozófia matematikai alapelvei* — oszlopához. Newton lábánál két szárnyas fiúcska állt egy tekerccsel. Newton támaszkodó alakja mögött egy dísztelen piramis emelkedett. Noha a piramis is meglehetősen furcsának tűnt, a Mester figyelmét egy óriási alakzat tartotta fogva, amely a piramis közepéből nőtt ki.

Egy gömb.

A Mester Sauniére zavarba ejtő rejtvényén töprengett. *Sírján keress gömböt, noha úgysem leled.* A piramis homloklapjából kiemelkedő masszív gömböt domborművek díszítették, amelyek különféle égitesteket ábrázoltak: bolygóegyüttállásokat, a zodiákus jegyeit, üstökösöket, csillagokat és bolygókat. Fölötte az Asztronómia istennője egy csillagmező alatt.

Rengeteg gömb.

A Mester meg volt győződve arról, hogy miután megtalálta a sírt, könnyű lesz azonosítania a hiányzó gömböt. Most már korántsem volt olyan biztos a dolgában. Hosszan bámulta a bonyolult csillagtérképet. Hiányzik innen valamelyik bolygó? Valamelyik konstellációból kihagyták volna az egyik égitestet? Sejtelve sem volt. Ennek ellenére a Mester nem bírta elhessegetni azt a gyanúját, hogy a megoldás zseniálisan tiszta és egyszerű — „egy lovag, akit egy pápa tett sírba”. *Milyen gömböt kell keresnem? A Szent Grál megtalálásához csak nincsen szükség kiterjedt asztrofizikai ismeretekre! Vagy mégis?*

A Rózsa méhének titkát súgja neked.

A Mester töprengését turisták közeledése szakította meg. Visszacúsztatta a cryptexet a zsebébe, és bizalmatlanul figyelte, ahogy a látogatók odamennek egy közeli asztalhoz, adományt tesznek a perselybe, és felszerelik magukat az apátság által rendelkezésre bocsátott sírfényesítő eszközökkel. Új grafitceruzákkal és nagy ív papírosokkal folytatták útjukat a templom eleje felé, valószínűleg a népszerű Költők sarkába igyekezve, ahol leróhatják kegyeletüket Chaucer, Tennyson és Dickens előtt, lelkesen fényesítve a sírkövüket.

Az ismét magára maradt Mester közelebb lépett a sírhoz, és a talapzattól a csúcsáig végigvizsgálta. A szarkofág oroszlánkarmos lábától indult, majd tekintete átvándorolt Newton alakjára és tudományos könyveire, onnan a két fiúra a matematikai egyenletet tartalmazó tekerccsel, föl a piramis homlokzatán az óriási gömbig a bolygókonstellációkkal, míg végül megállapodott a falfülke csillaghímes baldachinján.

Miféle gömbnek kellene itt lennie... ami mégis hiányzik? Megérintette a cryptexet a zsebében, mintha Sauniére faragott márványkövétől várná az ihletet. *Mindössze öt betű választ el a Gráltól.*

Elsétálva a karzatrács végéig, vett egy nagy levegőt, és végigtekintett a hosszú hajón a távoli főoltárig. Tekintete az aranyozott oltárról lesiklott egy apátsági idegenvezető fényes bíborszínű köntösére, akit éppen két, nagyon ismerősnek tűnő alak intett magához.

Langdon és Neveu.

A Mester teljes lelki nyugalommal hátrált két lépest, vissza a karzatrács mögé. *Ez gyorsan ment.* Számított arra, hogy Langdon és Sophie végül megfejti a vers jelentését, és megjelenik Newton sírjánál, de ez hamarabb történt meg, mint gondolta volna. A Mester nagyot fújta, és mérlegelni kezdte a lehetőségeit. Már hozzászokhatott a váratlan helyzetekhez.

Nálam van a cryptex.

A zsebébe nyúlt, és megérintette a második tárgyat, amely önbizalmat adott neki: a Medusa revolvert. Ahogy az várható volt, az apátság fémdetektora megszólalt, amikor a Mester áthaladt rajta az elrejtett fegyverrel. És, ami szintén várható volt, a biztonsági őrök azonnal utat engedtek neki, amikor a Mester felháborodott pillantások kíséretében felvillantotta az igazolványát. A hivatalos rang mindig kivívta a kellő tiszteletet.

Noha a Mester kezdetben azt remélte, hogy egyedül is meg tudja fejteni a cryptexet, elkerülve a további komplikációkat, most már úgy érezte, hogy Langdon és Sophie megérkezése szerencsés fejlemény. Tekintve, hogy nem járt sikerrel a gömbre tett utalás megfejtésében, jó hasznát veheti a szakértelmüknek. Végére is, ha Langdon meg tudta oldani a vers rejtvényét és eljutott a sírhoz, jó esély van arra, hogy a gömbről is kiderít valamit. És ha Langdon tudja a jelszót, a megfelelő nyomásgyakorlással ki lehet szedni belőle.

Persze nem itt.

Majd valahol négyszemközt.

A Mesternek eszébe jutott egy kis hirdetőtábla, amelyet az apátságban látott. Azonnal tudta, mi lenne a tökéletes hely, ahová oda kell csalnia őket.

Már csak egy kérdés maradt... mi legyen a csalétek?

Kilencvennyolcadik fejezet

Langdon és Sophie lassan haladt előre az északi hajóban, meghúzódva az oszlopok árnyékában, amelyek elválasztották őket a főhajó szabad térségétől. Jóllehet már az oldalhajó felénél jártak, még mindig nyoma sem volt Newton sírjának. A szarkofág ugyanis egy mély falfülkében volt, amelyet ebből a szögből nem lehetett látni.

— De legalább nincs ott senki — suttogta Sophie.

Langdon megkönnyebbülten bólintott. A Newton sírja körüli terület tökéletesen elhagyatott volt.

— Előremegyek — sűgta vissza Langdon. — Maga maradjon itt, és rejtőzzön el, ha netalán...

Sophie már kilépett a takarásból, és a szabad térség felé tartott.

— ...jönne valaki — fejezte be Langdon sóhajtva, és a nyomába eredt.

Átlósan keresztülvágva a hatalmas hajón, Langdonnak és Sophie-nak elakadt a szava, ahogy egyre több részlete tárult fel előttük a nagyszabású síremléknek... egy fekete márványszarkofág... Newton támaszkodó alakja... két szárnyas fiú... egy óriási piramis... és... *egy roppant gömb.*

— Maga tudta ezt? — kérdezte Sophie döbbszent hangon.

A szintűgy meglepett Langdon csak a fejét rázta.

— Úgy fest, mintha csillagábrák volnának belevésve — mondta Sophie.

Ahogy közeledtek a falfülkéhez, Langdon egyre inkább elkedvetlenedett. Newton sírja *tele volt gömbökkel* — csillagokkal, üstökösökkel, bolygókkal. *Sírján keress gömböt, noha úgysem leled?* Hiszen ez hovatovább olyanak tűnik, mintha egy hiányzó fűszálat keresnének egy golfpályán.

— Égítetek — mondta Sophie, és szorongás bujkált a hangjában. — És rengeteg van belőlük.

Langdon a homlokát ráncolta. Csak egyetlen kapcsolatot tudott elképzelni a bolygók és a Grál között, mégpedig Vénusz bolygó ötszögét. Ám a Venus jelszóval hiába próbálkoztak a Temple Churchbe menet.

Sophie egyenesen a szarkofághoz lépett, de Langdon egy kissé hátramaradt, körülhordozva tekintetét az apátságban.

— *Az istenségről* — mondta Sophie, és oldalt billentette a fejét, hogy elolvassa a könyvek címét, amelyekre Newton támaszkodott. — *Kronológia. Optika. A természetfilozófia matematikai alapelvei.* — Sophie Langdonhoz fordult. — Nem jut eszébe ezekről valami?

Langdon elgondolkozva közelebb lépett.

— A *Principia Mathematica*, ha jól emlékszem, a bolygók gravitációs vonzásával foglalkozik... az igaz, hogy a bolygók gömb alakúak, de ez elég kevésnek tűnik az üdvösséghez.

— És mi a helyzet a zodiákus jegyeivel? — kérdezte Sophie a gömbbe vésett konstellációkra mutatva. — Korábban szóba kerültek a Halak és a Vízöntő, ugye?

A Napok Vége, gondolta Langdon.

— Állítólag a Halak korszakának vége és a Vízöntő eljövetele jelzi azt a történelmi pillanatot, amikor a rend a Sangreal-dokumentumok nyilvánosságra hozatalát tervezi. *De már eljött és eseménytelenül el is múlt a millennium, a történészek pedig elbizonytalanodtak, hogy végül mikor kerül napvilágra az igazság.*

— Lehetségesnek tűnik — mondta Sophie —, hogy a rend tervei az igazság feltárásáról a vers utolsó sorával állnak kapcsolatban.

A Rózsa méhének titkát súgja neked. Langdont megborzongatta ez a lehetőség. Ebből a szempontból még nem gondolta végig a verssort.

— Azt mondta — folytatta Sophie —, hogy a rend tervei „a Rózsát” és megtermékenyített méhét illető titok leleplezésének időzítéséről közvetlen kapcsolatban vannak a bolygók, vagyis a gömbök együttállásával.

Langdon bólintott, és most először érezte, hogy megcsillan előtte a megoldás halvány reménysugara. De az intuíciója azt súgta, hogy nem az asztronómia a kulcs. A Nagymester korábbi feladványai mind-mind ékesszóló, szimbolikus jelentést hordoztak — a *Mona Lisa*, a *Sziklás Madonna*, SOFIA. Ezeknek az ékesszóló utalásoknak azonban semmi közük sem volt a gömb alakú bolygókhoz és a zodiákus-hoz. Jacques Saunière ez idáig annyira gondos feladványszerzőnek bizonyult, hogy Langdonnak azt kellett hinnie, az utolsó jelszó — amelynek őt betűje a rend legnagyobb titkát rejti — nemcsak szimbolikus, hanem kristálytisztán illeszkedik az egészbe. Ha ez a megfejtés sem különbözik a többitől, akkor fájdalmasan nyilvánvalónak fog mutatkozni, amint megtalálják.

— Nézze! — szakította ki gondolataiból Sophie kiáltása, aki izgatottan rángatta a karját. A hangjából kicsendülő félelem arra a következtetésre vezette Langdon, hogy látott valakit, de amikor hozzá fordult, Sophie a fekete márványszarkofág tetejét bámulta megkövültén. — Járt itt valaki — suttogta, a szarkofág egy pontjára mutatva Newton kinyújtott jobb lába mellett.

Langdon nem értette, mitől ijedt meg. Egy figyelmetlen turista ott felejtett egy sírkőfényesítő grafitot Newton szarkofágjának fedelén. *Nem érdekes.* Langdon meg akarta fogni, de ahogy közelebb hajolt a szarkofághoz, és a fény más szögben érte a fekete márványt, Langdon megdermedt. És már tudta, hogy mitől rémült meg Sophie.

Newton lábánál, a szarkofág fedelén alig látható, ceruzával írt üzenet állt:

Nálam van Teabing.
Menjenek át a káptalantermen
és a déli kijáraton az udvarra.

Langdon kétszer is elolvasta a szavakat; a szíve vadul dörömbölt.

Sophie megfordult és a főhajót pásztázta.

A reszketés dacára, amelyet az üzenet keltett Langdon-ban, mégis úgy érezte, hogy jó hírt kapott. *Leigh még életben van.* De persze egy másik magyarázat is az eszébe jutott.

— Ők sem tudják a jelszót — suttogta.

Sophie bólintott. Máskülönből miért árulták volna el a jelenlétüket?

— Lehet, hogy fel akarják ajánlani Leigh-t, cserébe a jelszóért.

— De az is lehet, hogy csapda.

Langdon megrázta a fejét.

— Nem hinném. A kert *kívül esik* az apátság falain. Elég látogatott hely. — Langdon járt már egyszer az apátság híres College Gardenjében — egy kis gyümölcsös- és fűvészkertben —, amely még akkoriban létesült, amikor a szerzetesek gyógynövényeket termesztettek itt. A

College Garden büszkélkedhet a legöregebb élő gyümölcsfákkal egész Nagy-Britanniában, amelyet azok a turisták is tömegével kerestek fel, akik be sem mentek az apátságba. — Szerintem ez a kinti találkozó a bizalom gesztusa. Nyugodtak lehetünk. Sophie kétkedve nézett rá.

— Hogy oda hívnak bennünket, ahol nincs fémdetektor?

Langdon megütöközött. Volt abban valami, amit Sophie mondott.

Visszatekintve a gömbökkel teli sírra, Langdon azt kívánta, bárcsak volna ötlete a cryptexben lévő jelszóval kapcsolatban... bármi, ami tárgyalási alap lehetne. *Én kevertem bele Leigh-t az egészbe, és mindenre hajlandó vagyok, hogy segíthessek neki.*

— Az üzenetben az áll, hogy menjünk át a káptalantermen a déli kijáráthoz — mondta Sophie. — Az ajtóból talán vethetünk egy pillantást a kertre. Felmérhetjük a helyzetet, mielőtt kilépünk innen, hogy nem leselkedik-e ránk veszély.

Jó ötletnek tűnt. Langdon halványan emlékezett a hatalmas, nyolcszögletű Charter House-ra, a káptalanteremre, ahol a brit parlament eredetileg ülésezett, mielőtt megépült volna a modern országháza. Sok évvel ezelőtt járt itt, de még rémlett neki, hogy valamelyik kerengőn át érhető el. Eltávolodva a sírtól Langdon jobbra tekintett a karzatrácson túl, a hajónak arra a részére, amely az ellenkező oldalon volt, mint ahol bejöttek.

A közelben egy nagy, boltíves átjáró nyílt egy táblával.

ERRE TALÁLJA:
KERENGŐK
ESPERESLAK
COLLEGE HALL
MÚZEUM
PYX CHAMBER
ST. FAITH'S-KÁPOLNA
KÁPTALANTEREM

Langdon és Sophie sietős léptekkel haladtak el a tábla mellett, túl gyorsan ahhoz, hogy észrevegyék az apró betűs értesítést, miszerint bizonyos területek újjáépítés miatt le vannak zárva.

Azonnal kiértek egy magas falú, fölül nyitott udvarra, amelyet eső áztatott. Fejük felett a szél mély hangon üvöltött be a szűk nyíláson, mintha egy üveg száján fújna be valaki. A keskeny, alacsony mennyezetű folyosóra lépve, amely körbefogta az udvart, Langdont elfogta a jól ismert feszengés, amelyet a zárt terekben érzett. Ezek a kerengőnek nevezett sétautak szinte minden kolostorban megtalálhatók, és Langdon nem szívesen idézte föl magában, hogy a *kolostor* és a *klausztrófóbia* szó ugyanarra a latin töre megy vissza.

Langdon egyenesen maga elé nézve a folyosó végére koncentrált, és követte a Chapter House-ba, vagyis a káptalan tanácstermébe mutató nyilat. A kerengő hideg és nyirkos volt az esőtől, amelyet a szél rohamai beváltak a fal oszlopai között. Az itt beszűrődő világosság jelentette a folyosó egyedüli fényforrását. Egy pár jött szembe velük az ellenkező irányból, sietősen menekülve az egyre zordabbá váló idő elől. A kerengő elnéptelenedett a távozásuk után, és így szélben, esőben ez lehetett az apátság legbarátságatlanabb helye.

Negyven méterre, a keleti kerengőben boltív nyílt a falon, amely egy másik folyosóra vezetett. Noha ez volt az a bejárat, amelyet kerestek, kordonnal volt elzárva, és tábla figyelmeztette a turistákat:

RENOVÁLÁS MIATT ZÁRVA

PYX CHAMBER

ST. FAITH'S-KÁPOLNA

KÁPTALANTEREM

A hosszú, elhagyatott folyosón, a kordonon túl letakart állványok sorakoztak. Közvetlenül a kordon mögött Langdon felfedezte jobbra a Pyx Chamber, balra a St. Faith's-kápolna bejáratát. A káptalanterem azonban jóval távolabb volt, a hosszú folyosó másik végén. Langdon még innen is láthatta, hogy tárva-nyitva áll a súlyos faajtó, és a tágas, nyolcszögletű tér szürkés természetes fényt kap a terem hatalmas ablakain át, amelyek a College Gardenre néznek. *Menjenek át a káptalanterem és a déli kijáraton az udvarra.*

— Mi most a keleti kerengő felől jöttünk — mondta Langdon —, tehát a kert déli kijáratának arra kell lennie, valahol jobb felé.

Sophie már át is lépett a kordonon, és megindult, előre.

Ahogy végigsiettek a sötét folyosón, a maguk mögött hagyott kerengő felől egyre halkabb lett a szél és az eső hangja. A káptalanterem egyfajta szárnyépület volt — szabadon álló toldalék a hosszú folyosó végén, ahol annak idején bizalmasan tárgyalhattak a tanácstagok.

— Hatalmasnak tűnik — suttogta Sophie, ahogy közeledtek felé.

Langdon már elfelejtette, milyen nagy ez a terem. Még ilyen távolságból is látszott a padló végtelenbe nyúló roppant tere és a lélegzetelállító ablakok a nyolcszög tulsó végén, amelyek ötemeletnyi magasságban emelkedtek a boltíves mennyezet felé. Odabentről bizonyára jól beláthatják majd a kertet.

Átlépve a küszöböt Langdonnak és Sophie-nak hunyorognia kellett a váratlan fényben. A sötét kerengő után a káptalanterem olyan volt, akár egy szolárium. Már jó tízlépésnyire bent jártak a teremben, a déli falat pásztázva, amikor rájöttek, hogy nincs sehol az az ajtó, amelyet keresnek.

Rettenetes zsákutcába kerültek.

Ajtónyikorgást hallottak a hátuk mögött, és arra fordultak vissza, hogy mennydörgésszerű robajjal bezárul mögöttük a súlyos fakapu, és valaki elhúzza a reteszt. A magányos férfi, aki az ajtó előtt állt, hidegvérrel szegezte rájuk kis revolverét. Pocakos volt és alumíniummankókra támaszkodott.

Langdon egy pillanatig azt hitte, hogy csak álmodik.

Leigh Teabing volt az.

Kilencvenkilencedik fejezet

Sir Leigh Teabing bánatosnak tűnt, midőn Robert Lang-donra és Sophie Neveu-re tekintett a pisztoly csöve fölött.

— Barátaim — mondta —, higgyék el nekem, hogy attól a pillanattól, amikor tegnap éjjel megjelentek a házamban, mindent megtettem, ami csak hatalmamban állt, hogy megóvjam önöket a bajtól. De az önök makacssága nehéz helyzetbe hozott engem.

Látta Sophie és Langdon arcán a megrökönyödést az árulás miatt, de bizonyos volt abban, hogy hamarosan mindketten megértik az események láncolatát, amelyek ehhez a mostani, elképesztő fordulathoz vezettek.

Annyi mindent kell elmondanom önöknek... annyi mindent, amit most még nem értenek.

— Higgyék el, kérem — jelentette ki Teabing —, hogy nem állt szándékomban belekeverni önöket. Önök jöttek az én házamba. Önök kerestek meg engem.

— Leigh? — nyögte ki nagy nehezen Langdon. — Mi az ördögöt művel? Azt hittük, hogy bajban van. Azért jöttünk ide, hogy segítsünk önnek.

— Ezt biztosra vettem — válaszolta Teabing. — Rengeteg megbeszélhivalónk van.

Langdon és Sophie képtelen volt levenni a szemét a rájuk szegeződő revolverről.

— Ez csak arra van, hogy biztosítsam osztatlan figyelmüket — mondta Teabing. — Ha valóban bántani akartam volna önöket, akkor már halottak lennének. Amikor tegnap éjjel megjelentek a házamban, hatalmas kockázatot vállaltam azért, hogy megkíméljem az életüket. Nekem első a becsület, és a legőszintebben esküt tettem arra, hogy csak azokat áldozom fel, akik elárulták a Sangrealt.

— Miről beszél? — kérdezte Langdon. — Elárulták a Sangrealt?

— Rettentő igazságnak jutottam a nyomára — mondta Teabing nagyot sóhajtva. — Megtudtam, hogy miért nem tárták soha a világ elé a Sangreal-dokumentumokat. Megtudtam, hogy a Sion-rend úgy döntött, végérvényesen eltitkolja az igazságot. Ezért múlt el nyomtalanul a millennium, ezért nem történt semmi, amikor eljött a Napok Vége.

Langdon kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon.

— A rend — folytatta Teabing — azt a szent feladatot kapta, hogy feltárja az igazságot. Hogy a Napok Végén nyilvánosságra hozza a Sangreal-dokumentumokat. Olyan nagy emberek, mint Da Vinci, Botticelli és Newton, évszázadokon át vállalták a veszélyt, hogy megvédelmezzék a dokumentumokat, és végrehajtsák a feladatot. És most, az igazság végső pillanatában, Jacques Saunière meggondolta magát. Az a férfi, akit a kereszténység történetének legnagyobb felelősségével tisztelt meg, nem teljesítette a kötelességét. Úgy döntött, hogy még nem jött el az alkalmas idő. — Teabing Sophie-hoz fordult. — Elárulta a Grált. Elárulta a rendet. És elárulta azoknak a nemzedékeknek az emlékét, amelyek a nagy pillanat eljöveteleért dolgoztak.

— Ön? — kérdezte Sophie, rászögezve zöld szemét, amelyben harag és döbbenet villogott. — Ön a felelős a nagyapám meggyilkolásáért?

Teabing felhorkant.

— Az ön nagyapja és a három *sénéchal* elárulta a Grált.

Sophie érezte, hogy előnti a düh. *Hazudik!*

Teabing kérlelhetetlen hangon folytatta.

— Az ön nagyapját megvette az egyház. Nyilvánvalóan rávették valamivel, hogy elhallgassa az igazságot.

Sophie megrázta a fejét.

— Az egyháznak nem volt semmilyen befolyása a nagyapámra!

Teabing fölényesen kacagott.

— Drágám, az egyháznak kétezer éves tapasztalata van abban, hogyan kell nyomást gyakorolni azokra, akik le akarják leplezni a hazugságaikat. Constantinus kora óta az egyház sikeresen hallgattatta el az igazságot Mária Magdolnáról és Jézusról. Nincs abban semmi meglepő, hogy most is megtalálták a módját, hogyan tarthatják sötétségben a világot. Az egyház ma már nem alkalmaz keresztes lovagokat, akik lemészárolják a hitetleneket, de ettől még nem csökkent a meggyőzőereje. És nem csökkent az álnoksága sem. — Szünetet tartott, mintha nyomatékot akarna adni a közlendőjének. — Miss Neveu, a nagyapja már egy ideje el akarta mondani önnek az igazságot a családjáról.

Sophie elképedt.

— Honnan tudja?

— A módszereim lényegtelenek. Az ön számára most csak egy dolog fontos. — Teabing vett egy nagy levegőt. — Az édesanyja, az apja, a nagyanyja és a testvére halála nem baleset volt.

Ezek a szavak felkavarták Sophie érzéseit. Kinyitotta a száját, de képtelen volt megszólalni. Langdon megrázta a fejét.

— Miről beszél itt?

— Robert, ez mindent megmagyaráz. Így áll össze a kép. Az egyház sohasem rettent vissza a gyilkolástól, ha a Sangreal titkának elhallgatása volt a tét. Amikor közelgett a Napok Vége, a Nagymester szeretteinek megölése világos üzenetet közvetített. Hallgass, vagy te és Sophie lesztek a következők.

— Autóbaleset volt — dadogta Sophie, és érezte, ahogy visszatér belé a gyerekkori fájdalom. — Baleset!

— Dajkamese, hogy megvédelmezzék gyermeki ártatlanságát — mondta Teabing. — Vegye figyelembe, hogy mindössze két családtag maradt életben, a rend Nagymestere és egy szem lányunokája. Tökéletes párosítás, amely biztosítja az egyház befolyását a testvériség felett. Alig tudom elképzelni azt a terrort, amelyet az egyház a nagyapja fölött gyakorolt ezekben az években, az ön megölésével fenyegetőzve, ha ki meri adni a Sangreal titkát, azzal fenyegetőzve, hogy folytatják a műüket, ha Sauniére nem éri el, hogy a rend megszegje ősi esküjét.

— Leigh — szállt vele vitába Langdon, aki láthatóan elveszítette a türelmét —, önnek nyilvánvalóan nincs bizonyítéka arra, hogy az egyháznak bármi köze volt azokhoz a halálesetekhez, vagy nyomást gyakorolt a rendre, hogy elhallgassa az igazságot.

— Bizonyíték? — vágott vissza Teabing. — Bizonyítékot akar arra, hogy a rendet befolyásolták? Eljött az új millennium, és a világ tudatlan maradt! Ez nem elég bizonyíték?

Teabing szavainak visszhangja egy másik hangot idézett fel Sophie-ban. *Sophie, el kell mondanom neked az igazságot a családról.* Érezte, hogy reszket. Ez volna az az igazság, amit a nagyapja el akart mondani neki? Hogy a családját meggyilkolták? Mit tudott ő valójában arról az autóbalesetről, amelyben elvesztette a családját? Csak elnagyolt

részleteket. Még az újságok is homályosan írtak róla. Baleset? Dajkamese? Sophie-nak egyszerre eszébe jutott, milyen rettenetesen óvta őt a nagyapja, mennyire nem szerette őt magára hagyni kiskorában. Amikor Sophie már felnőtt, és külföldön járt egyetemre, akkor is úgy érezte, hogy a nagyapja vigyáz rá. Azon tűnődött, hogy nem a rend tagjai vigyázták-e titokban a lépteit egész életében.

— Ön gyanakodott, hogy Saunière-t manipulálják — mondta Langdon, hitetlenkedve bámulva Teabingre. — És ezért meggyilkoltatta?

— Nem én húztam meg a ravaszt — mondta Teabing. — Saunière már évek óta halott volt, amióta az egyház megfosztotta őt a családjától. Meg kellett alkudnia. De most megszabadult a fájdalomtól és annak a szégyenétől is, hogy képtelen volt teljesíteni szent hivatását. Vegye tekintetbe az alternatívákat. Valamit tenni kellett. A világ nem maradhatott mindörökre tudatlan! Vagy hagyni kellett volna, hogy az egyház egyszer és mindenkorra megszilárdítsa hazugságait a történelemlétkönyvekben? Hagyni kellett volna, hogy gyilkossággal és zsarolással bizonytalanságot keltsen? Nem, feltétlenül tenni kellett valamit! És most ránk vár, hogy továbbvigyük Saunière végakarátát, és helyrehozzunk egy szörnyű tévedést. — Teabing hatásszünetet tartott. — Ránk, hármunkra. Közösen.

Sophie nem akart hinni a fülének.

— Csak nem képzeli, hogy segítünk önnek? Miért tennénk?

— Azért, drágám, mert ön volt az oka annak, hogy a rend nem hozta nyilvánosságra a dokumentumokat. A nagyapját az ön iránti szeretet gátolta meg abban, hogy szembeszálljon az egyházzal. Az egyetlen megmaradt családtagja elvesztésétől való félelem megbénította. Nem volt módja arra, hogy elmagyarázza az igazságot, mert ön elutasította. Meg volt kötve a keze, várnia kellett. És most ön tartozik az igazsággal a világnak. És tartozik ugyanezzel a nagyapja emlékének is.

Robert Langdon letett arról, hogy megpróbáljon tisztán látni. A kérdések ellenére, amelyek a fejében kavargtak, tudta, hogy most csak egy dolog számít: élve kijuttatni innen Sophie-t. Az a lelkiismeret-furdalás, amelyet eddig — tévesen — azért érzett, mert belekeverte Teabinget az ügybe, most áttevődött Sophie-ra.

Én vittem el őt a Château Villette-be. Én vagyok a felelős.

Langdon elképzelni sem tudta, hogy Leigh Teabing hidegvérrel megölje őket a Westminster-apátságban, pedig kétségtelenül részese volt azoknak a gyilkosságoknak, amelyeket mások hajtottak végre Teabing eszelőssé vált Grálkeresése közben. Langdonnak volt egy olyan kínzó érzése, hogy ebből az elszigetelt, vastag falú teremből ki sem hallatszanának a pisztolylövések, kivált hogy még az eső is esik. *És Leigh minden bűnét beismerte nekünk.*

Langdon Sophie-ra pillantott, aki teljesen megrendültnek tűnt. *Az egyház ölte volna meg Sophie családját, hogy elhallgattassa a rendet?* Langdon biztos volt benne, hogy a mai egyház nem gyilkolna embereket. Kell lennie valamilyen más magyarázatnak is.

— Engedje elmenni Sophie-t — mondta Langdon, farkasszemet nézve Leigh-vel. — Majd mi egymással megbeszéljük a dolgot.

Teabing erőltetett nevetést hallatott.

— Attól tartok, hogy ekkora bizalmat nem engedhetek meg magamnak. De volna egy ajánlatom. — Ügyetlenül a mankókra helyezve teljes testsúlyát, miközben továbbra is Sophie-ra szögezte a revolvert, kivette a zárókövet a zsebéből. Kissé megingott, amikor odanyújtotta Langdonnak. — A bizalom záloga, Robert.

Langdon gyanúsnak találta, és nem mozdult. *Leigh visszaadja nekünk a zárókövet?*

— Vegye el — mondta Teabing, esetlenül Langdon felé nyújtva.

Langdon csak egy magyarázatot talált arra, hogy miért adja vissza Teabing.

— Már felnyitotta. És kivette belőle a térképet.

Teabing megrázta a fejét.

— Robert, ha megoldottam volna a rejtvényt, eltűntem volna, hogy egyedül találjam meg a Grált, és nem vontam volna bele önöket. De nem tudom a megoldást. Őszintén bevallom. Egy igazi lovag alázatot mutat a Grál színe előtt. Megtanul engedelmeskedni a jeleknek, amelyeket küldenek neki. Amikor megláttam önöket az apátságban, megértettem. Az önök ittlétének megvan a maga oka. Az, hogy segítsenek nekem. Én nem a magam dicsőségét keresem. Sokkal hatalmasabb urat szolgállok, mint a saját büszkeségem. Az igazságot. Az emberiségnek joga van megtudni az igazat. A Grál talált meg mindnyájunkat, és most azért könyörög, hogy tárjuk fel. Együtt kell működnünk.

Ám miközben Teabing együttműködést és bizalmat kért, továbbra is sakkban tartotta Sophie-t a fegyverével; Langdon előrelépett, és átvette a hideg márványhengert. Hallotta belülről az ecet kotyogását, ahogy megfogta a zárókövet, és visszalépett vele. A tárcsák még mindig véletlenszerűen álltak, és a cryptex zárva volt.

Langdon Teabing szeme közé nézett.

— Honnan tudja, hogy nem töröm össze most azonnal?

Teabing kísérteties nevetést hallatott.

— Már a Temple Churchben tudnom kellett volna, amikor azt állította, földhöz fogja vágni, hogy ez csak üres fenyegetőzés. Robert Langdon soha nem törné össze a zárókövet. Ön történész, Robert. És most kétezer év történelmének a kulcsát tartja a kezében. A Sangreal elveszettnek hitt kulcsát. Érzi-e azoknak a lovagoknak a lelkét, akik elégték a máglyán, mert védelmezték a titkot? Képes lenne értelmetlenné tenni a halálukat? Nem, inkább igazolni fogja őket. Csatlakozik azoknak a nagy embereknek a sorához, akiket csodál. Da Vinci, Botticelli, Newton... mindet az a tisztesség érte, hogy ugyanabban a cipőben járhattak, mint most mi. A zárókő tartalma értünk kiált. Kéri, hogy szabadítsuk ki. Eljött az idő. A végzet vezérelt el bennünket eddig a pillanatig.

— Nem segíthetek önnek, Leigh. Fogalmam sincs, hogyan lehetne felnyitni. Csak egy pillanatra láttam Newton sírját. És még ha tudnám is a jelszót...

Langdon elhallgatott, ráébredve, hogy túl sokat mondott.

— Nem mondaná meg nekem? — fejezte be Teabing. — Döbrent és csalódott vagyok, Robert, hogy nem fogja fel, milyen sokkal tartozik nekem. Mennyivel egyszerűbb lett volna a dolgom, ha Rémyvel mindkettőjüket likvidáljuk, amikor besétáltak a Château Villette-be. Ehelyett mindent kockára tettem, hogy nemes lelkűen bánjak önökkel.

— Ezt nevezi nemeslelkűségnek? — csattant fel Langdon a fegyverre mutatva.

— Saunière tehet róla — mondta Teabing. — Ő és a *sénéchaljai* hazudtak Silasnak. Ha nem teszik, gond nélkül megszerezhettem volna a zárókövet. Honnan is sejthettem volna, hogy a Nagymester ilyen messzire képes elmenni, hogy átjátssza a zárókövet rég elidegenedett unokájának? — Teabing neheztelve nézett Sophie-ra. — Valakinek, aki olyannyira méltatlan rá, hogy egy szimbológust kellett mellé szegődtetni. — Teabing ismét Langdonra tekintett. — Szerencsére, Robert, az ön bevonása kész áldásnak bizonyult számomra. Ahelyett, hogy a zárókő ott maradt volna örökre lakat alatt a letéti bankban, önök kivették és házhoz szállították nekem.

Hová máshová mehettünk volna? — gondolta Langdon. — A Grál-történészek kis közösséget alkotnak, és Teabinget különben is ismertem.

Teabing arca most elégedett kifejezést öltött.

— Amikor megtudtam, hogy a haldokló Sauniére üzenetet hagyott önnek, meglehetősen biztos lettem abban, hogy ön értékes információkkal rendelkezik a testvériségről. Hogy magáról a zárókőről vagy arról, hogy hol lehet megtalálni, azt persze nem tudtam. De a rendőrséggel a sarkában volt egy olyan gyanúm, hogy egyszer csak megjelenik a küszöbömön.

— És ha nem? — kérdezte Langdon indulatosan.

— Kidolgoztam egy tervet, hogyan nyújthatnék önnek segédkezet, így vagy úgy, de a zárókő eljutott volna a Château Villette-be. Az a tény, hogy személyesen ön adta a kezembe, csak az ügyem igazát bizonyítja.

— Micsoda? — hördült fel Langdon.

— Úgy volt, hogy Silas betör a Château Villette-be, és ellopja önöktől a zárókövet... így önök fájdalommentesen kirendeződtek volna a képből, én pedig nem keveredek gyanúba. Amikor azonban ráébredtem, hogy mennyire nehezek Sauniére kódjai, úgy döntöttem, hogy mindkettőjüket bevonom a kutatásba. Később még mindig ellopathattam volna Silasszal a zárókövet, amikor már egyedül is boldogultam volna.

— A Temple Church — mondta Sophie, megrendülve az árulástól.

Kezd már nekik derengeni, gondolta Teabing. A Temple Church tökéletes színhely volt a zárókő elrablására Roberttől és Sophie-től, ráadásul látszólag illettek rá a vers utalásai is. Rémy egyértelmű parancsot kapott — maradjon távol, miközben Silas megszerzi a zárókövet. Sajnos Langdon fenyegetőzése, hogy földhöz vágja a hengert, pánikot keltett Rémyben. Ha Rémy akkor nem mutatkozik, gondolta most Teabing szomorúan, felidézve saját megrendezett elrablását... Rémy volt az egyetlen hozzám vezető láncszem, és leleplezte magát!

Szerencsére Silas semmit sem tudott Teabingről, így könnyen rá lehetett venni, hogy hurcolják el a templomból, és naivan elhitte, hogy Rémy összekötözte a túszt a limuzin hátuljában. Miután felhúzták a hangszigetelő ablakot, amely elválasztotta a sofőrülést az utastértől, Teabing felhívhatta telefonon az elől ülő Silast, a Mester hamis francia akcentusát használva, és megparancsolta neki, hogy menjen az Opus Dei központjába. Egy egyszerű névtelen bejelentés a rendőrségen elég volt ahhoz, hogy eltüntesse Silast a színről.

Az egyik gyenge pontot tehát kiiktattam.

A másik már keményebb dió volt. Rémy.

Teabing nagyon nehezen hozta meg ezt a döntést, de végül Rémy már tehernek bizonyult. *Minden Grál-kutatás áldozatokkal jár.* A legtisztább megoldást a limuzin bárja kínálta föl Teabingnek — egy flaska, némi konyak és egy doboz sósmogyoró képében. A morzsák a doboz alján bőven elegendőnek bizonyultak ahhoz, hogy halálos allergiás rohamot váltsanak ki. Amikor Rémy leparkolta a limuzint a St. James Parkban, Teabing kimászott a hátsó részből, előrement és beült Rémy mellé. Percekkel később Teabing kiszállt a kocsiból, visszamászott a hátsó részbe, eltüntette a bizonyítékokat, majd elindult, hogy teljesítse küldetése utolsó feladatát.

A Westminster-apátság csak pár lépésre volt onnan, és bár Teabing járógépe, mankója és pisztolya megszólaltatta a fémdetektor riasztóját, a biztonsági őrök tehetetlenek voltak. *Most kérjük meg, hogy vegye le a járógépét, és másszon be négykézláb? Motozzunk meg egy nyomorékot?* Teabing egy jóval egyszerűbb megoldással szolgált a feszengő biztonsági őröknek —

felmutatott egy díszes iratot arról, hogy ő a birodalom lovagja. Szegény ördögök, gyakorlatilag a földig hajolva tessékelték be.

Most, a megzavarodott Langdont és Neveu-t figyelve, Teabing ellenállt a készítésnek, hogy elárulja nekik, milyen zseniálisan keverte bele az Opus Deit az összeesküvésbe, amely hamarosan az egész egyház végromlásához fog vezetni. De erre még várni kell. E pillanatban sürgető feladatot kellett megoldania.

— *Mes amis* — közölte Teabing hibátlan franciasággal —, *vous ne trouvez pas le Saint-Graal, c'est le Saint-Graal qui vous trouve.* — Elmosolyodott. — Közös utunk már nem is lehetne tisztább. A Grál megtalált minket.

Csönd.

Teabing most suttogóra fogta a hangját.

— Figyeljenek. Hallják? A Grál szólít minket az évszázadok távolából. Könyörög, hogy mentsük meg a méltatlanná vált Sion-rendtől. Kérve kérem önöket, ismerjék föl a nagy lehetőséget. Keresve sem találni három alkalmasabb embert nálunk, akik együttesen feltörhetik a végső kódot, és kinyithatják a cryptexet. — Teabing szünetet tartott, és felragyogott a szeme. — Közös esküt kell tennünk. Hűséget kell fogadnunk egymásnak. Lovagi esküt, hogy felfedjük, és a világ elé tárjuk az igazságot.

Sophie mélyen Teabing szemébe nézett, és határozott hangon jelentette ki:

— Soha nem esküszöm hűséget a nagyapám gyilkosának. Arra viszont megesküszöm, hogy börtönbe fogom juttatni.

Teabingnek elfacsarodott a szíve, de aztán megacélozta magát.

— Sajnálom, hogy így érez, mademoiselle. — Megfordult, és Langdonra célzott a pisztolyával. — És ön, Robert? Velem van, vagy ellenem?

Századik fejezet

Manuel Aringarosa püspök teste sokféle fájdalmat megtapasztalt már, de ez az égető forróság a golyó ütötte seb körül a mellkasában teljességgel ismeretlen volt. Mély és súlyos. Nem a testét sebezte meg... hanem a lelkét.

Kinyitotta a szemét, megpróbált körülnézni, de az arcára csorgó eső elhomályosította a látását. *Hol vagyok?* Érezte, hogy két erős kar tartja, emeli föl rongybabaként megcsukló testét a fekete reverendában.

Erőtlen kezével megtörölte a szemét, és látta, hogy Silas tartja a karjában. Az óriás albínó egy vizes mellékutcán cipelte, kétségbeesetten érdeklődve, hogy hol a legközelebbi kórház. Egyenesen maga elé nézett piros szemével, és könnyek áztatták sápadt, véres arcát.

— Fiam — suttogta Aringarosa —, te megsebesültél.

Silas ránézett, arcvonásait eltorzította a kín.

— Végtelenül sajnálom, atyám. — Annyira szenvedett, hogy nehezebbre esett beszélni.

— Nem, Silas — válaszolta Aringarosa —, én sajnálom. Én tehetek mindenről. — *A Mester azt ígérte, hogy senki sem fog meghalni, és én azt mondtam neked, hogy mindenben engedelmeskedj a szavának.* — Túl sokat akartam. Túlságosan féltem. Becsaptak mindkettőnket. — *A Mester egy percig sem gondolta komolyan, hogy átadja nekünk a Szent Grált.*

Annak az embernek a karjában, akit sok-sok éve befogadott, Aringarosa püspök visszaemlékezett a régmúltra. Spanyolországra. A szerény kezdetekre, amikor Silasszal egy kis katolikus templomot építettek Oviedóban. Majd később New Yorkra, ahol Isten dicsősége mellett tett hitet az Opus Dei monumentális központjával a Lexington Avenue-n.

Öt hónappal ezelőtt Aringarosa lesújtó híreket kapott. Élete művét pusztulás fenyegette. Fájdalmas részletességgel emlékezett arra a találkozóra a Castel Gandolfóban, amely megváltoztatta az életét... a hírekre, amelyek elindították a szerencsétlen események sorozatát.

Aringarosa emelt fejjel lépett be a Castel Gandolfo csillagászati könyvtárába, arra számítva, hogy lelkes hódolók tömegei várják, akik mind elismerően hátba szeretnék veregetni azért a nagyszerű munkáért, amelyet a katolicizmus érdekében végzett Amerikában.

De a könyvtárban mindössze három férfi fogadta.

A Vatikán hájas, savanyú titkára.

És két magas rangú, ájtatos és önelégült olasz bíboros.

— Titkár uram? — szólította meg Aringarosa zavartan.

A Vatikán hivatalos ügyvivője kezét fogott Aringarosá-*val*, és az övével szemben álló székre mutatott.

— Foglalj helyet, kérlek.

Aringarosa leült, és érezte, hogy valami nincs rendben.

— Nem kenyerem a könnyed fecsegés — mondta a titkár —, ezért engedd meg, hogy rögtön a tárgyra térjek.

— Parancsolj. Mondd csak bátran. — Aringarosa a két kardinálisra pillantott, akik magabiztosan várták, hogy mi következik.

— Mint azt bizonyára tudod — kezdte a titkár —, Őszentsége, és mások is Rómában, aggodalommal figyelték mostanában az Opus Dei vitatható módszerei keltette politikai botrányokat.

Aringarosa azonnal nyugtalanná vált. Számos alkalommal kapta már meg ezt az intelmet az új pápától, akiről kiderült, hogy túlságosan is lelkes híve az egyház liberalizálásának.

— Biztosítani szeretnék arról — tette hozzá gyorsan a titkár —, hogy Őszentsége semmilyen változtatást nem óhajt szorgalmazni a rended vezetésében.

Remélem is! — De akkor miért vagyok itt? A nagy testű férfi felsóhajtott.

— Püspök, magam sem tudom, hogyan fogalmazhatnám ezt meg finoman, ezért inkább kimondom kereken. Két nappal ezelőtt a tanács egyhangú szavazással úgy határozott, hogy megvonja a Vatikán áldását az Opus Deitől.

Aringarosa biztos volt benne, hogy rosszul hallotta.

— Tessék?

— Elég az hozzá, hogy mától számítva hat hónap múlva a Vatikán már nem tekinti saját prelátusának az Opus Deit. Önálló egyház lesztek. A Szentsek minden hivatalos kapcsolatot megszakít veletek. Őszentsége egyetértett a döntéssel, és már meg is szövegeztük a jogi iratokat.

— De... de hiszen ez lehetetlen!

— Épp ellenkezőleg, nagyon is lehetséges. És szükségszerű. Őszentségének kényelmetlenné váltak az erőszakos toborzó módszereitek és a test sanyargatásának gyakorlata. — A titkár szünetet tartott. — Továbbá, a nőkre vonatkozó szabályaitok is. Őszintén szólva, az Opus Dei terhessé és zavaróvá vált a Vatikán számára.

Aringarosa püspök elképedt.

— Zavaróvá?

— Nem értem, miért lep meg a dolgok ilyen fordulata.

— Hiszen az Opus Dei az egyetlen katolikus szervezet, amelynek növekszik a létszáma! Már több mint ezeregyszáz papunk van!

— Valóban. Ami szintúgy kényelmetlen nekünk.

Aringarosa felpattant.

— Kérdezze meg Őszentségét, hogy 1982-ben is zavaró volt-e az Opus Dei, amikor kisegítette a vatikáni bankot!

— A Vatikán örökké hálás lesz ezért — mondta a titkár békítő hangon —, de vannak olyanok is, akiknek meggyőződésük, egyedül annak az 1982-es pénzügyi támogatásnak köszönhető, hogy megkaptátok a prelátusi címet.

— Ez nem igaz! — A gyanúsítás mélyen sértette Aringarosát.

— Akárhogy is, minket a legjobb szándékok vezetnek. Tervet készítettünk a szétválásra, amelynek részét képezi a töletek kapott adomány visszafizetése, öt részletben.

— Meg akartok vásárolni? — háborodott fel Aringarosa. — Fizettek, hogy csöndben távozzak? Miközben az Opus Dei ma az egyetlen értelmes megoldás?

Az egyik bíboros felkapta a fejét.

— Elnézést, de *értelmeset* mondtál?

Aringarosa előrehajolt az asztal fölött, és élesebbé vált a hangja.

— Gondolkoztatok már azon, miért hagyják el a katolikusok az egyházat? Nézzetek csak körül, bíboros urak. Az emberek már nern tisztelnek bennünket. Hiányzik a hit szigora. A doktrína felpuhult. Önmegettartatás, gyónás, esküvő, keresztelő, mise, válasszátok ki, amelyik tetszik, és felejtsetek el a többit. Miféle spirituális útmutatást nyújt az egyház?

— A 3. század törvényei — mondta a második bíboros — nem alkalmazhatók Krisztus modern követőire. A mai társadalomban már nem működnek ugyanazok a szabályok.

— Nos, a jelek szerint az Opus Deiben működnek!

— Aringarosa püspök — mondta a titkár végérvényes hanghordozással. — Tiszteletben tartva az előző pápa kapcsolatát az Opus Deivel, Öszentsége hat hónapot ad arra, hogy *önként* leváljatok a Vatikánról. Azt javaslom, hogy hivatkozzatok a Szentszékkal fennálló véleménykülönbségekre, és önálló keresztény szervezetként határozzátok meg magatokat.

— Tiltakozom! -jelentette ki Aringarosa. — És ezt személyesen fogom közölni veled.

— Tartok tőle, hogy Öszentsége nem óhajt többé találkozni veled.

Aringarosa felállt.

— Nem lesz bátorsága betiltani egy prelátusságot, amelyet az előző pápa alapított!

— Sajnálom. — A titkárnak a szeme sem rebtent. — Az Úr adta, az Úr elvette.

Aringarosa mélységes zavarba és pánikba esett. Kibotorkált a könyvtárból. New Yorkba visszatérve napokig csak üres tekintettel bámult maga elé, és elkeseredetten gondolt a kereszténység jövőjére.

Hetekkel később kapott egy telefonhívást, ami mindent megváltoztatott. A hívó az akcentusa után ítélve francia lehetett, és *Mesternek* nevezte magát — ami közkeletű cím volt a prelátusságban. Közölte, hogy ismeri a Vatikán terveit, melyek szerint meg akarják vonni a támogatást az Opus Deitől.

Honnan tudhatott róla? — töprengett Aringarosa. Azt remélte, hogy csak a vatikáni hatalmasságok maroknyi csoportja tudja, milyen megsemmisítő sors vár az Opus Deire. A hír nyilvánvalóan kiszivárgott. Ami a pletykázkodást illeti, a világ egyetlen fala sem volt annyira lyukacsos, mint a Vatikáné.

— Mindenütt vannak informátoraim, püspök úr — suttogta a Mester —, és értékes ismeretekhez jutottam általuk. Az ön segítségével felfedhetem rejtekhelyét egy szent relikviának, amely óriási hatalmat jelenthet önnek... elegendő hatalmat ahhoz, hogy a Vatikán meghátrálásra kényszerüljön. Elegendő hatalmat ahhoz, hogy megmentse a hitet. — A telefonáló elhallgatott. — Nem csak az Opus Deinek. Hanem mindannyiunknak.

Az Úr elvette... és az Úr megadta. Aringarosa előtt diadalmasan csillant meg a remény sugara.

— Adja elő a tervét.

Aringarosa püspök már eszméletlen volt, amikor Silas beért vele a St. Mary's Kórházba. Silas a kimerültségtől kábultan tántorgott be az ajtón. Térdre esett a kövezeten, és segítségért kiáltott. A várócsarnokban tartózkodók döbbenetben nézték, ahogy a jóformán meztelen albínó megjelenik a vérző pappal.

Az orvos, aki segített Silasnak hordágyra fektetni az ájult püspököt, elsötétült arccal tapintotta ki Aringarosa pulzusát.

— Nagyon sok vért vesztett. Nincs sok remény.

Aringarosa szemhéja megrebbent, egy pillanatra öntudatra tért és Silasra emelte a tekintetét.

— Fiam...

Silas lelke megtelt bűnbánattal és haraggal.

— Atyám, ha az életembe kerül is, megtalálom azt az embert, aki becsapott bennünket és megölöm.

Aringarosa megrázta a fejét, és szomorú pillantást vetett rá a hordágyról.

— Silas... ha semmit sem tanultál eddig tőlem, akkor is kérlek... hogy tanuld meg ezt. —
Mefogta Silas kezét, és határozottan megszorította. — A megbocsátás Isten legnagyobb
adománya.

— De atyám...

Aringarosa lehunyta a szemét.

— Silas, imádkoznod kell.

Százegyedik fejezet

Robert Langdon állt az elhagyatott káptalanterem égbe szökő kupolája alatt, és farkasszemét nézett Leigh Teabing pisztolycsövével.

Robert, velem van, vagy ellenem? A királyi történész szavai visszhangot vertek Langdon néma elméjében.

Tudta, hogy erre nem adható jó válasz. Ha igent mond, akkor elárulja Sophie-t. Ha nemet mond, Teabingnek nem marad más választása, mint hogy megölje mindkettőjüket.

Egyetemi oktatói évei nem vértették fel Langdont arra, mit kell tennie, ha fegyvert szegeznek rá, arra viszont megtanították, hogyan kezelje a paradoxonokat. *Amikor egy kérdésre nem adható helyes válasz, akkor csak egy becsületes eljárás marad...*

A szürke zóna az igen és a nem között.

A hallgatás.

Langdon lenézett a cryptexre a kezében, és úgy döntött, hogy elsétál vele.

Le nem véve róla a szemét hátrálni kezdett, kifelé tartva a terem hatalmas ürességéből. *Semleges terepre.* Remélte, hogy a cryptexnek szentelt figyelme azt jelzi Teabingnek, lehet szó együttműködésről, míg a hallgatása azt jelzi Sophie-nak, hogy továbbra is vele van.

Ezzel is időt nyerek.

Langdon sejtette, hogy pontosan a gondolkodás az a tevékenység, amit Teabing vár tőle. *Ezért adta ide a cryptexet. Hogy érezzem a döntésem súlyát.* A brit történész azt remélte, hogy a Nagymester cryptexét megérintve Langdon teljes mértékben felfogja a tartalma jelentőségét, felkelti tudományos kíváncsiságát, amely minden mást legyőz benne, és elvezeti arra a felismerésre, hogy a zárókövet nyitó jelszó megfejtésének kudarcra magát a történelmet fenyegeti elvesztéssel.

Miközben Sophie-t továbbra is sakkban tartották a revolverrel, Langdon attól félt, hogy egyedül a cryptex nehéz jelszava ad esélyt arra, hogy a birtokában tárgyalhasson Teabinggel Sophie elengedéséről. *Ha ki tudnám venni a térképet, Leigh hajlandó lenne alkudozni.* Langdon a sorsdöntő feladatra összpontosítva lassan haladt a távoli ablakok felé... közben felidézte magában a Newton sírján látott csillagászati képeket.

Sírján keress gömböt, noha úgysem leled.

A Rózsa méhének titkát súgja neked.

Hátat fordítva a többieknek a hatalmas ablakok felé lépegetett, a színes üvegtábláktól remélve ihletet. De az csak nem jött.

Képzeld magad Sauniére helyébe, biztatta magát, kitekintve a College Gardensbe. *Mire gondolhatott azzal a hiányzó gömbbel?* Csillagok, üstökösök és bolygók képe hunyorgott rá a zuhogó esőből, de Langdon nem vett róluk tudomást. Sauniére nem természettudós volt. Hanem humán értelmiségi, a művészet és a történelem szakértője. *A szent nőiség... a kehely... a Rózsa... a megbélyegzett Mária Magdolna... az istennő hanyatlása... a Szent Grál.*

A legendák kegyetlen úrnőként ábrázolták a Grált, aki karnyújtásnyira van tőled, de nem láthatod, a füledbe suttog, közel csalogat, aztán eltűnik a ködben.

Kinézve a kert kopár fáira Langdon érzekelte játékos jelenlétét. Jeleket látott mindenfelé. Kísérteties sziluettként emelkedve ki a ködből Nagy-Britannia legöregebb almafája ötszirmú virágokat növesztett, amelyek úgy ragyogtak, akár a Vénusz. Az istennő is kint volt a kertben. Táncolt az esőben, régi korokról dalolt, kikukucskált a bimbós ágak közül, mintha arra akarná emlékeztetni Langdont, hogy a tudás gyümölcse mindig kicsúszik a kezéből, elérhetetlen marad a számára.

Leigh Teabing magabiztosan figyelte a terem másik végéből, ahogy Langdon gondolataiba merülten, mintha megígézték volna, bámul kifelé az ablakon.

Pontosan úgy történt, ahogy reméltem, gondolta Teabing. *Meg fogja fejten.*

Teabing már egy ideje azt gyanította, hogy Langdon birtokában van a Grálhoz vezető kulcsnak. Nem véletlen volt, hogy Teabing pontosan azon az éjszakán lépett akcióba, amikor Langdonnak találkoznia kellett Jacques Sauniére-rel. A kurátort lehallgató Teabing biztos volt benne, hogy Sauniérenek csak egyetlen oka lehet arra, hogy mindenáron találkozni akarjon Langdonnal. *Langdon rejtélyes kézírata a rend egy kényes pontjára tapintott. Langdon belebotlott az igazságba, és Sauniére attól félt, hogy kipattan a titok.* Teabing meg volt győződve arról, hogy a Nagymester azért rendelte magához Langdont, mert el akarta hallgattatni.

Már épp elég ideje rejtegetik az igazságot!

Teabing tudta, hogy gyorsan kell cselekednie. Silas támadása kettős célt szolgált. Megakadályozta, hogy Sauniére találkozzon Langdonnal és a hallgatását kérje, továbbá biztosította, hogy Langdon Párizsban, elérhető közelségben lesz, ha a zárókövet birtokló Teabingnek szüksége volna rá.

Mi sem volt könnyebb annál, mint elrendezni a végzetes találkozót Sauniére és Silas között. *Első kézből szerzett információim voltak Sauniére legtitkosabb félelmeiről.* Tegnap délután Silas felhívta a kurátort, és felzaklatott papnak adta ki magát.

— Monsieur Sauniére, bocsásson meg, de azonnal beszélnem kell önnel. Soha nem tennék olyat, hogy megszegjem a gyónás szentségét, de ebben az esetben úgy érzem, hogy meg kell tennem. Éppen az imént gyónt nálam egy férfi, aki azt állította, hogy meggyilkolta az ön családtagjait.

Sauniére megdöbbsent, de azért óvatos maradt.

— A családom autóbalesetben halt meg. A rendőri jelentés egyértelmű volt.

— Igen, valóban autóbaleset volt — mondta Silas, kivéve a csalétket. — Az a férfi azt mondta, hogy ő szorította le a kocsijukat az útról a folyóba.

Sauniére elnémult.

— Monsieur Sauniére, semmi esetre sem törtem volna így önre, de az az ember olyasmire tett célzást, ami miatt aggódnom kell az ön biztonságáért. — Silas szünetet tartott. — Az az ember az ön unokáját, Sophie-t is megemlítette.

Sophie nevének elhangzása volt a katalizátor. A kurátor azonnal akcióba lépett. Azt kérte, hogy a pap haladéktalanul találkozzon vele a Sauniére által ismert legbiztonságosabb helyen — a louvre-beli irodájában. Aztán felhívta Sophie-t, hogy figyelmeztesse az esetleges veszélyre. A Robert Langdonnal tervezett megbeszélés egyszerre háttérbe szorult.

Most, hogy Langdon eltávolodott Sophie-től, és ott állt a terem túlsó végében, Teabing érezte, hogy sikerült elválasztania őket egymástól. Sophie Neveu megőrizte eltökéltségét, de Langdon tekintetbe vette a magasabb szempontokat. Megpróbálja kitalálni a jelszót.

Megértette, milyen fontos megtalálni a Grált, és kiszabadítani béklyóiból.

— Nem fogja kinyitni önnek — mondta Sophie hidegen. — Még ha tudja, akkor sem.

Teabing Langdonra pillantott, miközben Sophie-ra célzott a fegyverrel. Meglehetősen bizonyos volt abban, hogy előbb-utóbb használnia kell a revolvért. Noha nem szívesen gondolt erre, tudta, hogy nem fog habozni, ha arra kerül a sor. *Minden lehetőséget megadtam neki, hogy helyes döntést hozzon. A Grál hatalmasabb mindannyiunknál.*

Ugyanabban a pillanatban Langdon elfordult az ablaktól.

— A sír... — szólalt meg váratlanul, és halvány reménnyel a szemében nézett rájuk. — Tudom, mit kell keresnünk Newton sírján. Igen, azt hiszem, megtalálom a jelszót!

Teabing szíve elszorult.

— Hol, Robert? Mondja meg!

Sophie halálra vált hangon fordult hozzá:

— Robert, ne! Csak nem akar segíteni neki?!

Langdon határozott léptekkel indult feléjük, maga előtt tartva a cryptexet.

— Nem — mondta, és megkeményedett a tekintete, ahogy Leigh-re szögezte. — Addig nem, amíg el nem engedi magát.

Teabing optimizmusa elenyészett.

— Annyira közel járunk már, Robert! Ne merészeljen most szórakozni velem!

— Nem szórakozom — mondta Langdon. — Engedje el Sophie-t. Azután elmegyünk együtt Newton sírjához. És kinyitjuk a cryptexet.

— Nem megyek sehová! — jelentette ki Sophie, és összeszűkült a szeme haragjában. — Azt a cryptexet nekem adta a nagyapám. Nem az önök dolga felnyitni.

Langdon sarkon fordult, és ijedt tekintettel nézett rá.

— Sophie, kérem! Veszélyben van. Én csak magának próbálok segíteni!

— Hogyan? Hogy felfedi azt a titkot, amelynek a védelmében a nagyapám meghalt? Ő megbízott magában, Robert. És én is bíztam magában!

Langdon kék szemében most pánik villant, és Teabing önkéntelenül is elmosolyodott, amikor azt látta, hogy ezek ketten szembefordulnak egymással. Langdon kísérlete, hogy lovagiasan viselkedjen, szánalmas kudarcba fulladt. *A történelem egyik legnagyobb titka felfedezésének küszöbén áll, és egy nővel bajlódik, aki érdemtelennek bizonyult a küldetésre.*

— Sophie — könyörgött Langdon. — Kérem... el kell mennie.

A nő megrázta a fejét.

— Addig nem, amíg át nem adja nekem a cryptexet, vagy földhöz nem vágja.

— Micsoda? — hápogott Langdon.

— Robert, a nagyapám inkább elviselte volna, hogy mindörökre eltemetődjön a titok, mint hogy a gyilkosa kezébe kerüljön. — Sophie úgy festett, mint aki mindjárt elsírja magát, de száraz maradt a szeme. Egyenesen Teabingre nézett. — Lőjön le, ha úgy tetszik. Nem távozom innen, amíg a nagyapám öröksége az ön birtokában van.

Rendben van. Teabing rászegelte a fegyvert.

— Ne! — kiáltotta Langdon, fölemelve a karját, bizonytalan kézzel lógatva a cryptexet a kőpadló felett. — Leigh, eszébe ne jusson, mert akkor én ledobom ezt.

Teabing elnevette magát.

— Ez a blöff Rémynél bejött. De nálam nem. Tudom, hogy sose tenne ilyet.

— Biztos benne, Leigh?

Igen, biztos vagyok. A pókerarcon még dolgoznia kell, barátom. Másodpercekbe tellett, mire rájöttem, hogy hazudik. Fogalma sincs, hol keresse a választ Newton sírján.

— De még mennyire.

Langdon tekintetében csak egy pillanatra látszott a megingás, de Leighnek ennyi is elég volt. Hát persze hogy hazudik. Kétségbeesett, szánalmas próbálkozás, hogy megmentse Sophie-t. Teabing mélységesen csalódott Robert Langdonban.

Magányos lovag vagyok, akit értelmetlen lelkek vesznek körül. És egyedül kell megfejtennem a zárókövet...

Langdon és Neveu immár csak kockázatot jelentett Teabing számára... és a Grál számára is. Bármilyen fájdalmas lépés, tudta, hogy tiszta lelkiismerettel fogja végrehajtani. Az egyetlen megoldandó feladat rábeszélni Langdont, hogy tegye le a zárókövet, s azután már nyugodt szívvel fejezheti be ezt az abszurd ügyet.

— Bizalmam jeleként — mondta Teabing, és leengedte a fegyvert. — Tegye le a zárókövet, s utána tárgyalhatunk.

Langdon tudta, hogy nem jött be a hazugsága.

Látta a kérlelhetetlen elszántságot Teabing szemében, és tudta, hogy elérkezett a döntő pillanat. *Amint leteszem, mindkettőnket megfog ölni.* Nem kellett Sophie-ra néznie ahhoz, hogy érezze, amint néma kétségbeeséssel könyörög hozzá. *Robert, ez az ember nem méltó a Grálra. Kérem, oda ne adja neki. Nem számít, mibe kerül.*

Langdon már percekkel ezelőtt meghozta a döntést, miközben egyedül állt az ablaknál, és kinézett a College Gardenre.

Védd meg Sophie-t.

Védeld a Grált.

Langdon kis híján felkiáltott kétségbeesésében. *De hogyan?*

A kijózanodás metsző pillanata olyan megvilágosodást hozott magával, amilyent még soha nem tapasztalt. *Az igazság itt van a szemed előtt, Robert.* Nem tudta, honnan jött a reveláció: *A Grál nem játszik veled, hanem megszólítja az arra érdemes lelket.*

Langdon most, Leigh Teabingtől jó pár méterre állva úgy hajolt meg, mint egy alattvaló, és centiméterekkel a padló fölött tartotta a cryptexet.

— Igen, Robert — suttogta Teabing, megcélozva Langdont a pisztollyal. — Tegye csak le.

Langdon tekintete fölfelé siklott, a káptalanterem kupolájának tatóngó úrjébe. Leguggolt és szembenézett Teabing egyenesen rászzegeződő fegyverével.

— Sajnálom, Leigh.

Langdon a másodperc törtrésze alatt felpattant, fölfelé lökte a karját, és a magasba dobta a cryptexet.

Leigh Teabing észre sem vette, ahogy az ujjja meghúzza a ravaszt, de a Medusa fülsiketítő dörrenéssel elsült. Langdon kuporgó alakja immár függőlegesen magasodott fölfelé, szinte úszott a levegőben, és a golyó a padlóba csapódott a lába mellett. Teabing agyának felével arra készült, hogy dühödten újra célozzon és lőjön, de sokkal erősebb volt benne az a késztetés, amely a kupola magasába vonzotta a tekintetét.

A zárókö!

Mintha megfagyott volna az idő, álomszerű lassított felvételbe dermedt, ahogyan Teabing egész világa belesűrűsödött a levegőben mozgó záróköbe. Figyelte, amíg el nem jut emelkedő pályája csúcára... ahogy egy pillanatra megáll a levegőben... és azután pörögve, bukácsolva zuhan lefelé a köpadló felett.

Teabing minden álma és reménye össze fog zúzódni a földön. *Nem zuhanhat a köre! El tudom kapni!* Teabing teste ösztönösen reagált. Leengedte a fegyvert, előrevetette magát, és

mankóit elengedve kinyújtotta puha, manikűrözött kezét. Mindkét karjával és ujjával a zárókő után kapott a levegőben.

Zuhantában diadalmasan zárta a markába a cryptexet, de tudta, hogy túlságosan gyorsan esik. Nem lévén semmi, ami felfoghatta volna a zuhanását, kinyújtott karja ért először földet, és a cryptex keményen a kőpadlónak ütközött.

Az üveg borzalmas ropogása hangzott fel a henger belsejéből.

Teabing egy hosszú másodpercig nem vett levegőt. Ott feküdt kiterülve a hideg padlón, saját kinyújtott karjára meredt és a márványhengerre a csupasz tenyerében, rimánkodva, hogy odabent tartson ki az üvegfiole. Aztán az ecet szúrós szaga töltötte be a levegőt, és Teabing érezte, ahogy a tárcsák között a tenyerébe csorog a hideg folyadék.

Heves pánik rohanta meg. *NEM!* Ahogy az ecet elfolyt, Teabing a szétmálló papiruszt látta lelki szemeivel. *Robert, ön egy megveszekedett bolond! A titok örökre elveszett!*

Teabing érezte, hogy kitör belőle a zokogás. *A Grál elveszett. Mindennek vége.* Teabing hitetlenkedő borzongással gondolt Langdon tetteire; megpróbálta szétfeszíteni a hengert, hogy legalább egyetlen futó pillantást vethessen a történelmi igazságra, mielőtt mindörökre elenyészik. Mélységes megdöbbenésére, amikor húzni kezdte a henger két végét, a cryptex magától kinyílt.

Tátott szájjal lesett bele. Üres volt. Nem látott mást, mint nedves üvegcserepet. Sehol a szétmálló papirusz. Teabing az oldalára hengeredett, és fölneézett Langdonra. Sophie mellette állt, és Teabingre célzott a revolverrel.

A megzavarodott Teabing újra a zárókőre pillantott, és meglátta. A tárcsák már nem véletlenszerűen voltak beállítva. Egy ötbetűs szót adtak ki: APPLE. ALMA.

— A gömb, amelyből Éva evett — mondta Langdon hidegen —, és szent haragra gerjesztette Istent. Az eredendő bűn. A szent nőiség bukásának szimbóluma.

Teabing érezte, hogy az igazság porrá zúzza fájdalmas egyszerűségével. A gömb, amelynek ott kellett volna lennie Newton sírján, nem más, mint a rózsapiros alma, amely az égből pottyant le, fejen találta Newtont, és egész életművének ihletője lett. *Munkája gyümölcse!*

— Robert — hebegte Teabing lenyűgözötten. — Ön kinyitotta. Hol... hol van a térkép?

Langdon szemrebbenés nélkül benyúlt tweedzakója felső zsebébe, és óvatosan előhúzott egy finom, összetekert papiruszt. Mindössze néhány méterre a földön fekvő Teabingtól, Langdon kigöngyölte a tekercset és megnézte. Némi idő után mindent értő mosoly terült szét az arcán.

Tudja! Teabing szíve majdnem megszakadt azért a tudásért. Élete álma ott volt az orra előtt.

— Mondja meg! — követelte Teabing. — Kérem! Az Istenre kérem! Még mindig nem késő!

A káptalanterem felé közeledő súlyos léptek vertek visszhangot a folyosón. Langdon szép nyugodtan összetekerte a papiruszt, és visszacsúsztatta a zsebébe.

— Nem! — kiáltott fel Teabing, és mindenáron megpróbált felállni. De nem tudott.

Amikor feltárult az ajtó, Bezu Faché rontott be bikaként a porondra vérben forgó szemmel. Aztán meglátta az embert, akit keresett — Leigh Teabinget — a földön heverve. Faché megkönnyebbülten felsóhajtott, eltette Manurhin pisztolyát, és Sophie-hoz fordult.

— Neveu ügynök, örömmel látom, hogy ön és Mr. Langdon biztonságban van. Be kellett volna menniük a rendőrségre, amikor kértem.

Faché nyomában a brit rendőrség is megjelent. Megragadták szenvedő célpontjukat, és rákattintották a bilincset. Sophie döbbenetben bámulta a kapitányt.

— Hogyan talált meg minket?

Faché Teabingre mutatott.

— Elkövette azt a hibát, hogy bemutatta az igazolványát, amikor belépett az apátságba. A biztonsági őrök rádión értesültek róla, hogy keressük.

— Langdon zsebében van! — üvöltött fel Teabing eszelősen. — Nála van a térkép a Szent Grálhoz!

Miközben talpra állították és kivitték Teabinget, a brit hátratekerte a fejét, és visszakiabált Langdonnak.

— Robert, mondja meg, hol van elrejtve!

Amikor elvitték mellette, Langdon a szeme közé nézett Teabingnek.

— Csak az arra érdemesek találhatják meg a Grált, Leigh. Öntől tanultam.

Százkettedik fejezet

A köd alacsonyan ült Kensington Gardensen, amikor Silas bicegve egy csendes helyet keresett, ahol nincs szem előtt. Letérdelt a nedves fűbe, és érezte a vér meleg áramát, amely a lőtt sebből csordogált a bordái alatt. Egyenesen maga elé nézett.

A köd miatt olyan érzése volt, mintha a felhők között lenne a mennyekben.

Fölemelte véres kezét, hogy imádkozzon, és figyelte az ujjaira hulló esőcseppeket, amelyek lemosták a vért fehér kezéről. Ahogy az eső egyre keményebben verte a hátát és a vállát, úgy érezte, mintha a teste fokról fokra beleveszne a ködbe.

Kísértet vagyok.

Feltámadt a szél, és az új élet nyirkos földszagát hozta magával. Silas megtört testének minden eleven sejtjével imádkozott. Megbocsátásért imádkozott. Könyörületért imádkozott. És mindenekfelett a jótevőjéért imádkozott — Aringarosa püspökért. .. arra kérte az Urat, hogy ne szólítsa magához időnek előtte. *Még annyi munkája van itt a Földön.*

A köd kavarni kezdett körülötte, és Silas most olyan könnyűnek érezte magát, hogy biztos volt benne, a szél felkapja és elfűjja. Lehunyta a szemét, és elmondta utolsó imáját.

Valahonnan a ködből Manuel Aringarosa hangja suttogott neki.

A mi Urunk jó és könyörületes Isten.

Silas kínjai lassan tompulni kezdtek, és tudta, hogy a püspöknek igaza van.

Százharmadik fejezet

Késő délután lett, mire a londoni nap áttört a felhőkön, és szárítgatni kezdte a várost. Bezu Faché kimerülten lépett ki a kihallgatósobából, és az utcán leintett egy taxit. Sir Leigh Teabing hevesen bizonygatta ártatlanságát, és hetet-havat összehordott a Szent Grálról, titkos dokumentumokról és rejtélyes testvériségekről, de Faché azt gyanította, hogy az éles eszű történész már az ügyvédeknek készíti elő a terepet, akik a beszámíthatatlanságra fogják alapozni a védelmet.

Naná, gondolta Faché, *eszelős.* Teabing zseniális részletességű tervet dolgozott ki, amely minden ponton az ártatlanságát védte. Egyformán kihasználta a Vatikánt és az Opus Deit, de mindkét körrel kiderült, hogy tökéletes jóhiszeműséggel jártak el. A piszkos munkát egy mit sem sejtő, fanatikus szerzetessel és egy kétségbeesett püspökkel végeztette el. Ennél is ravaszabb húzása volt azonban, hogy a lehallgatóállomást egy olyan helyre telepítette, ahová ő semmiképp nem tudott feljutni a béna lábával. A tényleges lehallgatást a komornyikja, Rémy végezte — az egyetlen ember, aki ismerte Teabing valódi személyazonosságát —, és akit azóta elvitt egy jókor jött allergiás sokk.

Mindez bajosan nevezhető egy olyan ember művének, aki nincs birtokában szellemi képességeinek, gondolta Faché.

Az információk, amelyeket Collet küldött a Château Villette-ből, arra utaltak, hogy Teabing olyan elmés módszerekkel élt, amelyekből maga Faché is tanulhatna. A fontos párizsi hivatalokban sikeresen elrejtett poloskák ötletét mintha a görögöktől vette volna át a brit történész, *Trójai falvak.* Teabing némelyik kiszemelt célpontja pazar műtárgyat kapott ajándékba, míg mások aukción nyerték el a magukét, hála Teabing szervezőkészségének. Saunière esetében a kurátor vacsorameghívást kapott a Château Villette-be, hogy tárgyaljanak arról a lehetőségről, mely szerint Teabing támogatná egy új Da Vinci-szárny létesítését a Louvre-ban. Saunière meghívója egy ártatlannak tűnő utóiratot is tartalmazott, amely a házigazda csodálatát fejezte ki azzal a robotlovaggal kapcsolatban, amelyet a szóbeszéd szerint Saunière épített. *Hozza el magával a vacsorára,* javasolta Teabing. Saunière a jelek szerint így is tett, és elég hosszú időre őrizetlenül hagyta a lovat ahhoz, hogy Rémy Legaludec elhelyezhesse benne a poloskát.

A taxi hátsó ülésén Faché most lehunyta a szemét. *Egy dolgot még el kell intézнем, mielőtt visszamegyek Párizsba.*

A St. Mary's Kórház kórtermébe besütött a nap.

— Mindannyiunkat lenyűgözött — mondta az ápolónő, lemosolyogva rá. — Soha nem fogy ki a csodákból.

Aringarosa püspök erőtlenül visszamosolygott.

— Isten mindig vigyázott rám.

Az ápolónő befejezte a ténykedést, és magára hagyta a püspököt. Érezte az arcán a napfény jóleső melegét. A tegnapi volt élete legsötétebb éjszakája.

Csüggedten gondolt Silasra, akinek holttestét megtalálták a parkban.

Kérlek, bocsáss meg nekem, fiam.

Aringarosa akarta úgy, hogy Silas is részese legyen a dicsőséges tervnek. Tegnap éjjel azonban Bezu Faché felhívta a püspököt, és egy apácához fűződő kapcsolatáról érdeklődött, akit meggyilkoltak a Saint-Sulpice-templomban. Aringarosa ráébredt, hogy az események borzalmas fordulatot vettek. A négy további gyilkosság hírére pedig haraggá változott a szörnyülködése. *Silas, mit tettél?* Miután képtelen volt elérni a Mestert, Aringarosa rájött, hogy csak felhasználták, és most félreállították. Egyetlen módja maradt megállítani az iszonyatos tettek láncolatát, ha mindent bevall Faché kapitánynak, és attól a perctől fogva Aringarosa és Faché versenyt futott az idővel, hogy megtalálják Silast, mielőtt a Mester ráveszi egy újabb gyilkosság elkövetésére.

A halálosan kimerült Aringarosa lehunyta a szemét, úgy hallgatta a televízió beszámolóját egy neves brit lovag, Sir Leigh Teabing letartóztatásáról. *A Mester mindent felfedett.* Teabing hírért vette a Vatikán szándékának, hogy szakítani akar az Opus Deivel. Aringarosa tökéletes választás volt a terveihez. *Végül is kiről képzelhető el a leginkább, hogy vakon utánaveti magát a Szent Grálnak, mint egy magamfajta emberről, akinek rengeteg a vesztenivalója? A Grál mérhetetlen hatalmat jelentett volna bárkinek, aki birtokolja.*

Leigh Teabing ügyesen titkolta a személyazonosságát — hamis francia akcentust és jámbor szívet tettetett, és azt az egyetlen dolgot kérte cserébe, amire egyáltalán nem volt szüksége: pénzt. Aringarosa túlságosan kétségbeesett volt ahhoz, hogy gyanút fogjon. A húszmillió eurós ár semmiség volt ahhoz képest, amit a Grál képviselt, és a Vatikán Opus Deinek fizetett végkielégítésével a dolog pénzügyi része el is volt intézve. *A vak azt látja, amit látni szeretne.* Teabing legarcátlanabb húzása persze az volt, hogy vatikáni kötvényekben követelte a kifizetést, hogy ha bármi balul ütne ki, a nyomok Rómába vezessenek.

— Örülök, hogy jobban van, püspök úr.

Aringarosa felismerte a pattogó hangot, de az ajtóban álló férfi arca ismeretlen volt előtte — éles, erőteljes vonások, hátrafésült haj, vastag nyak, amely megfeszült a sötét öltönyben.

— Faché kapitány? — kérdezte Aringarosa. Az után az együttérzés és törődés után, amelyet tegnap éjjel a kapitány mutatott Aringarosa megpróbáltatásai iránt, a püspök finomabb fizikumú embert várt.

A kapitány közelebb lépett az ágyhoz, és letett egy ismerős, nehéz, fekete aktatáskát az egyik székre.

— Azt hiszem, ez itt az öné.

Aringarosa ránézett a kötvényekkel teli táskára, és azonnal elkapta a tekintetét, mert elfogta a szégyen.

— Igen... köszönöm. — Elhallgatott, és zavartan gyűrögette az ágyneműt az ujjai között. — Kapitány — folytatta aztán — támadt egy gondolatom, és kérnék öntől egy szívességet.

— Parancsoljon.

— Azok a párizsi családtagok, akiknek Silas... — Szünetet tartott és megpróbált úrrá lenni az érzésein. — Tisztában vagyok azzal, hogy semmilyen pénz nem kárpótol a veszteségért, mégis, ha volna olyan kedves, és elosztaná közöttük... az elhunytak családtagjai között... ennek a táskának a tartalmát...

Faché sötét szeme hosszan időzött a püspökön.

— Erényes cselekedet, uram. Gondoskodom róla, hogy teljesüljön a kívánsága.

Nehéz csend ülte meg a betegszobát.

A televízióban egy szikár francia rendőrtiszt tartott sajtókonferenciát egy főúri kastély előtt. Faché felismerte és a képernyő felé fordította figyelmét.

— Collet hadnagy — kérdezte a BBC riportere vádló hangon. — Tegnap este az önök kapitánya a nyilvánosság előtt gyilkossággal vádolt két ártatlan embert. Számíthat Robert Langdon és Sophie Neveu kártérítésre az önök hivatalától? És nem fog ez a tévedés Faché kapitány állásába kerülni?

Collet hadnagy fáradtan, de derűsen mosolygott.

— Tapasztalataim szerint Bezu Faché kapitány ritkán követ el hibát. Még nem beszéltem vele e tárgyban, de az a gyanúm, hogy a Neveu ügynök és Mr. Langdon után folytatott nyilvános vadászat része volt az igazi gyilkos előcsalogatására szőtt tervének.

Az újságírók elképedt pillantásokat váltottak egymással.

Collet folytatta.

— Azt nem tudnám megmondani, hogy Mr. Langdon és Neveu ügynök önkéntesen működött-e együtt vele. Faché kapitány szereti megtartani magának ezeket a kreatív módszereket. Pillanatnyilag csak annyit erősíthetek meg, hogy a kapitány sikeresen letartóztatta az elkövetőt, míg Mr. Langdon és Neveu ügynök ártatlan, és mindketten biztonságban vannak.

Faché ajkán kis mosollyal fordult vissza Aringarosához.

— Rendes ember ez a Collet.

Múltak a másodpercek. Faché végül hátrasimította a haját a homlokából, és lenézett Aringarosára.

— Püspök úr, mielőtt visszatérnék Párizsba, van még egy utolsó kérdés, amit tisztázni szeretnék önnel... az ön váratlan útját Londonba. Megvesztegette a pilótát, hogy változtassa meg az útirányt. Ezzel viszont nemzetközi törvényeket sértett.

Aringarosa magába roskadt.

— Kétségbe voltam esve.

— Igen. Akárcsak a pilóta, amikor az embereim kihallgatták. — Faché belenyúlt a zsebébe, és elővett egy lila ametisztköves gyűrűt az ismerős pásztorbot rátétellel.

Aringarosa érezte, hogy könnyek öntik el a szemét, amikor átvette a gyűrűt, és felhúzta az ujjára.

— Nagyon kedves öntől. — Megragadta Faché kezét. — Köszönöm.

Faché olyan gesztust tett, mintha azt mondta volna: nem tesz semmit. Az ablakhoz ment és kitekintett a városra, miközben messze kalandoztak a gondolatai. Amikor visszafordult, bizonytalanság tükröződött az arcán.

— Püspök úr, hová megy innen?

Aringarosának már feltették egyszer ugyanezt a kérdést, amikor előző este távozott a Castel Gandolfóból.

— Attól tartok, az én utam éppoly bizonytalan, mint az öné.

— Igen — válaszolta Faché. — Azt hiszem, idő előtt nyugdíjba vonulok.

Aringarosa elmosolyodott.

— Egy kis hit csodákra képes, kapitány. Elég egy kis hit.

Száznegyedik fejezet

A Rosslyn-kápolna — amelyet gyakran neveznek a Kódok Katedrálisának — Skóciában áll, hét mérföldre Edinburgh-tól, egy ősi Mithras-templom helyén. A templomos lovagok építették 1446-ban, és arról híres, hogy elképesztő mennyiségű zsidó, keresztény, egyiptomi, szabadkőműves-és pogány szimbólum található benne.

A kápolna földrajzilag pontosan a Glastonburyn áthaladó észak-déli meridiánra esik. Ez a hosszúsági rózsavonal Arthur király szigetének, Avalonnak hagyományos jelölője, és Nagy-Britannia misztikus földrajzi középpontjának tekintik. A Rosslyn-, eredeti írásmóddal Roslin-kápolna erről a kitüntetett rózsavonallról kapta a nevét.

A Rosslyn öreg tornyai már hosszúra nyúlt, esti árnyékot vetettek, amikor Robert Langdon és Sophie Neveu leállította a bérelt autót a füves parkolóban a szirt lábánál, amelyen a templom emelkedett. A rövid repülőút Londonból Edinburghba pihentető volt, noha aludni egyikük sem tudott a rájuk váró felfedezés izgalmai miatt. Felpillantva a felhős ég háttére előtt élesen kirajzolódó építményre, Langdon úgy érezte magát, mint Alice, amikor beleugrott a nyúl üregébe. *Ez csak álom lehet.* De közben tudta, hogy Saunière utolsó üzenetének szövege már nem is lehetett volna világosabb.

Vár rátok a Szent Grál az ősi Roslinban.

Langdon korábban arról fantáziált, hogy Saunière „Gráltérképe” egy ábra lesz — amelyen egy nagy kereszt jelöli majd a kincs helyét — ám a Sion-rend végső titka ugyanúgy fedte fel magát, ahogy Saunière kezdettől fogva kommunikált velük: egyszerű versben. Négy határozott sorban, amely minden kétséget kizáróan erre a helyre utalt. Nem elég, hogy név szerint is megemlítette a Rosslynt, de a kápolna több híres építészeti jellegzetességére is hivatkozott.

Saunière utolsó üzenetének egyértelműsége dacára Langdon inkább bizonytalanságot érzett, mint meggyőződést. Úgy vélte, a Rosslyn-kápolna túlságosan is nyilvánvaló helyszín. Ez a kőtemplom évszázadokon át visszhangzott a Szent Grál jelenlététől. A suttogások jóformán kiáltásokká erősödtek az utóbbi évtizedekben, amikor a talajon áthatoló radar egy bámulatos építményt fedezett föl a kápolna *alatt* — egy tágas föld alatti kamrát. A mély üreg méretei mellett szinte eltörpült a fölé emelt templom, de ennél is megdöbbentőbb volt, hogy nem találtak hozzá se kijáratot, se bejáratot. A régészek robbantási engedélyt kérvényeztek, hogy a sziklatömbön át bejuthassanak a rejtélyes terembe, de a Rosslyn Alapítvány határozottan megtiltott mindenféle ásatást a szent területen. Ez persze még inkább tápot adott a spekulációknak. Mit akar elérteni a Rosslyn Alapítvány?

A Rosslyn a rejtélyekre vadászok zarándokhelyévé vált. Egyesek azt állították, hogy az a nagy erejű mágneses mező vonzotta ide őket, amelyet ez a koordináta pont óhatatlanul kisugároz, mások a hegyoldalt akarták átkutatni, hogy megkeressék az üreg elrejtett bejáratát, de a legtöbben bevallották, hogy csak nézelődni jöttek arra a helyre, ahol el-tölti őket a Szent Grál jelenléte.

Noha Langdon sohasem járt még a Rosslynban, mindig kacagnia kellett, amikor úgy beszéltek a kápolnáról, mint a Szent Grál jelenlegi otthonáról. Nos, lehetséges, hogy a

Rosslyn *valaha* otthont adott a Grálnak, nagyon régen... de most már nem. Az utóbbi évtizedekben túlságosan is sok figyelem irányult a Rosslynra, és várható volt, hogy előbb-utóbb valakinek sikerül bejutnia az üregbe.

A komoly Grál-kutatók mind egyetértettek abban, hogy a Rosslyn csak csalétek — egyike a rend ravaszul megépített zsákutcáinak. Ma este azonban, miután a rend zárókövéből előkerült vers egyértelműen erre a helyre mutatott, Langdon már nem találta olyan nevelésesnek a dolgot. Egész nap egy zavarba ejtő kérdéssel járt az eszébe.

Miért tett Saunière annyi erőfeszítést azért, hogy elvezessen minket erre a helyre?

Csak egyetlen logikus magyarázat kínálkozott.

Van valami a Rosslynnal kapcsolatban, amit még nem értünk.

— Robert? — Sophie már a kocsival melletten állva nézett visszafelé rá. — Nem jön? — A kezében ott volt a rózsafa ládika, amelyet Faché kapitány juttatott vissza nekik. Benne a két cryptex, ugyanúgy elrendezve, ahogy megtalálták. A papirusztekercs a verssel ismét ott nyugodott a belsejében, immár az ecetesfiola nélkül.

Elindulva a hosszú, kavicsos ösvényen Langdon és Sophie elhaladt a kápolna híres nyugati fala mellett. Az idetévedő látogatók azt hitték, hogy ez a furcsán kitüremkedő fal a kápolna része, amelyet nem fejeztek be. Az igazság, idézte föl magában Langdon, sokkal izgalmasabb.

Salamon templomának nyugati fala.

A templomos lovagok a jeruzsálemi Salamon-templom pontos építészeti másaként tervezték meg a Rosslyn-kápolnát — beleértve a nyugati falat, egy keskeny, négyszögletes szentélyt és a föld alatti üreget a Szentek Szentje megfelelőjeként, ahonnan az eredeti kilenc lovag kiásta a felbecsülhetetlen értékű kincset. Langdonnak el kellett ismernie a templomosok elgondolásának lenyűgöző szimmetriáját, akik olyan új rejtékhelyet építettek a Grálnak, amely a Szent Grál eredeti lelőhelyét visszhangozza.

A Rosslyn-kápolna bejárata szerényebb volt, mint amilyenre Langdon számított. A kis faajtón két vaspánt volt és egy egyszerű tölgytábla.

ROSLIN

Ez a régi írásmód, magyarázta el Langdon Sophie-nak, a rózsavonal meridiánból — *Roseline* — ered, amelyre a kápolna épült; vagy, ahogy a Grál-kutatók hinni szerették, a „Rózsavonalából”, amely Mária Magdolna ősi leszármazási vonalára utalt.

A templom hamarosan bezár, és ahogy Langdon megnyitotta az ajtót, meleg légáramlat csapta meg, mintha az ösreg épület nagyot sóhajtott volna a hosszú nap végének közeledtével. A bejárat boltíveit bevéselt ötszirmú rózsák díszítették.

Rózsák. Az istennő méhe.

A Sophie társaságában belépő Langdon szeme végigpásztázta a híres szentélyt, egyetlen pillantással befogva az egészet. Noha sok leírást olvasott már a Rosslyn rabulejtően izgalmas kőfaragványairól, lenyűgözte a személyes találkozás.

Szimbológus-mennyország, ahogyan Langdon egyik kollégája nevezte.

A kápolna minden szóba jöhető felülete tele volt vésve szimbólumokkal — keresztény feszületekkel, dávidcsillagokkal, szabadkőművesjelekkel, templomoskeresztekkel, bőségszarukkal, piramisokkal, asztrológiai jegyekkel, bolygókkal, növényekkel, ötszögekkel és rózsákkal. A templomos lovagok kiváló kőművesmesterek voltak, akik Európa-szerte számtalan templomot építettek, de a Rosslynt tartják legnagyobb munkájuknak, amelybe szívüket-lelküket beleadták. A kőművesmesterek egy követ sem hagytak faragatlanul. A

Rosslyn-kápolna valamennyi hit... valamennyi hagyomány előtt tiszteleg... de legfőképpen a természet és az istennő előtt.

A szentély szinte üres volt, csak egy maroknyi látogató hallgatta a nap utolsó idegenvezetését, amelyet egy fiatalember tartott. Libasorban vezette végig őket a padló nevezetes csíkja mentén — ez a láthatatlan útvonal kötötte össze a templom hat építészeti kulcspontját. Látogatók nemzedékei követték már végig ezeket az egyenes vonalakat a pontok között, és megszámlálhatatlanul sok lépés taposta ki a padlón a hatalmas szimbólumot.

Dávid csillaga, gondolta Langdon. *Ez itt nem véletlen.* A Salamon pecsétje néven is ismert hexagramma eredetileg a csillagokat tanulmányozó papok titkos jelképe volt, és csak később vették át a zsidó királyok — Dávid és Salamon.

Az idegenvezető észerevette a belépő Langdont és Sophie-t, és noha közeledett a zárás, kedves mosollyal jelezte nekik, hogy nézzenek csak körül nyugodtan.

Langdon köszönésképpen biccentett, és beljebb hatolt a szentélyben. Sophie azonban tanácstalan kifejezéssel az arcán lecövekéit a bejáratnál.

— Mi a baj? — kérdezte Langdon.

Sophie meredten nézte a kápolnát.

— Azt hiszem... én már jártam itt.

Langdon meglepődött.

— Hiszen azt mondta, hogy még csak nem is hallott a Rosslynról.

— Tényleg nem... — Bizonytalan tekintettel méregette a templomot. — A nagyapám hozhatott el ide, amikor nagyon kicsi voltam. Nem tudom. Valahogy ismerősnek tűnik. — Ahogy tekintete végigvándorolt a szentélyen, egyre biztosabb lett a dolgában. — Igen. — A kápolna elülső részére mutatott. — Az a két oszlop... láttam már ezeket.

Langdon megnézte a dúsán faragott két oszlopot a templom túlsó végében. A csipkefinom, áttört faragványok szinte parázslani látszottak a nap utolsó sugarainak nyugati ablakon betűző fényében. Az oszlopok — amelyek ott helyezkedtek el, ahol normális esetben az oltárnak kellett volna állnia — különös párt alkottak. A bal oldali oszlopot egyszerű, függőleges vonalak díszítették, míg a jobb oldalt egy virágmotívumos spirál.

Sophie már el is indult feléjük. Langdon utánasietett, és ahogy odaértek az oszlopokhoz, Sophie hitetlenkedve ingatta a fejét.

— Igen, határozottan tudom, hogy láttam már ezeket.

— Elhiszem, hogy látta őket — mondta Langdon —, de nem szükségképpen itt.

Sophie megfordult.

— Ezt meg hogy érti?

— Ez a két oszlop a leggyakrabban szereplő építészeti egység a történelemben. Az egész világon megtalálhatók a példái.

— A Rosslyn másolatai? — kérdezte kételkedve Sophie.

— Nem. Az oszloppárokéi. Emlékszik, hogy korábban az egész Rosslyn-kápolnát a Salamon-templom utánzatának neveztem? Annak a két oszlopnak a pontos mása állt Salamon templomának ormán. — Langdon a bal oldali oszlopra mutatott. — Annak a neve *Boaz* vagy a Kőműves Oszlopa. A másik a *Jachin* vagy a Tanítvány Oszlopa. — Langdon szünetet

tartott. — Valójában a világ valamennyi szabadkőműves-templomában megvan ez a két oszlop.

Langdon már korábban elmagyarázta Sophie-nak az erős történelmi kapcsolatokat a templomosok és a modern szabadkőműves titkos társaságok között, amelyekben a legfőbb fokozatok — szabadkőműves-tanítvány, szabadkőműves-céhtárs és szabadkőműves-mester — még a korai templomos hagyományokra vezethetők vissza. Sophie nagyapjának utolsó verse közvetlenül utal a szabadkőműves-mesterekre, akik faragott műremekeikkel hozzájárultak a kápolna szépségéhez. És említést tesz a Rosslyn mennyezetéről is, amelyet bevésett bolygók és csillagok borítanak.

— Én még sohasem voltam szabadkőműves-templomban — jelentette ki Sophie, le nem véve szemét az oszlopkról. — Szinte bizonyos, hogy itt láttam ezeket. — Visszafordult a kápolna felé, mintha keresne valamit, ami felfríszítheti az emlékezetét.

A többi látogató már távozóban volt, és az ifjú idegenvezető barátságos mosollyal indult el feléjük a kápolnán át. Jóképű fiatalember volt vörösesszőke hajjal.

— Lassan bezárok mára. Volna valami, amit segíthetnék megkeresni?

Talán a Szent Grált, ha volna olyan szíves, szeretne volna mondani Langdon.

— A kód — szólalt meg Sophie izgatottan a hirtelen rátörő felismeréstől. — Van itt egy kód!

Az idegenvezetőnek tetszett a lelkesedése.

— Valóban, asszonyom.

— A mennyezetén van — mondta Sophie a jobb oldali fal felé fordulva. — Valahol... ott lesz.

A fiatalember elmosolyodott.

— Látom, nem először jár a Rosslynban.

A kód, gondolta Langdon. Némiképp megfedkezett a lényegről. A Rosslyn számos rejtélye között volt egy boltív, amelyből kövek százai türemkedtek ki bizarr, bonyolult formájú felületet formázva. Mindegyik kötőmbbe egy szimbólumot faragtak, látszólag véletlenszerűen, amelyek megfejthetetlenül összetett kódot alkottak. Egyesek úgy vélték, hogy ez a kód rejti a kápolna alatti üreg bejáratát. Mások vélekedése szerint az igazi Grál-legendát meséli el. Nem mintha számított volna — a kriptográfusok évszázadok óta hiába próbálták megfejteni a jelentését. A Rosslyn Alapítvány bőkezű jutalmat ajánlott föl annak, aki feltárja a titkot, de a kód feltöretlen maradt.

— Szívesen megmutatom...

Az idegenvezető hangja elenyészett.

Az első kódom, gondolta Sophie, szinte révült állapotban közeledve a kódolt üzenetet hordozó boltív felé. Átadta a rózsafa ládikát Langdonnak, és pillanatnyilag teljesen megfedkezett a Szent Grálról, a Sion-rendről és az elmúlt nap valamennyi rejtélyéről. Amikor odaért a rejtjeles boltozat alá és meglátta a feje fölött a szimbólumokat, elárasztották az emlékek. Visszaidéződött első itteni látogatása, és különös módon az emlékezéshez váratlan szomorúság társult. Kislány volt még... csak egy év telhetett el a családja halála után. A nagyapja hozta el Skóciába egy rövid vakációra. A Rosslyn-kápolnába is eljöttek, mielőtt visszautaztak volna Párizsba. Késő este volt, a kápolnát már bezárták. Ők mégis odabent voltak.

— Nem mehetnénk már haza, nagyapa? – rimázkodott Sophie, aki elfáradt.

— Nemsokára, drágám, nemsokára — válaszolta a nagyapja melankolikus hangon. — Van még egy dolog, amit el kell intézнем itt. Mi lenne, ha megvárnál a kocsiban?

— Megint valami felnőttelgöd van?

A nagyapja bölintott.

— De gyors leszek. Megígérem.

— Megnézhetem még egyszer a boltív kódját? Olyan muris volt.

— Nem is tudom. Nekem most el kell mennem. Nem fogsz félni idebent egyedül?

— Hát persze hogy nem! — vágta rá fölényesen Sophie. — Még nincs is sötét.

A nagyapja elmosolyodott.

— Rendben van. — Odavezette Sophie-t az érdekes boltívhez, amelyet korábban már megmutatott neki.

Sophie azon nyomban lehuppant a kőpadlóra, hanyatt feküdt, és úgy bámulta az összetett kirakójátékot a feje fölött.

— Mire visszajössz, megfejtem ezt a kódot!

— Akkor igyekezned kell. — A nagyapja lehajolt, homlokon csókolta, aztán odament egy közeli oldalajtóhoz. — Itt leszek a közelben. Nyitva hagyom az ajtót. Csak kiabálj, ha akarsz valamit. — Azzal kilépett a lágy nyári estébe.

Sophie feküdt a padlón, és a kódot bámulta. Nehéznek érezte a szemhéját. Pár perc múltán összefolytak előtte a szimbólumok. Aztán egészen eltűntek.

Amikor Sophie fölbredt, a hideg kövön feküdt.

— *Nagypapa!*

Nem kapott választ. Fölállt és leporolta magát. Az oldalajtó még mindig nyitva volt. Odakint már besötétedett. Kiment, és meglátta a nagyapját: a templom közvetlen közelében álló kőház tornácán volt. Halkan beszélgetett valakivel, akinek alakját alig lehetett kivenni a szűnyoghálós ajtó mögött.

— Nagypapa! — kiáltotta Sophie.

A nagyapja megfordult, és intett neki, hogy várjon egy percet. Aztán lassan befejezte a beszélgetést a benti személlyel, és csókot dobott neki. Könnyes volt a szeme, amikor visszament Sophie-hoz.

— Miért sírsz, nagypapa?

A nagyapja felkapta és magához szorította.

— Tudod, Sophie, te meg én sok mindenkit veszítettünk el ebben az évben. Nehéz dolog ez.

Sophie a balesetre gondolt, amelyben elveszítette az anyját és az apját, a nagyanyját és a kisöccsét. — És most is elveszítettél valakit?

— Egy kedves barátot, akit nagyon szeretek — válaszolta a nagyapja mély, érzelmekkel teli hangon. — És félek, hogy nagyon sokáig nem fogom viszontlátni.

Az idegenvezető mellett álló Langdon a kápolna falait vizsgálgatta, és egyre erősödött benne a rossz érzés, hogy zsákutcában fognak kikötni. Sophie elment megnézni a kódot, otthagya Langdont a rózsafa ládikával s benne egy olyan Grál-térképpel, amelyről most kiderült, hogy nem veszik semmi hasznát. Noha Saumére verse világosan megnevezte a Rosslynt, Langdon nem tudta, mi a teendő most, hogy idejöttek. A vers egy „pengére és kehelyre” utalt, de Langdon sehol sem látta őket.

Vár rátok a Szent Grál az ősi Roslinban.

Hol penge és kehely őrzi a kapukat.

Langdon megint csak azt érezte, hogy a rejtély egynémely oldala még feltárássra vár.

— Nem szeretnék kíváncsiskodni — mondta az idegenvezető a rózsafa dobozt nézve Langdon kezében. — De ez a ládika... megkérdezhetem, hogyan került önhöz?

Langdon fáradtan felnevetett.

— Ez egy rendkívül hosszú történet.

A fiatalember tétovázott, és ismét a dobozra pillantott.

— Igazán furcsa... a nagyanyámnak van egy pontosan ugyanilyen ládikája.

Ékszerdoboznak használja. Ugyanilyen polírozott rózsafa, ugyanilyen rózsaintarziával, még a veretek is megegyeznek.

Langdon biztos volt benne, hogy a fiatalember téved. Ha készült valaha egyedi faládika, hát ez volt az — amit kifejezetten a rend zárókövének tárolására hoztak létre.

— Lehetséges, hogy hasonlítanak egymásra, de...

Most hangos csattanással becsukódott az oldalajtó, mire mindketten odanéztek. Sophie ment ki rajta egyetlen szó nélkül, és elindult a szirtén a közelben álló terméskő ház felé.

Langdon csak bámult utána. *Hová megy?* Nagyon furcsán viselkedett, amióta csak betették a lábukat ebbe a templomba. Langdon az idegenvezetőhöz fordult.

— Tudja, miféle ház az ott?

A fiatalember bólintott, és ugyanolyan értetlenül figyelte az arra tartó Sophie-t.

— Az a kápolna lelkészlakja. Ott él a kápolna kurátora. Aki történetesen a Rosslyn Alapítvány vezetője. — Szünetet tartott. — És az én nagyanyám.

— A nagyanyja vezeti a Rosslyn Alapítványt?

A fiatalember bólintott.

— Ott élek vele a lelkészlakban, segíték rendben tartani a kápolnát, és csoportokat vezetek. — Vállat vont. — Itt éltem egész életemben. A nagyanyám abban a házban nevelt föl.

A Sophie-ért aggódó Langdon átvágott a kápolnán, hogy az ajtóból utánaszóljon. De még félúton sem járt, amikor valami megállította. Szöveget ütött a fejébe, amit a fiatalember mondott az imént.

A nagyanyám nevelt föl.

Langdon kitekintett a szirtre Sophie után, aztán a rózsafa ládikára pillantott. *Lehetetlen.* Lassan visszafordult a fiatalemberhez.

— Azt mondja, hogy a nagyanyjának van egy ugyanilyen doboza?

— Szinte azonos *ezzel*.

— Hogyan jutott hozzá?

— A nagyapám készítette neki. Még egészen kiskoromban meghalt, de a nagyanyám még mindig emlegeti. Azt mondja, igazi ezermester volt. Mindenféle dolgokat csinált.

Elképzelhetetlen kapcsolatok hálója kezdett kibontakozni Langdon előtt.

— Azt mondta, hogy a nagyanyja nevelte föl. Megkérdezhetem, hogy mi történt a szüleivel?

A fiatalember meglepettnek tűnt.

— Még kiskoromban meghaltak. — Elhallgatott. — Ugyanazon a napon, mint a nagyapám.

Langdonnak hevesen vert a szíve.

— Autóbalesetben?

Az idegenvezető hátrahőkölt, olajzöld szemében mélységes zavar tükröződött.

— Igen. Egy autóbalesetben. Az egész családom meghalt azon a napon. Elveszítettem a nagyapámat, a szüleimet és... — Tétovázott és a padlót bámulta.

— És a nővérét — fejezte be Langdon.

A szirten álló kőház pontosan olyan volt, ahogyan Sophie emlékezetében élt. Már leszállt az este, és a ház meleg, hívogató légkört árasztott. Frissen sült kenyér illata szökött ki a szűnyoghálós ajtón, és aranyló fény ragyogott az ablakokban. Ahogyan Sophie közeledett, halk sírást hallott odabentről.

A hálós ajtón át egy idős asszonyt látott az előtérben. Háttal állt az ajtónak, de Sophie látta, hogy rázkódik a válla. Hosszú, dús, ezüst haja volt az asszonymnak, amely váratlan emléktöredéket idézett fel Sophie-ban. Ellenállhatatlan vonzást érezve, fölment a tornác lépcsőjén. Az asszony egy férfi bekeretezett fényképét fogta, és szomorú szeretettel simogatta ujjaival az arcát.

Sophie jól ismerte azt az arcot.

Nagypapa.

Az asszony nyilván értesült tegnap esti tragikus haláláról.

Sophie talpa alatt megreccsent egy deszka, mire az asszony lassan megfordult és Sophie-ra nézett szomorú szemével. Sophie el akart futni, de csak állt ott, mint akit megigéztek. Az asszony le nem vette róla állhatatos tekintetét, miközben letette a képet, és elindult az ajtó felé. Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg a két nő csak nézte egymást a vékony szűnyoghálón át. Azután, mint az óceán lassan feltornyosuló hulláma, fokozatosan megváltozott az asszony arckifejezése... bizonytalanról hitetlenkedőre... reménykedőre... és végül örömtelire.

Feltépte az ajtót, kijött, előrenyújtotta puha kezét, és a tenyerébe fogta Sophie arcát.

— Ó, drága gyermekem... hadd nézzelek!

Noha Sophie nem ismerhette föl, tudta, ki ez az asszony. Megpróbált beszélni, de még levegőt is alig kapott.

— Sophie — zokogott fel az asszony, csókokkal árasztva el a homlokát.

Sophie szavai suttogásba fulladtak.

— De... a nagypapa azt mondta, hogy te...

— Tudom. — Az asszony gyöngéden Sophie vállára tette a kezét, és az ismerős szemmel nézett rá. — Sok mindent voltunk kénytelenek mondani a nagyapáddal. Azt tettük, amit helyesnek gondoltunk. Annyira sajnálom. A te biztonságod érdekében történt, hercegnő.

Sophie meghallotta az utolsó szót, és azonnal a nagyapja jutott az eszébe, aki annyi éven át nevezte hercegnőnek. A Rosslyn ősi kövei most mintha az ő szavait visszhangozták volna, áthatolva a földön és visszaverődve a lenti titokzatos üregekben.

Az asszony magához ölelte Sophie-t, és csak úgy záporoztak a könnyei.

— A nagyapád annyira szeretett volna mindent elmondani neked. De megromlottak köztetek a dolgok. Pedig ő mindent megpróbált. Sok mindent kellene megmagyarázni. — Még egyszer megcsókolta Sophie homlokát, aztán a fülébe súgta: — Nincs többé titkolódzás, hercegnő. Eljött az ideje, hogy megtudd az igazat a családotról.

Sophie és a nagyanyja a tornác lépcsőjén ültek és sírva ölelgették egymást, amikor a fiatalember, egyszerre reménykedő és hitetlenkedő tekintettel végigrohant a pázsiton.

— Sophie?

Sophie könnyek között bólintott és felállt. Nem ismerte a fiú arcát, de ahogy átölelték egymást, érezte az erein végigszáguló véráram erejét... azét a vérét, amelyről immár tudta, hogy közös bennük.

Amikor Langdon keresztülvágott a gyepen, hogy csatlakozzon hozzájuk, Sophie már elképzelni sem tudta, hogy tegnap még úgy érezte, teljesen egyedül áll a világban. És most, ezen az idegen helyen, három olyan ember társaságában, akiket alig ismert, úgy érezte, hogy végre hazatért.

Százötödik fejezet

Éjszaka borult a Rosslynra.

Robert Langdon egyedül állt a terméskő ház tornácán, és élvezettel hallgatta a nevetés és az egymásra találás örömeinek háta mögül érkező hangjait. Egy bögre volt a kezében jó erős brazil kávéval, amely ólmos fáradtsága ellenére új erőt öntött belé, bár érezte, hogy nem tarthat már ki sokáig. Egész testében kimerült.

— Ön csöndben kiosont — szólalt meg mögötte egy hang.

Langdon megfordult. Sophie nagyanyja volt az, ezüst haja ragyogott az éjszakában. Langdon már a nevét is tudta, legalábbis azt, amelyet az utóbbi huszonnyolc évben használt: Marie Chauvel.

Langdon fáradtan elmosolyodott.

— Úgy gondoltam, egy időre átengedem egymásnak a családot.

Marie kijött és megállt mellette.

— Mr. Langdon, amikor értesültem Jacques meggyilkolásáról, rettenetesen féltettem Sophie-t. És amikor ma este megjelent a küszöbömön, életem legnagyobb megkönnyebbülését éreztem. Nem is tudom, hogyan köszönhetném meg önnek.

Langdon nem talált megfelelő választ. Korábban felajánlotta, hogy távozik, hadd beszélgessen Sophie négyszemkőzt a nagyanyjával. De Marie arra kérte, hogy maradjon és hallgassa meg ő is. *A férjem megbízott önben, Mr. Langdon, így hát én is megbízom.*

Langdon tehát ott maradt, és Sophie mellett állva néma döbbenettel hallgatta Marie elbeszélését Sophie elhunyt szüleiről. Hihetetlen, de mindketten a Meroving-családból származtak — Mária Magdolna és Jézus Krisztus egyenesági leszármazottai voltak. Sophie szülei és elődeik önvédelemből megváltoztatták családi nevüket, a Plantard-t és a Saint-Clairt. Gyermekük vitték tovább a királyi vérvonalt legközvetlenebb, még élő ágát, ezért a rend nagy gonddal oltalmazta őket. Amikor Sophie szülei meghaltak egy autóbalesetben, amelynek az okát nem lehetett megállapítani, a rend attól félt, hogy leleplezték a királyi leszármazottak személyazonosságát.

— Súlyos döntést kellett hoznunk a nagyapáddal — magyarázta Marie fájdalomtól elcsukló hangon —, amint megkaptuk a hírt telefonon, hogy szüleid kocsiját megtalálták a folyóban. — Marie megtörölte könnyes szemét. — Úgy volt, hogy mind a hatan, veletek, a két unokával együtt ugyanazzal a kocsival utazunk aznap éjjel. Szerencsére az utolsó pillanatban megváltoztattuk a tervet, és a szüleid egyedül indultak el. Hírét véve a balesetnek, óhatatlanul is arra kellett gondolnunk Jacques-kal, hogy mi történhetett valójában... hogy tényleg baleset volt-e. — Marie Sophie-ra nézett. — Tudtuk, hogy meg kell védenünk az unokáinkat, és azt tettük, amit a legjobbnak láttunk. Jacques jelentette a rendőrségnek, hogy az öcséd és én is a kocsiban voltunk... kettőnk holttestét bizonyára elsodorta az ár. Ezután a rend elbújtatott bennünket. Jacques túl közismert személyiség volt ahhoz, hogy csak úgy eltűnhessen. Logikus választásnak tűnt, hogy Sophie, az idősebb gyermek Jacques mellett maradjon Párizsban, a rend székhelyén és védelme alatt, hogy a nagyapja tanítsa és felnevelje. — Marie hangja suttogásra váltott. — A család szétválasztása életünk legnehezebb döntése volt. Attól fogva csak nagyon ritkán láttuk egymást Jacques-kal... mindig a rend védelme alatt. Vannak

bizonyos szertartások, amelyeket a testvériség szigorúan követ. Langdon érzékelte, hogy az elbeszélés egyre mélyebbre hatol, de azt is megérezte, hogy ez már nem az ő fülének szól. Csendben távozott. És most, föltekintve a Rosslyn tornyaira, ismét csak a megoldatlan rejtélyen kezdett el rágódni. *Tényleg itt volna a Grál a Rosslynban? És ha igen, hol van a penge és a kehely, amelyekre Saunière hivatkozik a versében?*

— Adja csak ide — mondta Marie, Langdon kezére mutatva.

— Ó, köszönöm — nyújtotta oda Langdon az üres kávésbögrét.

Marie furcsán nézett rá.

— Én arra gondoltam, ami a másik kezében van, Mr. Langdon.

Langdon lenézett és rájött, hogy Saunière papirusztekercsét szorongatja. Ismét kivette a cryptexből, azt remélve, hogy talán korábban elnézett valamit.

— Hát persze, elnézést.

Marie derűs mosollyal vette át a tekercset.

— Ismerek egy bankárt Párizsban, aki nagyon szeretné visszakapni ezt a rózsafa ládikát. André Vernet közeli barátja volt Jacques-nak, aki maradéktalanul megbízott benne. André bármire hajlandó, hogy tiszteletben tartsa Jacques kérését, aki a gondjaira bízta ezt a dobozt.

Beleértve a lelövésemet, idézte fel Langdon, úgy határozva, inkább nem említi meg, hogy valószínűleg eltörte a szerencsétlen férfi orrát. Párizsról Langdonnak eszébe jutott a három *sénéchal*, akiket az előző este meggyilkoltak.

— És a rend? Mi lesz most?

— A kerekék már mozgásba lendültek, Mr. Langdon. A testvériség évszázadokon át kitartott, ezt is túl fogja élni. Mindig vannak, akik készen állnak arra, hogy előlépjenek és újjászervezzék a rendet.

Langdon egész este gyanította, hogy Sophie nagyanyja szoros kapcsolatban áll a renddel. Végére a Sion-rendnek mindig is voltak nő tagjai. Négy Nagymesternő is volt az idők során. A *sénéchal* tisztet hagyományosan a férfiak birtokolták — ők voltak az őrzők —, de az asszonyok még ennél is megbecsültebb szerepeket töltöttek be, és gyakorlatilag bármilyen szintről a legmagasabb posztra emelkedhettek.

Langdon felidézte magában Leigh Teabinget és a Westminster-apátságot. Mintha ezer éve lett volna.

— Nem gyakorolt nyomást az egyház a férjére, hogy ne hozza nyilvánosságra a Sangreal-dokumentumokat a Napok Végén?

— Te jó ég, dehogy! A Napok Vége legenda csak a paranoid agyakban létezik. A rend tanai között nem szerepel semmiféle dátum, amikor le kellene leplezni a Grált. A rend valójában mindig ahhoz tartotta magát, hogy sohasem leplezi le a Grált.

— Soha? — képedt el Langdon.

— Lelkünket a rejtély és a csodálat táplálja, nem pedig maga a Grál. A Grál szépsége az éteri természetében van. — Marie Chauvel most a Rosslynra emelte a tekintetét. — Egyesek számára a Grál egy kehely, amely örök életet ad nekik. Mások nak az elveszett dokumentumok és a titkos történet utáni kutatást jelenti. De én azt gyanítom, hogy a legtöbb embernek egyszerűen csak egy nagy eszme a Szent Grál... dicső és elérhetetlen kincs, amely valamiképpen, különösen napjaink kaotikus világában, megihlet bennünket.

— De ha a Sangreal dokumentumok rejtve maradnak, örökre elvesz Mária Magdolna története — mondta Langdon.

— Úgy gondolja? Nézzen csak körül. A képzőművészet, a zene, a könyvek mind tele vannak a történetével. Napról napra megidézik. Az inga kileng. Már érzékeljük a

történelmünkben rejlő veszélyeket... és a pusztulásba vivő utakat. Lassan már érzékeljük, hogy a szent nőiséget vissza kell helyezni jogaiba. — Marie szünetet tartott. — Említette, hogy a szent nőiség szimbólumairól ír könyvet, igaz?

— Igen.

Marie elmosolyodott.

— Fejezze be, Mr. Langdon. Énekelje el a dalát. A világnak szüksége van a modern trubadúrokra.

Langdon elnémult, érezte, ahogy ránehezedik Marie kijelentésének súlya. A szabad térségben a telihold kiemelkedett a fák lombjai közül. A Rosslyn felé fordítva tekintetét, Langdon gyermeki vágyat érzett, hogy megismerje a titkait.

— Tegye fel a kérdését, Mr. Langdon — mondta derűsen Marie. — Joga van hozzá.

Langdon érezte, hogy elvörösödik.

— Azt akarja tudni, hogy a Szent Grál itt van-e a Rosslynban.

— Tud rá válaszolni?

Marie színpadiasan felsóhajtott.

— Miért nem hagyják a férfiak a Grált békében nyugodni? — Elnevette magát, láthatóan mulattatta a dolog. — Miből gondolja, hogy itt van?

Langdon a papirusztekercsre mutatott.

— A férje verse kifejezetten a Rosslynról beszél, igaz, hogy említi a pengét és a kehelyt is, mint amik a Grált őrzik. De én nem láttam penge- és kehelyszimbólumot odabent.

— A penge és a kehely? — kérdezte Marie. — Hogyan is néznek ki valójában?

Langdon érzékelte, hogy az asszony csak játszik vele, de belement a játékba, és gyorsan leírta a szimbólumokat.

Marie-nak látszott az arcán, hogy halványan dereng neki valami.

— Ő, hát persze. A penge képviseli mindazt, ami férfias. Azt hiszem, ez az alakzat jelképezi.

Marie a mutatóujjával rajzolta körül a tenyerében.

— Igen — mondta Langdon. Marie a kevésbé ismert, „zárt” alakzatát rajzolta meg a pengének, míg Langdon kétféle változatban ismerte a szimbólumot.

— Ez meg a fordítottja — mondta Marie ismét a tenyerébe rajzolva. — A kehely, ami a nőiséget képviseli.

— Úgy van — válaszolta Langdon.

— És azt mondja, hogy a Rosslyn-kápolnában látható több száz jelkép között egyszer sem tűnnek fel ezek?

— Én nem láttam őket.

— És ha én megmutatom önnek, akkor elmegy végre lefeküdni?

Mielőtt még Langdon válaszolhatott volna, Marie Chauvel lelépett a tornácra, és megindult a kápolna felé. Langdon utánasietett. Belépve az ősi épületbe Marie meggyújtotta a lámpákat, és odamutatott a szentély padlójának közepére.

— Ott vannak, Mr. Langdon. A penge és a kehely.

Langdon lebámult a kikoptatott padlóra. Üres volt.

— Nincs ott semmi...

Marie sóhajtott, és elkezdte végigjárni a kápolna kőpadlóján kitaposott híres útvonalat, ugyanazt, amelyet Langdon szeme láttára a látogatók is bejártak aznap este. Ahogy a szeme hozzáidomult, már ki tudta venni a hatalmas szimbólumot, de még mindig nem értett semmit.

— Hiszen az ott a dávidcsillag...

Langdon mondat közben elakadt, mert hirtelen derengeni kezdett neki.

A penge és a kehely-

Összeolvastva.

Dávid csillaga... férfi és nő tökéletes egyesülése... Salamon pecsétje... a Szentek Szentjének jele, ahol a férfi és a női istenség — Jahve és Sekinah — együtt lakozik.

Langdonnak egy egész percre volt szüksége, hogy szavakat találjon.

— A vers ide, a Rosslynra mutat. Határozottan. Tökéletesen.

Marie mosolygott.

— Látszólag.

Langdon megborzongott a következtetéstől.

— Tehát a Szent Grál odalent van az üregben?

Marie elnevette magát.

— Csak lélekben. A rend egyik legősibb hivatása volt, hogy egy napon visszaviszi a Grált franciaországi otthonába, ahol az idők végezetéig nyugodhat. Évszázadokon keresztül hurcolták ide-oda az országban, hogy biztonságban legyen. A legméltatlanabb körülmények között. Jacques, amikor Nagymester lett, azt tekintette fő feladatának, hogy visszaadja a méltóságát azzal, hogy visszaviszi Franciaországba, és királynőhöz illő nyugvóhelyet épít neki.

— És sikerrel járt?

Marie arca elkomolyodott.

— Mr. Langdon, tekintettel arra, amit ma este értem tett, a Rosslyn Alapítvány kurátoraként teljes bizonyossággal állíthatom önnek, hogy a Grál már nincsen itt.

Langdon úgy döntött, hogy tovább üti a vasat.

— De a zárókőnek arra a helyre kellene utalnia, ahol *most* rejtőzik a Grál. Akkor miért emlegeti a Rosslynt?

— Talán félreértelmezte a szöveget. Ne felejtse el, a Grál csalóka is lehet. Akárcsak az én elhunyt férjem.

— De hiszen már nem is lehetett volna ennél egyértelműbb — jelentette ki Langdon. — Egy föld alatti üreg fölött állunk, amelyet a penge és a kehely jelez, a csillagos mennyezet alatt, a szabadkőműves-mesterek alkotásaitól körülvéve. Minden a Rosslynra utal.

— Hát akkor hadd lássam azt a titokzatos verset. — Marie kigöngyölte a tekercest, és mesterkélt hanghordozással, hangosan fölolvasta a költeményt.

Vár rátok a Szent Grál az ősi Roslinban.
Hol penge és kehely őrzi a kapukat.
Nagy mesterek műve méltó nyughelyet ad.
Örökre megpihent a csillagok alatt.

Amikor befejezte, hosszan hallgatott, majd mindent értő mosoly jelent meg az ajkán.

— Ó, Jacques...

Langdon várakozóan nézett rá.

— Ön érti ezt?

— Ahogy a kápolna padlóján is láthatta, Mr. Langdon, az egyszerű dolgok értelmezésének többféle módja lehet.

Langdon feszülten figyelt. Jacques Saunière körül mintha minden kétértelmű lett volna, de Langdon ennél nem látott tovább.

Marie fáradtan ásított.

— Mr. Langdon, tartozom önnek egy vallomással. Hivatalosan soha nem értesültem a Grál jelenlegi tartózkodási helyéről. De persze mivel a férjem rendkívül befolyásos ember volt... meg aztán létezik női megérzés is... — Langdon mondani akart valamit, de Marie folytatta. — Sajnálom, hogy nehéz munkája után úgy kell távoznia a Rosslynból, hogy nem kapott igazi válaszokat. De valami azt súgja nekem, hogy végül rá fog találni arra, amit keres. Egy szép napon majd megvilágosodik. — Marie elmosolyodott. — És ha ez így lesz, bízom abban, hogy ön olyan ember, aki tud titkot tartani.

Hallották, hogy valaki megjelenik az ajtóban.

— Mindketten eltűntetek — mondta a belépő Sophie.

— Én már megyek is — válaszolta a nagyanyja, és odalépett Sophie-hoz az ajtóban. — Jó éjszakát, hercegnő. — Homlokon csókolta Sophie-t. — Ne tartsd fenn Mr. Langdont túl sokáig.

Langdon és Sophie figyelte, ahogy az asszony visszaindul a terméskő ház felé. Amikor Langdon Sophie felé fordult, látta, hogy heves érzelmek tükröződnek a tekintetében.

— Nem egészen úgy végződött, ahogy vártam.

Ezt én is elmondhatnám, gondolta Langdon. Nem csoda, hogy Sophie-t mélyen felkavarták a fejlemények. Amit ma este megtudott, az az egész életét megváltoztatja.

— Jól van? Nehéz ennyi mindent feldolgozni.

Sophie szelíden mosolygott.

— Családom van. Most már ebből indulok ki. Időbe telik, amíg felfogom, kik vagyunk és honnan származunk.

Langdon hallgatott.

— Velünk marad még? — kérdezte Sophie. — Legalább néhány napig?

Langdon felsóhajtott, hiszen semmire nem vágyott jobban.

— Magának időre van szüksége, Sophie, hogy együtt lehessen a családjával. Én reggel visszamegyek Párizsba.

Sophie csalódottnak tűnt, de közben tudta, hogy így helyes. Sokáig egyikük sem szólalt meg. Sophie végül megfogta Langdon kezét, és kivezette a kápolnából. Fölsétáltak egy kis kaptatón a szirtre. Alattuk elterült a felhők között átszűrődő sápadt holdfényben fürdő skót táj. Némán álltak, egymás kezét fogva, mindketten küszködve a rájuk törő kimerültséggel.

Előtűntek a csillagok, de nyugaton egy magányos fénypont kiragyogott a többi közül. Langdon elmosolyodott, amikor meglátta. A Vénusz volt az. Az ősi istennő rájuk árasztotta egyenletes és kitartó fényét.

Hűvösebb lett az éjszakai levegő, élénk szél támadt a völgyben. Langdon egy idő múlva Sophie-ra pillantott. Cukott szemmel állt, és elégedett mosoly játszott az ajkán. Langdon érezte, hogy az ő szemhéja is elnehezül. Vonakodva megszorította a kezét.

— Sophie?

Sophie lassan kinyitotta a szemét, és Langdonhoz fordult. Gyönyörű volt az arca a holdfényben. Álmos mosollyal nézett vissza rá.

Langdont váratlanul szomorúság fogta el arra a gondolatra, hogy nélküle fog visszatérni Párizsba.

— Talán még aludni fog, amikor elmegyek. — Elhallgatott, mert gombócot érzett a torkában. — Sajnálom, nem erősségem a...

Sophie szembefordult vele, és a kezébe fogta az arcát. Aztán hozzáhajolt, és gyöngéden megcsókolta.

— Mikor láthatom újra?

Langdon gondolkozott egy pillanatig, elveszve Sophie tekintetében.

— Mikor? — Szünetet tartott, és azon tűnődött, tudja-e vajon Sophie, hogy neki is ugyanez járt a fejében. — Nos, a jövő hónapban előadást tartok egy konferencián Firenzében. Egy hétre megyek, de nem lesz túl sok elfoglaltságom.

— Tekintsem ezt meghívásnak?

— Luxuskörülmények között lagnánk. A Brunelleschiben kapok szobát.

Sophie évődve mosolygott rá.

— Túl sokat képzelsz magáról, Mr. Langdon.

Langdon ráébredt, hogyan hangzottak a szavai.

— Nem úgy értettem...

— Semmire sem vágyom annyira, mint hogy találkozzam magával Firenzében, Robert. De egy feltétellel. — Sophie hangja komollyá vált. — Semmi múzeum, semmi templom, semmi sír, semmi képzőművészet, semmi műemlék.

— Firenzében? Egy hétig? Mi mást lehet ott csinálni?

Sophie előrehajolt és újra megcsókolta, ezúttal a száján.

Testük összesimult, először csak gyöngéden, majd teljes erőből. Amikor Sophie kivonta magát az ölelésből és ránézett, pillantása tele volt ígérettel.

— Rendben van — nyögte ki Langdon. — Megbeszéltük.

Epilógus

Robert Langdon felriadt álmából. Az ágya melletti fiirdőköpenybe a HOTEL RITZ PARIS nevét hímezték. Sápadt fény szűrődött be a redőny résein. *Alkony van, vagy hajnal?* — tűnődött.

A teste meleg volt és kipihent. Az utóbbi két nap jó részét átaludta. Lassan felült az ágyban, és rájött, hogy mi ébresztette föl... egy fölöttébb különös gondolat. Napokig próbálkozott az információk rendszerezésével, de most olyasmi jutott az eszébe, amire eddig nem gondolt.

Lehetséges volna?

Egy hosszú másodpercre mozdulatlaná merevedett.

Aztán felkelt az ágyból, és bement a márványzuhanyozóba. Az erős vízsugarakkal verette, masszírozta a vállát. De az a gondolat még mindig nem hagyta nyugodni.

Lehetetlen.

Húsz perccel később Langdon kilépett a Hotelt Ritzből a Place Vendôme-ra. Közeledett az éjszaka. Bizonytalanul mozgott a többnapos alvás után... ám a fejét szokatlanul tisztának érezte. Megfogadta magában, hogy előbb megiszik egy tejeskávét a szálló bárjában, hogy visszanyerje az éberségét, de a lába egyből a kijárat felé vitte, a leszálló párizsi estébe.

Langdon kelet felé indult a rue des Petits Champson, és egyre inkább úrrá lett rajta az izgalom. Majd délnek fordult a rue Richelieu-n, ahol a Palais Royal pompás kertjeiben virágzó jácmin édes illata töltötte be a levegőt.

Ment tovább délnek, amíg meg nem látta, amit keresett — a híres királyi árkádot, csupa fényes fekete márványból. Langdon már csak a lába elé nézett. Tudta, hogy ott kell lenniük, és másodpercek alatt fel is fedezte őket: a tökéletesen egyenes vonalban a kövezetbe ágyazott bronzmedálokat. Mindegyik korongnak tizenkét centi volt az átmérője, és ugyanaz a két betű, az N és az S domborodott ki a felszínükből.

Nord — Észak

Sud = Dél

Déli irányba fordulva végigkövette tekintetével a medálok alkotta hosszú vonalat. A nyomvonaluk mentén indult tovább, a járdára szegezve a szemét. Ahogy bekanyarodott a Comédie-Française sarkánál, még egy bronzmedál került a lába elé. *Igen!*

Langdon már évek óta tudta, hogy Párizs utcáin, udvarain 135 ilyen, a járdába süllyesztett bronzmedál fémjelzi a városon áthaladó észak—déli tengelyt. Egyszer végig is járta a nyomvonalat a Sacré-Coeurtól kiindulva északnak a Szajján túl, egészen a régi párizsi csillagvizsgálóig. Ott fedezte fel a szent ösvény valódi jelentőségét.

A földgolyó eredeti főmeridiánja.

A világ első nulla hosszúsági foka.

Párizs ősi rózsavonala.

Langdon most sietősen átvágott a rue de Rivolin, és érezte, hogy már közel van a cél. Nem egészen egy ház-tömbnyire.

Vár rátok a Szent Grál az ősi Roslinban.

A felismerések immár hullámokban jöttek. Saunière régies Roslin írásmódja, ami valójában a rózsavonalat jelentette ... a penge és a kehely... a nagy mesterek művei.

Ez lett volna az, amiért Saunière beszélni akart velem? Öntudatlanul is rátapintottam az igazságra?

Érezve az útját irányító, a cél felé mágnesként vonzó rózsavonalat a talpa alatt, felgyorsította a lépteit. Ahogy belépett a passage Richelieu hosszú alagútjába, az izgatott várakozás bizsergését érezte a gerince mentén. Tudta, hogy az alagút végén ott áll Párizs legrejtélyesebb műemléke -amelyet az 1980-as években gondolt el és valósított meg maga a Szfinx, Francois Mitterrand, aki a szóbeszéd szerint titkos körökben mozgott, és aki végső örökségeként azt a helyet hagyta Párizsra, ahol Langdon is járt néhány nappal ezelőtt.

Mintha ezer éve lett volna.

Langdon utolsó erejét összeszedve rohant be az átjáróból az ismerős udvarra, és hirtelen megállt. Levegő után kapkodva, lassan és hitetlenkedve emelte föl a tekintetét az előtte ragyogó építményre.

A Louvre piramisa.

Ott tündökölt a sötétségben.

De Langdon csak egy pillanatig csodálta. Sokkal jobban érdekelte az, ami tőle jobbra volt. Megfordult és újra azt érezte, hogy az ősi rózsavonal láthatatlan ösvénye vezet keresztül az udvaron a Carrousel du Louvre-hoz — a hatalmas, befüvesített körig, amelyet szabályosra nyírt bokrok sövénye szegélyezett —, a régi Párizs tavaszi természetimádó ünnepségeinek színhelyére... ahol hajdan a termékenység és az istennő örömteli rítusait celebrálták.

Langdon úgy érezte, mintha egy másik világba jutna, amikor a bokrokon át a füves térségre lépett. Ezen a megszentelt földön most a város egyik legrendkívülibb műemléke található. A kör közepén, a földbe szakadva, akár egy kristálysurdok, elétáruult az óriási, fordított üvegpiramis, amelyet néhány éjszakával ezelőtt a Louvre föld alatti előcsarnokából látott.

La Pyramide Inversée.

Langdon remegve járta körbe a meredély peremét, betekintve rajta a Louvre kiterjedt föld alatti épületegyüttesébe, amely borostyánszínű fényben fürdött. De ő nemcsak a monumentális fordított piramist látta a szemével, hanem azt is, ami közvetlenül alatta van. Odalent, a terem kőpadlóján egy parányi építmény állt... az az építmény, amelyről Langdon említést tett a kéziratában.

Langdon immár tökéletesen ébernek érezte magát az elképzelhetetlennek tűnő lehetőség hatása alatt. Újra a Louvre-ra emelte a tekintetét, és a múzeum hatalmas szárnyai mintha körülölelték volna... a terem, amelyekben a világ legnagyobb remekművei sorakoznak.

Da Vinci... Botticelli...

Nagy mesterek műve méltó nyughelyet ad.

Eltelve a csodával, Langdon még egyszer letekintett az üvegen át a lenti apró építményre.

Le kell oda mennem!

Kilépett a körből, és sietősen keresztülvágott az udvaron a Louvre égbe szökő piramisbejárata felé. A nap utolsó látogatói akkor jöttek kifelé a múzeumból.

Átnyomakodva a forgóajtón Langdon lefutott a tekergő lépcsőn a piramis belsejébe. Érezte, ahogy hűvösebb lesz a levegő. Amikor leért az aljára, egy hosszú alagúton indult tovább, amely a Louvre udvara alatt vezetett el, visszakanyarodva a *Pyramide Inversée*-hez.

A folyosó végén egy tágas terembe jutott. Közvetlenül előtte, a feje fölött felfüggesztve ott volt a fordított piramis — egy lélegzetelállító, V alakú üveg körvonal.

A kehely.

Langdon tekintete végigkövette az aljától a csúcsáig el-keskenyedő formáját, amely mindössze kétméteres magasságban lebegni látszott a föld felett. És közvetlenül alatta ott állt a parányi építmény.

Egy miniatűr piramis. Csupán egy méter magas. Az egyedüli kis méretű szerkezet ebben a monumentális épületegyüttesben.

Langdon kézírata, miközben ismertette a Louvre istennőkultusznak szentelt, gazdag gyűjteményét, futólag megemlítette ezt a szerény kis piramist. „*A miniatűr építmény úgy fúrja át a padlót, mintha egy jéghegy csúcsa lenne — egy hatalmas, piramis alakú üreg záróköve, amely egy titkos termet képez odalent.*”

Az elhagyatott előcsarnok puha fényeitől megvilágított két piramis pontosan egymásra mutatott, testük tökéletesen illeszkedett, és a hegyük szinte érintette egymást.

Odafönt a kehely. Idelent a penge.

Hol penge és kehely őrzi a kapukat.

Langdon Marie Chauvel szavait vélte hallani. *Egy szép napon majd megvilágosodik.*

Állt az ősi rózsavonal alatt, nagy mesterek műveitől körülvéve. *Lehet-e ennél jobb hely, ahol Saunière rajta tarthatta a szemét?* Langdon most végre úgy érezte, hogy megértette a Nagymester versének valódi jelentését. A magasba emelte tekintetét, ahol a ragyogó, csillaghímes égboltot láthatta az üvegen át.

Örökre megpihent a csillagok alatt.

Mintha szellemek mormolnának a sötétségben, visszhangoztak az elfeledett szavak.

A Szent Grál keresése valójában arra irányul, hogy letérdelhessenek Mária Magdolna földi maradványai előtt. Hogy imádkozhassanak a kiközösített lábánál.

Robert Langdont egyszerre ellenállhatatlanul hatalmába kerítette a hódolat, és térdre hullott.

Egy pillanatig úgy vélte, mintha egy nő hangját hallaná... a régi korok bölcsességét... amely neki suttog a föld méhének mélységes szakadékaiból.